

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Crichton_Michael-Skandalni_odhaleni.PDB

PDB Name: Crichton_Michael-Skandalni_odha
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.4.2006
Modification Date: 8.4.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Michael Crichton

Skandální odhalení

Tato kniha je umělecké dílo. Jména postav a názvy firem uvedené v tomto románu jsou buď výplodem autorovy fantazie, anebo pokud jsou skutečné, autor je užil naprosto bez úmyslu vyjadřovat se k jejich skutečnému chování.

Odesílatel: DC/M
ARTHUR KAHN
BLESK/KUALA LUMPUR/MALAJSIE

Adresát: DC/S
TOM SANDERS
SEATTLE

TOME,

VZHLEDEM K NADCHÁZEJÍCÍ FÚZI JSEM SE DOMNÍVAL, ŽE BYS TUHLE DEPEŠI MĚL DOSTAT DOMŮ A NE DO KANCELÁŘE:

VÝROBNÍ LINKA NA BLESK BĚŽÍ NA 29% VÝROBNÍ KAPACITY PŘES VŠECHNO ÚSILÍ O ZLEPŠENÍ. PŘI KONTROLE DRAJVŮ SE UKÁZALO, ŽE PRŮMĚRNÁ PŘÍSTUPOVÁ DOBA KOLÍSÁ OD 120 DO 140 MILISEKUND S TÍM, ŽE NENÍ ZŘEJMÁ INDIKACE, PROČ HODNOTY TOLIK KOLÍSAJÍ. TAKÉ OBRAZOVKY STÁLE KMITAJÍ, COŽ JE MOŽNÁ NÁSLEDEK ZÁVAŽNÉHO KONSTRUKČNÍHO DEFEKTU, AČKOLI JSME PROVEDLI MINULÝ TÝDEN OPRAVU DC/S. NEMYSLÍM SI, ŽE SE TO TÍM VYŘEŠILO.

JAK TO VYPADÁ S FÚZÍ? BUDEME BOHATÍ A SLAVNÍ?

PŘEDEM TI BLAHOPŘEJU K POVÝŠENÍ.

ARTHUR

Zaměstnavatel se zachová protiprávně, když:

(1) odmítne přijmout či propustí kteréhokoli občana, nebo jej bude diskriminovat co do výše platu, pracovní doby, pracovních podmínek nebo příslušných nároků z důvodů rasy, barvy pleti, náboženského vyznání, pohlaví nebo národnostního původu, (2) bude omezovat, oddělovat či přeřazovat na jiné pracoviště své zaměstnance nebo žadatele o zaměstnání jakýmkoli způsobem, který by kterémukoli z nich způsobil újmu nebo mohl vést k újmě vzhledem k možnosti získání zaměstnání, či negativně ovlivnil jeho postavení zaměstnance z důvodů rasy, barvy pleti, náboženského vyznání, pohlaví nebo národnostního původu.

Článek VII, Zákon o občanských právech, 1964

Moc není ani mužského, ani ženského rodu.
Katharine Grahamová

PONDĚLÍ

Tom Sanders v žádném případě nezamýšlel přijít v pondělí 15. června pozdě do práce. V půl osmé ráno si doma na Bainbridge Islandu pustil sprchu. Věděl, že se ještě musí oholit, obléct a opustit dům do deseti minut, aby stihl přívoz v 7:50 a dorazil do práce v půl deváté. Natolik včas, aby zvládl prodiskutovat se Stephanií Kaplanovou zbývající záležitosti ještě předtím, než odejde na poradě s právníky z firmy Conley-White. Už takhle ho čekalo po celý den práce až nad hlavu a fax, který právě dostal z Malajsie, všechno ještě zhoršil.

Sanders byl ředitelem subdivize firmy Digital Communications Technology v Seattlu. Poslední pracovní týden byl událostmi přímo nabitý, protože firmu DigiCom odkupovala společnost Conley-White, velký vydavatelský koncern v New Yorku. Sloučení umožní Conley-White získat techniku, která výrazně ovlivní vydavatelskou činnost v následujícím století.

Jenže poslední zpráva z Malajsie nebyla příznivá a Arthur udělal dobře, že mu ji poslal domů. Sanders by měl problémy, kdyby ji musel vysvětlovat lidem od Conley-White, protože ti v žádném případě...

„Tome? Kde jseš? Tome?“

Jeho žena Susan na něj volala z ložnice. Uhnul hlavou z proudu vody.

„Jsem ve sprše!“

Cosi mu odpověděla, ale Tom nerozuměl. Vylezl z vany a natáhl se pro ručník. „Cože?“

„Říkala jsem, jestli bys nemohl nakrmit děti?“

Jeho manželka byla advokátkou a pracovala na čtyři dny v týdnu pro firmu v centru města. Pondělky měla volné, aby se mohla více věnovat dětem, ale práce v domácnosti se jí příliš nedařila. Výsledkem bývaly časté pondělní ranní zmatky.

„Tome? Můžeš to pro mě udělat?“

„Nemůžu, Susan,“ zavolal v odpověď. Hodiny na skřínce ukazovaly 7:34. „Už tak jsem nabral zpoždění.“ Napustil si vodu do umyvadla a namydlil si tváře, aby se oholil.

Tom Sanders byl pohledný muž s uvolněnými atletickými pohyby. Pohládl si černou modřinu na boku, pozůstatek po sobotě, kdy si jen tak mezi sebou zahráli fotbal. Složil ho Mark Lewyn, a Lewyn byl rychlý, ale nešetrný. Sanders se pomalu stával na fotbal příliš starý. Pořád byl v dobré kondici - měl stále jenom o dvě kila víc, než když válel za univerzitní mužstvo - ale když si rukou pročísl mokré vlasy, viděl prošedivělá místa. Bylo načase, aby si to připustil a aby předsedal na tenis.

Do koupelny vstoupila Susan, stále ještě v županu. Jeho žena mu vždycky po ránu, přímo z postele, připadala velice hezká. Dokud se nenamalovala, vyzařovala z ní jakási čerstvá krása.

„Fakticky je nemůžeš nakrmit?“ zeptala se. „Hele, pěkná modřina. Bezva řezničina.“ Lehce se ho dotkla rty a postavila před něj na skřínce velký hrnek s čerstvou kávou. „Musím dopravit Matthewa k doktorovi do čtvrt na devět, a zatím ještě neměli v ústech ani sousto, a já jsem pořád ještě polonahá. Dopravdy je nemůžeš nakrmit? Pěkně prosím.“ Škádlivě ho pocuchala ve vlasech a župan se jí přitom rozevřel. Nechala si cípy volně sklouznout po těle a usmála se.

„Vynahradím ti to...“

„Sue, fakt nemůžu.“ Odtážitě ji políbil na čelo. „Mám poradě, nesmím se opozdit.“

Povzddechla si. „Ach, tak dobře.“ Odešla s trucovité našpulenými rtíky.

Sanders se pustil do holení.

Okamžik nato zaslechl, jak jeho žena říká: „Tak, děti, pustíme se do toho! Elizo, obuj si botičky.“ Následovalo Elizino fňukání. Dceři byly čtyři a nerada si obouvala boty. Sanders byl s holením téměř u konce, když slyšel: „Elizo, okamžitě si obuj ty boty a odveď bratříčka dolů po schodech!“ Následovala nezřetelná Elizina odpověď, načež Susan řekla: „Elizo Ann, mluvím s tebou!“ Pak Susan začala praskat se šuplíky prádelníku v předsíni. Obě děti se rozplakaly.

Eliza, kterou pokaždé vyvedlo z míry jakékoli napětí, vešla do koupelny, tvářičky měla zamáčené a slzičky v očích. „Táto...“ zavzlykala. Spustil ruku dolů, aby ji konejšivě poplácal, druhou pokračoval v holení.

„Je už dost stará, aby pomohla,“ zavolala Susan z předsíně.

„Mami,“ zavřískala Eliza a přitiskla se Sandersovi k noze.

„Elizo, prosím tě, přestaň.“

Eliza se rozplakala ještě hlasitěji. Susan v předsíni zadupala. Sanders nesnesl pohled na plačící dcerku. „Dobře, Susan, já je nakrmím.“ Vypustil vodu z umyvadla a vzal dceru do náruče. „Pojď, Lízo,“ řekl a otřel jí slzičky. „Uděláme ti něco k snídani.“

Vyšli do předsíně. Susan vypadala, že se jí ulevilo. „Potřebuju jenom deset minut, to je všechno,“ řekla. „Consuela má zase zpoždění. Nevím, kde vězí.“

Sanders jí neodpověděl. Jeho syn Matt, kterému bylo devět měsíců, dřepěl uprostřed předsíně, bouchal s chrastítkem o zem a brečel. Sanders ho sebral druhou rukou.

„Pojďte, děti,“ řekl. „Jdem jíst.“

Když Matta sbíral ze země, ručník mu sklouzl z boků a Sanders si ho přitiskl k tělu loktem.

Eliza se zachichotala. „Viděla jsem ti penis, táto.“ Napřáhla nohu a pokusila se ho do něj kopnout.

„Sem se táta nekope,“ řekl Sanders. Naštvaně si znovu omotal ručník kolem těla a pustil se ze schodů.

Susan za ním volala: „Nezapomeň, že Matt potřebuje do vložek vitaminy. Jedno kapátko. A nedávej mu rýžové, plive je ven. Teď má rád pšeničné.“ Zašla do koupelny a zabouchla za sebou dveře.

Dcera na něj vrhla vážný pohled. „To zas bude jeden z těch dní, táto?“

„Jo, vypadá to tak.“ Sešel ze schodů s myšlenkou na to, že nestihne trajekt a opozdí se na dnešní první poradě. Nepřijde pozdě příliš, jen o pár minut, ale to bude znamenat, že nestihnou se Stefanií probrat všechny záležitosti. Třeba by jí mohl zavolat z lodi, a pak...

„Já mám taky penis, táto?“

„Ne, Lizo.“

„Proč ne, táto?“

„Tak to prostě je, zlatíčko.“

„Chlapečci mají penisy a děvčátka vaginy,“ pravila zachmuřeně.

„Správně.“

„A proč, táto?“

„Protože.“ Posadil dcerku na židli ke kuchyňskému stolu, z rohu přitáhl vysokou dětskou židli a uplácíroval na ni Matta. „Co chceš k snídani, Lizo? Rýžové vločky nebo chex?“

„Chex.“

Matt začal bušit lžičkou do židle. Sanders sebral v kredenci krabici pšeničných vloček a misku, nasypal do ní, a pak menší misku pro Matta. Eliza ho sledovala, jak otevírá ledničku a šátrá po mléku.

„Táto?“

„Co?“

„Chci, aby máma byla šťastná.“

„Já taky, zlatíčko.“

Namíchal pro Matta pšeničné vločky a postavil misku před syna. Pak dal na stůl Elizinu misku a pohlédl na dceru.

„Stačí?“

„Ano.“

Nalil do misky mléko.

„Ne, táto,“ zakřičela dcerka a rozplakala se. „Chtěla jsem si mlíko nalít sama!“

„Promiň, Lizo...“

„Vylej to - vylej to mlíko...“ vřískala naprosto hystericky.

„Promiň, Lizo, ale teď už...“

„Chci, abys to mlíko vylil!“ Sklouzla ze židle na zem, natáhla se a patami kopala do podlahy. „Vylej to, vylej to mlíko ven!“

Jeho dcera se takhle předváděla několikrát denně. Ujišťovali ho, že to je jenom přechodná vývojová fáze. Rodičům se doporučovalo, aby se v takových situacích chovali neoblomně.

„Je mi líto,“ řekl Sanders, „ale budeš to muset sníst, Lizo.“ Posadil se ke stolu vedle Maxe, aby ho nakrmil. Matt si mezitím strčil do vloček ruku a rozmazal si je i do očí. Také se dal do pláče.

Sanders popadl utěrku, aby Mattovi otřel tvářičky. Postřehl, že kuchyňské hodiny ukazují za pět minut osm. Pomyslel si, že by měl ze všeho nejdříve zavolat do kanceláře a oznámit, že se opozdí. Jenže to by musel nejprve uklidnit Elizu: pořádku se válela po zemi, kopala a vřískala, že si nalezla mléko sama.

„Tak dobře, Elizo, už se uklidni.“ Vzal čistou misku, nalil do ní nové vločky a dal jí krabici s mlékem, aby si je nalila. „Tak, tady máš.“

Založila si ruce a uraženě našpula rty. „Já to nechci.“

„Elizo, nalez si to mléko okamžitě!“

Jeho dcera se vyšplhala na židli. „Tak jo, táto.“

Sanders se posadil, otřel Mattovi tváře a začal ho krmit. Chlapec okamžitě přestal plakat a polykal vločky v kusech jako divý. Dítě bylo jasně hladové. Eliza se postavila na židli, zvedla krabici s mlékem a všechno je rozlila po stole.

„Hmm,“ řekla.

„Nevadí.“ Jednou rukou otíral stůl utěrkou a druhou nepřestával krmit Matta.

Eliza si přitáhla krabici s vločkami až ke své misce, zahleděla se upřeně na obrázek psa Goofyho z komiksů na zadní straně a pustila se do jídla. Matt vedle ní jedl nerušeně dál. V kuchyni se na okamžik rozhostil klid a mír.

Sanders se ohlédl přes rameno: blížila se osmá. Měl by zavolat do kanceláře.

Vešla Susan, měla na sobě džínsy a béžový svetr. Tvářila se uvolněně. „Promiň, že jsem to nezvládla,“ řekla. „Díky, žeš mě zastoupil.“ Políbila ho na tvář.

„Jseš šťastná, mamko?“ zeptala se Eliza.

„Ano, drahoušku.“ Susan se na svou dceru usmála a obrátila se nazpět k Tomovi. „Teď už to převezmu. Nechci, abys přišel pozdě. Dnes přece nastane ten velký den. Oznámí tvoje povýšení.“

„Doufám.“

„Zavolej mi hned, jak se to dozvíš.“

„Zavolám.“ Sanders vstal, zachytil ručník v pase a pustil se po schodech nahoru, aby se oblékl. Před odjezdem přívozu v 8:20 se ve městě vždycky zvedal hustý provoz. Bude si muset pospíšet, aby to stihl.

Zaparkoval na svém místě za Rickyho benzínovou pumpou se štítem koncernu Shell a rychle sešel zastřešeným koridorem k trajektu. Vystoupil na palubu sotva pár chvil předtím, než zvedli můstek. Pokračoval dveřmi na hlavní palubu a slyšel přitom, jak mu po nohama mocně tepou motory.

„Hej, Tome!“

Ohlédl se přes rameno. Za ním se hnal Dave Benedict. Benedict byl právník u firmy, která zastupovala spoustu společností zabývajících se moderní technikou.

„Taky jsi zmeškal sedum pade, co?“ řekl Benedict.

„No jo. Idiotský ráno.“

„To mi povídej. Chtěl jsem bejt v kanclu už před hodinou. Jenže teď, co skončila škola, Jenny neví, co počít s dětma, než jim začne tábor.“

„Hmm.“

„Parádní blázinec,“ ohodnotil Benedict a zavrtěl hlavou.

Odmílčeli se. Sanderovi připadlo, že on a Benedict měli ráno dost podobné. Ale ani jeden z nich to nechtěl dál rozmazávat. Sanders si často lámal hlavu nad tím, co vede ženy k tomu, že probírají i ty nejintimnější detaily svého manželského života s přítelkyněmi, zatímco muži mezi sebou zachovávají diskrétní mlčení.

„Když jsme u toho,“ ozval se Benedict. „Jak se daří Susan?“

„Má se dobře. Má se bezvadně.“

Benedict se ušklíbl. „Tak proč kulháš?“

„Zahráli jsme si v sobotu firemní bago. Dostal jsem trošku na frak.“

„To máš z toho, že si hraješ s dětma,“ řekl Benedict. Firma DigiCom byla známá tím, že zaměstnávala mládež.

„No počkat,“ protestoval Sanders. „Zabodoval jsem.“

„Fakticky?“

„Jasně, sakra. Položil jsem vítěznou šestku. Slavně jsem pronikl do brankoviště. A tím jsem se taky úplně zničil.“

Stáli ve frontě na kávu v bufetu na hlavní palubě.

„Vlastně mě mělo napadnout, že budeš dnes ráno takhle časný a rozzářený,“ řekl Benedict. „Dnes přece nastane v DigiComu ten velký den?“

Sanders si vzal svou kávu a zamíchal do ní umělé sladidlo. „Jak to myslíš?“

„Copak neohlásili na dnešek tu fúzi?“

„Jakou fúzi?“ řekl Sanders chabě. Sloučení se drželo v tajnosti, věděla o něm něco jen hrstka vedoucích pracovníků DigiComu. Vrhla na Benedicta nevinný pohled.

„Nech toho,“ řekl právník. „Slyšel jsem, že se to drželo pěkně pod pokličkou. A že Bob Garvin oznámil restrukturalizaci na dnešek. Včetně toho, že dojde k několika povýšením.“ Benedict usrkl kávu. „Garvin z toho vystoupí, že?“

Sanders pokrčil rameny. „Uvidíme.“ Benedict to samozřejmě na něho zkoušel, jenže Susan úzce spolupracovala s advokáty Benedictovy firmy, a tak si Sanders nemohl dovolit být na něj hrubý. Takhle složité obchodní vztahy vznikaly tehdy, když měli všichni zaměstnané manželky.

Oba muži vyšli ven na palubu a postavili se k zábradlí na levoboku, aby sledovali, jak domy na Bainbridge Islandu uplývají dozadu. Sanders pokývl hlavou směrem k vile na Wing Point, kterou obýval po léta Warren Magnuson jako letní sídlo, když byl senátorem.

„Slyšel jsem, že ji znovu prodal,“ řekl Sanders.

„Ano? Kdo tu vilu koupil?“

„Nějaké mrcous z Kalifornie.“

Bainbridge se posunulo směrem na zád'. Zahledli se do šedavých vod zálivu Sound. V ranním slunečním třpytu se z šálků kávy dýmalo.

„Takže,“ řekl Benedict, „ty myslíš, že Garvin možná nevystoupí?“

„Nikdo neví,“ odvětil Sanders. „Bob vybudoval firmu z ničeho, před patnácti lety. Začínal tím, že prodával automaticky se vypínající modemy vyráběné v Koreji. A to tehdy, kdy ještě nikdo neměl ani ponětí o tom, co to takový modem vlastně je. Teď už firma vlastní tři budovy v centru města a velikánské továrny v Kalifornii, Texasu, Irsku a Malajsii. Staví faxmodemy veliké jako desítky, prodává faxmodemové karty a e-mail software, software pro elektronickou poštu. DigiCom vstoupila na pole CD-ROM a vyvinula zákonem chráněné algoritmy, které by ji měly vynést na místo předního dodavatele v oblasti vzdělávání pro příští století. Bob urazil pěkný kus cesty od upachtěného chlapíka, který kšeftoval s modemy o přenosové rychlosti tři sta baudů. Nevím, jestli to dokáže opustit.“

„Copak to nevyžadují podmínky fúze?“

Sanders se zasmál. „Jestli o té fúzi něco víš, Dave, měl bys mi to prozradit,“ řekl. „Protože já jsem nic takového neslyšel.“ Pravda byla ovšem taková, že Sanders ve skutečnosti podmínky téměř jistě fúze neznal. Jeho práce obnášela vývoj prvků CD-ROM a elektronických databází. Ačkoli tohle byly oblasti životně důležité pro budoucnost firmy - a také hlavním důvodem, proč chtěl Conley-White DigiCom koupit - byly to navýsost technické sféry. A Sanders byl také navýsost technický ředitel. Neinformovali ho o rozhodnutích učiněných na nejvyšší úrovni.

Pro Sanderse to znělo trochu ironicky. V dřívějších letech, když pracoval v Kalifornii, byl velice úzce spjat s vrcholným rozhodováním. Avšak od té doby, kdy před osmi lety přišel do Seattlu, byl od center moci trochu odstrčený.

Benedict usrkl kávu. „No, já teda slyšel, že Bob určitě vystoupí a že jmenuje za předsedkyni správní rady nějakou ženskou.“

„A kdo ti to říkal?“ zeptal se Sanders.

„Má nějakou ženskou jako hlavní účetní, nebo ne?“

„Ano, jistě. Už dlouho.“ Finanční náměstkyně ředitele DigiComu byla Stephanie Kaplanová. Ale nezdálo se pravděpodobné, že by někdy řídila celou firmu. Kaplanová byla schopná, tichá a pracovitá, ale mnozí ve firmě ji neměli rádi. Ani Garvin ji neměl nějak zvlášť v oblíbenosti.

„Teda,“ pokračoval Benedict, „podle drbů, které jsem slyšel, má jmenovat do čela nějakou ženskou, která pak do pěti let celou společnost převezme.“

„Padlo v těch drbech nějaké jméno?“

Benedict zavrtěl hlavou. „Myslel jsem si, že to víš. Je to přece tvoje firma, ne?“

Na palubě zalité sluncem vytáhl mobilní telefon a vyťukal číslo. Sluchátko zvedla Cindy Wolfová, jeho sekretářka. „Kancelář pana Sanderse.“

„Ahoj, to jsem já.“
„Ahoj, Tome. Voláš z trajektu?“
„Ano. Budu tam chvilku před devátou.“
„Fajn, řeknu jim to.“ Odmlčela se a Sanders měl dojem, že teď pečlivě váží slova. „Dnes ráno je tu pěkně rušno. Právě tu byl pan Garvin a sháněl se po tobě.“
Sanders se zamračil. „Sháněl se po mně?“
„Ano.“ Další pauza. „Teda, vypadal trochu překvapeně, že tu nejseš.“
„Řekl, co chce?“
„Ne, ale zašel do spousty kanceláří na patře, do jedné za druhou, a mluvil s lidma. Něco se děje, Tome.“
„A co?“
„Nikdo mi nic neřekl,“ odvětila.
„A co Stephanie?“
„Stephanie volala a já jsem jí řekla, že tu ještě nejseš.“
„A ještě něco?“
„Volal Arthur Kahn z Kuala Lumpuru a vyptával se, jestli jsi dostal jeho fax.“
„Dostal. Zavolám mu. Ještě něco dalšího?“
„Ne, to je všechno, Tome.“
„Dík, Cindy.“ Stiskl tlačítko END a hovor ukončil.
Benedict stojící vedle něj ukázal na Sandersův telefon. „Tyhlety věcičky jsou úžasný. Pořád menší a menší, že? Tenhle jste vyrobili tam u vás?“
Sanders přikývl. „Byl bych bez něj úplně ztracený. Obzvlášť v těchhle dnech. Kdo si má všechny ty čísla pamatovat? Je to ještě mnohem víc než jenom telefon: taky můj telefoní seznam. Podívej, vidíš?“ Začal všechno Benedictovi předvádět. „Tady je paměť na dvě stě čísel. Ukládají se podle prvních tří písmen ve jméně.“ Sanders vyřukal K-A-H a vyvolal si číslo Arthura Kahna do Malajsie. Stiskl SEND a uslyšel dlouhou řadu elektronických pípnutí. Číslo se vytáčelo včetně mezistátního a meziměstského volacího kódu a ozvalo se celkem třináct pípnutí.
„Prokristapána,“ podivil se Benedict. „Kam to voláš, na Mars?“
„Tam někam, do Malajsie. Máme tam fabriku.“
DigiCom začal operovat v Malajsií teprve před rokem a vyráběl tam nové CD-ROM přehrávače - výrobky podobné akustickým CD přehrávačům, avšak určené pro počítače. V odborných kruzích panovala všeobecná shoda, že všechny informace se budou brzy digitalizovat a většina z nich se bude uchovávat právě na těchto kompaktních discích. Počítačové programy, databáze, dokonce i knihy a časopisy - všechno bude jednou na discích.
Důvod, proč se tak dosud nestalo, tkvěl v tom, že CD-ROM přehrávače byly příšerně pomalé. Uživatelé museli vyčkávat před prázdnými obrazovkami, zatímco mechaniky vrčely a klapaly - a uživatelé počítačů čekají neradi. V průmyslovém odvětví, kde se rychlost spolehlivě zdvojnásobuje každých osmnáct měsíců, CD-ROM přehrávače zaostaly, neboť se za posledních pět roků zdokonalily mnohem méně. DigiCom však vynalezl technologii, kterou nazval Kometa, a zkonstruoval novou generaci mechanik s pracovním označením Blesk - připravovali si reklamní slogan BLESK JE RYCHLEJŠÍ NEŽ KOMETA. Mechaniky Blesk byly dvakrát rychlejší než kterékoli jiné na světě. Blesk se měl dodávat jako malý víceúčelový přehrávač s vlastním monitorem. Byl přenosný a dal se užívat i v autobusu nebo ve vlaku. Znamenal hotovou revoluci. Jenže továrna v Malajsií měla při výrobě nových rychlých mechanik potíže.
Benedict upil kávu. „Je to pravda, že jsi jediný vedoucí subdivize, který nemá technické vzdělání?“
Sanders se zasmál. „Správně. Původně jsem ekonom, z marketingu.“
„Není to dost nezvyklé?“ vyptával se Benedict.
„Ani ne. V marketingovém oddělení jsme strávili spoustu času vypočítáváním, jaké vlastnosti má naše nová produkce, a většina z nás si s techniky nerozuměla. Já ano. Nevím proč. Nemám technické vzdělání, ale s lidmi se domluví. Vím toho dost, aby mě nemohli oblafnout. Takže jsem se naopak velice brzy stal tím, kdo technikům vládl. Před osmi lety mě Garvin požádal, abych mu vedl subdivizi. A dělám to dodnes.“
Druhý konec linky začal vyzvánět. Sanders pohlédl na hodinky. V Kuala Lumpuru byla už téměř půlnoc. Doufal, že Arthur Kahn je ještě vzhůru. Okamžik nato se ozvalo cvaknutí a rozespálý hlas řekl: „Hmm... Haló.“
„Arthure, tady je Tom.“
Arthur Kahn se chraplavě rozkašlal. „Jo, Tom. Fajn.“ Zakašlal znovu. „Dostals můj fax?“
„Ano, dostal.“
„Pak víš všechno. Nechápu, co se děje,“ řekl Kahn. „Celý den jsem strávil u linky. Musel jsem, když zmizel Jafar.“ Mohammed Jafar byl předák na výrobní lince malajsijské továrny, velice schopný mladík. „Jafar zmizel? Jak to?“
Zapraskala statická elektřina. „Prokleli ho.“
„Teď jsem nerozuměl.“
„Jafara proklel jeho bratranec, takže musel uprchnout.“
„Cože?“
„No jo, jestli tomu dokážeš uvěřit. Povádal, že sestra jeho bratrance v Johore si najala čaroděje, aby na něj uvalil prokletí, a on utekl ke kouzelníkům v Orang Asli pro protikouzlo. Domorodci mají nemocnici v Kuala Tingit, přímo v džungli, asi tři hodiny od Kuala Lumpuru. Je velice známá. Navštěvuje ji spousta politiků, když onemocní. Jafar tam utekl pro léčbu.“
„Jak dlouho mu to potrvá?“
„Těžko říct. Dělníci mi říkají, že je to pravděpodobně na týden.“
„A co se poblblu na lince, Arthure?“

„Nevím,“ odvětil Kahn. „Nejsem si jistý, že se pomrčila. Jenže jednotky, které z ní sjíždějí, jsou velice pomalé. Když jsme vybrali dražvy pro namátkovou výrobní kontrolu, u každého jsme dostali přístupovou dobu delší než sto milisekund. Nevíme, proč jsou tak pomalé, a nevíme, proč došlo k takové odchylce. Ale zdejší technici se dohadují, že to je nějaký problém s kompatibilitou čipu v radiči, který si nerozumí s optikou, nebo se softwarem pro CD dražvy.“

„Myslíš si, že čipy radiče jsou špatné?“ Čipy do radičů se vyráběly v Singapuru a vozily se nákladákem přes hranice do továrny v Malajsií.

„Nevím. Buď jsou špatné, nebo je zádrhel v programu pro dražvy.“

„A co to kmitání na obrazovkách?“

Kahn se rozkašlal. „Myslím, že to je konstrukční vada, Tome. My s tím ale nedokážeme nic provést. Kloubové konektory, které přivádějí proud do obrazovky, jsou zabudované do plastového pouzdra. Konstruktor předpokládal, že kontakt bude pořád, bez ohledu na to, jak nastaviš polohu obrazovky. Jenže proud se neustále přerušuje. Jakmile pohneš konektorem, na obrazovce se objeví porucha.“

Sanders zachmuřeně naslouchal. „Je to přece úplně standardní konstrukce, Arthure. Každý pitomý laptop nebo notebook na světě má ty samé kloubové konektory. Už se používají deset roků.“

„Já vím,“ řekl Kahn. „Jenže ty naše nefungují. Už jsem z toho na hlavu.“

„Nejlíp bude, když mi pár těch dražvů pošleš.“

„Už jsem poslal, DHL. Dostaneš je dnes navečer, nejpozději zítra ráno.“

„Fajn,“ souhlasil Sanders. Odmkl se. „A co si o tom všem myslíš ty sám, Arthure?“

„O produkci? No, v tomhle okamžiku nejsme schopni plnit naše výrobní kvóty a jedeme o třicet až padesát procent pomaleji oproti plánu. Nedobrá zpráva. Tohle není náš skvělý CD přehrávač, Tome. Je jenom kvantitativně o něco lepší než ty, které Toshiba a Sony už uvedly na trh. Jenže oni ty svoje vyrábějí o hodně levněji. Takže tu máme velké problémy.“

„Mluvíme o týdnu, o měsíci, o jaké době?“

„Měsíc, pokud nebude třeba měnit konstrukci. Jestli ano, řekneme čtyři měsíce. A jestli je to v čipu, mohl by to být rok.“

Sanders si povzdychl. „Báječné.“

„Taková je tu situace. Neběhá to a my nevíme proč.“

„Komu dalšímu jsi to řekl?“ zeptal se Sanders.

„Nikom. Jenom a jenom tobě, kamaráde.“

„Díky moc.“

Kahn zakašlal. „Necháš si to pro sebe, dokud fúze neproběhne, nebo co?“

„Já nevím. Nejsem si jistý, jestli můžu.“

„No, já budu na tomhle konci zticha jak pěna. To ti můžu slíbit. Když se mě někdo na něco zeptá, nic nevím. Protože fakt nevím.“

„Fajn. Díky, Arthure. Ještě ti zavolám.“

Sanders zavěsil. Problémy s Bleskem docela jistě znamenaly vážné ohrožení nastávající fúze s Conley-White.

Sanders si nebyl jistý, jak se má zachovat. Ale bude se muset brzy rozhodnout, převezní loď zahoulkala a vpředu už spatřil černé piloty Colmanova přístaviště a mrakodrapy v centru Seattlu.

Firma DigiCom sídlila ve třech různých budovách kolem historického Pioneer Square přímo v centru. Pioneer Square nemělo ve skutečnosti tvar čtverce, nýbrž trojúhelníku, a uprostřed se zelenal nevelký parčík, jemuž dominovalo loubí z tepaného železa s antickými hodinami nahoře. Kolem Pioneer Square se tísnila nízká stavení z červených cihel postavená v prvních letech století, se soškami na fasádách a vysekanými daty. V těchto budovách nyní sídlili módní architekti, firmy zabývající se průmyslovým designem a společnosti vyrábějící nejmodernější techniku jako Aldus, Advance HoloGraphics a DigiCom. DigiCom původně sídlil v Hazzard Building, na jižní straně náměstí. Jak se však společnost rozrůstala, roztáhla se do tří poschodí v přilehlé Western Building a později do Gorham Tower na James Street. Avšak ředitelské kanceláře zůstaly ve třech nejvyšších patrech Hazzard Building a shlížely přímo na náměstí. Sanders měl kancelář ve třetím poschodí, očekával ovšem, že se v průběhu týdne přestěhuje výš, do čtvrtého.

Do svého třetího poschodí se dostal v devět hodin a okamžitě vycítil, že se děje něco nedobrého. Na chodbách to jen bzučelo a vzduch jako by nasákl elektrickým napětím. Zaměstnanci se shlukovali kolem laserových tiskáren a šeptali si u automatů na kávu. Když procházel kolem, odvraceli se nebo přerušovali hovor.

Máš průser, pomyslel si.

Jenže coby ředitel se sotva mohl vyptávat sekretářky, co se děje. Sanders pokračoval v chůzi a klel si pod fousy, zlobil se sám na sebe, že v tak důležitý den přišel pozdě do práce. Přes skleněné stěny zasedačky ve třetím poschodí spatřil Marka Lewyna, triatřicetiletého šéfa konstrukčního oddělení, jak se radí s několika lidmi od Conley-White. Byla to legrační scéna: Lewyn, mladý, pohledný a pánovitý, oblečený do modrých džinsů a černého trička s krátkými rukávy od módního návrháře Armaniho, přecházel sem tam a živě hovořil k zaměstnancům Conley-White, kteří seděli strnule ve svých modrých oblecích před modely ve skutečné velikosti umístěnými na stole a dělali si poznámky.

Když Lewyn zahlédl Sanderse, zamával na něj, přistoupil ke dveřím zasedačky a vystrčil hlavu ven.

„Ahoj, kámo,“ pozdravil ho Lewyn.

„Ahoj, Marku. Poslechni...“

„Chci ti teď říct jenom jednu věc,“ skočil mu Lewyn do řeči. „Ať jdou všichni do hajzlu. Ať jde do hajzlu Garvin. Ať jde do hajzlu Phil. Ať jde celá ta fúze do prdele. Ať jdou do prdele všichni. Všichni, co parazitují na té reorganizaci. Jsem v tomhle s tebou, kámo.“

„Poslechni, Marku, můžeš...“

„Teď tu zrovna něco mám.“ Mark prudce pokývl hlavou směrem k lidem od Conley-White v místnosti. „Ale chtěl jsem, abys věděl, jak to vidím. To, co dělají, není správné. Promluvíme si později, jo? Hlavu vzhůru, kámo,“ povzbuzoval ho Mark. „Ať ti nezvlhne prach.“ A vrátil se do konferenčního sálu.

Všichni lidé od Conley-White Sanderse přes sklo očumovali. Odvrátil se a vydal se rychle směrem ke své kanceláři, s prohlubujícím se pocitem nevolnosti. Lewyn byl známý svým sklonem k přehánění, jenže i tak...

To, co dělají, není správné.

Zdalo se mu, že nelze pochybovat o tom, co tím chtěl říct. Sanders nebude povýšen. Jak procházel chodbou, začal se mírně potit a náhle pocítil závrať. Na okamžik se musel opřít o zeď. Otřel si čelo rukou a několikrát rychle zamrkal. Zhluboka se nadechl a potřásl hlavou, aby si ji vyčistil.

Žádné povýšení. Prokristapána. Znovu se zhluboka nadechl a znovu vykročil.

Namísto povýšení, které očekával, dojde zjevně k jakési reorganizaci. A zcela jasně to bylo všechno spjato s fúzí.

Technická divize prodělala značnou reorganizaci nedávno, před devíti měsíci. Změnily se při ní veškeré kompetence, takže vykojela snad všechny lidi v Seattlu. Zaměstnanci pak nevěděli, kdo jim smí povolit nafasovat papír do laserové tiskárny nebo koho žádat o odmagnetizování monitoru. Borel trval celé měsíce, teprve před několika týdny se všechno usadilo a techničtí pracovníci si dokázali zaběhat fungující rutinu. A teď... nová reorganizace? To přece vůbec nedávalo smysl.

A přece to byla právě nedávná reorganizace, která dala Sandersovi naději, že se jednou stane ředitelem celé divize moderní techniky. Reorganizace přestavěla divizi do čtyř subdivizí pojmenovaných konstrukce, programování, telekomunikace a výroba. Všechny společně měly být řízeny generálním ředitelem, který však nebyl jmenován dodnes. V minulých měsících tuto funkci neformálně zastával právě Sanders, především proto, že jako šéf výrobní subdivize představoval osobu, která byla nejvíce zainteresovaná na koordinaci práce všech čtyř subdivizí.

Jenže nyní, po další reorganizaci... kdo ví, co se může stát? Sanders se může prostě vrátit nazpět na místo, odkud bude dohlížet na výrobní linky DigiComu roztroušené po celém světě. Nebo ještě hůř - celé týdny neustále kolovaly po firmě fámy, že řízení výroby převezme opět od Seattlu ředitelství v Cupertino a výrobu budou řídit kalifornští marketingoví manažeři odpovědní za jednotlivé výrobky. Sanders téměř drbům nevěnoval ani špetku pozornosti, protože mu nedávaly valný smysl. Marketingoví manažeři měli dost práce s tím, že museli prosazovat na trhu své výrobky, a nemohli se navíc starat o jejich výrobu.

Avšak nyní musel uvážit i možnost, že tyhle fámy měly pravdu. Poněvadž pokud byly pravdivé, Sanders by mohl čelit něčemu ještě horšímu než degradaci. Mohl by taky nakrásně přijít o místo.

Prokristapána: přijít o místo?

Přistihl se, že uvažuje o všech těch věcech, které mu prozradil Dave Benedict dnes ráno na trajektu. Benedict důsledně sbíral všechny fámy a zdálo se, že toho ví hodně. Dokonce možná ještě víc, než řekl.

Je to pravda, že jsi jediný vedoucí subdivize, který nemá technické vzdělání?

A pak vyhoceně:

Není to dost nezvyklé?

Kristepane, pomyslel si. Znovu se začal potit. Přinutil se k dalšímu hlubokému nádechu. Dospěl na konec chodby ve třetím patře a vstoupil do své kanceláře. Předpokládal, že tam nalezne Stephanie Kaplanovou, Garvinovu finanční náměstkyni, jak už na něj čeká. Kaplanová by mu mohla prozradit, co se děje. Avšak jeho kancelář byla prázdná. Obrátil se na svou sekretářku, Cindy Wolfovou, která se pilně zabývala registraturou. „Kde je Stephanie?“

„Nepřišla.“

„Proč ne?“

„Zrušili poradou v devět třicet kvůli všem těm personálním změnám,“ odvětila Cindy.

„Kvůli jakým změnám?“ vyptával se Sanders. „Co se to děje?“

„Provádí se něco jako reorganizace,“ řekla Cindy. Vyhнула se jeho očím a sklopila pohled do sešitu, do něhož zapisovala denní program a který ležel na jejím psacím stole. „Právě ohlásili společný oběd pro všechny ředitele divizí v hlavním zasedacím sále v přízemí na dnešek na dvanáct třicet, a Phil Blackburn schází dolů, aby si s tebou promluvil. Měl by tady být každou chvíli. Počkat, a co ještě? DHL má dodat dražby z Kuala Lumpuru dnes odpoledne. Gary Bosak se s tebou chce sejít v deset třicet.“ Sjížděla ukazováčkem dolů po stránce. „Don Cherry už volal dvakrát kvůli Koridoru a právě přišel bleskový hovor od Eddieho z Austinu.“

„Zavolej mu.“ Eddie Larson byl vedoucím výroby v továrně v Austinu, kde se dělaly přenosné telefony. Cindy mu předala hovor a o několik okamžiků později už slyšel známý hlas s texaským přízvukem.

„Ahoj, Tomičku, ty kluku.“

„Ahoj, Eddie. Co se děje?“

„Malíčký problémek od výrobní linky. Máš vteřinku?“

„Ano, jistě.“

„Patří se, abych ti už blahopřál k novému místu?“

„Zatím jsem nic neslyšel,“ odvětil Sanders.

„Hmm. Ale dojde k tomu?“

„Zatím nic nevím, Eddie.“

„Je to pravda, že chtějí odstěhovat továrnu v Austinu?“

Sanderse to tak překvapilo, že vybuchl smíchy. „Cože?“

„No, přesně tohle se teď tady povídá, Tomičku. Že Conley-White koupí firmu a nás že pak odpráskne.“

„K čertu,“ řekl Sanders. „Nikdo nic nekupuje a nikdo nic neprodává, Eddie. Výrobní linka v Austinu má standardní

kvalitu. A je velice výdělečná.“

Eddie se odmlčel. „Řekl bys mi to, kdyby ses něco dozvěděl, vid', Tomíčku?“

„Ano, řekl,“ souhlasil Sanders. „Jenže tohle je jenom fáma, Eddie. Takže to pust' z hlavy. A teď, jaký máš problém s linkou?“

„Píkantní záležitost. Ženský od výrobní linky požadují, abysme odstranili z pánský šatny nahatý fotky. Tvrděj, že je to uráží. Kdyby ses zeptal na můj názor, myslím, že je to nesmysl,“ řekl Larson. „Protože ženy nikdy do pánský šatny nechodí.“

„Jak potom vědí, že tam jsou nahatý fotky?“

„Ve večerní úklidový četě jsou ženy. Takže teď ženský pracující na lince chtějí, aby se ty fotky daly pryč.“

Sanders si povzdychl. „Nepotřebujeme žádné stížnosti, že nebereme dost vážně sexuální otázky. Sundejte ty fotky.“

„I kdyby měly ženy svoje fotky ve svojí šatně?“

„Udělej to, Eddie.“

„Jestli chceš vědět, co si o tom myslím, tak asi tolik, že jim žereme ty jejich feministický krávvoviny.“

Ozvalo se zaklepání. Sanders vzhledl a uviděl ve dveřích Phila Blackburna, vedoucího právního oddělení firmy.

„Eddie, musím končit.“

„Dobře,“ řekl Eddie, „ale já ti říkám...“

„Eddie, je mi líto. Musím jít. Zavolej mi, kdyby se něco změnilo.“

Sanders zavěsil sluchátko a Blackburn vešel do místnosti. Sandersův první dojem byl, že právník se usmívá příliš zešířena a vypadá příliš rozjařeně.

A to bylo zlé znamení.

Philip Blackburn, vedoucí právního oddělení DigiComu, byl štíhlý šestačtyřicetiletý muž oblečený do drahého tmavozeleného obleku. Stejně jako Sanders byl i Blackburn u DigiComu déle než celé desetiletí, což znamenalo, že byl jedním z „pamětníků“, jedním z těch, kteří to „prožili od samého začátku“. Když se s ním Sanders setkal poprvé, Blackburn byl neomalený, vousatý mladý právník z Berkeley bojující za lidská práva. Avšak nyní Blackburn už dávno opustil lidská práva pro vysoké příjmy, o které usiloval s přímočarou intenzitou - zatímco vždy pečlivě zdůrazňoval, že ve firmě nyní panuje různorodost zájmů a všichni že mají stejnou příležitost. Blackburnova vášeň pro poslední módu a pečlivou upravenost způsobila, že pro mnohé se stal „PC Phil“, jak mu říkali, terčem posměchu. Jeden z ředitelů kdysi prohlásil, že „Philův prst zamrzl kdesi na půl cesty mezi nasliněním a zvednutím, ale že Phil přesto vždycky dobře ví, odkud vítr fouká“. Phil byl samozřejmě prvním, kdo u firmy začal nosit postupně kalhoty do zvonu, úzké nohavice a dvouřadový oblek.

Mnoho vtípků si bralo na mušku jeho chování. Blackburn byl vždy napařádný a narcisticky zaujatý svým vzhledem. Neustále se uhlazoval, česal si dlaněmi vlasy, hladil se po tváři, jako by laskal sám sebe nebo jako by si chtěl vyžehlit všechny záhyby na šatech. Tohle společně s nešťastným zlovykem třít si neustále nos a tahat se za něj bylo zdrojem častého vtípkování na jeho účet. Jenže vtípkování mělo svou ostrou hranici: Blackburna považovali za moralistického sekerníka a nikdo mu nevěřil ani slovo.

Blackburn však uměl být strhujícím řečníkem a v soukromí působil po krátkou dobu přesvědčivým dojmem čestného intelektuála. Jenže u firmy ho už za ta léta všichni prohlédli a viděli jej ve správném světle: jako nájemního pistolníka, člověka bez vlastního přesvědčení, a tudíž jako osobu nanejvýš vhodnou, aby se stala Garvinovým katem.

V dřívějších letech bývali Sanders s Blackburnem blízcí přátelé, nejen proto, že společně u firmy vyrůstali, ale jejich životy se proplétaly: Když Blackburn v roce 1982 prožil trpký rozvod, nějakou dobu žil dokonce se Sandersem v jeho mládeneckém bytě v Sunnyvale. O několik let později byl Blackburn družbou na svatbě, na níž si Sanders bral mladou advokátku ze Seattlu Susan Handlerovou.

Když se však Blackburn v roce 1989 znovu oženil, Sanderse na svatbu nepozval, neboť tehdy už byly jejich vztahy napjaté. Někteří lidé u firmy to považovali za nevyhnutelné: Blackburn se stal součástí užšího mocenského kruhu v Cupertino, k němuž Sanders po přeložení do Seattlu už nepatřil. Navíc spolu vedli ostré spory kolem založení výrobních linek v Irsku a v Malajsii. Sandersovi se zdálo, že Blackburn nechápe okolnosti, které nevyhnutelně s výrobou v zahraničí souvisely.

Typickým v tomto směru byl Blackburnův požadavek, aby polovina pracovníků na nové lince v Kuala Lumpur byly ženy a aby pracovaly společně s muži. Malajsijská vedoucí pracovníci chtěli, aby ženy pracovaly jen na určitých pracovištích a od mužů odděleně. Phil proti tomu ostře vystupoval. Sanders mu neustále připomínal: „Je to muslimská země, Phile.“

„To mě sakra nezajímá,“ odpovídal Phil. „DigiCom podporuje rovnoprávnost.“

„Phile, je to přece jejich země. Jsou to muslimové.“

„No a co? Fabrika je naše.“

Nesouhlasili spolu v ničem. Malajsijská vláda nechtěla, aby jako předáky přijali místní Číňany, ačkoli měli nejvyšší kvalifikaci. Vláda chtěla programově vyškolit na tato místa Malajce. Sanders s touhle očividnou diskriminací nesouhlasil, protože chtěl do své továrny získat za předáky nejlepší lidi, jaké mohl. Jenže Phil, zanícený protivník diskriminace ve Spojených státech, se okamžitě smířil s diskriminační politikou malajsijské vlády a prohlásil, že DigiCom by měl přijmout skutečně mnohonárodnostní perspektivu. Sanders musel na poslední chvíli odletět do Kuala Lumpur, jednat se sultány ze Selangoru a Pahangu a odsouhlasit jejich požadavek. Phil pak vyhlásil, že Sanders „leze do zadku extrémistům“.

Tohle ovšem byla jen jedna z mnoha kontroverzí spojená se Sandersovou novou továrnou v Malajsii.

Dnes se Sanders s Blackburnem pozdravili s ostražitostí bývalých přátel, kteří se vůči sobě už drahý čas chovali přátelsky jen navenek. Když právník vstoupil do místnosti, Sanders potřásl Blackburnovi rukou. „Co se děje, Phile?“

„Velký den,“ oznámil Blackburn a vklouzl do křesílka proti Sandersovu pracovnímu stolu. „Jedno překvapení za druhým. Nevím, cos zatím slyšel.“

„Slyšel jsem, že Garvin vydal rozhodnutí o jakési reorganizaci.“

„Ano, to vydal. Několik rozhodnutí.“

Nastala odmlka. Blackburn se zavrtěl na židli a vrhl pohled na vlastní ruce. „Vím, že Bob tě o tom chtěl informovat sám. Přišel brzy ráno a pohovořil se všemi tady na divizi.“

„Nebyl jsem tu.“

„Hmmm. Velice nás překvapilo, žeš dnes přišel pozdě.“

Sanders to ponechal bez komentáře. Zíral na Blackburna a vyčkával.

„Na každý pád, Tome,“ pokračoval Blackburn, „základní linie je takováhle. V rámci fúze se Bob rozhodl sáhnout pro ředitele divize moderní techniky mimo.“

A bylo to tady. Konečně naplno venku. Sanders se zhluboka nadechl, cítil, že má hrudník sevřený v jako klestích. Celé tělo mu vibrovalo napětím. Snažil se, aby to nedal najevo.

„Chápu, že to je pěkný šok,“ řekl Blackburn.

„Tedy,“ Sanders pokrčil rameny, „nějakou šeptandu jsem už zaslechl.“ Zatímco mluvil, myšlenky se mu hnaly vpřed. Teď už bylo jasné, že se žádné povýšení konat nebude, nebude žádné ředitelování, nedostane novou příležitost...

„Ano. Jasně,“ řekl Blackburn a odkašlal si. „Bob rozhodl, že do čela divize postaví Meredith Johnsonovou.“

Sanders se zamračil. „Meredith Johnsonovou?“

„Správně. Pracovala na ředitelství v Cupertino. Myslím, že ji znáš.“

„Ano, znám, ale...“ Sanders potřásl hlavou. Nedávalo mu to smysl. „Meredith je odbytářka. Původní profesí je z odbytu.“

„Původně ano. Ale jak víš, poslední dva roky Meredith pracovala ve štábu.“

„Jenže i tak, Phile. Divize moderní techniky je technická divize.“

„Ty taky nejsi technik. A počínal sis docela dobře.“

„Jenže když jsem pracoval v marketingu, celá léta jsem se zabýval touhle problematikou. Podívej, Divizi moderní techniky tvoří v podstatě programátorské týmy a továrny s linkami vyrábějícími hardware. Jak je může řídit?“

„Bob neočekává, že to celé bude řídit přímo. Bude dohlížet na ředitele jednotlivých subdivizí, kteří jí budou skládat účty. Meredith bude mít oficiálně titul viceprezidentka pro moderní techniku a plánování. V novém uspořádání jí bude podřízena celá divize moderní techniky, divize marketingu a divize telekomunikací.“

„Kristepane,“ ulevil si Sanders a opřel se zády v křesle. „To je pěkná porce.“

Blackburn zvolna přikývl.

Sanders se odmlčel, aby si všechno promyslel. „To vypadá,“ řekl konečně, „jako by Meredith Johnsonová měla převzít vedení celé téhle společnosti.“

„Až tak daleko to zase nezajde,“ mínil Blackburn. „V novém uspořádání nebude přímo řídit odbyt, distribuci ani finance. Ale myslím si, že se nedá pochybovat o jednom. Bob si z ní udělal svého přímého následníka. Někdy tak za dva roky možná nechá šéfování a zůstane jenom jako finanční ředitel.“ Blackburn se zavrtěl v křesle. „Jenže to je budoucnost. V přítomnosti...“

„Okamžik. Budou jí podléhat ředitelé všech čtyř našich subdivizí?“ zeptal se Sanders.

„Ano.“

„A kdo ti čtyři ředitelé jsou? Už se to rozhodlo?“

„No.“ Phil si odkašlal. Přejel si rukama po hrudníku a zastrčil si kapesník do náprsní kapsy. „Samozřejmě, právo jmenovat ředitele jednotlivých subdivizí patří Meredith.“

„Což znamená, že bych taky mohl přijít o práci.“

„Ale sakra, Tome,“ řekl Blackburn. „Nic takového. Bob chce, aby zůstali všichni pracovníci z divize. Včetně tebe. Strašně nerad bych tě ztratil.“

„Jenže je na rozhodnutí Meredith Johnsonové, jestli si místo udržím.“

„Technicky,“ odvětil Blackburn a rozpažil ruce, „to tak být musí. Ale myslím si, že to je jenom velice formální záležitost.“

Sanders to však vůbec neviděl takhle. Garvin mohl klidně jmenovat všechny čtyři ředitele subdivizí současně se jmenováním Meredith Johnsonové do vedení divize moderní techniky. Jestli se Garvin rozhodl předat řízení společnosti jakési ženě z odbytu, byla to bezpochyby jeho věc. Jenže i v tom případě mohl ujistit ředitele svých subdivizí - ředitele, kteří jemu i celé firmě sloužili do roztrhání těla - že je podrží na jejich místech.

„Kristepane,“ ulevil si Sanders. „Pracuju pro tuhle firmu dvanáct let.“

„A já očekávám, že s námi pobudeš ještě mnoho dalších,“ hladce řekl Blackburn. „Podívej: všichni přece mají zájem na tom, aby se sehrané týmy udržely pospolu. Protože jak jsem ti už říkal, ona je nemůže řídit přímo.“

„Hmm.“

Blackburn si povytáhl manžety a vjel si rukou do vlasů. „Poslechni, Tome. Chápu, že jsi zklamaný, žeš na to místo nebyl jmenovaný sám. Ale zase nedělejme vědu z toho, že Meredith má jmenovat ředitele subdivizí. Řečeno realisticky, nenadělá mnoho změn. Tvoje situace je bezpečná.“ Odmlčel se. „Přece víš, jaká Meredith je, Tome.“

„Znal jsem ji,“ přitakal Sanders a přikývl. „Sakra, vždyť jsem s ní dokonce nějakou dobu žil. Jenže teď už jsem ji neviděl celé roky.“

Blackburn se zatvářil překvapeně. „Vy dva jste žádný kontakt neudržovali?“

„Ne, vůbec ne. V době, kdy Meredith přijali do firmy, už jsem byl tady nahoře v Seattlu, a ona pracovala v Cupertino. Jednou jsem na ni narazil, když jsem tam byl služebně. Řekl jsem jí nazdar. To je všechno.“

„Takže ji znáš jenom z dřívější,“ řekl Blackburn, jako by mu náhle všechno začínalo dávat smysl. „Z doby před šesti nebo sedmi lety.“

„To je děle,“ odvětil Sanders. „Teď jsem už osm roků v Seattlu. Takže to musí být...“ Sanders zavzpomínal. „Když jsem s ní chodil, pracovala u Novellu v Mountain View. Prodávala karty Ethernet malým podnikům pro místní počítačové sítě. Kdy to vlastně bylo?“ Ačkoli Sanders měl vztah k Meredith Johnsonové v živé paměti, jen matně si uvědomoval, kdy se to přesně odehrálo. Pokusil si připomenout nějakou paměťhodnou událost - narozeniny, povýšení, stěhování - podle níž by si vybavil nějaké datum. Nakonec se rozpomněl, že společně sledovali v televizi vyhlášení volebních výsledků: ke stropu stoupaly balony, lidé se veselili. Pila pivo. To se odehrálo někdy na začátku jejich známosti. „Kristepane, Phile. Musí to být skorem deset roků.“

„To je dávno,“ souhlasil Blackburn.

Když se Sanders setkal Meredith Johnsonovou poprvé, byla jednou z tisícovek pohledných odbytářek pracujících v San José - mladých žen do třicítky, které nedávno opustily vysokou školu a začínaly tím, že vyráběly na počítačích demonstrační verze produkce svých firem, zatímco starší muž stál nad nimi a obstarával veškerou domluvu se zákazníkem. Nakonec se řada těchto žen naučila dost k tomu, aby mohly prodávat samostatně. V době, kdy Sanders Meredith potkal, osvojila si už počítačový žargon natolik, aby ze sebe dokázala sypat moudra o kruhových sítích se známkou a o databázích. Ve skutečnosti žádné hlubší znalosti neměla, ale také je nepotřebovala. Byla hezká, sexy a chytrá, a měla zvláštní, tajuplné sebeovládání, které ji přenášelo přes nepříjemné okamžiky. Sanders ji zbožňoval, v těch dobách. Ale nikdy by ho ani nenapadlo, že by měla schopnosti na to, aby zastávala u firmy vysoké postavení.

Blackburn pokrčil rameny. „Za deset let se toho přihodilo mnoho, Tome,“ řekl. „Meredith teď už není pouhá odbytářka. Vrátila se zpátky do školy a získala doktorát. Pracovala pro Symantec, pak u Conrada, a nakonec přešla k nám. Poslední dva roky velice těsně spolupracovala s Garvinem. Je něco jako jeho protežé. Na řadě úkolů ho její výkon potěšil.“

Sanders zavrtěl hlavou. „A teď bude mojí šéfkou...“

„Tohle ti dělá problém?“

„Ne. Jen mi to připadá legrační. Holka, se kterou jsem kdysi chodil, se stane mojí šéfkou.“

„Časy se mění,“ řekl Blackburn. Usmíval se, avšak Sanders cítil, že ho upřeně pozoruje. „Zdá se, Tome, že je ti to trochu nepříjemné.“

„Potřebuju chvíli, abych si na to zvykl.“

„V tom je problém? Že budeš podřízený ženě?“

„Vůbec ne. Pracoval jsem pod Eileen, když byla vedoucí odboru, a vycházeli jsme spolu bezvadně. V tom to není. Jenom mi připadá legrační, když pomyslím na Meredith Johnsonovou jako na svou šéfkou.“

„Je to pozoruhodná a skvělá vedoucí,“ řekl Phil. Povstal a uhladil si kravatu. „Myslím, že až budeš mít příležitost, abys ji znovu poznal, určitě tě velice zaujme. Dej jí šanci, Tome.“

„Samozřejmě,“ odvětil Sanders.

„Jsem si jistý, že všechno bude klapat. A nezapomínej na budoucnost. Nakonec, už možná za rok, bys měl být bohatý.“

„Znamená to, že pořád počítáme s osamostatněním divize moderní techniky?“

„No ano. Určitě.“

Nejdiskutovanější součástí plánu fúze bylo, že až Conley-White DigiCom převezme, oddělí se divize pro moderní techniku a stane se samostatnou akciovou společností. To bude znamenat ohromný zisk pro všechny zaměstnance. Protože každý dostane příležitost nakoupit akcie levně dříve, než se dostanou na burzu.

„Teď vypracováváme poslední detaily,“ řekl Blackburn. „Ale očekávám, že ředitelé subdivizí, lidé v tvém postavení, dostanou na počátku dvacet tisíc zaměstnaneckých akcií a opci na nákup dalších padesáti tisíc akcií po pětadvaceti centech za kus, s právem každoročně přikupovat padesát tisíc akcií po následujících pět let.“

„A osamostatnění se uskuteční i tehdy, když divizi povede Meredith?“

„Věř mi to. K oddělení dojde do osmnácti měsíců. Je to pevná součást plánu fúze.“

„Není možné, že by si to Meredith třeba rozmyslela?“

„Vůbec ne, Tome.“ Blackburn se zasmál. „Prozradím ti tajemství. Tohle osamostatnění je původně její nápad.“

Blackburn opustil Sandersovu pracovnu, prošel chodbou do jedné prázdné kanceláře a zavolal Garvinovi. Uslyšel dobře známé ostré zašteknutí:

„Tady Garvin.“

„Mluvil jsem s Tomem Sandersem.“

„No a?“

„Řekl bych, že to přijal dobře. Samozřejmě je zklamaný. Myslím, že už zaslechl nějaké řeči. Ale vzal to dobře.“

„A co nová organizační soustava?“ zeptal se Garvin. „Jak na to odpověděl?“

„Zneklidnilo ho to,“ řekl Blackburn. „Vyjádřil jisté výhrady.“

„Proč?“

„Nezdá se mu, že má dostatek technických znalostí, aby tu divizi dokázala řídit.“

Garvin si odfrkl. „Technických znalostí? To je ksakru ta poslední věc, která mě trápí. Technické znalosti tady nehrajou roli.“

„Jistěže ne. Ale já si myslím, že tady byly nějaké osobní neshody. Víš, kdysi spolu měli intimní vztah.“

„Ano,“ přitakal Garvin. „Já to vím. Stýkali se i pak?“
„On tvrdí, že už po několik roků ne.“
„Zlá krev?“
„Nezdá se.“
„Co ho potom trápí?“
„Myslím, že si jenom potřebuje na tu myšlenku zvyknout.“
„Přijme to.“
„Myslím, že ano.“
„Ohlas mi, kdybys zaslechl něco jiného,“ řekl Garvin a zavěsil.

Když Blackburn položil sluchátko, zamračil se. Rozhovor se Sandersem v něm zanechal jakýsi nepříjemný pocit. Zdálo se, že všechno jde dobře, ale přece... Považoval za jisté, že Sanders reorganizaci nepřijme jako hotovou věc. Sanders byl u seattlovské divize velmi oblíbený a snadno by mohl působit potíže. Byl značně nezávislý, nebyl to týmový hráč, a firma teď potřebovala týmové hráče. Čím víc o tom Blackburn uvažoval, tím víc si byl jistý, že Sanders bude působit potíže.

Tom Sanders seděl hluboko ponořený v myšlenkách u svého pracovního stolu, nevidomě zíral vpřed. Snažil se sesbírat vzpomínky na hezkou mladou odbytářku ze Silicon Valley a sladit si je s novou představou ředitelky obchodní společnosti řídící několik divizí a zajišťující složité přípravy nutné k proměně divize v akciovou společnost. Jeho myšlenky však přerušovaly náhodně se vynořující obrazy z minula: Meredith směřující se v jedné ze svých košil, pod níž už byla nahá. Otevřený kufr na posteli. Bílé punčochy a bílý podvazkový pás. Miska s chřipkami na modrém gauči v obývací místnosti. Televize s vypnutým zvukem.

A z jakéhosi důvodu obraz květiny, purpurového kosatce z barevného skla. Připadala mu jako nějaký hippieovský obrázek ze severní Kalifornie. Sanders však věděl, odkud představa pochází: byla to květina na skleněném průhledu vstupních dveří bytu, kde bydlel, tehdy v Sunnyvale. Tehdy za dnů, kdy chodil s Meredith. Jen si nebyl jistý, proč by na ni měl myslet ještě teď a...

„Tome?“
Vzhlédl. Ve dveřích stála Cindy a tvářila se znepokojeně.
„Tome, nechceš kávu?“
„Ne, díky.“
„Don Cherry se tu znovu stavoval, zatímco jsi mluvil s Philem. Chce, abys přišel a podíval se na Koridor.“
„Mají problémy?“
„To já nevím. Mluvil vzrušeně. Nechceš mu zavolat?“
„Ne teď hned. Sejdou dolů a navštívím ho za chvíli.“
Zaváhala ve dveřích. „Nechceš dalaň? Snídals?“
„Je mi dobře.“
„Určitě?“
„Je mi dobře, Cindy. Fakticky.“

Odešla. Obrátil se, aby se podíval na monitor, a zahlédl, že na něm poblikává ikona pro e-mail, elektronickou poštu. Avšak znovu ho přepadly vzpomínky na Meredith Johnsonovou.

Sanders s ní více či méně žil asi po šest měsíců. Po nějakou dobu to byl docela intenzivní vztah. A přece, ačkoli si zachoval ojedinělé živé obrázky, uvědomil si, že v podstatě má z té doby vzpomínky překvapivě zamžené. Copak skutečně žil s Meredith celých šest měsíců? Kdy se doopravdy poprvé setkali a kdy se rozešli? Sanderse překvapilo, jak obtížně si v mysli skládal chronologii jejich vztahu. Aby si všechno ozřejmil, rozpomínal se na jiné stránky svého tehdejšího života: jaké měl v těch dnech u DigiComu postavení? Stále ještě pracoval v marketingu, anebo už přešel k technickým divizím? Teď už si nebyl jistý. Bude se muset podívat do svých záznamů.

Zauvažoval o Blackburnovi. Blackburn opustil svou ženu a přestěhoval se k Sandersovi přibližně v době, kdy Sanders chodil s Meredith. Nebo to bylo až potom, když už to všechno špatně dopadlo? Phil se možná přestěhoval k němu do bytu právě v době, kdy se už s Meredith rozešel. Sanders si přesně nevzpomínal. Jak o tom uvažoval, uvědomil si, že si už není jistý ničím z té doby. Tohle všechno se odehrálo před celým desetiletím, v jiném městě, v jiném období jeho života, a všechny vzpomínky se mu smíchaly dohromady. Znovu pocítil překvapení, jak byly zmatené.

Stiskl tlačítko interkomu. „Cindy? Rád bych se tě na něco zeptal.“
„Jistě, Tome.“
„Teď máme třetí červnový týden. Cos dělala třetí týden v červnu před deseti lety?“
Nezaváhala ani na vteřinu. „To je snadné: končila jsem univerzitu.“
Samozřejmě, byla to pravda. „Jasně,“ souhlasil. „Tak co v červnu před devíti lety?“
„Před devíti lety?“ Hlas jí náhle zazněl opatrně, nejistěji. „Júú... Podívejme se, v červnu... Před devíti roky?... Červen... No... Myslím, že jsem tehdy byla se svým klukem v Evropě.“
„Ne se svým dnešním partnerem?“
„Ne... Tamten kluk byl fakticky kretén.“
„Jak dlouho to tenkrát trvalo?“ vyptával se Sanders.
„Zůstali jsme tam asi měsíc.“
„Myslím ten vztah.“
„S ním? No, myslím... rozešli jsme se... no, muselo to být... asi v prosinci. Myslím, že to bylo v prosinci, možná v

lednu, po vánočních prázdninách. Proč?“

„Jenom se pokouším něco si ověřit,“ řekl Sanders. Ulevilo se mu, když v jejím hlase zaslechl nejisté tóny, jak se snažila poskládat si dohromady střípky minulosti. „Mimochodem, jak dlouho archivujeme firemní doklady?“

Korespondenci a sešity s denním programem?“

„Musela bych si to ověřit. Pokud vím asi tři roky.“

„A co dřívější věci?“

„Dřívější? Jak staré?“

„Deset roků,“ řekl.

„Júú, to jsi přece byl ještě v Cupertino. U nich dole se tyhle věci skladují tak dlouho? Ukládají je pak na mikrofiše, anebo je rovnou vyhazují?“

„To já nevím.“

„Chceš po mně, abych to zjistila?“

„Teď ne,“ řekl a ukončil hovor. Nechtěl, aby nyní vznášela nějaké dotazy na Cupertino. Ne zrovna teď.

Sanders si promnul oči špičkami prstů. Myšlenky mu odplynuly časem nazpět.

Znovu uviděl květinu z barevného skla. Byla příliš veliká, křiklavá, banální. Sanderse vždycky ničila tím, jak je banální. Žil tehdy v jednom z bytových komplexů na Merano Drive. Dvacet bytových jednotek se soustřeďovalo kolem malého bazénku s ledovou vodou. Všichni v celé budově pracovali každý pro nějakou firmu vyrábějící nejmodernější techniku. V bazénu se nikdo nikdy nekoupal. V těch dnech létal společně s Garvinem dvakrát měsíčně do Koreje. Létali tehdy nejhorší třídou, nic luxusnějšího si nemohli dovolit.

A vzpomínal si, jak se jednou vrátil domů, vyčerpaný dlouhým letem, a první věc, kterou uviděl, když se vrátil do bytu, byla ta zatracená kytky z barevného skla na dveřích.

A Meredith tehdy nosila se zvláštní oblibou bílé punčochy a bílý podvazkový pás, s malými bílými kytičkami na patentkách...

„Tome?“

Vzhlédl. Cindy stála ve dveřích. „Jestli chceš mluvit s Donem Cherry,“ řekla, „měl bys jít radši hned, protože v deset třicet má přijít Gary Bosak.“

Měl dojem, že s ním zachází jako s invalidou. „Cindy, já jsem v pořádku.“

„Já vím. Jenom připomínám.“

„Tak jo, půjdu hned.“

Když se hnál dolů po schodech do druhého poschodí, cítil, jak ho šílené rozrušení opouští. Cindy měla pravdu, když ho přiměla, aby odešel z kanceláře. A byl zvědavý, aby viděl, co Cherryho tým provedl s Koridorem.

Koridor byl to, čemu všichni u DigiComu říkali VIP - virtuální informační prostředí. VIP bylo společníkem Blesku, jiného důležitého prvku ve vynořující se budoucnosti digitální informace v podobě, jak ji předvídal DigiCom. V budoucnu se informace budou ukládat na discích anebo zpřístupňovat ve velkých databázích, do nichž uživatel bude moci vstoupit po telefonní lince, vytočením čísla. V současnosti uživatelé viděli informace na ploché obrazovce - buď počítačové nebo televizní. Tohle byl také tradiční způsob, jak se s informacemi zacházelo po celých posledních třicet roků. Avšak brzy se objeví nový způsob, jak je prezentovat. Nejradikálnější a nejvíce vzrušující byla virtuální prostředí. Uživatel si nasadil speciální brýle a pomocí nich viděl počítačem generované trojrozměrné prostředí, díky němuž měl pocit, jako by se doslova pohyboval v jiném světě. Desítky firem vyrábějících nejmodernější techniku závodily mezi sebou, kdo vyvine virtuální prostředí. Byla to vzrušující, avšak velice složitá technika. Projekt VIP nazvaný Koridor si Garvin oblíbil ze všech projektů DigiComu nejvíce. Vyplýval na něj už spousta peněz, po celé dva roky nutil programátory Dona Cherryho, aby na něm dělali od slunce východu do slunce západu.

Ale až dosud byly s projektem Koridor jen a jen trable.

Dveře nesly označení VIP a pod ním byl nápis: KDYŽ REALITA NENÍ DOST DOBRÁ. Sanders zastrčil svou kódovou kartu do šterbiny a dveře se otevřely. Prošel předsíní a zaslechl pultucet hlasů pokřikujících od zařízení v hlavní místnosti vzadu. Dokonce už tady v předpokojí ucítil ve vzduchu pach, z něhož se zvedal žaludek.

Když vstoupil do hlavní místnosti, rozestřel se před ním obrázek naprostého chaosu. Okna byla otevřená dokořán, všude čpěl svíravý zápach čistícího prostředku. Většina programátorů klečela na podlaze a věnovala se rozebraným součástkám. Jednotlivé prvky Koridoru ležely roztroušené po podlaze mezi svazky různobarevných kabelů. Dokonce i černé kruhové podložky pro pohyb byly odtrženy od sebe a gumové vrstvy se jedna po druhé čistily. Další dráty vedly od stropu k laserovým scannerům, které měly otevřené vnitřnosti, odhalené desky s obvody. Zdálo se, že mluví všichni najednou. A uprostřed místnosti byl sám Don Cherry, hlavní programátor, v elektricky modrém tričku s krátkými rukávy s nápisem SKUTEČNOST JE NEDOMRLÁ. Tvářil se jako mladý Buddha. Cherrymu bylo dvaadvacet, všichni ho považovali za nepostradatelného a svou impertinencí byl známý.

Když spatřil Sanderse, zakřičel: „Ven! Ven! Zatracený šéfstvo! Ven!“

„Proč?“ zeptal se Sanders. „Myslel jsem, že se mnou chceš mluvit.“

„Už je pozdě! Svou šanci jsi promeškal!“ odpověděl Cherry. „Teď už je po všem!“

Sanders si na okamžik pomyslel, že Cherry naráží na povýšení, které nedostal. Jenže Cherry byl neapolitičtější postavou mezi řediteli jednotlivých subdivizí DigiComu, a když šel Sandersovi vstříc, překračoval jednotlivé ležící programátory a vesele se křenil.

„Lituju, Tome. Přišels pozdě. Teď už jen ladíme.“

„Ladíte? Vypadá to naopak, že jste se všim právě začali. A co znamená ten strašlivý zápach?“

„Já vím.“ Cherry rozhodil paže. „Žádal jsem kluky, aby se myli každý den, ale co s nima zmůžeš. Jsou to

programátoři. Smrděj hůř než feny.“

„Cindy říkala, žeš mi několikrát volal.“

„Volal,“ souhlasil Cherry. „Měli jsme Koridor nahozenej a běželo to. Chtěl jsem, abys to viděl. Ale možná je jenom dobře, žeš to neviděl.“

Sanders se rozhlédl po složitých přístrojích, které se válely všude kolem nich. „Fakticky běžel?“

„Čo bolo, bolo. Terazky už iba ladíme.“ Cherry pokývl hlavou směrem k programátorům na podlaze, kteří pracovali na podložkách pro pohyb. „Konečně jsme odladili hlavní smýčku, dnes o půlnoci. Obnovovací rychlost se tím zdvojnásobila. Systém teď fakticky letí jako blesk. Takže musíme akorát přizpůsobit podložky pro pohyb a servomechanismy, abychom dostali adekvátní reakce. Je to mechanický problém,“ dodal pohrdavě. „Ale stejně se o to postaráme.“

Programátoři byli pokaždé otrávení, když museli řešit mechanické problémy. Žili téměř zcela v abstraktním světě počítačových kódů a měli dojem, že už jsou povzneseni nad fyzický svět.

„Co máte přesně za problém?“ zeptal se Sanders.

„No, podívej,“ vyzval do Cherry. „Tady je naše poslední implementace. Uživatel si nasadí tuhle věc,“ řekl a ukázal na něco, co vypadalo jako silné stříbrné sluneční brýle se sluchátky. „A vstoupí na podložku pro pohyb, tady.“

Podložka pro pohyb byla jednou z Cherryho inovací. Měla tvar malé kruhové trampolíny a její povrch se skládal z gumových kuliček přitisknutých těsně jedna ke druhé. Fungovala do všech stran, když uživatel kráčet po kuličkách, mohl se pohybovat kterýmkoli směrem. „Jakmile uživatel vstoupí na podložku,“ vysvětloval Cherry, „signál ho propojí s databází. Počítač potom, který je támhle,“ Cherry ukázal na kupu bedýnek v koutě, „odebírání informace přicházející z databáze a vytváří virtuální prostředí, které se promítá do přilby. Když uživatel jde po podložce, promítaný obraz se proměňuje, takže máš pocit, jako bys šel chodbou lemovanou po obou stranách šuplíky se složkami. Uživatel se může u kteréhokoli z nich zastavit, rukou otevřít jakýkoli soubor a listovat v datech. Naprosto realistická simulace.“

„Kolik uživatelů?“

„V současnosti systém zvládne pět najednou.“

„A chodba vypadá jak?“ vyptával se Sanders. „Ohraničená liniemi?“

V dřívějších podobách byl Koridor vytyčen pomocí černobílé kostry. Počítač pracoval tím rychleji, čím méně linií musel kreslit.

„Ohraničená liniemi?“ pohrdavě odfrkl Cherry. „Prosím tě. To jsme opustili už před dvěma týdny. Teď mluvíme o trojrozměrných površích plně modelovaných čtyřdiadacetibitovou barvou a počítač automaticky vylučuje bezvýrazné struktury. Poskytujeme skutečně zakřivené povrchy - ne geometrické mnohoúhelníky. Vypadá to naprosto skutečně.“

„A k čemu jsou ty laserové scannery? Myslel jsem si, že pozici zobrazujete pomocí infračerveného záření.“ Přilba měla nahoře namontované infračervené senzory, takže systém dokázal zjistit, kam se uživatel dívá a přizpůsobit obraz dodávaný do přilby směru pohledu.

„To zůstalo,“ odvětil Cherry. „Ty scannery jsou pro zobrazení těles.“

„Pro zobrazení těles?“

„Jo. Teď když jdeš po podložce ještě s někým jiným, můžeš se otočit, podívat se na něj a uvidíš ho. Protože scannery zachycují trojrozměrnou strukturu v reálném čase: zobrazují těleso i jeho postavení a vykreslují skutečnou tvář skutečné osoby stojící vedle tebe ve skutečné místnosti. Nemůžeš se samozřejmě tomu člověku podívat do očí, protože ty skrývá přilba, kterou má na hlavě. Ale systém generuje tvář podle archivované podoby. To je mazaný, co?“

„Chceš říct, že můžeš vidět ostatní uživatele?“

„Správně. Uvidíš jim do tváře, jejich výraz. A to ještě není všechno. Můžeš vidět ostatní uživatele dokonce i tehdy, když si oni nenasadí přilbu. Program je totiž identifikuje, oživí jejich fotografii uloženou v jejich osobních souborech a dá jim podobu skutečného člověka. Trošku neohrabanou, ale ne špatnou.“ Cherry zamával rukou ve vzduchu. „A ani tohle ještě není všechno. Dokonce jsme vestavěli skutečný help.“

„Skutečný help?“

„Jasně, uživatel vždycky potřebuje okamžitý help. Takže jsme udělali anděla, aby ti pomáhal. Letí pěkně nad tebou a odpovídá ti na otázky.“ Cherry se pochechtával. „Mysleli jsme si původně, že ho vyvedeme v podobě modrého skřítky, ale nechťeli jsme někoho urazit.“

Sanders se zamyšleně rozhlížel po místnosti. Cherry mu popisoval svoje úspěchy. Jenže tady se dělo ještě něco jiného: člověk nemohl nevnímat napětí, úžasnou energii lidí, kteří tu pracovali.

„Hej, Done,“ zakřičel jeden z programátorů. „Jakou hodnotu má nabejvat souřadnice Z?“

„Víc než pět,“ odpověděl Cherry.

„Já mám nejvíc čtyři celý tři.“

„Čtyři celý tři je na pytel. Musíš to dostat přes pět, nebo tě vyrazím.“ Obrátil se na Sanderse. „Musí se udržovat bojová morálka.“

Sanders pohlédl na Cherryho. „No dobře,“ řekl konečně. „A teď - co je skutečný problém?“

Cherry pokrčil rameny. „Nic. Už jsem ti říkal: musíme to doladit.“

„Done.“

Cherry si povzddechl. „Tak jo. Když jsme překročili obnovovací rychlost, zničili jsme modul vytvářející prostředí. Víš, prostor se utváří v reálném čase pomocí příslušného modulu. S větší obnovovací rychlostí na senzorech musíme také jednotlivé objekty stavět rychleji. Jinak se ti zdá, že se místnost za tebou opoždí. Máš pocit, že jseš vožralej. Hlava ti jde dopředu, místnost běží za tebou a dohání tě.“

„No a?“

„No a to vyvolává v uživateli nutkání zvracet.“

Sanders si povzdechl. „Bezvadný.“
„Museli jsme rozebrat podložky pro pohyb, protože Teddy je kompletně poblil.“
„To je bezvadné, Done.“
„Co se děje? To není nic vážného. To se vyčistí.“ Potřásl hlavou. „I když si Teddy taky mohl dát k snídani něco jiného než vajíčka po rančersku. To je neštěstí. Všude teď máme maličký kousíčky tortily.“
„Viš, že to zítra máme demonstrovat lidem od Conley-White.“
„Bez problémů. Budeme připravení.“
„Done, nechci, aby se tu jejich nejvyšší šéfové zblili jak alíci.“
„Věř mi,“ odpověděl Cherry. „Budeme připravení. Bude se jim to děsně líbit. I kdyby měla tahle firma tisíc problémů, Koridor mezi nima nebude.“
„To je slib?“
„To,“ řekl Cherry, „je záruka.“

Sanders se vrátil do své pracovny v deset dvacet, a když vstoupil Gary Bosak, seděl u svého pracovního stolu. Bosak byl vysoký chlap ještě ne třicetiletý, oblečený do džinsů, běžeckých bot a trička s krátkými rukávy s obrázkem Terminátora. Nesl si velký kožený skládací kufřík, s jakým obvykle chodili k soudu obhájci.
„Vypadáš dost povadlej,“ přivítal ho Bosak. „Jenže dnes jsou v týchle budově blbě všichni. Panuje tu úplně pekelný napětí, všiml sis?“
„Postřehl jsem.“
„Jo, to se vsadím. Můžeme začít?“
„Jasně.“
„Cindy? Pan Sanders tu teď na pár minut pro nikoho nebude.“

Bosak zavřel dveře kanceláře a zamkl je. Zatímco si vesele pohvizdoval, odpojil telefon, který měl Sanders na stole, i ten, který stál vedle pohovky v rohu místnosti. Pak přešel k oknům a spustil žaluzie. V rohu stál malý televizor a Bosak jej zapnul. Odjistikl západky na kufříku, vytáhl malou plastickou krabičku a přepnul vypínač umístěný po straně. Krabička se rozblikala a začala vydávat tichý sykot. Bosak ji umístil doprostřed Sandersova stolu. Nikdy neposkytoval žádné informace, dokud nespustil rušičku, poněvadž většina z toho, co říkal, vyplývala z nezákonného počínání.

„Mám pro tebe dobrou zprávu,“ řekl Bosak. „Tvůj hoch je čistý.“ Vytáhl složku z papíru vyztuženého plátnem, otevřel ji a procházel stránky jednu po druhé. „Peter John Nealy, dvacet tři let, zaměstnanec DigiComu po šestnácti měsících. Teď pracuje jako programátor v Divizi moderní techniky. Fajn, tady ho máme. Kopie jeho věci ze střední a vysoké školy... Záznam o zaměstnání u Data General, jeho posledního zaměstnavatele. Všechno v pořádku. Teď, poslední věci... Stupeň úvěruschopnosti... Účty za telefon v bytě... Účty za mobilní telefon... Bankovní výpisy... Výše konta s úsporami... Platby kreditními kartami VISA a Master za posledních dvanáct měsíců... E-mail relace uvnitř firmy a na Internetu... Lístky z parkovacího automatu... A tohle je přesvědčivý důkaz... Hotel Ramada Inn v Sunnyvale, poslední tři návštěvy, jeho telefonní účty, čísla, která volal... Tři poslední půjčky auta s najetými kilometry... Autotelefon s volanými čísly... To je všechno.“

„No a?“
„Ověřil jsem čísla, která volal. Tady je výčet. Spousta hovorů se Seattle Silicon, jenže Neally tam navštěvuje svoji holku. Je to sekretářka, pracuje v odbytu, žádný konflikt zájmů. Taky volal svého bratra, programátora u Boeingu, který pracuje na konstrukci křidel, žádný konflikt. Další hovory měl s dodavateli a soukromými programátory, všechny přiměřené okolnostem. Žádné hovory po pracovní době. Žádné hovory s telefonními automaty. Žádné zámořské hovory. Žádné podezřelé pasáže v hovorech. Žádné podezřelé bankovní převody, žádné velké nákupy. Není důvod domnívat se, že se chystá odstěhovat. Řekl bych, že s nikým nemluví o ničem, co by tě mělo vzrušovat.“

„Dobře,“ souhlasil Sanders. Zahleděl se na arch papíru a odmlčel se. „Gary... Některé tyhle věci jsou z naší firmy. Některá tahle hlášení.“

„Jo? Fakt?“
„Jak ses k nim dostal?“
Bosak se zašklebil. „No prostě tak. Neptej se a nic špatného se nedozvíš.“
„Jak jsi získal záznamy od Data General?“
Bosak zavrtěl hlavou. „Copak mě za to neplatíš?“
„Ale ano, jenže...“
„No tak. Chtěls, abych ti propral zaměstnance, a máš ho propraného. Chlapec je čistej. Pracuje jenom pro tebe. Chceš snad o něm vědět ještě něco?“

„Ne.“ Sanders zavrtěl hlavou.
„Výborně. Musím se jít trochu prospat.“ Bosak sesbíral všechny svoje složky a naskládal je nazpět do svého příručního kufříku. „Mimochodem, bude ti volat můj soudní dohláze.“

„Hmm.“
„Neshodíš mě?“
„Bez obav, Gary.“
„Řekl jsem mu, že jsem tvůj konzultant. Na bezpečnost v oboru telekomunikací.“
„Taky že jseš.“

Bosak vypnul rušičku, zastrčil ji do kufříku a znovu zapojil telefony. „Byla to radost pro tebe dělat. Účet mám dát tobě, nebo Cindy?“

„Vezmu si ho. Na shledanou, Gary.“

„Jo, kdykoli. Když budeš něco potřebovat, víš, kde jsem.“

Sanders přehlédl pohledem účet vystavený firmou NZ, Odborné služby s.r.o., Bellevue, stát Washington. Název znamenal Bosakovu soukromou slovní hříčku. Iniciály NZ byla první písmena slov Nutné Zlo.

Firmy vyrábějící špičkovou techniku obvykle zaměstnávaly vysloužilé policejní důstojníky a soukromé detektivy, aby pro ně dělali základní průzkum, ale příležitostně používaly i absolutní machry, odborníky na zpracování dat jako byl Gary Bosak. Gary dokázal proniknout k elektronickým datům v bankách a prošetřit podezřelé zaměstnance. Bosak měl tu přednost, že pracoval rychle, často dokázal podat zprávu už za několik hodin anebo do druhého dne. Bosakovy metody byly samozřejmě nezákonné. Sanders už jen tím, že ho najal, překročil půltucet zákonů. Ovšem mezi firmami vyrábějícími špičkovou techniku, kde jeden jediný dokument nebo vývojový plán nějakého výrobku mohl mít pro konkurenci cenu statisíců dolarů, byla taková praxe přijímána coby standard.

A v případě Pete Nealyho byla kontrola obzvlášť důležitá. Nealy vyvíjel zbrusu nové algoritmy, které dokázaly komprimovat a dekomprimovat videoobrazy na CD-ROM laserových discích. Jeho práce měla pro novou techniku spojenou s Bleskem zásadní význam. Digitalizované obrazy generované z disků vysokou rychlostí měly zásadně zrychlit dosavadní pomalou techniku a způsobit revoluci ve vzdělávání. Avšak kdyby se algoritmy použité při konstrukci Blesku dostaly do rukou konkurenci, náskok DigiComu by se podstatně ztenčil, a to by znamenalo...

Zabzučel interkom. „Tome,“ ozvala se Cindy. „Je jedenáct. Divizní porada. Chceš, abych ti připravila agendu?“

„Dnes ne,“ odpověděl. „Myslím, že vím, o čem se budeme bavit.“

Divize moderní techniky se už mezitím sešla v zasedačce ve druhém poschodí. Na téhle týdenní poradě se scházeli šéfové subdivizi, informovali o posledních událostech a probírali problémy. Schůzi obvykle řídil Sanders. Kolem stolu seděli Don Cherry, šéf programátorů, Mark Lewyn, temperamentní vedoucí konstrukčního oddělení, oba v černých tričkách od Armaniho, a Mary Anne Hunterová, vedoucí oddělení dat a telekomunikací. Hunterová, drobná a živá, byla oblečená v tílku, šortkách a elstřácích s nápisem Nike. Nikdy neobědvala, ale namísto toho si obvykle po každé poradě dávala osmikilometrový běh.

Lewyn byl právě v nejlepším. Hněvivě hřimal: „Je to urážka pro každého z nás z celé divize. Nemám ponětí, proč to místo dostala. Nevím, jakou má kvalifikaci pro takové místo, a...“

Když Sanders vešel do místnosti, Lewyn se zarazil. Nastal nepříjemný okamžik. Všichni se odmlčeli, rychle ho přelétli pohledem a pak odvrátili zrak.

„Mám dojem,“ řekl Sanders s úsměvem, „že si o tom musíme promluvit.“

Všichni v místnosti mlčeli. „Tak do toho,“ vyzval je, když vklouzl do křesla. „Není to přece pohřeb.“

Mark Lewyn si odkašlal. „Je mi to líto, Tome. Myslím, že to je sprostěřna.“

„Všichni vědí, žeš na tom místě měl být ty,“ řekla Mary Anne.

„Je to šok pro nás pro všechny,“ dodal Lewyn.

„Jo,“ pronesl Cherry s úšklebkem. „Snažili jsme se jako blázni, abysme tě vystřnadili, ale fakticky jsme si nikdy nemysleli, že se to podaří.“

„Tohle všechno oceňuju,“ řekl Sanders, „jenže je to Garvinova firma a může si s ní dělat, co se mu zachce. Častěji mívá pravdu, než že se plete. A já jsem už dospělý. Nikdy mi nic neslibil.“

„Opravdu ses s tím smířil?“ zeptal se Lewyn.

„Věř mi to. Jsem v pořádku.“

„Mluvíš s Garvinem?“

„Mluvil jsem s Philem.“

„Ten licoměrnej hajzl!“ zavrtěl hlavou Lewyn.

„Poslechni,“ zeptal se Cherry, „řikal Phil něco o tom osamostatnění?“

„Ano,“ odvětil Sanders. „Stále se s ním počítá. Osmnáct měsíců po fúzi se vytvoří náležitá organizační struktura a divize se promění v akciovou společnost.“

Všem kolem stolu se trochu narovnala ramena. Sanders poznal, jak se jim ulevilo. Proměna v akciovou společnost znamenala pro všechny, co v místnosti seděli, spoustu peněz.

„A co říkal Phil o paní Johnsonové?“

„Nic moc. Jenom tolik, že si ji vybral Garvin, aby řídila technickou stránku.“

V tom okamžiku vešla do místnosti Stephanie Kaplanová, finanční náměstkyně ředitele. Byla to vysoká žena s předčasně prosedivělými vlasy a nápadně tichým chováním. Přezdívalo se jí Plíživý děs anebo Bombardák Stealth - druhá přezdívka vyplývala z jejího zvyku tiše zlikvidovat projekty, které nepovažovala za dostatečně ziskové.

Kaplanová sídlila v Cupertinu, ale obvykle se jednou měsíčně účastnila porad v Seattlu. Poslední dobou pobývala na severu častěji.

„Stephanie,“ ozval se Lewyn, „pokoušíme se rozveselit Toma.“

Kaplanová se posadila a věnovala Sandersovi soustrastný pohled. Nepromluvila.

„A ty náhodou nevíš,“ pokračoval Lewyn, „odkud se vzalo to jmenování Meredith Johnsonové?“

„Ne,“ odvětila Kaplanová. „Všechny nás to překvapilo. A ne všichni jsou tím nadšení.“ Potom, jako by toho už řekla příliš, otevřela aktovku a zabrala se do svých poznámek. Jako obvykle dokonale splynula s pozadím, ostatní ji brzy začali ignorovat.

„No,“ řekl Cherry, „slyšel jsem, že Garvin pro ni má slabost. Johnsonová je u firmy teprve čtyři roky a nijak zvlášť nevynikla. Ale Garvin ji vzal pod křídla. Před dvěma lety ji začal rychle povyšovat. Z nějakého důvodu se domnívá, že Meredith Johnsonová je prostě skvělá.“

„Garvin ji šoustá?“ zeptal se Lewyn.

„Ne, akorát se mu líbí.“

„Někdo ji musí šoustat.“

„Tak počkat,“ napřímila se Mary Anne Hunterová. „Co to má znamenat? Kdyby si Garvin přivedl z Microsoftu nějakého chlapíka, aby mu vedl divizi, nikdo by neřekl, že ho musí někdo šoustat.“

Cherry se zasmál. „To by záleželo na tom, kdo by to byl.“

„Já to myslím vážně. Proč říkáte, když dostane povýšení žena, že ji musí někdo šoustat?“

„Podívej,“ řekl Lewyn, „kdyby přetáhli z Microsoftu Ellen Howardovou, nepadlo by ani slovo, protože všichni víme, že Ellen je velice schopná. Nelíbilo by se nám to, ale přijali bychom to. Jenže o nějaké Meredith Johnsonové nikdo vůbec ani neslyšel. A vůbec, zná ji někdo z nás?“

„No jo,“ přiznal se Sanders, „já ji znám.“

Rozhostilo se ticho.

„Kdysi jsem s ní chodil.“

„Takže ty jseš ten, kdo ji šoustá,“ zasmál se Cherry.

Sanders zavrtěl hlavou. „To bylo před lety.“

„Jaká je?“ zeptala se Hunterová.

„No jo,“ přidal se Cherry s lascivním úšklebkem, „jaká je?“

„Drž hubu, Done!“

„Nemrač se tak, Mary Anne.“

„Když jsem ji poznal, pracovala pro Novell,“ odvětil Sanders. „Bylo jí asi pětadvacet. Byla chytrá a ambiciózní.“

„Chytrá a ambiciózní,“ vmísil se Lewyn. „To je bezva. Svět je plnej chytrejch a ambiciózních. Otázka zní, dokáže řídit technickou divizi? Anebo jsme dostali nového Křiklouna Freelinga?“

Před dvěma lety postavil Garvin do čela divize ředitele odbytu Howarda Freelinga. Freeling byl jmenován s myšlenkou, že uvede vývoj produkce do kontaktu se zákazníkem už v dřívějším stadiu a že sladí nové výrobky se vznikajícím trhem. Freeling založil sledovací skupiny a všichni strávili spousty času bedlivým monitorováním potenciálních zákazníků, kterým dal nové výrobky na hraní.

Jenže Freeling absolutně nerozuměl technickým otázkám. Proto když musel vyřešit nějaký problém, dával se do křiku. Připomínal turistu v cizině, turistu, který neumí místní řeč a domnívá se, že místní lidé mu porozumí, když na ně zařve. Freelingova vláda nad Divizí moderní techniky byla katastrofa. Programátoři jím byli zhnusení, lidé z oddělení designu sabotovali jeho nápad vyrábět kryty na výrobky v neonových barvách, výrobní problémy v továrnách v Irsku a v Texasu se neřešily. Nakonec když se výrobní linka v Corku zastavila na jedenáct dní, Freeling tam letěl a všechny seřval. Irští ředitelé dali všichni výpověď a Garvin Freelinga vyhodil.

„Takže: máme ho tu znovu? Dalšího Křiklouna?“

Stephanie Kaplanová si odkašlala. „Myslím, že Garvin už jednu lekci dostal. Neudělal by podruhé stejnou chybu.“

„Podle tebe Meredith Johnsonová na svou funkci stačí?“

„To nemůžu říct,“ odvětila Kaplanová velice vyhybavě.

„Moc se za ni nestavíte,“ mnil Lewyn.

„Ale myslím si, že bude lepší než Freeling.“

Lewyn si odfrkl. „Člověk může být o trochu větší než trpaslík, a pořád ještě není žádný velikán.“

„Ne,“ řekla Kaplanová, „myslím, že bude lepší.“

„Přinejmenším bude líp vypadat,“ vmísil se Cherry, „podle toho, co jsem slyšel.“

„Zas jenom ten sex,“ řekla Mary Anne.

„Jak to? Nemůžu říct, že někdo dobře vypadá?“

„Mluvíme o jejích schopnostech, a ne o vzhledu.“

„Počkat,“ řekl Cherry, „když jsem šel na tuhle poradu, procházel jsem kolem žen u espressa v bistro, a o čem se bavily? Jestli ho má Arnold Schwarzenegger většího než Mel Gibson. Mluvily taky o tom, jaký má kdo půlky a tak podobně. Nechápu, proč ony můžou mluvit o ...“

„Poněkud odbíháme od tématu,“ připomněl Sanders.

„Vůbec nezáleží na tom, co vy muži mi tady říkáte,“ mínila Hunterová. „Fakt je, že téhle firmě vládnu muži. Na vedoucích místech nejsou téměř žádné ženy s výjimkou Stephanie. Myslím, že je vynikající, že Bob jmenoval ženu, aby vedla tuhle divizi, a já si především myslím, že bychom ji měli podpořit.“ Ohlédla se na Sanderse. „My tě všichni máme velice rádi, Tome, ale ty víš, co mám na mysli.“

„Jo, my tě všichni máme děsně rádi,“ dodal Cherry. „Alespoň do té doby, dokud nedostaneme nového skvělého bosse.“

„Já budu podporovat Johnsonovou,“ řekl Lewyn, „pokud ovšem bude za něco stát.“

„Ne, nebudeš,“ řekla Hunterová. „Budeš její úsilí sabotovat. Budeš hledat příležitost, jak se jí zbavit.“

„Počkej...“

„Ne. O čem je ve skutečnosti celá tahle debata? O tom, že jste všichni naštvaní, protože od teďka budete podřízení ženě.“

„Mary Anne...“

„Já to myslím vážně.“

„Myslím,“ řekl Lewyn, „že Tom je nasranej, protože přišel o to místo.“

„Nejsem naštvaný,“ namítl Sanders.

„No, já teda nasranej jsem,“ řekl Cherry, „protože Meredith s Tomem spávala a on teď má voko u nový šéfký.“

„Možná,“ zamračil se Sanders.

„Třeba ho naopak nenávidí,“ oponoval Lewyn. „Mě nenávidí všechny holky, se kterejma jsem dřív chodil.“
„Asi k tomu mají dobrý důvody, jak tě tak poslouchám,“ zasmál se Cherry.
„Vraťme se k agendě, co říkáte,“ navrhl Sanders.
„K jaké agendě?“
„Blesk.“
Kolem stolu se ozvalo zasténání. „To ne.“
„Jdi do háje s Bleskem.“
„Je to s ním hodně zlý?“ zeptal se Cherry.
„Pořád nemůžou zkrátit přístupovou dobu a nemůžou vyřešit problémy s kloubovými konektory. Linka běží na dvacet devět procent.“
„Nejlíp, když nám pár kusů pošlou,“ navrhl Lewyn.
„Měli bychom je mít dnes.“
„Fajn. Neodložíme to do té doby?“
„Souhlasím.“ Sanders se rozhlédl kolem stolu. „Má někdo jiný nějaký problém? Mary Anne?“
„Ne, jsme na tom dobře. Pořád očekáváme, že prototyp kartového telefonu sjede z naší testovací linky do dvou měsíců.“
Nová generace mobilních telefonů nebyla už o mnoho větší než kreditní karta. Před použitím se musely rozložit.
„Kolik váží?“
„Nyní váží asi sto třináct gramů, což sice není žádný zázrak, ale jde to. Problém je s napájením. Baterie vydrží pouze sto osmdesát minut hovoru. A klávesnice zadržává, když vyťukáváš číslo. Ale z tohohle bolí hlava Marka. Při přípravě výrobní linky do provozu dodržujeme plánované termíny.“
„Dobře.“ Obrátil se na Dona Cherryho. „A jak se daří Koridoru?“
Cherry se opřel v křesle a rozzářil se jak měsíček v úplňku. Paže si položil křížem přes břicho. „Jsem velice rád, že můžu ohlásit,“ řekl, „že před půlhodinou Koridor fungoval bez-ho-vadně.“
„Opravdu?“
„To je skvělá zpráva.“
„Nikdo nezvracel?“
„Prosím vás. To se naposledy stalo lovcům mamutů.“
„Počkat,“ řekl Mark Lewyn. „Někdo zvracel?“
„Ošklivá pomluva. To bylo kdysi. Teď je teď. Před půlhodinou jsme z Koridoru odladili poslední zádrhel a všechny funkce jsou nyní plně implementovány. Můžeme vzít jakoukoli databázi a konvertovat ji do trojrozměrného prostředí s čtyřicetibitovými barvami. Prostředím můžete procházet v reálném čase. Můžete projít kteroukoli databází na světě.“
„A je to stabilní?“
„Jako skála.“
„Vyzkoušeli jste to s nezkušenými uživateli?“
„Je to neprůstřelný.“
„Takže jste připraveni demonstrovat to Conleyovcům?“
„Úplně je zdeptáme,“ prohlásil Cherry. „Tak, že nebudou věřit sjezdu zasranejm vočím.“

Když Sanders vyšel ze zasedačky, vrazil do skupinky vedoucích pracovníků firmy Conley-White, které vzal Bob Garvin na exkurzi po firmě.

Robert T. Garvin vypadal přesně tak, jak touží vypadat každý úspěšný podnikatel na stranách magazínu Fortune. Bylo mu devětapadesát, měl velmi pohlednou, ošlehanou tvář a vlasy pepř a sůl, které vypadaly neustále jako rozfoukané větrem, jako by se právě vrátil z rybaření v Montaně nebo z jachtařského víkendu v San Juanu. Za dřívějších dob nosil do kanceláře stejně jako všichni ostatní džínsy a džínsovou pracovní košili. Avšak od určité doby si oblíbil drahé temně modré obleky. Tohle byla jedna z řady změn, kterých si jeho podřízení ve firmě povšimli. A všechny ty změny se datovaly z doby před třemi lety, po smrti jeho dcery.

Garvin byl v soukromí příkrý až hrubý, na veřejnosti však zato šarmem jen hýřil. Stoupl si do čela skupinky ředitelů od Conley-White a řekl: „Tady ve druhém poschodí jsou naše technické subdivize a laboratoře, kde se připravují a testují naše nejmodernější výrobky. Ach, Tom! Výborně.“ Položil Sandersovi paži kolem ramen. „Seznamte se s Tomem Sandersem, vedoucím pracovníkem naší divize pro nejmodernější techniku. Je to jeden z těch skvělých mladých mužů, kteří dostali naši firmu tam, kde dnes je. Tome, tohle je Ed Nichols, finanční náměstek firmy Conley-White...“

Nicholsovi nescházelo mnoho do šedesátky, měl orlí tvář a hlavu nosil mírně skloněnou nazad, takže to vypadalo, jako by se od tohoto světa odtahoval, jako by mu nevoněl pod nos. Shlédl na Sanderse dolů přes brejličky s polovičními obroučkami, s mírně nesouhlasným výrazem ho pozdravil a podal mu ruku.

„Zdravím vás, pane Sandersi,“ řekl velice formálně.

„Zdravím vás, pane Nicholsi.“

... a tohle je John Conley, synovec zakladatele a současný viceprezident...“

Sanders se obrátil k tělnatému, atletickému muži blížícímu se k třicítce. Kovové obroučky brýlí. Oblek od Armaniho. Pevné potřesení ruky. Vážný výraz. Sanders nabyl dojmu, že to je zámožný, velice odhodlaný a rozhodný muž.

„Ahoj, Tome.“

„Ahoj, John.“

... a Jim Daly, od firmy Goldman a Sachs...“

Byl to plešatý, hubený mužik podobný čápu v proužkovaném obleku. Daly se zdál nesoustředěný a zmatený a potřásl Sandersovi rukou s krátkým pokývnutím.

„... a samozřejmě Meredith Johnsonová z Cupertino.“

Byla hezčí, než jakou si ji zapamatoval. A jakýmsi sotva postřehnutelným způsobem odlišná. Starší, samozřejmě, v koutcích očí už měla vrásky jako drobné ptačí stopy, a trochu vrásčitá měla už i předloktí. Avšak stála vzpřímeněji a vyzářovala zvláštní chvění a sebevědomí, které Sanders spojoval s mocí. Tmavěmodré šaty, plavé vlasy, veliké oči. A ty neuvěřitelně dlouhé řasy. Už na ně pomalu zapomněl.

„Nazdar, Tome, jsem ráda, že tě zase vidím.“ Vřelý úsměv. Stále stejný parfém.

„Meredith, dobrý den.“

Pustila mu ruku a skupinka se hnala dál za Garvinem, který ji vedl chodbou pryč. „Přímo před námi je laboratoř, kde pracujeme s virtuální realitou. Jak funguje, to uvidíte zítra.“

Mark Lewyn vyšel ze zasedačky a řekl: „Pěkná sbírka gaunerů, co?“

„Asi jo.“

Lewyn je pozoroval, jak se ženou chodbou. „Sotva můžu uvěřit, že tihle lidé budou řídit naši firmu,“ pokračoval. „Dnes ráno jsme měli brífink a dovol, abych ti řekl, že oni o tom nevědí nic. To mi nahání hrůzu.“

Když skupinka dorazila na konec chodby, Meredith Johnsonová se otočila přes rameno na Sanderse. Naznačila mu pohybem rtů: „Zavolám ti.“ A zářivě se usmála. Vzápětí zmizela.

Lewyn si povzdychl. „Řekl bych,“ poznamenal, „že to máš u ředitelky dobré, Tome.“

„Možná.“

„Jen bych si přál vědět, proč si Garvin myslí, že je tak ohromná.“

„No,“ odvětil Sanders, „určitě ohromně vypadá.“

Lewyn se odvrátil. „Uvidíme,“ řekl. „Uvidíme.“

Za deset minut půl jedné Sanders opustil svou pracovnu ve třetím poschodí a zamířil ke schodišti, aby seběhl do hlavní zasedačky v přízemí na oběd. Minul ošetřovatelku v naškrobeném bílém úboru.

„Kde je? Ještě před chvílí tady přece byl,“ vrtěla hlavou.

„Kdo?“ zeptal se Sanders.

„Ten profesor,“ odvětila a odfoukla si pramen vlasů z očí. „Nemůžu ho nechat samotného ani na vteřinu.“

„Jaký profesor?“ zeptal se Sanders. Ale to už zaslechl ženské chichotání nesoucí se z chodby a rázem znal odpověď. „Profesor Dorfman?“

„Ano. Profesor Dorfman,“ souhlasila ošetřovatelka, zasmušile pokývla a zamířila směrem ke zdroji chichotání.

Sanders ji následoval. Dorfman byl německý konzultant v oboru řízení, dnes už velmi starý. V různých dobách přednášel jako hostující profesor na každé větší ekonomické vysoké škole po celé Americe a získal si obzvláštní reputaci coby hotový guru u firem vyrábějících nejmodernější techniku. Po větší část osmdesátých let sloužil správní radě DigiComu a propůjčoval svůj prestiž Garvinově firmě při startu. A v tom čase byl také Sandersův mentor. Ve skutečnosti to byl právě Dorfman, kdo před osmi lety přesvědčil Sanderse, aby opustil Cupertino a přijal místo v Seattlu.

„Nevěděl jsem, že je ještě naživu,“ řekl Sanders.

„Velice naživu,“ odvětila ošetřovatelka.

„Musí mu být už devadesát.“

„No, počíná si, jako by mu bylo devatenáct.“

Když se přiblížili k místnosti, Sanders spatřil Mary Anne Hunterovou, jak právě vychází ven. Převlékla se do sukně a blůzky a široce se usmívala, jako by právě odcházela od milence. „Tome, to neuhodneš, kdo tu je.“

„Max,“ řekl.

„Správně. Ach Tome, měl bys ho vidět. Je pořád úplně stejný.“

„Na to bych vsadil krk,“ odvětil Sanders. Dokonce už tady venku ucítil cigaretový kouř.

„No tak, pane profesore,“ ostře ho napomenula ošetřovatelka a vrazila do místnosti. Sanders nahlédl dovnitř, byl to jeden ze salonků pro zaměstnance. Sličné pomocnice tlačily kolečkové křeslo s Maxem Dorfmanem ke stolu uprostřed místnosti. Nadělaly přitom spoustu zmatku. Max Dorfman trůnil mezi nimi s kšticí bílých vlasů, vesele se křenil a pokuřoval z cigarety v dlouhé špičce.

„Co tady dělá?“ zeptal se Sanders.

„Garvin ho sem přizval, jako konzultanta při fúzi. Nepůjdeš ho pozdravit?“ odvětila Hunterová.

„Kristapána,“ řekl Sanders. „Přece znáš Maxe. Dokázal by tě přivést do blázince.“ Dorfman s oblibou napadal konvenční moudra, ale používal přitom nepřímé metody. Charakterizoval ho ironický způsob vyjadřování, který byl provokativní a výsměšný zároveň. V oblíbené kontradike a nijak neváhal lhát. Když ho člověk přistihl při lži, okamžitě řekl: „Ano, je to pravda. Už ani nevím, co jsem si vlastně myslel,“ a pokračoval v hovoru stejným hádankovitým způsobem, ze kterého šla člověku hlava kolem. Nikdy neprozradil, co si myslí doopravdy, nechal na člověku, aby si to dal dohromady sám. Jeho nesourodá vystoupení, kdy přeskakoval z předmětu na předmět, zanechávala mnohé vedoucí pracovníky zcela zmatené a vyčerpané.

„Ale byli jste přece takoví přátelé,“ řekla Hunterová a pohlédla na Sanderse. „Jsem si jistá, že by byl rád, kdybys ho šel pozdravit.“

„Teď je příliš zaměstnaný. Možná později.“ Sanders se podíval na hodinky. „Jinak přijdeme pozdě na oběd.“

Vyrazil po chodbě. Hunterová se mu zamračeně pustila v patách. „Vždycky se ti dostal pod kůži, co?“

„Vždycky se dostal každému pod kůži. To uměl ze všeho nejlíp.“

Zmateně na něho pohlédla a zdálo se, že chce ještě něco dodat, ale pak jen pokrčila rameny. „Mně to nevadí.“ „Já jenom teď nemám náladu na takový způsob konverzace,“ řekl Sanders. „Možná později. Ale ne teď.“ Zamířili po schodech do přízemí.

DigiCom se v souladu s nejmodernější technikou, kterou vyráběl, choval důsledně funkčně a neměl společnou jídelnu. Svačiny a obědy se namísto toho podávaly v místních restauracích, nejčastěji v blízkém Il Terrazzo. Avšak potřeba udržet fúzi v tajnosti přiměla DigiCom zajišťovat obědy v rozlehlém, dřevem obloženém zasedacím sále v přízemí. Teď ve dvanáct třicet byla místnost nabitá vedoucími pracovníky technických divízi DigiComu, řediteli od Conley-White a bankéři od firmy Goldman a Sachs. Princip rovnoprávnosti vyznávaný DigiComem vyžadoval, aby neexistoval žádný zasedací pořádek, avšak vedoucí představitelé Conley-White seděli v čele stolu v přední části místnosti soustředění kolem Garvina. Tam se nacházel energetický náboj stolu.

Sanders si našel místo o něco dál na opačné straně a překvapilo ho, když Stephanie Kaplanová vklouzla do židle po jeho pravici. Kaplanová obvykle sedávala mnohem blíže ke Garvinovi, Sanders se v hierarchii podniku nacházel výrazně níže. Po Sandersově levici seděl Bill Everts, šéf personálního odboru - pohledný, trochu tupý chlapík. Zatímco jim číšnice v bílém plášti servírovala jídlo, Sanders hovořil o rybolovu na ostrově Orcas, což byla Evertsova vášeň. Kaplanová jako obvykle proseděla větší část oběda mlčky, zdálo se, že je ponořena do vlastních myšlenek.

Sandersovi připadlo, že ji zanedbává. Před koncem jídla se k ní obrátil a řekl: „Všiml jsem si, že posledních pár měsíců jezdiš sem do Seattlu častěji, Stephanie. Je to kvůli fúzi?“

„Ne.“ Zasmála se. „Můj syn se dostal sem na univerzitu. Jezdím sem proto ráda, protože se s ním vídám.“

„Co studuje?“

„Chemii. Chce dělat chemii pevných látek. Tam se určitě otevře obrovské pole pro výzkum.“

„Už jsem o tom slyšel.“

„Napůl už nevím, o čem to vlastně mluví. Je to legrační, když tvoje děti vědí víc než ty.“

Přikývl a pokoušel se vymyslet, nač by se jí ještě zeptal. Nebylo to snadné: ačkoli sedával na poradách vedle Kaplanové po celé roky, o jejím soukromém životě toho věděl pramálo. Provádala se za profesora na státní univerzitě v San José, žoviálního obtlouklého chlapíka s knírkem, který vyučoval ekonomii. Když byli spolu, obstarával veškerou konverzaci, zatímco Stephanie mlčky postávala vedle. Byla to vysoká, kostnatá, zvláštní žena. Zdálo se, že jí nevadí její nespolečenské vystupování. Říkalo se, že je velice dobrou hráčkou golfu - nebo alespoň dost dobrou na to, aby s ní Garvin nadobro přestal hrát. Nikoho, kdo ji znal, nepřekvapovalo, že se dopustila té chyby, že Garvina porážela příliš často. Vtipálci utrušovali, že nehrála dost špatně, aby ve firmě ještě povýšila.

Garvin ji neměl doopravdy v oblibě, ale nikdy ho ani nenapadlo, že by se jí měl zbavit. Byla bezbarvá, neměla smysl pro humor, ale také byla neúnavná a její oddanost firmě byla příslovečná. Zdržovala se v kanceláři do pozdního večera a přicházela po většinu víkendů. Když u ní před pár lety propukla rakovina, odmítla si vzít třeba jen jeden den dovolené. Přitom se zjevně vyléčila, přinejmenším Sanders už o její nemoci víckrát neslyšel. Avšak zdálo se, že celá epizoda ještě podtrhla její zaměření mimo lidské vztahy, na čísla a plachty z počítače, a že ještě prohloubila její inklinaci k práci v ústraní. Mnohému vedoucímu odboru se přihodilo, že přišel ráno do práce a zjistil, že jeho hýčkaný projekt zakousl plíživý děs. A člověk přitom vůbec neodhalil nějaký zřejmý důvod, proč nebo jak se tak stalo. Takže její tendence zdržovat se na okraji společenských vztahů byla více než jen pouhým odrazem její povahy, byla to rovněž připomínka toho, jakou moc ve firmě požívá a jak ji vykonává. Svým způsobem byla záhadná - a potenciálně nebezpečná.

Zatímco se pokoušel vymyslet něco, co by mohl říct, Kaplanová se k němu důvěrně naklonila a ztišila hlas: „Tome, na dnešní ranní poradě se mi nezdálo, že bych mohla něco říct. Ale doufám, že jsi v pořádku. Pokud se týká té nové reorganizace.“

Sanders skryl své překvapení. Za celých dvanáct roků mu Kaplanová nikdy neřekla nic tak osobního. Zauvažoval, proč tak učinila právě teď. Okamžitě byl ostražitý, nejistý, jak má odpovědět.

„No, byl to šok,“ řekl.

Pohlédla na něj pevným zrakem. „Byl to šok pro mnohé z nás,“ pronesla tiše. „V Cupertinu z toho byl veliký randál. Spousta lidí Garvinovo rozhodnutí zpochybňovala.“

Sanders se zamračil. Kaplanová nikdy nepronesla nahlas nic ani povšechně kritického vůči Garvinovi. Vůbec nikdy. Až nyní. Testovala si ho? Neodpověděl a zajímal se jen o svůj talíř.

„Umím si představit, že z nové představené nejsi nijak šťastný.“

„Jenom proto, že to přišlo tak nečekaně. Jako blesk z čistého nebe.“

Kaplanová si ho na okamžik podivně prohlížela, jako by ji zklamal. Pak přikývla. „Tohle se při fúzích stává pokaždé,“ řekla. Teď už hovořila hlasitěji, méně důvěrně. „Byla jsem v CompuSoftu, když se slučoval se Symantecem, a bylo to přesně totéž: Důležité věci se oznamovaly na poslední chvíli, měnilo se organizační uspořádání. Lidi měli slíbená místa, a přesto o ně přišli. Po celé týdny všichni viseli ve vzduchu. Není snadné sloučit dvě firmy do sebe - a zvláště tyhle dvě. Existují tu velikánské rozdíly ve firemní kultuře. Garvin jim to musí zpříjemnit.“ Zagestikulovala směrem ke konci stolu, u něhož Garvin seděl. „Jen se na ně podívej,“ řekla. „Všichni lidé od Conley-White na sobě mají obleky. V naší firmě nenosí oblek nikdo vyjma právníků.“

„Jsou z východního pobřeží,“ namítl Sanders.

„Jenže tady existují hlubší příčiny. Conley-White se ráda prezentuje jako diverzifikovaná komunikační společnost, ale ve skutečnosti není až tak grandiozní. Jejím hlavním oborem jsou učebnice. To je lukrativní byznys, jenže prodává školním radám v Texasu a Ohiu a v Tennessee. Mnohé z nich jsou tvrdě konzervativní. A proto je i Conley konzervativní, instinktivně a ze zkušenosti. Tuhle fúzi chtějí, protože potřebují získat špičkovou techniku nutnou pro

příští století. Jenže ještě nepřivykli myšlence, že jsme velice mladá firma, kde zaměstnanci pracují v tričkách a v džínách a všichni si tykají. Jsou z toho v šoku. Kromě toho,“ dodala Kaplanová a znovu ztišila hlas, „u Conley-White existují vnitřní divize. S nimi bude muset Garvin také počítat.“

„Jaké vnitřní divize?“

Pokývla hlavou směrem k čelu stolu. „Možná sis všiml, že tu není jejich ekonomický ředitel. Onen velký muž nás zatím svou přítomností nepočítal. Neukáže se dřív než koncem týdne. Vyslal jenom svoje zbrojnoše. Nejvyšší šarže tu je Ed Nichols, finanční náměstek.“

Sanders pohlédl z dálky na muže s ostře řezanou tváří a podezíravým výrazem, s nímž se před chvílí setkal. Kaplanová pokračovala: „Nichols je proti koupi téhle firmy. Domnívá se, že naše cena je přemrštěná a že nemáme dostatečnou výkonnost. Minulý rok se snažil utvořit strategickou alianci s Microsoftem, ale Gates ho poslal k vodě. Pak se Nichols pokusil koupit InterDisk, ale to také selhalo. Vyskytlo se příliš mnoho problémů a InterDisk vláčeli v novinách, protože vyhodil jednoho zaměstnance. Takže skončili u nás. Jenže Ed není s místem přistání spokojený.“

„Šťastně rozhodně nevypadá,“ připustil Sanders.

„Hlavní důvod je v tom, že nesnáší toho Conleyovici kluka.“

Vedle Nicholse seděl John Conley, obrýlený mladý právník něco pod třicet. Conley, očividně mladší než všichni kolem, hovořil k Nicholsovi energicky a píchal přitom vidličkou do vzduchu.

„Ed Nichols si o Conleyovi myslí, že je debil.“

„Ale Conley je přece jenom viceprezident,“ namítl Sanders. „Nemůže mít až zas takovou moc.“

Kaplanová potřásla hlavou. „Došlo ti, že to je dědic?“

„Tak? Co to znamená? Na stěnách sálu, kde se schází správní rada, je vyvěšený portrét jeho dědečka?“

„Conley vlastní čtyři procenta akcií společnosti Conley-White a kontroluje dalších šestadvacet procent, které má ve vlastnictví rodina, nebo které drží jiné podniky trustu rodinou ovládané. John Conley tedy má největší balík akcií společnosti Conley-White, a tudíž nejvíc hlasů.“

„A John Conley chce tenhle obchod uzavřít?“

„Ano,“ přikývla Kaplanová. „Conley si naši firmu ke koupi pečlivě zvolil. A probíjí se rychle kupředu, s pomocí svých přátel jako je Jim Daly z bankovního domu Goldman a Sachs. Daly je velice chytrý, ale investiční bankéři se pokaždé ženou za fúzí jako kuň v cílové rovině. Zachovává patřičnou opatrnost, neříkám, že ne. Jenže teď už by to stálo spoustu úsilí, kdyby je někdo měl od tohoto kšeftu odehnat.“

„Hmm.“

„Takže Nicholsovi připadá, že ztrácí kontrolu nad řízením fúze a že ho vhánějí do kšeftu, který je mnohem dražší, než by měl být. Nichols nechápe, proč bychom měli všichni zbohatnout zrovna na úkor společnosti Conley-White. Kdyby mohl, vycouval by z toho - už jenom proto, aby dal Conleymu na pamětnou.“

„Jenže tenhle obchod kočíruje Conley.“

„Ano. A Conley se chová neomalene. Rád proslovuje stručné projevy o mládí versus stáří, o nadcházející éře digitálního zpracování informací a o mladistvých vizích do budoucnosti. To Nicholse přivádí k zuřivosti. Ed Nichols si myslí, že během jednoho desetiletí zdvojnásobil hodnotu komplexu jejich firem, a teď ho nějaký mladý kretén nemá co poučovat.“

„A jak do toho zapadá Meredith?“

Kaplanová zaváhala. „Meredith je vhodná osoba.“

„Co to znamená?“

„Je z východu. Vyrostla v Connecticutu a šla studovat do Vassar. Tohle se lidem od Conley-White líbí. S tímhle jsou navýsost spokojení.“

„To je všechno? Že má správný přízvuk?“

„Nic jsi ode mne neslyšel,“ řekla Kaplanová. „Ale myslím si, že oni se taky domnívají, že je slabá. Myslí si, že jakmile bude fúze provedena, mohou ji ovlivňovat.“

„A Garvin je s tím srozuměný?“

Kaplanová pokrčila rameny. „Bob je realista,“ prohlásila. „Kapitalizaci potřebuje. Svoji firmu vybudoval šikovně, jenže pro následující fázi vývoje budeme potřebovat masivní finanční injekce, když v oblasti vývoje produkce jdeme do boje přímo proti Sony a Philipsu. Učebnicový program Conley-White je dojná kráva. Když se na to Bob podívá, vidí, jak se odevšak sypou doláče - a aby jejich prachy dostal, je svolný udělat všechno, co po něm chtějí.“

„A ovšem - Bob má Meredith v oblibě.“

„Ano. To je pravda. Bob ji má v oblibě.“

Pohrávala si okamžik s jídlem a Sanders vyčkával. „A ty, Stephanie? Co ty si o ní myslíš?“

Kaplanová pokrčila rameny. „Je schopná.“

„Schopná, ale slabá?“

„Ne.“ Kaplanová zavrtěla hlavou. „Meredith na to má dostatek schopností. To je mimo pochybnost. Ale mně dělají starost její zkušenosti. Není natolik zkušená, jak by být měla. Bude řídit čtyři velké technické celky, o nichž se předpokládá, že se budou rychle rozrůstat. Já jenom doufám, že na to stačí.“

Ozvalo se zacinkání lžičky o sklenici a Garvin vykročil do přední části místnosti. „Začneme, i když ještě dojídáte moučník, abychom do dvou skončili,“ řekl. „Dovolte, abych vám připomněl nový časový rozvrh. Za předpokladu, že všechno půjde podle plánu, očekáváme, že oficiálně oznámíme fúzi na tiskové konferenci tady v pátek v poledne. A teď mi dovolte, abych vám představil naše nové společníky od firmy Conley-White...“

Zatímco Garvin jmenoval jednotlivé lidi od Conley-White a ti jeden po druhém povstávali kolem stolu, Kaplanová se naklonila k Tomovi a zašeptala: „Tohle všechno je jenom komedie. Právý důvod pro tenhle oběd je víc kdo.“

„... a konečně,“ pronesl Garvin, „dovolte, abych představil někoho, koho mnozí z vás znají, novou viceprezidentku pro moderní techniku a plánování Meredith Johnsonovou.“

Když Johnsonová povstala ze svého místa a zamířila k podiu v přední části sálu, z několika míst se ozval krátký potlesk. V tmavěmodrých šatech vypadala jako vzor korektnosti, avšak byla nápadně hezká. Na podiu si nasadila brýle s rohovinovými obroučkami a ztlumila osvětlení konferenčního sálu.

„Bob mě požádal, abych zrekapitulovala způsob, jakým bude fungovat naše nová organizační struktura,“ pronesla, „a řekla něco o tom, co plánujeme pro nadcházející měsíce.“ Sehnula se přes podium, kde byl připravený počítač. „A teď, když přiměřu tuhle věc k poslušnosti... okamžik...“

Don Cherry zachytil v potměšlém místnosti Sandersův pohled a zvolna zavrtěl hlavou.

„No dobře, už to funguje,“ řekla Johnsonová na podiu. Obrazovka za ní ožila. Na monitor se přenášely obrázky generované počítačem. První záběr ukazoval červené srdce, které se rozlomilo na čtyři kusy. „Srdcem DigiComu vždycky byla divize moderní techniky, která sestává ze čtyř samostatných subdivizí, jak tady vidíte. Ale jak se veškeré informace na světě digitalizují, tyhle subdivize se nevyhnutelně propojují.“ Části srdce na obrazovce se znovu sjely dohromady a srdce se proměnilo v otáčející se zeměkouli. Z ní začaly vylétat jednotlivé výrobky. „V blízké budoucnosti bude pro zákazníka vybaveného mobilním telefonem, s vestavěným fax-modemem a počítačem nebo CD-ROM přehrávačem, který se vejde do dlaně, stále méně a méně důležité, kde se na světě nachází nebo odkud se k němu dostávají informace. Mluvíme o skutečné globalizaci informace, a od toho se také odvozuje soubor nových výrobků pro naše hlavní trhy v oblasti obchodu a vzdělávání.“

Zeměkoule se nafoukla a zmizela, kontinenty se proměnily ve školní třídu, v lavicích seděli studenti. „Naše firma se bude stále více zaměřovat zejména na vzdělávání, současně s tím, jak se bude technika zdokonalovat od tisku k digitálnímu obrazu a k virtuálnímu prostředí. Teď se podívejme, co to přesně znamená a kam nás to podle mého názoru zavede.“

A pak probírala všechno možné - hypermedia, vestavěné video, autorské systémy, struktury pracovních skupin, akademické zdroje, zajištění příznivého přijetí zákazníkem. Přešla na strukturu nákladů - projektované výdaje na výzkum a plánované tržby, pětiletý plán, déledobé proměnné. Pak pohovořila o zásadních otázkách produkce - o kontrole kvality, zpětné vazbě s uživatelem, o kratších vývojových cyklech.

Vystoupení Meredith Johnsonové bylo bezchybné, na obrazovce se míhaly a přeplovaly různé útvary, její hlas zněl sebevědomě, hovořila bez zaváhání, bez odmlk. Místnost se postupně tišila, narůstala očividně uznalá atmosféra.

„Ačkoli není čas zacházet do technických podrobností,“ řekla, „chci se zmínit, že nová CD-ROM mechanika s vyhledávací dobou pod sto milisekund kombinovaná s novými komprimovacími algoritmy by měla posunout průmyslový standard pro CD k full-res digitalizovanému videu s rychlostí šedesát polí za sekundu. A hovoříme o platform-independent RISC procesorech podporovaných displeji s dvaatřicetibitovou barevnou maticí, přenosnou tiskárnou s hustotou tisku 1200 DPI a bezdrátovým připojením na síť jak s LAN, tak i s WAN konfigurací. Zkombinováno s autonomně generovanou virtuální databází - zejména když budou zabudovány softwarové prvky pro definování a klasifikování objektů na bázi ROM - myslím, že můžeme souhlasit s názorem, že nahlížíme do velice vzrušující budoucnosti.“

Sanders sledoval, že Don Cherry zírá s otevřenými ústy. Naklonil se ke Kaplanové. „Zní to, jako kdyby věděla, o čem mluví.“

„Ano,“ přikývla finanční náměstkyně. „Královna demonstrací. Tak přece kariéru začala, že prováděla demonstrace. Její nejsilnější stránkou byl vždycky vzhled.“ Sanders pohlédl na Kaplanovou, ale ta odvrátila oči.

Ale tím také řeč skončila. Světla se rozzářila, rozlehl se aplaus a Johnsonová se vrátila na své místo. Místnost se začala vyprazdňovat, lidé mířili nazpět do práce. Johnsonová opustila Garvina, přešla přímo k Donu Cherrymu a řekla mu pár slov. Cherry se zasmál: předváděl, jak je okouzlený. Pak Meredith zamířila přes celou místnost k Mary Anne, krátce s ní pohovořila, a nato také s Markem Lewynem.

„Je chytrá,“ podotkla Kaplanová, která ji rovněž pozorovala, „navazuje kontakt se všemi řediteli subdivizí - zejména proto, že je ve svém projevu nejmenovala.“

Sanders se zamračil. „Myslíš, že to je důležité?“

„Jenom tehdy, jestli plánuje nějaké změny.“

„Phil tvrdil, že žádné neudělá.“

„Ale to nikdy nevíš, že?“ odvětila Kaplanová, povstala a odložila ubrousek na stůl. „Musím jít - a vypadá to, že jsi dalším na seznamu.“

Když Meredith došla k Sandersovi, Kaplanová se diskrétně vzdálila. Meredith se usmívala. „Chci se ti omluvit, Tome,“ řekla, „že jsem se o tobě a o dalších ředitelích subdivizí nezmínila ve své prezentaci. Nechci, aby si z toho někdo odnesl špatný dojem. Bylo to jenom proto, že mě Bob požádal, abych byla stručná.“

„No,“ odvětil Sanders, „vypadá to, že sis tady získala kompletně každého. Reagovali velice příznivě.“

„Doufám. Poslechni,“ řekla a položila mu ruku na rameno, „zítra mám spoustu nutných jednání. Požádala jsem všechny vedoucí, aby se setkali se mnou dnes, jestli to je možné. Možná bys měl chvilku zajít za mnou na drink na konci pracovní doby. Můžeme všechno v klidu prodebatit a třeba taky probudíme něco ze starých časů.“

„Jistě,“ souhlasil. Cítil na rameně teplo její ruky. Neodtahovala ji.

„Přidělili mi kancelář ve čtvrtém patře, a když budu mít trochu štěstí, během dneška mi ji zařídí. Hodilo by se ti přijít v šest?“

„Fajn,“ řekl.

Usmála se. „Pořád máš rád suché chardonnay?“

Bezděky mu zalichotilo, že si ještě vzpomínala. Také se usmál. „Mám stále.“

„Podívám se, jestli nějaké neseženu. A probereme některé naléhavé problémy, jako tu sto milisekundovou mechaniku.“

„Ano, dobře. Co se týká toho drajvu...“

„Já vím,“ řekla a ztišila hlas. „Dohodneme se o tom.“ Za jejími zády se blížili ředitelé od firmy Conley-White.

„Promluvíme si večer.“

„Dobře.“

„Tak na shledanou, Tome.“

„Na shledanou.“

Když se setkání rozešlo, přilétl k němu Mark Lewyn. „Tak, ven s tím: copak ti povídala?“

„Meredith?“

„Ne, Plíživý děs. Kaplanová ti po celou dobu něco šeptala do ouška. Copak se děje?“

Sanders pokrčil rameny. „No, to víš. Jenom takové řeči.“

„Ven s tím. Stephanie nevede plané řeči. To vůbec neumí. A mluvila na tebe delší dobu, než jsem ji viděl za celá léta.“

Sanderse překvapilo, když viděl, jak je Lewyn dychtivý. „Fakticky,“ řekl, „většinou jsme mluvili o jejím synovi. Právě nastoupil na univerzitu.“

Jenže Lewyn to nesežral. Zamračil se a řekl: „Něco chystá, že? Nikdy neotevře ústa, pokud nemá důvod. Bylo to o mně? Víš, že kritizuje konstruktérský tým. Myslí si, že jsme zbyteční. Mnohokrát jsem jí říkal, že to není pravda...“

„Marku,“ přerušil ho Sanders. „Tvoje jméno nepadlo ani náhodou. Čestné slovo.“

Aby změnil téma, Sanders se zeptal: „Co si myslíš o Johnsonové? Velice přesvědčivé vystoupení, řekl bych.“

„Ano, je působivá. Je tu akorát jedna věc, která mi dělá starost,“ prohlásil Lewyn. Stále se mračil, nespokojený.

„Copak se to nestalo všechno na poslední chvíli, pod tlakem vedení Conley-White?“

„Taky jsem to tak slyšel. Proč?“

„Její vystoupení. Sestavit takový grafický program trvá dva týdny, minimálně,“ řekl Lewyn. „V mojí konstrukční skupině, kde pracují sami schopní konstruktéři, začínáme s měsíčním předstihem, pak to celé procházíme kvůli načasování, potom potřebujeme řekneme týden pro revizi a předělávky, pak další týden, aby to transferovali jako kompletní relaci. A to je moje vlastní skupina, která umí máknout. Řídícímu pracovníkovi by to jistě trvalo déle. Ten to uloží některému podřízenému, který se to pokusí udělat za něj. Vedoucí si to pak prohlédne a vrátí to celé k přepracování. Což zabere další čas. Takže pokud to bylo její dílo, řekl bych, že o svém novém místě už nějakou dobu věděla. Celé měsíce.“

Sanders se zamračil.

„Jako obvykle,“ dodal Lewyn, „ti zavšivení idioti v zákopech jsou poslední, kteří se něco dozvědí. Jenom bych rád věděl, o čem dalším nemáme zatím ani ponětí.“

Sanders se vrátil do své pracovny ve čtvrt na tři. Zavolal ženě, aby jí řekl, že přijde domů pozdě, že má ještě v šest poradu.

„Co se tam u vás děje?“ zeptala se Susan. „Volala mi Adele Lewynová. Říkala, že Garvin každého buzeruje a že se mění organizační struktura.“

„Zatím nic nevím,“ řekl opatrně. Do místnosti právě vešla Cindy.

„Dostaneš vůbec to povýšení?“

„V zásadě,“ řekl, „odpověď zní ne.“

„Tomu nemůžu uvěřit,“ odvětila Susan. „To je mi líto, Tome. Jsi v pořádku? Nevyvedlo tě to z míry?“

„Řekl bych, že ano.“

„Nemůžeš mluvit?“

„Ano.“

„Dobře. Ještě to probereme. Na shledanou večer doma.“

Cindy mu položila na stůl hromadu složek. Když Sanders zavěsil, zeptala se: „Už to věděla?“

„Měla podezření.“

Cindy přikývla. „Volala během oběda,“ řekla. „Měla jsem z toho ten dojem. Myslím, že manželky si navzájem řeknou všechno.“

„Jsem si jistý, že si řeknou.“

Cindy se vrátila ke dveřím a zastavila se. Opatrně se zeptala: „A jaká byla porada?“

„Meredith se představila coby nová šéfka celého technického útvaru. Měla připravený úvodní projev. Řekla, že ponechá všechny ředitele subdivizí na jejich místech a všichni že budou podléhat přímo jí.“

„Pak nám nenastanou žádné změny? Jenom přibude o jeden schůdek nahoře navíc?“

„Zatím se zdá. Tak mi to aspoň tvrdí. Proč? Zasllechla jsi snad něco jiného?“

„Slyšela jsem totéž.“

Usmál se. „Pak to je určitě pravda.“

„Neměla bych jít koupit ten byt?“ Už nějaký čas plánovala, že pro sebe a pro svou malou dcerku koupí v Queen Anne's Hill byt v nájemním domě.

„Do kdy se musíš rozhodnout?“ zeptal se Sanders.

„Mám ještě patnáct dní. Do konce měsíce.“

„Tak ještě počkej. Víš, jenom aby to bylo bezpečné.“

Přikývla a odešla. Okamžik nato se vrátila. „Málem jsem zapomněla. Právě volali z kanceláře Marka Lewyna. Z Kuala Lumpuru dorazily ty dražvy Blesk. Konstrukteři si je právě prohlížejí. Nechceš s nima mluvit?“
„Už letím.“

Konstrukční skupina zabírala celé první poschodí Western Building. Jako vždy tady panoval zmatek, všechny telefony zvonily najednou, avšak v malém předpokojí nedaleko výtahové šachty, vylepeném vybledlými plakáty z berlínských výstav Bauhaus z roku 1929 a ze starého sci-fi filmu, který se jmenoval The Forbin Project, žádná sekretářka nebyla.

U rohového stolu vedle oprýskaných prodejních automatů s kokakolou a s jídlem seděli dva návštěvníci z Japonska a rychle mezi sebou drmolili. Sanders jim pokývl na pozdrav, pomocí své kódové karty si otevřel zamčené dveře a vešel dovnitř.

Celé poschodí tvořil rozlehlý otevřený prostor, rozdělený v neočekávaných úhlech šikmými stěnami pomalovanými tak, že vypadaly jako pastelově žilkovaný kámen. Na podivných místech byly roztroušené nepohodlně vypadající drátěné židle a stoly. Hlasitě vřeštěl rokenrol. Všichni byli oblečení neformálně, většina konstruktérů měla na sobě šortky a trička s krátkým rukávem. Zjevně se tu nacházelo tvůrčí prostředí nejvyšší kategorie.

Sanders prošel k polystyrenu, malé výstavce nejnovějších konstrukčních návrhů, které skupina udělala. Byly tu modely droboučkových CD mechanik a miniaturních mobilních telefonů. Lewynovy týmy byly pověřeny vytvářet návrhy výrobků budoucnosti a mnohé z nich se zdály neuvěřitelně miniaturní: světle zelený kapesní telefon ne větší než tužka a jiný, který vypadal jako postmodernistická verze náramkového rádia, vyvedený v šedivé barvě. Pager o velikosti zapalovače a mini CD přehrávač se sklopnou obrazovkou, který by se klidně člověku vešel do dlaně.

Ačkoli tyhle předměty vypadaly fantasticky droboučké, Sanders už dávno přivykl myšlence, že zdejší konstrukční návrhy předbíhají skutečnost nanejvýš o dva roky. Hardware se rychle zmenšoval, Sanders se už stěží rozpomínal, že když začínal pracovat u DigiComu, „přenosný“ počítač byl pořádný kufr o váze třináct a půl kila - a mobilní telefony vůbec neexistovaly. První mobilní telefon, který DigiCom vyrobil, byl neskladný balvan o váze téměř celých sedmi kil, který člověk vlekl na popruhu přes rameno. Tehdy si lidé mysleli, že to je hotový zázrak. Nyní zákazníci ohrovali nos, když jejich telefony vážily víc než patnáct deka.

Sanders prošel kolem velké řezačky na pěnový polystyren se všemi zahnutými trubicemi a noži ukrytými pod kryty z plexiskla, a našel Marka Lewyna s jeho týmem sehnuté nad třemi temně modrými CD-ROM přehrávači z Malajsie. Jeden z přehrávačů už ležel na stole pod ostrými halogenovými světly rozebraný na kousky. Členové týmu se přehrabovali v jeho vnitřnostech pomocí malíčkových šroubováků a čas od času vzhlíželi k obrazovkám měřících přístrojů.

„Tak na co jste přišli?“ zeptal se Sanders.

„Ale k čertu,“ řekl Lewyn a zlostně rozhodil ruce jako na jevišti. „Je to zlé, Tome. Je to zlé.“

„Jen mi to pověz.“

Lewyn ukázal na stůl. „Uvnitř kloubového konektoru je kovová tyčinka. Když je pouzdro otevřené, tyhle svorky udržují kontakt mezi tou tyčinkou. Tak přivádíš do monitoru proud.“

„Ano...“

„Jenže proud se přerušuje. Vypadá to, že tyčinky jsou příliš krátké. Projektovali jsme je na padesát čtyři milimetry. Zdá se, že jsou dlouhé jenom padesát dva, padesát tři milimetry.“

Lewyn stál zachmuřeně, celým svým vzezřením vyjadřoval katastrofální následky. Tyčinky byly o milimetr kratší a hrozilo, že se zboří celý svět. Sanders pochopil, že bude muset Lewyna uklidnit. Dělal to už mnohokrát dříve.

„Tohle přece dokážeme zvládnout, Marku,“ řekl. „Znamená to, že musíme otevřít všechny pouzdra a vyndat z nich ty tyčinky, ale to zmákneme.“

„No jasně,“ odpověděl Lewyn. „Jenže to ještě pořád neřeší ty svorky. Naše specifikace požadovaly nerezavějící ocel 16/10. Svorky by pak byly dostatečně pevné a pružné, aby udržovaly kontakt s tyčinkou. Jenže tyhle svorky jsou něco jiného, možná 16/4. Jsou příliš tuhé. Takže když otevřeš pouzdro, svorky se sice ohnou, jenže už nikdy se nenarovnají zpátky.“

„Pak musíme taky vyměnit svorky. Můžeme to udělat přitom, když budeme vyměňovat tyčinky.“

„Bohužel to není tak snadné. Svorky jsou zahorka zalisované do pouzder.“

„Sakra!“

„No právě. Svorky jsou neoddělitelnou součástí pouzdra.“

„Chceš mi říct, že musíme vyrobit nová pouzdra jenom proto, že máme špatné svorky?“

„Přesně to.“

Sanders zavrtěl hlavou. „Do dneška jsme jich vyrobili řádově tisíce. Něco kolem čtyř tisíc.“

„No tak je musíme vyrobit znovu.“

„A co dražv samotný?“

„Je pomalý,“ řekl Lewyn. „O tom není sporu. Ale nejsem si jistý proč. Můžou to způsobovat problémy s napětím. Anebo by to mohlo být čipem řadiče.“

„Jestli je to čipem řadiče...“

„Tak jsme ve sračkách až po uši. Kdyby to byl základní konstrukční problém, museli bysme se vrátit na kreslicí prkno. Kdyby to byl jenom výrobní problém, museli bysme seřídít výrobní linku, možná předělat lisovací formy. Ale v obou případech to potrvá celý měsíc.“

„Kdy to budeme vědět?“

„Poslal jsem dražv a zdroj hochům v diagnostickém,“ odpověděl Lewyn. „Měli by podat zprávu do pěti hodin. Předám ti ji. Už o tom ví Meredith?“

„Pozvala mě na poradou v šest.“
„Fajn. Zavoláš mi, až se od ní vrátíš?“
„Jistě.“
„Svým způsobem to je dobrý,“ řekl Lewyn.
„Jak to myslíš?“
„Okamžitě ji to postaví před velký problém,“ míní Lewyn. „Uvidíme, jak si s ním poradí.“
Sanders se obrátil k odchodu. Lewyn ho následoval. „Mimochodem,“ dodal, „jseš nasranej, žeš to místo nedostal?“
„Zklamáný,“ odvětil Sanders. „Není důvod být nasranej.“
„Protože jestli chceš něco vědět, co si myslím, tak s tebou Garvin pěkně vyjebal. Dělal tu práci, dokázals, že umíš uřídít celou divizi, a on namísto tebe jmenoval šéfem někoho jinýho.“
„Je to jeho firma,“ pokrčil rameny Sanders.
Lewyn objal Sanderse kolem ramen a tvrdě ho šťouchl do žeber. „Viš, Tome, občas si škodíš tím, že jseš až příliš rozumný.“
„To jsem nevěděl, že být rozumný je chyba.“
„Být příliš rozumný je chyba,“ odvětil Lewyn. „Skončíš tak, že s tebou budou vorat jak s buvolem.“
„Jenom se snažím přizpůsobit,“ řekl Sanders. „Chci být tady, až vznikne akciovka.“
„Jo, pravda. Musíš zůstat.“ Došli k výtahu. Lewyn řekl: „Myslíš, že dostala to místo, protože je ženská?“
Sanders potřásl hlavou. „Jak to mám vědět?“
„Chlapi to zas dostali sežrat. To ti povím. Někdy mi už je na blití, jak se pořád do všech funkcí protlačují ženské,“ řekl Lewyn. „Chci říct, podívej se na konstrukční skupinu. Máme tam čtyřicet procent žen, víc než v jinech subdivizích, ale pořád mi říkají, proč jich nemáme víc. Víc žen, víc...“
„Marku,“ přerušil ho Sanders. „Dnes je svět prostě jiný.“
„Ale ne lepší,“ odvětil Lewyn. „A má to pro všechny velice nepříjemný důsledky. Podívej: když jsem tady v DigiComu začínal, existovala jenom jedna otázka. Jseš dobrej? Jestli jsi byl dobrej, dostals zaměstnání. Když ses ujal, zůstals. Nic víc. Teď jsou odborný schopnosti jenom jednou z priorit. Kladou se taky otázky, jestli jseš správnýho pohlaví a správný barvy kůže, aby si firma spravila čísla, co se týká lidských práv. A když se ukáže, že jseš neschopnej, nemůžou tě vyrazit. Velice brzy pak začneme vyrábět takovej šunt, jako je tenhle drajv Blesk. Protože teď už nikdo není povinen skládat účty. Nikdo není za nic zodpovědný. Ale nemůžeš dělat výrobky postavený na jakýsi teorii. Protože výrobky, který produkuješ, jsou skutečný. A když je to šunt do šrotu, je to prostě šunt do šrotu. A ten nám nikdo nebude kupovat.“

Když se Sanders vracel nazpět do své pracovny, použil kartu, aby si otevřel dveře ve třetím poschodí. Pak si ji zase zastrčil do kapsy a zamířil chodbou. Krácel rychle a myslel přitom na setkání s Lewynem. Zejména mu dělala starost jedna věc, kterou Marek řekl: Že sebou nechá Garvinem postrkovat - že se chová příliš pasivně, příliš ohleduplně.

Ovšem Sandersovi to tak nepřipadalo. Když prohlásil, že to je Garvinova firma, myslel to doopravdy. Bob byl boss, a Bob si mohl dělat, co se mu zachtělo. Sanders byl zklamáný, že vedoucí místo nedostal, jenže nikdo mu ho neslíbil. Nikdy. On a ostatní tady v seattleských divizích za dlouhé týdny usoudili, že Sanders to místo dostane. Ale Garvin se o tom nikdy nezminil. Ani Phil Blackburn.

Výsledek byl ten, že Sanders neměl důvod k protestům. Jestli byl zklamáný, pak si to zavinil jen on sám. Byl to klasický případ: Dělal prostě účty bez hostinského.

A že se chová příliš pasivně - co Lewyn očekával, že udělá? Že začne tropit kravál? Řvát a vriskat? Tím by si nepomohl. Protože už bylo jasné, že to místo dostala Meredith Johnsonová, ať se to Sandersovi líbilo, nebo ne. Rezignovat? Tím by si už vůbec nepomohl. Protože kdyby podal výpověď, přišel by o zisk plynoucí z proměny části firmy v akciovou společnost. A to by byla opravdická katastrofa.

Takže s tímhle vědomím nemohl udělat nic jiného, než přijmout Meredith Johnsonovou na novém místě a vycházet s ní. A měl podezření, že kdyby byla situace obrácená, Lewyn by přes všechny svoje silné řeči udělal přesně totéž: Tvářil by se kysele, a sloužil.

Horší problém, jak o všem přemýšlel, byl drajv Blesk. Lewynův tým rozebral odpoledne tři drajvy na šroubečky, avšak konstruktéři pořád neměli ani tušení, proč vlastně Blesk funguje špatně. V kloubovém konektoru našli některé součástky nesouhlasící se specifikací, což Sanders mohl vystopovat. Honem bude muset zjistit, proč se použil nepředepsaný materiál. Avšak skutečný problém - proč byly drajvy pomalé - zůstával záhadou, k níž zatím neměli žádný klíč, a to znamenalo, že bude...

„Tome? Upadla ti karta.“

„Cože?“ Nepřítomně vzhlédl. Sekretářka oddělení zamračeně ukazovala za něj na podlahu chodby.

„Upadla ti karta.“

„Ach.“ Spatřil, jak na podlaze leží kódová karta, bílá na pozadí šedivého koberce. „Díky.“

Vrátil se, aby si ji sebral. Zjevně musel být vyvedený z míry víc, než si uvědomoval. Bez kódové karty se totiž v budovách DigiComu nikam nedostanete. Sanders se sehnul, zvedl kartu a zastrčil si ji do kapsy.

Pak uctil tu druhou, kterou tam už měl. Zamračeně obě kódové karty vytáhl a prohlédl si je.

Kódová karta z podlahy nebyla jeho, patřila někomu jinému. Na okamžik se zarazil a pokusil se rozhodnout, která z nich náleží jemu. Podle provedení se to zjistit nedalo. Karty neunesly žádné zvláštní znaky, pouze logo DigiComu, razítko vyznačující pořadové číslo a magnetickou pásku na zadní straně.

Měl by se rozpomenout na své číslo, ale nedokázal to. Spěchal do své pracovny, aby se podíval do počítače.

Pohlédl na hodinky. Byly čtyři, do setkání s Meredith Johnsonovou scházely dvě hodiny. Ještě mu zbývala spousta věcí, které si musel na jednání připravit. Zamračeně přecházel sem a tam a hleděl na koberec. Bude si muset opatřit zprávy o výrobě a snad také detailní konstrukční specifikace. Nebyl si jistý, jestli jim Johnsonová bude rozumět, ale stejně by měl být připravený. A co ještě? Nerad by šel na první jednání a něco zapomněl.

Myšlenky mu opět přerušily obrázky z minulosti. Otevřený kufr. Miska s popkornem. Průhled na dveřích z barevného skla.

„No tohle!“ ozval se známý hlas. „Ty už nezdravíš ani staré přátele?“

Sanders vzhledl. Stál za skleněnou stěnou zasedačky. Uvnitř místnosti spatřil osamělou postavu hrbící se v pojezdém křesle zády k Sandersovi a pozorující panorama Seattlu.

„Nazdar, Maxi,“ pozdravil ho Sanders.

Max Dorfman neodtrhl pohled od okna. „Nazdar, Thomasi.“

„Jak jsi mohl vědět, že to jsem já?“

Dorfman si odfrkl. „V tom musí být nějaké čáry. Co myslíš? Není v tom nějaké kouzlo?“

Mluvil sarkasticky. „Thomasi, já tě přece vidím.“

„Jak? Copak máš třetí oko zezadu v hlavě?“

„Ne, Thomasi. Vidím odraz před sebou v okně. Samozřejmě že tě sleduju ve skle. Jak se plížíš s hlavou dolů, jako nějaký poražený putz.“

Dorfman si znovu odfrkl a pak křeslo na kolech otočil. Oči měl jasné, zářící, výsměšné. „Byl jsi takový slibný mladík. A teď věšíš hlavu?“

Sanders na něj neměl náladu. „Řekněme, že tenhle den nepatří k mým nejlepším, Maxi.“

„A ty chceš, aby o tom každý věděl? Vyžaduješ soucit?“

„Ne, Maxi.“ Vzpomínal si, jak Dorfman kdysi zesměšnil ideu soucitu. Říkával, že vedoucí pracovník, který si žádá soucit, není vedoucím pracovníkem. Že to je houba, nasáklá čímsi, co je pro kočku.“

„Ne, Maxi,“ odvětil Sanders. „Přemýšlel jsem.“

„Ach, tak ty jsi přemýšlel. Tedy přemýšlení, to já mám rád. Přemýšlení je dobrá věc. A o čempak jsi přemýšlel, Thomasi? Snad ne o tom průhledu z barevného skla, co jsi měl tehdy v bytě?“

Sanders bezděky ztuhl překvapením. „Jak to můžeš vědět?“

„Možná to jsou zase nějaké čáry,“ ironizoval Dorfman a chraplavě se zasmál. „Nebo třeba umím číst myšlenky. Myslíš, že umím číst myšlenky, Thomasi? Jsi až tak pitomý, že bys tomu věřil?“

„Maxi, nemám náladu.“

„Potom tedy toho musím nechat. Když nejsi v náladě, musím toho nechat. Náladu si musíme udržet za každou cenu.“ Podrážděně udeřil rukou do opěradla pojezdného křesla. „Ty jsi mi to sám řekl, Thomasi. Proto jsem věděl, na co teďka myslíš.“

„Já jsem ti to řekl? Kdy?“

„Před devíti nebo deseti roky, tak nějak to muselo být.“

„A co jsem ti vlastně řekl?“

„Ach, copak si to nepamatuješ? Pak není divu, že máš problémy. Pak bys měl ještě chvilku čumět do země. To ti možná prospěje. Ano. Myslím, že ano. Běž ještě chvilku čumět do země.“

„Maxi, pro Kristovy boží rány.“

Dorfman se na něj zašklebil. „Jdu ti na nervy?“

„Tys mi šel na nervy odjakživa.“

„Ach. No dobře. Pak tu je možná ještě naděje. Ne pro tebe, samozřejmě - pro mě. Já už jsem starý, Thomasi. Slůvko naděje má jiný význam, v mém věku. Tomu bys nerozuměl. V těchhle dnech se už nedokážu ani sám vydat na cestu. Musím mít někoho, kdo mě postrčí. Přednostně hezkou ženu, ale těm se obvykle nelíbí dělat takové věci. A tak jsem tady, bez hezké ženy, která by mnou postrkovala. Na rozdíl od tebe.“

„Maxi,“ povzdychl si Sanders, „myslíš, že bychom mohli vést normální konverzaci?“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Dorfman. „To by se mi děsně líbilo. Co to je, taková normální konverzace?“

„Myslel jsem, nemohli bychom mluvit jako normální lidi?“

„Ano, Thomasi, pokud tě to nebude nudit. Ale já mám obavy. Víš přece, jaké mívají staří lidé obavy, aby nebyli nudní.“

„Maxi. Cos měl na mysli tím barevným sklem?“

„Myslel jsem Meredith, samozřejmě,“ pokrčil rameny. „Co jiného?“

„Co s Meredith?“

„Jak to mám vědět?“ řekl Dorfman podrážděně. „Všechno, co o tom vím, je jenom tolik, cos mi ty sám řekl. A tys mi řekl jenom tolik, že jsi jezdil služebně ven, do Koreje a do Japonska, a když ses vrátil, Meredith...“

„Tome, promiňte, že vyrušuju,“ řekla Cindy, opírající se o dveře do zasedacího sálu.

„Ach, neomlouvejte se,“ protestoval Max. „Kdopak je tohle krásné stvoření, Thomasi?“

„Jmenuju se Cindy Wolfová, pane profesore,“ představila se. „Pracuju pro Toma.“

„Ach, má to ale někdo štěstí!“

Cindy se obrátila k Sandersovi. „Je mi to opravdu líto, ale ve tvé pracovně je právě jeden z ředitelů od společnosti Conley-White, a mě napadlo, že bys asi chtěl...“

„Ano, ano,“ okamžitě reagoval Dorfman. „Musí jít. Conley-White, to zní velice důležitě.“

„Za okamžik,“ řekl Sanders. Otočil se na Cindy. „Jsme právě s Maxem uprostřed něčeho důležitého.“

„Ne, ne, Thomasi,“ odmítl Dorfman. „Akorát jsme trochu klábosili o starých časech. Raději bys tam měl jít.“

„Maxi...“

„Když budeš chtít pokračovat, když si budeš myslet, že to je důležité, přijď mě navštívit. Bydlím ve Four Seasons. Ten hotel přece znáš. Má nádhernou halu, s takovým vysokánským stropem. Velice nóbl, zvlášť pro starce. Takže už běž, Thomasi.“ Oči se mu zúžily. „A nech mě tu s tou krásnou Cindy.“

Sanders váhal. „Dávej si na něj bacha,“ řekl. „Je to starý čuňas.“

„Ten nejčuňasovatější,“ zakejhal Dorfman.

Sanders zamířil chodbou do své kanceláře. Když odcházel, zaslechl Dorfmana, jak říká: „Tak teď mě prosím, moje krásná Cindy, zavezte do haly, venku na mě čeká auto. A cestou, jestli vás stařec může poprosit o shovívavost, bych měl pár otázek. V téhle firmě se teď děje tolik zajímavých věcí. A sekretářky vždycky vědí všechno, že?“

„Pane Sandersi.“ Když Sanders vstoupil do své pracovny, Jim Daly rychle povstal. „Jsem rád, že vás našli.“

Potřásl si rukama. Sanders pokynul Dalymu gestem, aby se posadil, a sklouzl za svůj pracovní stůl. Sanderse návštěva nepřekvapila, už několik dní očekával, že ho navštíví Daly nebo některý jiný zástupce investiční banky. Členové týmu banky Goldman a Sachs hovořili jednotlivě s lidmi z různých oddělení a probírali s nimi všemožné aspekty fúze. Po většinu času chtěli základní informace, ústředním bodem fúze byla totiž nejmodernější technika, ale žádný z pracovníků banky ji dostatečně dobře nerozuměl. Sanders očekával, že se ho Daly bude vyptávat na pokrok s mechanikou Blesk, a snad i na Koridor.

„Děkuji, že jste si na mě udělal čas,“ řekl Daly a pohladil si pleš. Byl to velmi vysoký, hubený muž, a když seděl, vypadal ještě vyšší, odevšad vyčuhovala jen kolena a lokty. „Chtěl jsem se vás zeptat na pár věcí, hmm, jen tak, mimo zápis.“

„Jistě,“ souhlasil Sanders.

„Souvisí to s Meredith Johnsonovou,“ pokračoval Daly omluvným hlasem. „Jestli vám to nevadí, ehm, dal bych přednost tomu, aby tahle rozmluva zůstala mezi námi.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Sanders.

„Je mi známo, že jste byl velice úzce spjat se založením továren v Irsku a v Malajsii. A že ve firmě došlo k jistým sporům o to, jak jsou provozovány.“

„Tedy,“ Sanders pokrčil rameny. „Občas jsme se chytli s Philem Blackburnem.“

„To jen ukazuje váš dobrý odhad, podle mého názoru,“ suše řekl Daly. „Ale usuzuji, že jste v těchto diskusích zastupoval technická hlediska, zatímco jiní členové firmy reprezentovali, ehm, různé jiné zájmy. Je to tak správně?“

„Ano, řekl bych.“ Kam jenom mří?

„Takže, v tomto smyslu bych rád vyslechl vaše názory. Bob Garvin právě jmenoval paní Johnsonovou na místo, kde bude obdařena značnými pravomocemi. Tomuto kroku mnozí lidé u Conley-White aplaudovali. A určitě by bylo nefér, kdybych se vyslovoval předem, jak bude vykonávat své povinnosti na novém místě ve firmě. Ovšem úplně stejně by byla ode mne nedbalost, abych se nezajímal, jak vykonávala své povinnosti v minulosti. Pochopil jste můj záměr?“

„Ne úplně,“ odvětil Sanders.

„Rád bych věděl,“ řekl Daly, „co si myslíte o tom, jak paní Johnsonová zvládala své povinnosti v minulosti, ve vztahu k technické činnosti firmy. Zejména jak se zapojovala do zahraničních operací DigiComu.“

Sanders se zamračil a zavzpomínal. „Nejsem si vědom, že by se zapojovala nějak podstatně,“ odpověděl. „Měli jsme pracovní spor před dvěma lety v Corku. Byla členkou týmu, který odjel vyjednat konečné znění smlouvy. Intervenovala u poslanců ve Washingtonu ve věci cenových tarifů plochých displejů. A vím, že vedla revizní operační tým v Cupertino, který schvaloval plány na novou továrnu v Kuala Lumpur.“

„Ano, přesně tak.“

„Ale nevím, že by její zapojení obsahovalo ještě něco navíc.“

„Ach. No, možná jsem dostal špatné informace,“ řekl Daly a zavrtěl se v křesílku.

„Co jste slyšel?“

„Aniž bych zabíhal do podrobností, dovoluji, abych řekl, že byla vznesena jistá pochybnost o jejich schopnostech správného úsudku.“

„Rozumím,“ přitakal Sanders. Jenže kdo by něco Dalymu povídal o Meredith? Určitě ne Garvin nebo Blackburn. Kaplanová? Nikdy nemohl mít jistotu. Ovšem Daly jistě hovořil pouze s nejvýše postavenými funkcionáři.

„Rád bych věděl,“ pokračoval Daly, „jestli jste někdy uvažoval o jejím úsudku v technických oblastech. Samozřejmě mluvíme mezi čtyřma očima.“

Ve stejném okamžiku třikrát zapíjala obrazovka Sandersova počítače. Objevila se na ní zpráva:

PŘÍMÉ VIDEOSPOJENÍ NASTANE ZA JEDNU

MINUTU: DC/M - DC/S

Odesílatel: A. KAHN

Adresát: T.SANDERS

„Něco se stalo?“ otázal se Daly.

„Ne,“ odvětil Sanders. „Zdá se, že bych měl dostat videohovor z Malajsie.“

„Pak tedy budu stručný, abyste jej mohl v klidu převzít,“ řekl Daly. „Dovolte, abych přešel rovnou k věci. Máte ve vaší divizi nějaké obavy, jestli má Meredith dostatečnou kvalifikaci pro nové místo?“

Sanders pokrčil rameny. „Je nový boss. Víte, jak to ve firmě chodí. Lidé mají pokaždé obavy, když nastoupí nový šéf.“

„Mluvíte velmi diplomaticky. Chci říct, existují nějaké obavy, že nedosahuje dostatečné odborné úrovně? Nakonec je relativně mladá. Musela se přestěhovat, opustila domácí prostředí. Přišla mezi nové tváře, do nového zaměstnání, mezi nové problémy. A tady na severu už ji nebude ochraňovat pod svými křídly Bob Garvin, ehm.“

„Nevím, co odpovědět,“ řekl Sanders. „Všichni musíme vyčkat a uvidíme.“

„Pochopil jsem správně, že už v minulosti nastaly problémy, když divizi vedl neodborník... muž jménem, ehm, Křikloun Freeling?“

„Ano. Nezvzládl to.“

„A nyní existují podobné obavy, pokud se týká Johnsonové?“

„Zaslechl jsem něco takového,“ připustil Sanders.

„A její finanční opatření? Ty její plány na snižování nákladů? Tam je jádro věci, že?“

Sanders si marně lámal hlavu: Jaké plány na snižování nákladů?

Obrazovka znovu zapípalá.

PŘÍMÉ VIDEOSPOJENÍ NASTANE ZA 30 SEKUND: DC/M - DC/S

„Zase vám zvoní ten přístroj,“ řekl Daly a posbíral se z křesla. „Už vás nechám na pokoji. Děkuji vám, že jste mi věnoval tolik času, pane Sandersi.“

„Není zač.“

Potřásl si rukama. Daly se obrátil a vypochoďoval z místnosti. Sandersův počítač zapípal třikrát rychle za sebou:

PŘÍMÉ VIDEOSPOJENÍ NASTANE ZA 15 SEKUND: DC/M - DC/S

Usedl před monitor a natočil stolní lampu tak, aby mu ozařovala tvář. Počítač začal odpočítávat sekundy. Sanders pohlédl na hodinky. Bylo pět odpoledne - osm v Malajsii. Arthur mu pravděpodobně volá z továrny.

Uprostřed obrazovky se objevil malý obdélník, který se rychlými skoky zvětšoval. Uviděl Arthurovu tvář a za něm jasně osvětlenou montážní linku. Byla zbrusu nová a představovala prototyp moderní továrny: byla čistá a tichá, dělníci pracovali po obou stranách zeleného transportního pásu v normálních oděvech. Nad každým pracovištěm zářila řada fluorescenčních světel, jejichž odlesky trochu zachycovala i kamera.

Kahn si odkašlal a zamnul si bradu. „Těbůh, Tome. Jak se máš?“ Když hovořil, jeho obraz se trochu rozmazával. A hlas nebyl synchronizovaný s obrazem, poněvadž obraz se zdržel tím, že musel přes telekomunikační družici, zatímco hlas se přenášel přímo. Špatná synchronizace obrazu se zvukem působila po několik vteřin velice rušivě, propůjčovala hovoru snový nádech. Člověk si připadal, jako by s někým mluvil pod vodou. Pak si na to zvykl.

„Jsem v pořádku, Arthure,“ řekl Sanders.

„No dobře. Je mi líto, že došlo k té nové reorganizaci. Viš, co si o tom osobně myslím.“

„Díky ti, Arthure.“ Letmo mu problesklo hlavou, jak se Kahn kdesi v Malajsii tak rychle všechno dozvěděl. Jenže stejně jako v kterékoli jiné firmě i tady se drby zřejmě šířily nadsvětelnou rychlostí.

„Tak jo. Tak dobře. Tome, stojím tady na provozu,“ řekl Kahn a zagestikuloval za sebe. „Jak vidíš, pořád běžíme strašně pomalu. Tady u nás se nic nezlepšilo. Co říkají konstruktéři? Už dostali ty dražvy?“

„Přišly dnes. Zatím nic nového nevím. Ještě pořád na tom dělají.“

„Hmm. Tak dobře. A poslali jste některý vzorek do diagnostického?“ zeptal se Kahn.

„Myslím, že ano. Právě teď někdy.“

„Jo. Tak dobře. Protože jsem dostal žádost od diagnostiků, abych jim zaslal dalších deset dražvů v zatavených plastických obalech. A výslovně požadují, že je chtějí zapečetit tady uvnitř továrny. Okamžitě, jakmile sjedou z linky. Viš o tom něco?“

„Ne, něco takového právě slyším poprvé. Zjistím o tom něco a zavolám ti nazpátek.“

„Fajn, protože já ti musím říct, že se mi to zdá divný. Chci říct, deset vzorků je moc. Celníci se budou cukat, když je pošlu všechny najednou. A nevím, k čemu má být to zapečetění. Stejně je posíláme zabalené v plastiku. Jenom ne zatavené. Proč je chtějí zatavené, Tome?“ Kahnův hlas zněl ustaraně.

„To já nevím,“ odpověděl Sanders. „Podívám se na to. Napadá mě jenom tolik, že to dělají kvůli těm tlakům tady odevšad. Lidi chtějí doopravdy vědět, proč sakra ty dražvy nechodí.“

„No, to my taky,“ řekl Kahn. „To mi věř. Už jsme z toho celí diví.“

„Kdy ty dražvy pošleš?“

„No, nejdřív si musím nechat poslat zatavovací přístroj. Doufám, že ho dostanu ve středu, takže ve čtvrtek můžete mít dražvy.“

„To je pozdě,“ nesouhlasil Sanders. „Měl by sis ho nechat poslat ještě dnes, nebo nejpozději zítra. Chceš, abych ti ho opatřil já? Nejspíš mižu nějaký dostat od Applů.“ Firma Apple měla také jednu továrnu v Kuala Lumpuru.

„Ne. To je dobrý nápad. Zavolám tam, jestli mi Ron může jednu mašinku půjčit.“

„Fajn. A co je s Jafarem?“

„Sakra práce,“ řekl Kahn. „Právě jsem volal do nemocnice. Jafar má žaludeční křeče a zvrací. Nic nejí. Domorodí doktoři tvrdí, že nemůžou přijít na nic kromě kouzla, jak viš.“

„Ty věříš na kouzla?“

„Ksaku, ano,“ souhlasil Kahn. „Tady mají zákony proti začarování. Za kouzlení tu můžeš člověka zažalovat.“

„Takže nevíš, kdy se vrátí?“

„Nikdo nic neví. Zjevně je fakticky nemocný.“

„Dobře, Arthure. Ještě něco?“

„Ne. Opatřím zatahovací přístroj. A dej mi vědět, až něco zjistíš.“

„Dám,“ řekl Sanders a ukončil přenos. Kahn mu naposledy pokynul a obrazovka pohasla.

ULOŽIT PŘENOS NA DISK NEBO DO DATABÁZE?

Odkliknul do databáze a přenos se uložil na digitální pásku. Vstal od stolu. Ať už to mělo znamenat cokoli, bylo dobře, že dostal informace dříve, než půjde v šest na poradu za Johnsonovou. Vyšel z pracovny k Cindinu stolu.

Cindy byla odvrácená, smála se do telefonu. Ohlédla se, spatřila Sanderse a smát se přestala. „Poslechni, musím toho nechat.“

„Vytáhni mi, prosím tě, výrobní zprávy o Blesku za poslední dva měsíce,“ řekl. „Nebo ještě líp, vytáhni všechno od okamžiku, kdy spustili linku.“

„Jistě.“

„A zavolej mi Dona Cherryho. Potřebuju vědět, co provádí diagnostická skupina s těmi drajvy.“

Vrátil se zpátky do kanceláře. Postřehl, že bliká ikona pro elektronickou poštu, a stiskl tlačítko, aby si ji mohl přečíst. Zatímco vyčkával, podíval se na tři faxy, které měl na stole. Dva přišly z Irska, byly to normální týdenní výrobní zprávy. Třetí byla žádost o opravu střechy továrny v Austinu. Zadrželo ji ředitelství v Cupertinu a Eddie ji teď postoupil Sandersovi, aby akci spustil.

Obrazovka zablikala. Vzhlédl, aby si přečetl první z elektronických depeší.

TADY V AUSTINU SE ZČISTA JASNA ZJEVIL REVIZOR Z ŘEDITELSTVÍ. LEZE DO VŠECH ÚČTŮ A PŘIVÁDÍ LIDI K ŠILENSTVÍ. A ŘÍKÁ SE, ŽE ZÍTRA SE PŘÍŽENOU JEŠTĚ DALŠÍ. CO SE DĚJE? LIDI DRBOU A PRÁCE NA LINCÉ VÁZNE. SDĚL MI, CO JIM SAKRA MÁM ŘÍCT. PRODÁVÁ SE TAHLE FIRMA NEBO NE?

EDDIE

Sanders nezaváhal. Nemohl Eddimu říct, co se děje. Rychle vytákal odpověď:

TENHLE REVIZOR BYL MINULÝ TÝDEN I VIRSKU. GARVIN NAŘÍDIL KOMPLETNÍ REVIZI FIRMY, TAKŽE REVIZOŘI POLEZOU DO VŠEHO. POVĚZ VŠEM, AŽ SE NA TO VYKAŠLOU A ZASE SE DAJÍ DO PRÁCE.

TOM

Stiskl tlačítko SEND. Text zmizel.

„Volas mě?“ Don Cherry vrazil do místnosti bez zaklepání a svalil se do křesla. Ruce si spojil za hlavou. „Kristepane, to je zas den. Celé odpoledne jenom hasím nějaké maléry.“

„Tak mi o nich pověz.“

„Přišli ke mně dva frajeři od Conleyů a začali se mejch lidí vyptávat, jak je rozdíl mezi RAM a ROM. Jako bysme na to měli zrovna čas. Jeden z nich se kdesi dozvěděl, že to je blesková paměť, a zeptal se: A jak často se v ní blejská? Snad si myslí, že tam opravdicky něco svítí. A moji lidi s nima musí ztrácet čas. Chci říct, zrovna tenhle kluk je fakt talent. Neměl by dávat začátečnické kurzy pro právníky. Nemůžeš tomu zatrhnout tipec?“

„Nikdo tomu nemůže zatrhnout tipec,“ odvětil Sanders.

„Možná to může skončit Meredith,“ řekl Cherry a zašklebil se.

„Meredith je šéfka,“ pokrčil Sanders rameny.

„Jo. Takže - cos mi chtěl povědět?“

„Tvoje diagnostická skupina dělá na drajvech Blesk.“

„Pravda. Tedy, děláme na tom, co z nich zbylo, když se v nich porejpali Lewynovi umělci jak stádo čuňat. Proč se dostaly nejdřív do konstrukce? Tome, nikdy nepůjčuj žádnýmu konstruktérovi opravdickej elektronicej přístroj. Konstruktérům by se mělo dovolit jenom to, aby si malovali obrázky. A hlídat je, aby přitom šetřili papírem.“

„Co jste zjistili?“ zeptal se Sanders. „O těch drajvech?“

„Zatím nic,“ řekl Cherry. „Ale máme pár nápadů, kam bysme mohli zašťourat.“

„Proto jste žádali Arthura Kahna, aby vám poslal deset drajvů, zapečetěných přímo v továrně?“

„Na to můžeš vsadit svoji holou prdel.“

„Kahn si nad tím láme hlavu.“

„Fakt?“ řekl Cherry. „Tak ať si ji láme dál. To mu jenom prospěje. Pořád myslí jenom na sebe.“

„Já bych to taky rád věděl.“

„Dobře, tak se podívej,“ odvětil Cherry. „Možná že naše nápady nemají valnou cenu. Ale v týhle chvíli máme jenom jeden jedinej podezřelý čip. To je všechno, co nám ti Lewynovi klauni po sobě nechali. To není zas tak moc, na čem by se dalo pokračovat.“

„Ten čip je vadný?“

„Ne, čip je zdravěj jak řípa.“

„Tak co je na něm podezřelého?“

„Podívej,“ řekl Cherry. „Už máme dost toho, že se kolem pořád něco šušká. Proto ti podávám zprávu, že na tom pracujeme a že jsme zatím neskončili. To je všechno. Zapečetěný drajvy dostaneme zítra nebo ve středu a pak bysme to

měli za hodinu všechno vědět. Dobrý?“

„Myslíš, že to je velký problém, nebo malý problém? Musím to vědět,“ řekl Sanders. „Zítřka ráno se to bude propírat na poradě.“

„No, v tuhle chvíli ti musím říct, že prostě nevím. Může to bejt cokoliv. Děláme na tom.“

„Arthur si myslí, že to může být něco vážného.“

„Arthur může mít pravdu. Jenže to musíme nejdřív prozkoumat. To je všechno, co ti můžu říct.“

„Done...“

„Já chápu, že po mně chceš odpověď,“ řekl Cherry. „Ale chápeš ty, že já žádnou nevím?“

Sanders se na něho zahleděl. „Mohl jsi mi zavolat. Proč jsi sem přišel?“

„Protože jsi mě o to požádal,“ odpověděl Cherry. „Mám maličký problémeček. Je to delikátní záležitost. Sexuální obtěžování.“

„Už zase? Vypadá to, jako kdybychom neměli na práci nic jiného.“

„My stejně jako všichni ostatní,“ souhlasil Cherry. „Slyšel jsem, že UniCom vede v současné době čtrnáct soudních procesů najednou. Digital Graphics jich mají dokonce ještě víc. A s MicroSymem to vypadá taky tak. Tyhle čuňárny jsou teď všude. Ale já bych chtěl, abys o tom věděl.“

Sanders si povzdychl. „Tak jo.“

„Stalo se to v jedné z našich programátorských skupin, dálkový ovládání databází. Skupina je dost stará, od pěta do devěťadvaceti. Vedoucí fax-modemového týmu, žena, pořád zvala na rande jednoho z kluků. Obdivuje ho, že je děsně chytrý. On ji pořád odmítá. Dnes ho znovu zvala na oběd na parkovišti, on řekl ne. Nastoupila do auta, narazila do jeho vozu a odjela. Nikdo se nezranil a on si ani nechce stěžovat. Jenže je ženatý a myslí si, že by z toho mohla vzejít nějaká nepříjemnost. Přišel se poradit se mnou. Co mám dělat?“

Sanders se zamračil. „Myslíš, že ti řekl všechno? Je vzteklá jenom proto, že ji odmítl? Anebo provedl něco, čím ji vyprovokoval?“

„Říká, že ne. Je to upřímný maník. Trochu pošuk, ale ne doopravdy složitá povaha.“

„A ta žena?“

„Je temperamentní, to je fakt. Občas svůj tým pěkně seřve. Budu si s ní muset o tom promluvit.“

„Co ona říká o tom incidentu na parkovišti?“

„Nevím. Ten kluk mě žádal, abych jí nic neříkal. Tvrdil, že je mu to protivný a že to nechce víc rozmazávat.“

Sanders pokrčil rameny. „Co můžeš dělat? Lidi jsou sice naštvaní, ale nikdo nebude svědčit... Já nevím, Done. Když mu ta žena nabourala auto, myslel bych, že jí určitě něco provedl. Je možné, že se s ní vyspal a dál s ní nechce nic mít, a ona je z toho naštvaná. Hádám, že to bylo takhle.“

„Taky bych řekl,“ souhlasil Cherry, „ale ovšem, možná že to bylo úplně jinak.“

„Auto je rozbité?“

„Nic vážného. Rozmlácený koncový světla. On nechce, aby to všechno bylo ještě horší. Takže, mám to nechat plavat?“

„Jestli nepodá stížnost, nech to plavat.“

„Mám si s ní neformálně promluvit?“

„Já bych to nedělal. Obvineš ji tím z nevhodného chování - i když třeba neformálně - a koleduješ si o trable. Nikdo se za tebe nepostaví. Protože existuje možnost, že ten tvůj kluk přece jenom udělal něco, čím ji vyprovokoval.“

„Ačkoli říká, že ne.“

Sanders si povzdychl. „Poslechni, Done, oni vždycky tvrdí, že nic neudělali. Nikdy jsem neslyšel, že by některý přišel a řekl: Víte, zasloužil jsem si to. Už se to nestane.“

„Takže - nechat plavat?“

„Zaznamenej do hlášení, že ti vyprávěl ten příběh, ujistí se, že příhodu charakterizuješ tak, jak ti ji podal, a zapomeň na to.“

Cherry přikývl a obrátil se k odchodu. Ve dveřích se ještě obrátil a ohlédl. „Řekni mi ještě tohle. Jak to přijde, že jsme oba přesvědčení, že jí ten kluk určitě něco provedl?“

„Jenom se držíme pravděpodobnosti,“ odvětil Sanders. „A teď mi omrkní ten zatracený drajv.“

V šest hodin se rozloučil s Cindy, sebral všechny záznamy o Blesku a vydal se do Meredithiny pracovny ve čtvrtém poschodí. Slunce pořád ještě viselo vysoko na obloze a jeho paprsky pronikaly okny dovnitř. Zdálo se, že den právě vrcholí, a ne že se sklání k večeru.

Meredith dostala velikou rohovou kancelář, kterou obýval Ron Goldman. Měla novou sekretářku, také ženu. Sanders se dohadoval, že sem svou šéfku následovala z Cupertino.

„Tom Sanders,“ představil se. „Jsem ohlášený k paní Johnsonové.“

„Já se jmenuji Betsy Rossová, pane Sandersi, a jsem z Cupertino,“ řekla. Podívala se na něj. „Už nic víc neříkejte.“

„Dobře.“

„Všichni pořád něco žvaní. Něco o zdviženém hledi a tak. Už je mi z toho opravdu nanic.“

„Dobře.“

„Celý život.“

„No dobře, fajn.“

„Řeknu paní Johnsonové, že jste tady.“

„Tome.“ Meredith Johnsonová mu pokynula zpoza stolu, ve druhé ruce držela telefon. „Pojď dál a posaď se.“

Její pracovna měla výhled na sever do centra Seattlu: Na Space Needle, věže mrakodrapů Arly a na budovu SODO. V odpoledním slunci vypadalo centrum města úžasné.

„Jenom dokončím tohle.“ Vrátila se nazpět k hovoru. „Ano, Ede, je u mě teď Tom, všechno to spolu projdeme. Ano. Přinesl s sebou všechnu dokumentaci.“

Sanders zvedl papírovou složku vyztuženou plátnem obsahující údaje o dražvu. Ukázala mu na svou aktovku, která ležela otevřená na rohu psacího stolu, a gestem mu naznačila, aby složku zastrčil dovnitř.

Obrátila se zpátky k telefonu. „Ano, Ede, myslím, že povinná rutina projde hladce a že není žádný důvod něco zastavovat... Ne, ne... Dobře, můžeme to vzít ráno hned jako první bod jednání, jestli chceš.“

Sanders zastrčil složku do aktovky.

Meredith právě říkala: „Správně, Ede, správně. Absolutně.“ Přiblížila se k Tomovi a bokem se posadila na okraj stolu, její šaty v barvě námořnické modři odhalily jedno stehno. Neměla punčochy. „Všichni souhlasí, že to je důležité, Ede. Ano.“ Zakývala nohou, střevíček s vysokým podpatkem se jí zakýval na palci. Usmála se na Sanderse. Probudil se v něm nepříjemný pocit a trochu se odtáhl. „Slibuju ti to, Ede. Ano. Absolutně.“

Meredith zavěsila sluchátko do vidlice za sebou. Musela se přitom zaklonit a natočit, takže hedvábná blůza odhalila oba prsy. „No, hotovo.“ Znovu se posadila rovně a povzddechla si. „Lidi od Conleyů se doslechli, že máme s Bleskem nějaké trable. To byl Ed Nichols, snad se z toho úplně zcvokne. Fakticky, je to už třetí telefonický hovor kvůli Blesku, který jsem dnes odpoledne měla. Myslel by sis, že všechno, co se u firmy uvaří, se tam taky sní. Tak co, jak se ti líbí kancelář?“

„Velice pěkná,“ pochválil. „Překrásný výhled.“

„Ano, město je nádherné.“ Opřela se o jednu ruku a zkrřížila nohy přes sebe. Zaregistrovala, že si toho všiml, a řekla: „V létě nosím punčochy nerada. Ráda cítím nohy volně. Když je horko, je to taky mnohem příjemnější.“

„Ode dneška až do konce léta budou pěkná vedra,“ řekl Sanders.

„Musím ti říct, z tohoto podnebí mám taky hrůzu,“ navázala. „Chci říct, po Kalifornii...“ Vrátila nohy do původní polohy a usmála se. „Ale tobě se to tady líbí, že? Vypadáš, že jsi tady šťastný.“

„Ano.“ Pokrčil rameny. „Na déšť si zvykneš.“ Ukázal na její aktovku. „Nechceš si projít všechny ty věci kolem Blesku?“

„Absolutně,“ souhlasila, sklouzla ze stolu a přiblížila se k němu. Pohlédla mu přímo do očí. „Ale doufám, že ti nebude vadit, když tě nejdřív zneužiju. Jenom trochu.“

„Jen si posluž.“

Odstoupila od něho. „Nalej to víno.“

„Dobře.“

„Podívej se, jestli už je vychlazené.“

Přešel k postrannímu stolku, kde stál kbelík s ledem.

„Pamatuji si, žeš vždycky měl rád dobře vychlazené víno.“

„To je pravda,“ souhlasil a zatočil lahev v ledu. Dnes už neměl rád víno příliš chladné, ale kdysi mu tak chutnalo.

„Užili jsme si tehdy spoustu legrace,“ řekla.

„Ano,“ přitakal. „To jsme si užili.“

„Přisahám,“ pokračovala, „někdy mi připadá, že tehdy, když jsme byli oba mladí a snažili jsme se spolu vyjít, že to bylo to nejlepší, co jsem zažila.“

Zaváhal, nebyl si jistý, jak jí odpovědět, jakým tónem. Nalil víno.

„Ano,“ řekla. „Měli jsme se tenkrát hezky. Často na to myslívám.“

Sanders si pomyslel: já vlastně nikdy.

„A co ty, Tome?“ zeptala se. „Vzpomeneš si někdy?“

„Samozřejmě.“ Přešel místnost, aby přinesl nalité skleničky, jednu jí podal a přitukli si. „Jistěže si vzpomínám. My všichni ženáci si rádi vzpomene, co bývalo předtím. Víš, že jsem už ženatý?“

„Ano,“ přikývla. „Velice ženatej, jak jsem zaslechla. A kolik máš dětí? Tři?“

„Ne, jenom dvě.“ Usmál se. „Ale občas za tři vydají.“

„A tvoje manželka je advokátka?“

„Ano.“ Už se cítil bezpečněji. Řeč o manželce a o dětech způsobila, že se cítil jaksí bezpečněji.

„Nechápu, jak se někdo může oženit nebo vdát,“ mínila Meredith. „Taky jsem si to vyzkoušela.“ Zvedla ruku. „Ještě čtyři splátky alimentů tomu parchantovi a jsem volná.“

„Koho sis vzala?“

„Jakéhosi vedoucího účetního od CoStaru. Byl chytřej. Zábavnej. Ale vyklubal se z něj typickej hamoun. Vyplácela jsem se mu tři roky. A píchal jak ponocnej.“ Mávla rukou, aby změnila předmět hovoru. Pohlédla na hodinky. „Tak teď pojd', posad' se a pověz mi, jak zlé je to s tím Bleskem.“

„Nechceš dokumenty? Dal jsem ti je do aktovky.“

„Ne.“ Poklepala na pohovku vedle sebe. „Řekni mi to pěkně ty sám.“

Usedl vedle ní.

„Vypadáš dobře, Tome.“ Zaklonila se, skopla z nohou střevíčky a zakroužila holými palci. „Prokristapána, to byl den.“

„Bylo toho moc?“

Usrkla vína a odfoukla si z čela pramínek vlasů. „Spousta věcí, který si musím pohlídat. Jsem ráda, Tome, že pracujem spolu. Mám dojem, že jseš jedinej přítel, se kterým můžu při tomhle všem počítat.“

„Díky. Pokusím se.“

„Takže: jak zlé to je?“
„No. To je těžko říct.“
„Jen mi to klidně pověz.“
Měl dojem, že nemá na vybranou a může jí jen nalít čistého vína. „Postavili jsme velice úspěšné prototypy, ale dražvy, které vycházejí z linky v Kuala Lumpur, se ani v nejmenším nepřibližují sto milisekundám.“
Meredith si povzddechla a zavrtěla hlavou. „Víme proč?“
„Ještě ne. Pracujeme na několika možných vysvětleních.“
„Tahle linka nedávno odstartovala, že?“
„Před dvěma měsíci.“
Pokrčila rameny. „Pak jsou to normální problémy s novou linkou. To není zase tak strašné.“
„Jenže problém je,“ řekl, „že Conley-White kupují tuhle firmu pro naši techniku, a to zejména kvůli tomu CD-ROM dražvu. Jak vypadá situace dnes, možná nebudeme schopni splnit, co jsme slíbili.“
„Chceš jim to snad říct takhle?“
„Dělám si jen starost, že na to přijdou sami od sebe.“
„Možná ano, možná ne.“ Opřela se zády o opěradlo pohovky. „Musíme si jenom uvědomit, nač se skutečně díváme. Tome, všichni jsme už byli svědky, že výrobní problémy, které se jeví jako nezvládnutelné, přes noc zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. Třeba je tohle právě jedna z takových situací. Lince na Blesk se pořádně koukneme na zoubek. Pak třeba zjistíme, že jsme zlikvidovali jen pár dětských nemocí. Nic světoborného.“
„Možná. Ale to ještě nevíme. Ve skutečnosti může být problém v čipu řadiče, což by znamenalo změnit dodavatele v Singapuru. Nebo je tu třeba jiný závažný problém. Konstrukční, který se tady projevuje.“
„Třeba,“ řekla Meredith, „ale jak sám říkáš, zatím nevíme. A nevidím žádný důvod, abychom o tom teď spekulovali. V téhle kritické době.“
„Ale abychom se chovali čestně...“
„Tohle není otázka čestnosti,“ odvětila. „Je to záležitost zásadní skutečnosti. Projděme si to, bod po bodu. Řekli jsme jim, že máme CD-ROM dražvu.“
„Ano.“
„Postavili jsme prototyp a podrobili ho tvrdým testům.“
„Ano.“
„A prototyp běhá jako hodiny. Je dvakrát rychlejší než nejdokonalejší dražvy vyráběné v Japonsku.“
„Ano.“
„Řekli jsme jim, že jsme zahájili výrobu dražvu.“
„Ano.“
„No dobře,“ řekla Meredith, „pak jsme jim řekli všechno, co víme s jistotou, v tuhle chvíli. Řekla bych, že jednáme v dobré víře.“
„No, možná, ale nevím, jestli můžeme...“
„Tome.“ Meredith mu položila ruku na rameno. „Vždycky se mi líbila tvoje přímost. Chci, abys věděl, že velice oceňuju tvoji odbornost a tvůj poctivý přístup k problémům. To je ale jenom další důvod, proč jsem si jistá, že se to s Bleskem vyžehlí. Víme, že to je v zásadě dobrý výrobek, který funguje tak, jak to tvrdíme. Osobně mu naprosto důvěřuju, stejně jako věřím v tvoji schopnost dokončit práci podle plánu. A bez problémů to takhle podám na zítřejší poradě.“ Odmělně se na pronikavě se na něho zahleděla. „A ty?“
Sklonila tvář velice blízko k jeho, rty měla mírně pootevřené.
„Já co?“
„Budeš mluvit na poradě takhle? Nebo ti to působí problémy?“
Měla světle modré oči, téměř šedivé. Už na to zapomněl, stejně jako zapomněl, jak dlouhé mívala řasy. Vlasy se jí jemně kadeřily po tvářích. Měla plné rty. V očích zasněný výraz.
„Ne,“ odpověděl. „Nebudu mít žádné problémy.“
„Dobře. Pak alespoň na tomhle jsme se domluvili.“ Usmála se a pozvedla skleničku. „Můžeme se znovu napít na čestnost?“
„Jistě.“
Zvedl se z pohovky a došel si pro víno. Sledovala ho pohledem.
„Jsem ráda, žeš neodešel, Tome. Ještě trénuješ?“
„Dvakrát týdně. A ty?“
„Vždycky jsi ho měl hezkýho. Hezkýho a tvrdýho.“
Obrátil se. „Meredith...“
Zachichotala se. „Promiň. Nemůžu si pomoci. Jsme přece staří přátelé.“ Vrhla ustaraný pohled. „Ale neurazila jsem tě, že ne?“
„Ne.“
„Neumím si představit, že by se z tebe stal pruderní fotr, Tome.“
„Ne, to ne.“
„Z tebe ne.“ Zasmála se. „Vzpomínáš na tu noc, jak jsme zbořili postel?“
Nalil víno. „Úplně jsme ji nezbořili.“
„Ale to víš, že jo. Donutíš mě, abych se ohnula přes pelest a...“
„Pamatuju se.“
„A nejdřív jsme odlomili pelest, pak upadly zadní nohy - ale tys nechtěl přestat, takže jsme přelezli dopředu, ale když

jsem se chýtila ve hlavě, sesypala se celá...“

„Vzpomínám si,“ řekl, aby ji přerušil, aby mu už dala pokoj. „To byly heroické časy, Meredith...“

„Pak volala ta paní, co bydlela pod náma. Pamatuješ na ni? Na tu starou paní odněkud z Litvy? Ona chtěla ředit, esli někdo umřít nebo co?“

„No jo. Poslechni. Abychom se vrátili k tomu drajvu...“

Uchopila skleničku. „Já ti znepříjemňuju život. Vid', myslel sis, že po tobě vyjízdim?“

„Ne, to ne. Nic takového.“

„Dobře, protože to jsem doopravdy nechtěla. Slibuju.“

Vrhla po něm pobavený pohled, pak zvrátila hlavu dozadu, aby odhalila svůj dlouhý krk, a usrkla víno. „Ve skutečnosti jsem... Auu! Auu!“

„Co je?“ zeptal se znepokojeně a naklonil se kupředu.

„Můj krk, dostala jsem křeč, tady...“ S očima stále přivřenýma bolestí ukázala na rameno, na místo za krkem.

„Co mám...“

„Pomásíruj... stiskni... tam...“

Odložil skleničku a začal jí třít rameno. „Tady?“

„Ano, ach, víc - stiskni...“

Cítil, jak jí svalstvo na rameni povoluje. Meredith povzddechla úlevou. Pozvolna otočila hlavou semtam a pak otevřela oči. „Ach... O moc lepší... Jen masíruj dál.“

Pokračoval ve tření.

„Ach, díky. Děláš to fajn. Je to nervová záležitost. Così mám uskrípnuté, když mě to chytí, je to fakticky...“ Znovu obrátila hlavu sem a tam, aby ji vyzkoušela. „Podařilo se ti to velice dobře, Tome, ale tys měl vždycky takové šikovné ruce.“

Stále pokračoval v masáži. Nejraději by toho nechal. Měl pocit, že je všechno špatně, že sedí příliš blízko, že se jí nechce dotýkat. Ale stejně tak mu bylo příjemné, když se jí mohl dotýkat. Přišlo mu to podivné.

„Zlaté ruce,“ řekla. „Panebože, když jsem byla vdaná, myslela jsem na tebe v jednom kuse.“

„Fakticky?“

„Jasně,“ přitakala. „Říkala jsem ti už přece, v posteli byl příšerný. Nenávidím chlapy, kteří nevědí, co si se ženskou počít.“ Zavřela oči. „To ale nikdy nebyl tvůj problém, že.“

Úlevně povzddechla, ještě víc se uvolnila a zdálo se, že se chce o něho opřít a splynout s jeho tělem, s jeho rukama. Byl to neklamný pocit. Naposledy se jí dotkl a okamžitě odtáhl ruce.

Otevřela oči. Vědoucně se usmála. „Poslechni,“ řekla, „ničeho se neboj.“

Odvrátil se a napil se vína. „Já se nebojím.“

„Myslím ten drajv. Když se to vyvrbí tak, že s ním budeme mít doopravdy problémy a budeme potřebovat posvěcení od vrchnosti, dostaneme ho. Ale nebudeme přece předčasně šedivět starostmi.“

„Ano, dobře. Myslím, že takhle je to rozumné.“ Tajně pocítil úlevu, že se znovu hovoří o drajvu. Že je zpátky na pevné půdě. „Za kým bys šla? Přímo za Garvinem?“

„Myslím. Dávám přednost jednat neformálně.“ Pohlédla na něj. „Ty ses změnil, že.“

„Ne... jsem pořád stejný.“

„Myslím, že ses změnil.“ Zasmála se. „Předtím bys mě nikdy nepřestal masírovat.“

„Meredith,“ řekl, „jiná je situace. Ty jsi dnes ředitelkou divize. Já pracuju pod tebou.“

„Ach, nebud' blázen.“

„Je to pravda.“

„Jsme kolegové.“ Svěsila koutky úst. „Nikdo tady kolem ve skutečnosti nevěří, že jsem tvoje nadřízená. Jmenovali mě do administrativní funkce, to je všechno. Jsme kolegové, Tome. A já nechci nic jiného, než abysme měli otevřené, přátelské vztahy.“

„To já taky.“

„Dobře. Jsem ráda, že jsme se na tom dohodli.“ Prudce se naklonila kupředu a lehce ho políbila na rty. „Tak. Bylo to tak strašné?“

„Vůbec to nebylo strašné.“

„Kdoví? Možná budeme muset jet společně do Malajsie, abysme zkontrolovali ty výrobní linky. V Malajsii mají velice pěkné pláže. Byls někdy v Kuantanu?“

„Ne.“

„Tam by se ti fakt líbilo.“

„Určitě.“

„Ukážu ti to tam. Mohli bysme si vzít jeden nebo dva dny volno. Zastavit se tam. Trošku si užít sluníčka.“

„Meredith...“

„Tome, to se přece nikdo nemusí dozvědět.“

„Jsem ženatý.“

„Jsi přece taky chlap.“

„Co to znamená?“

„Ach, Tome,“ řekla výsměšně, „nechtěj po mně, abych ti věřila, žeš nikdy neměl žádné dobrodružství bokem. Já tě přece znám, nezapomeň.“

„Tys mě znala před dávnou dobou, Meredith.“

„Lidi se nemění. V tomhle ne.“

„Tak já si myslím, že ano.“

„Ale dej pokoj. Když už máme společně pracovat, mohli bysme z toho mít i trochu potěšení.“

Nelíbilo se mu, že se hovor znovu obrací tímhle směrem. Cítil se manévrovaný do nepříjemného postavení. Cítil se děsně škrobený a puritánský, když řekl: „Teď už jsem ženatý.“

„Ach, tvůj soukromý život mě vůbec nezajímá,“ odvětila lehce. „Jsem odpovědná pouze za tvůj pracovní výkon. Jenom samá práce a žádná zábava, Tome. To může pro tebe skončit špatně. Musíš zůstat trochu hravý.“ Naklonila se kupředu. „Tak pojď. Jenom jednu malou pusu...“

Zazvonil interkom. „Meredith,“ ozval se hlas sekretářky.

Otráveně vzhledla. „Říkala jsem ti přece, žádné hovory.“

„Promiň, Meredith. Ale je to pan Garvin.“

„Dobře.“ Zvedla se z pohovky a přešla přes místnost ke svému stolu. „Ale po tomhle, Betsy, už žádné další hovory.“

„Ano, Meredith. Chtěla jsem se tě zeptat, jestli bych mohla za deset minut odejít. Musím navštívit svého domácího od nového bytu.“

„Ano. Přinesla jsi mi to?“

„Mám to právě před sebou.“

„Dej mi to sem a pak můžeš odejít.“

„Děkuju ti, Meredith. Pan Garvin je na dvojce.“

Meredith zvedla telefon a nalila si trochu vína. „Bobe,“ řekla. „Ahoj. Co se děje?“ Člověk by musel být hluchý, aby v jejím hlase nezaslechl značnou důvěrnost.

Hovořila chvíli s Garvinem, pak se obrátila nazpět k Sandersovi. Seděl na pohovce a cítil se opuštěný, hloupě pasivní a nečinný. Do kanceláře vešla sekretářka nesoucí maličký balíček v hnědém papírovém pytlíku. Podala balíček Meredith.

„Jasně, Bobe,“ právě říkala Meredith. „Dál bych s tím nemohla souhlasit. Určitě to nějak zvládneme.“

Sekretářka vyčkávající, až ji Meredith propustí, se na Sanderse usmála. Cítil se na pohovce hloupě, a proto povstal, přešel k oknu, vytáhl z kapsy svůj mobilní telefon a vytočil číslo Marka Lewyna. Beztak přece slíbil, že Lewynovi zavolá.

„To je velice dobrý nápad, Bobe,“ říkala Meredith. „Myslím, že bysme to tak měli udělat.“

Sanders slyšel, jak aparát vytáčí Lewynovo číslo a jak se pak spouští záznamník. Mužský hlas řekl: „Po odeznění signálu zanechte prosím vzkaz.“ Následoval elektronický tón.

„Marku,“ řekl, „tady Tom Sanders. Mluvím právě s Meredith o Blesku. Její náhled je takový, že jsme v raném stadiu výroby a že linky doladíme. Zastává názor, že nevíme s jistotou, jestli existují nějaké vážné problémy, a že bychom zítra měli bankéřům a lidem od Conley-White situaci interpretovat jako standardní vývoj...“

Sekretářka vyšla z místnosti, a když Sanderse mījela, usmála se na něho.

„... a jestli budeme mít s dražev problémy později, musí se do toho zaangažovat vedení firmy, abychom to pak nějak vyřešili. Tlumočil jsem Meredith tvoje myšlenky. Právě teď mluvím s Bobem, takže počítám, že na zítřejší poradou půjdeme s touhle taktikou...“

Sekretářka dorazila ke dveřím. Na okamžik se zastavila, aby otočila klikou, pak prošla ven a dveře za sebou zavřela.

Sanders se zamračil. Když odcházela, zamkla. Nevadil mu ani tak ten fakt samotný jako skutečnost, že věci náhle vypadaly úplně jinak. Pojednou bylo zřejmé, že mají inscenaci, že jsou předem naplánované a že všichni počítali s domluveným průběhem, všichni až na něho.

„... Tak dobře, Marku, kdyby v tomhle došlo k nějaké významné změně, spojím se s tebou ještě před poradou, a...“

„Zapomeň na ten telefon.“ Meredith náhle stála přímo před ním, velice blízko, stáhla mu ruku dolů a přitiskla se k němu celým tělem. Její rty se prudce přisály na jeho ústa. Nezřetelně si uvědomil, že jak se začali líbat, upustil telefon na parapet. Meredith ho natočila od okna a oba se svalili na pohovku.

„Meredith, počkej...“

„Ach, proboha, toužila jsem po tobě celý den,“ zašeptala důrazně. Znovu ho políbila, vyšvihla se nahoru a přehodila si přes něho nohu, aby ho udržela pod sebou. Byl v hloupém postavení, ale cítil, jak na její doteky reaguje. Nejprve mu problesklo hlavou, že by sem někdo mohl přijít. Představil si sám sebe, jak leží na zádech na pohovce a jeho šéfka na něm sedí obkročmo ve svých dokonalých tmavomodrých šatech, symbolizujících úspěšnou kariéru v byznysu, a pocítil obavy, co si ten člověk pomyslí, až je uvidí, navíc jestli doopravdy zareagoval.

Napadlo ji to také, a takové pomyšlení ji ještě víc vzrušilo. Odtáhla se, aby se nadechla. „Ach bože, ty tak sladce chutnáš, nesnáším, když se mě dotýká ten spratek. A ty jeho pitomý brejličky! Ach! Jsem tak rozparáděná, nikdo mě pořádně nepřejíždí...“ A znovu se na něho vrhla, začala ho líbat a její ústa se přimkla k jeho. Vsunula mu jazyk dovnitř a Sanders si pomyslel: Kristepane, ta je rozjetá. Ucítil její parfém a s vůní se mu okamžitě vrátily všechny vzpomínky.

Posunula se tak, aby na něj dosáhla, a zasténala rozkoší, když ho ucítila přes kalhoty. Zatápala mu po zipu. Náhle ho přepadly rozporné pocity, touha po ní, představa ženy a dětí, vzpomínka na jejich společný byt v Sunnyvale, když se pod nimi rozpadla postel. Obrázek jeho ženy.

„Meredith, počkej...“

„Aach. Neříkej nic. Ne! Ne...“ Dýchala rychlými vdechy, ústa se jí rytmicky otevírala jako zlaté rybce. Rozpomněl se, že to tak dělala vždycky. Už na to dávno zapomněl. Cítil na tváři její horký, hlasitý dech, viděl její zčervenalé tváře. Rozepjala mu kalhoty. Zastrčila mu dovnitř horkou ruku.

„Ach, kristeježíši,“ zasténala a stiskla ho. Pak z něj sklouzla a začala mu vytahovat košili.

„Poslechni, Meredith.“

„Nech mě,“ řekla ochraptěle. „Jenom na chvíličku.“ A vzala si ho do úst. Tohle uměla odjakživa bezvadně. Vrátily se mu vzpomínky. Vždycky to dělala nejraději při nebezpečných příležitostech. Když řídil na dálnici. Na pánském záchodku při konferenci distributorů. V noci na pláži v Napili. Utajená impulzivní povaha, utajená vášeň. Když jí ho poprvé představili, provozní ředitel od ConTechu mu pošeptal do ucha: „Tohle je ohromná vykuřovačka.“

Když ucítil její ústa, prohnul se v zádech, jak mu tělem prošlehlo vzrušení. Nepříjemně se v něm smísl pocit rozkoše a nebezpečí zároveň. Během dne se toho přihodilo tolik, takové množství změn, a všechno se odehrálo tak náhle. Cítil se být podrobený, ovládaný a v nebezpečí. Jak ležel na zádech, přepadl ho dojem, že tím jaksi přitakává situaci, kterou úplně nechápe, která se mu nelíbí. Která mu v budoucnu přinese jen obtíže. Netoužil s ní jet do Malajsie. Netoužil udržovat poměr se svou šéfkou. Dokonce s ní ani netoužil strávit jednu noc. Protože pokaždé to mělo stejný průběh, nikdy se to neutajilo, lidi si o tom špitali u ledničky, vrhali na chodbě významné pohledy. A dříve či později se to dozvěděly i manželky. Tak to bylo pokaždé. Práskání dveřmi, rozvodoví právníci, soudem stanovená péče o děti.

Nic z toho nechtěl. Byl spokojený s tím, jak si zařídil život, se svým zaměstnáním. Měl určité povinnosti. Tahle žena z minulosti nic z toho nechápala. Ona byla volná. On ne. Pokusil se vymanit.

„Meredith...“

„Panebože, ty mi chutnáš.“

„Meredith...“

Natáhla ruku a přitiskla mu dlaň na ústa. „Pššt. Víš, že se ti to líbí.“

„Líbí se mi to,“ odpověděl, „ale...“

„Tak mě nech.“

Zatímco ho držela v ústech, rozepjala mu košili a štípala ho do bradavek. Pohlédl dolů a viděl, jak mu sedí obkročmo na nohách s hlavou sehnutou dolů. Blůzu měla rozepjatou. Prsy se jí volně kývaly. Natáhla se, vzala ho za ruce a položila si je na ně.

Stále měla prsy dokonale tvarované a bradavky jí pod jeho dotekem ztuhly. Zasténala. Celé její tělo se nad ním svíjelo. Cítil její teplo. V uších mu začalo bzučet, do tváří se mu vehnala jedovatá červeň z nedostatku kyslíku, zvuk se zeslabil, místnost se jakoby rozestoupila a náhle pro něj neexistovalo nic jen tahle žena a její tělo a jeho touha po ní.

Ve stejném okamžiku však pocítil záchvat zlosti, mužského vzteku, že je takhle přispendlený na pohovku, že ho takhle ovládá, a zatoužil po tom, aby dominoval on, aby si ji vzal. Posadil se a hrubě ji popadl za vlasy, zvedl ji hlavu a vykroutil se zpod ní. Pohlédla mu do očí a okamžitě to spatřila.

„Ano!“ zavrněla a odsunula se stranou, aby se mohl posadit vedle ní. Zastrčil jí ruku mezi nohy. Ucítil teplo a krajkové kalhotky. Zatáhl za ně. Zavrtěla se, aby mu pomohla, a stáhl ji je až ke kolenům, ona je pak odkopla. Rukama ho hladila po vlasech, rty měla u jeho ucha. „Ano,“ šeptala žádostivě. „Ano!“

Modrou sukni měla omotanou kolem pasu. Tvrď ji políbil, roztáhl ji blůzu a přitiskl se nahým hrudníkem na její prsy. Po celém těle ucítil její teplo. Sjel prsty dolů, až se dotkl jejích pysků. Jak se líbali, nadechla se a přikývla: ano. Pak do ní prsty vnikl.

Na okamžik strnul překvapením: nebyla příliš vlhká, a vzápětí si to všechno připomněl. Způsob, jakým začínala, její slůvka lásky a jakoby okamžitou vlnu vášně, jenže vnitřek jejího těla se rozehrával velice pomalu a přejímal vzrušení od něho. Pokaždé se rozpálila až jeho touhou po ní, a vždycky byla hotová až po něm - někdy za pouhých pár vteřin, ale jindy se snažil, aby si udržel erekci, zatímco ona ještě přirážela a snažila se dospět k vyvrcholení. Jak uváděl, připadal si, že se ztrácí v jejím soukromém světě. Pokaždé se cítil osamělý, pokaždé měl dojem, jako by ho zneužívala. Vzpomínky způsobily, že se na okamžik zarazil. Meredith ucítila jeho zaváhání, vášnivě po něm chňapla, zatápala mu kolem pasu, zasténala a zastrčila mu svůj horký jazyk do ucha.

Jenže do něj se už zase vkrádal odpor, hněvivé horko z něj vyprchalo a hlavou mu spontánně probleskla myšlenka: Nestojí ti to za to.

Vzápětí ho přepadl nový pocit, jakási důvěrně známá představa. Že se vrátil ke své staré milé, nechal se zlákat na večeri, pak se s ní znovu zapletl, když po ní zatoužil, a právě v ten okamžik, ve vřelém opojení tělesnou touhou, se mu rázem připomnělo všechno, co v jejich vztahu nefungovalo, rozpomněl se na staré konflikty a hádky a znovu jej přepadla zlost a přál si, aby si nikdy znovu nezačínal. Začal přemítat o tom, jak se z toho dostat ven, jak zabrzdit něco, co se zase spustilo. Jenže obvykle už neexistuje způsob, jak se z toho vyvléknout.

Stále ještě měl prsty uvnitř v ní, Meredith pohybovala tělem proti jeho ruce a svíjela se, aby si zajistila, že se jí bude dotýkat na správném místě. Teď už byla vlhčí, stydké pysky měla orosené. Rozevřela stehna do šířky. Oddechovala velice těžce a hladila ho rukou. „Ach bože, děsně se mi líbí, jakým způsobem mě cítíš,“ šeptala.

Obvykle neexistuje způsob, jak se z toho vyvléknout.

Tělo měla napjaté a ochotné. Její tvrdé bradavky se ho dotýkaly na hrudi. Její prsty ho laskaly. Lízala mu ušní boltec rychlou špičkou jazyka a náhle opět nevnímala nic jiného než svou touhu, horoucí a hněvivou, ještě zvýrazněnou skutečností, že tu vlastně vůbec netoužil být, že věděl, že ho na tohle místo vmanipulovala. Tak ji teď opíchá. Zachtělo se mu ji opíchat. A to tvrdě.

Vycítila změnu a zasténala, už ho nelíbala, ležela zády na pohovce a vyčkávala. Sledovala ho napůl zavřenými očima a pokyvovala hlavou. Stále se jí dotýkal prsty, rychle, znovu a znovu a ona z toho prudce oddechovala. Obrátil se a přitlačil ji zády na pohovku. Vyhrnula si sukni úplně nahoru a roztáhla nohy. Sklonil se nad ní a Meredith se na něj usmála, vědoucím, vítězným úsměvem. Rozběsnilo ho, když uviděl, jak mu dává najevo své vítězství, jak je nad věcí, a zachtělo se mu uchvátit ji, přimět ji, aby byla bez sebe vzrušením stejně jako on, včlenit ji do toho, setřít jí z tváře tu arogantní nezájímavost. Roztáhl ji pysky, ale nevstoupil do ní, stáhl se a dráždil ji prsty.

Prohnula se v zádech a čekala na něho. „Ne, ne... prosím...“

Stále vyčkával a prohlížel si ji. Jeho hněv odplynul stejně rychle jako vytryskl, jeho vzrušení vyprchalo a vrátily se

mu staré zábrany. V náhlém okamžiku ostré jasnožřivosti spatřil sám sebe, roztouženého, ženatého muže středního věku, s kalhoty někde na kolenou, skloněného nad ženou ležící na příliš krátké pohovce v kanceláři. Co to k čertu ten chlap provádí?

Pohlédl jí do tváře a spatřil, že jí makeup v koutcích očí popraskal. A také kolem úst.

Položila mu ruce na ramena a snažila si ho přitáhnout na sebe. „Ach prosím... Ne... Ne...“ A pak odvrátila hlavu stranou a rozkašlala se.

Rázem v něm cosi povolilo. Klidně si odsedl. „Máš pravdu.“ Zvedl se z pohovky a natáhl si kalhoty. „Neměli bychom to dělat.“

Posadila se. „Co to děláš?“ Vypadala celá zmatená. „Přece to chceš stejně tolik jako já. A víš to.“

„Ne,“ odvětil. „Neměli bychom to dělat, Meredith.“ Zapnul si opasek. Odstoupil od ní.

Zírala na něj nevěřicně a zmámeně, jako někdo, koho právě probudili ze spánku. „To nemyslíš vážně...“

„To nebyl dobrý nápad. Nemůžu se s tím nějak srovnat.“

A náhle se v jejích očích objevila zuřivost. „Ty zrasanej parchante.“

Vylétla z pohovky, vyrazila proti němu a tvrdě ho udeřila sevřenými pěstmi. „Ty parchante! Ty čuráku! Ty zrasanej parchante!“ Pokoušel se zapnout si košili a uhýbal před ranami. „Ty sráči! Ty parchante!“

Točila se kolem něj, jak před ní uhýbal, chytala ho za ruce a rvala mu košili z rukou, aby mu znemožnila si ji zapnout.

„To nemůžeš udělat! To mi nemůžeš udělat!“

Knoflíčky létaly na všechny strany. Vrhla se na něj a škrábala ho, všude na prsou se mu táhly dlouhé rudé škrábance. Znovu se k ní obrátil zády, aby se od ní odpoutal. Netoužil už po ničem jiném, jen aby se odsud dostal. Aby se oblékl a dostal se odsud. Bušila ho do zad.

„Ty hajzle, takhle mě nemůžeš nechat!“

„Přestaň, Meredith,“ řekl. „Je po všem.“

„Seru na tebe!“ Popadla ho za vlasy, s překvapující silou mu stáhla hlavu dolů a surově ho kousla do ucha. Ucítit pronikavý záchvat bolesti a hrubě ji od sebe odstrčil. Zavravorala nazad, ztratila rovnováhu, narazila na skleněný kávový stůl a rozmázla se po zemi.

Zůstala sedět a těžce oddechovala. „Ty jeden zrasanej hajzle!“

„Meredith, jenom mě nech odejít.“ Znovu si pozapínal košili. Napadala ho jen jediná myšlenka: Dostat se odsud. Posbírat si svoje věci a vypadnout odsud.

Natáhl se pro sako, pak si všiml svého mobilního telefonu na parapetu.

Prošel kolem pohovky a telefon si vzal. Těsně u hlavy se mu o stěnu rozprskla sklenička s vínem. Vzhlédl a spatřil ji, jak stojí uprostřed místnosti a pátrá po něčem, co by po něm ještě hodila.

„Zabiju tě!“ vykřikla. „Dopřdele, já tě zabiju!“

„Už toho bylo dost, Meredith,“ řekl.

„Sakra!“ Hodila po něm malým papírovým pytlíkem. Odrazil se od skleničky a spadl na zem. Vypadla z něj krabička s kondomem.

„Jdu domů.“ Vydal se ke dveřím.

„V pořádku,“ řekla. „Běž domů za svou ženou a za svojí zrasanou rodinkou.“

V hlavě se mu ozval poplašný signál. Na okamžik zaváhal.

„No ano,“ dodala, když viděla, jak se zarazil. „Vím o tobě všechno, ty sráči. Tvoje žena s tebou nešoustá, takže ses vnutil sem a pokusil ses mě přerážnout, vyrajcovals mě a vyjels po mně, ty hnusnej, násilnej zrasanej sráči. Myslíš si, že si tohle smíš dovolovat na ženský? Ty sráči.“

Natáhl se po klice.

„Vyjels po mně a jseš mrtvej!“

Ohlédl se a viděl ji, jak se nejistě opírá o stůl, a pomyslel si: Je opilá.

„Na shledanou, Meredith,“ rozloučil se. Stiskl kliku a pak si uvědomil, že dveře jsou zamčené. Odemkl si je a odešel bez ohlednutí.

V předsíni uklízečka vyprazdňovala odpadkový koš u stolu Meredithiny sekretářky.

„Do prdele,“ řvala za ním Meredith, „za tohle tě zabiju!“

Uklízečka to zaslechla a zahleděla se na Sanderse. Odvrátil pohled a krácel přímo k výtahu. Stiskl knoflík. Okamžik nato se rozhodl sejít raději po schodech.

Sanders pozoroval zapadající slunce z paluby trajektu směřujícího nazpět do Winslow. Večer byl tichý, téměř bezvětrný, vodní hladina temná a klidná. Ohlédl se nazpět k centru města zařícímu světlý a pokusil si shrnout, co se vlastně stalo.

Odsud z přívozní lodě se dalo vidět horní poschodí budov DigiComu, zvedající se nad vodorovný šedavý beton viaduktu běžícího podél pobřeží. Pokusil se určit okno Meredithiny kanceláře, ale na to už byl příliš daleko.

Tady na trajektu, zatímco mířil nazpět domů k rodině a vracel se k zaběhanému každodennímu pořádku, se události předchozí hodiny začínaly halit do hávu neskutečnosti. Shledával, že jenom stěží dokáže uvěřit, že se něco takového stalo. Přehrál si všechno v hlavě a pokusil se zjistit, kde se dopustil chyby. Považoval za jisté, že se všechno stalo jeho vinou, že nějakým zásadním způsobem Meredith uvedl v omyl. Jinak by přece po něm takovým způsobem nevyjela. Celá epizoda mu byla velice nepříjemná, a pro ni pravděpodobně také. Cítil se provinilý a špatný - a velice jej znepokojovala budoucnost. Co bude teď? Co bude Meredith dělat?

Nedokázal to vůbec ani domyslet. Uvědomil si, že ji vlastně vůbec nezná. Kdysi bývali milenci, jenže to se odehrálo před dávnými časy. Dnes byla Meredith novým člověkem, jeho nadřízenou. A pro něj člověkem úplně cizím.

Ačkoli večer byl vlhý, cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Odebral se na zád' trajektu. Posadil se do boxu a vytáhl telefon, aby zavolaal Susan. Stiskl knoflík, ale světélko se nerozsvítilo. Baterie byla úplně vybitá. Na okamžik ho to zmátlo, baterie by měla vydržet celodenní provoz. Jenže se nějak vybila.

Dokonalý závěr dnešního dne.

...

Zašel do umývárny a zahleděl se na sebe do zrcadla. Cítil, jak kdesi vespod tepou motory převozní lodi. Vlasy měl rozčuchané, na tvářích slabé stopy po rtěnce a další po krku. Na košili scházely dva knoflíky a šaty měl zvalené. Vypadal, jako by se právě s někým serval. Natočil hlavu, aby si prohlédl ucho. Místo, kam ho kousla, označovala drobná modřinka. Rozepjal si košili a podíval se na hluboké rudé škrábance, které se mu táhly po hrudi v rovnoběžných pruzích.

Kristepane.

Jak zabránit, aby tohle neuviděla Susan?

Natrhal si papírové ručníky a setřel si rtěnku. Uhladil si vlasy a pečlivě si zapjal sportovní sako, čímž ukryl větší část košile. Pak vyšel ven, usadil se poblíž boxu k oknu a zahleděl se do prázdna.

„Čau, Tome.“

Vzhlédl a uviděl Johna Perryho, svého souseda z Bainbridge. Perry pracoval jako právník u firmy Marlin a Howard, jedné z nejstarších v Seattlu. Byl to jeden z těch nezkroutných optimistů a Sanders teď neměl moc chuti dát se s ním do řeči. Jenže Perry se svalil na sedadlo naproti němu.

„Jak to klapě?“ zeptal se Perry vesele.

„Celkem dobře,“ odpověděl Sanders.

„Já jsem měl ohromnej den.“

„To rád slyším.“

„Opravdu velképej,“ zdůraznil Perry. „Vzali jsme nejistej případ, a řeknu ti, nakopali jsme jim prdel.“

„Báječné,“ řekl Sanders. Upřeně hleděl z okna a doufal, že Perry ten náznak pochopí, sebere se a zmizí.

Jenže Perryho to ani nenapadlo. „No, byl to sakra zapeklitej případ. Museli jsme šplhat pěkně do kopce,“ řekl.

„Článek sedm, Federální zákoník. Náš klient byla žena, která pracovala u MicroTechu a podala žalobu, že nebyla povýšena proto, poněvadž je žena. Nebylo to příliš přesvědčivé, abych ti řekl pravdu. Protože chlastala a tak. Byly s tím problémy. Ale máme ti u firmy holku, Luisu Fernandezovou, hispánskou holku, která je na tyhle případy diskriminace jako dračice. Fakt jako dračice. Přiměla porotu, že přisoudila naší klientce skorem půl milionu. Tahle Fernandezová umí tyhle případy tak, jak se ti ani nesnilo. Vyhrála ve čtrnácti ze šestnácti svých posledních soudů. Chová se sladoučce a skorem upejpavě, ale uvnitř je jako kus ledu. Řeknu ti, z ženskéjch mě někdy jímá úplná hrůza.“ Sanders na to neřekl nic.

Vrátil se do tichého domu, děti už spaly. Susan vždycky ukládala děti časně. Vystoupil po schodech nahoru. Jeho žena seděla v posteli a četla, kolem po prostěradle měla všude rozestřené složky s případy a papíry. Když ho spatřila, vylezla z postele, aby se s ním objala. Bezděky pocítil napětí v celém těle.

„Opravdu mě to strašně mrzí, Tome,“ řekla. „Promiň mi to dnešní ráno. A mrzí mě, co se ti stalo v práci.“ Zvedla tvář a lehce ho políbila na rty. S nepříjemným pocitem se odvrátil. Obával se, že by mohla ucítit Meredithin parfém, nebo...

„Máš mi za zlé to dnešní ráno?“ zeptala se.

„Ne,“ odvětil. „Opravdu ne. Jenom jsem měl dlouhý den.“

„Spoustu porad spojených s fúzí?“

„Ano,“ souhlasil. „A ještě víc zítra. Je to úplně šílené.“

Susan přikývla. „To určitě je. Právě ti volali z kanceláře. Nějaká Meredith Johnsonová.“

„Ano?“ Snažil se, aby mu hlas zněl lhostejně.

„Hmm. Asi před deseti minutama.“ Zalezla nazpět do postele. „Kdopak to vlastně je?“ Susan byla pokaždé podezíravá, když mu domů volaly ženy z práce.

„To je ta nová viceprezidentka,“ řekl Sanders. „Právě ji sem přivezli z Cupertino.“

„Zdalo se mi... Chovala se, jako by mě znala.“

„Nemyslím, že jste se někdy setkaly.“ Vyčkával a doufal, že už to nebude muset rozvádět.

„No,“ řekla Susan, „mluvila velice přátelsky. Říkala, abych ti vyřídila, že pro zítřejší poradu v osm třicet je všechno v nejlepší pořádku a že se tam uvidíte.“

„Jo. Fajn.“

Odkopl boty a začal si rozepínat košili, pak se zarazil. Sehnul se a boty sebral.

„Jak je stará?“ vyptávala se Susan.

„Meredith? Nevím. Nějakých pětatřicet. Proč?“

„Jen tak.“

„Půjdu si dát sprchu,“ řekl.

„Dobře.“ Sesbírala si svoje advokátské papíry, uvelebila se v posteli a natočila si lampičku na čtení.

Vydal se pryč.

„Znáš ji?“ zeptala se Susan.

„Už jsem se s ní setkal. V Cupertino.“

„Co tady bude dělat?“

„Je to moje nová šéfka.“

„Tak to je ona.“

„Jo,“ souhlasil. „To je ona.“

„Ta žena, co je tak zadobře s Garvinem?“

„Jo. Kdo ti to řekl? Adele?“ Adele Lewynová, Markova manželka, byla jednou z nejlepších Susaniných přítelkyň. Přikývla. „Taky volala Mary Anne. Telefon prakticky nepřestal zvonit.“

„Na to vsadím krk.“

„Takže Garvin s ní spí, nebo co?“

„Nikdo neví,“ odpověděl. „Obecně se usuzuje, že ne.“

„Proč ji sem tedy dosadil, namísto toho, aby tu funkci dal tobě?“

„To nevím, Susan.“

„Ty jsi s Garvinem nemluvil?“

„Přišel mě navštívit ráno, ale já tam nebyl.“

Přikývla. „Musíš být naštvanej. Nebo jako obvykle jseš sám se sebou vyrovnaněj?“

„No.“ Pokrčil rameny. „Co můžu dělat?“

„Můžeš dát výpověď,“ navrhla.

„Ani náhodou.“

„Přeskočili tě v postupu. Copak nebudeš muset odejít?“

„To by nebyla nejlepší taktika, kdybych si našel nové místo. Je mi jednačtyřicet. Necítím se na to, abych začínal znovu. Mimoto Phil trvá na tom, aby se technická divize odloučila a v průběhu jednoho roku se proměnila v akciovou společnost. I když ji nepovedu, v nové společnosti budu pořád zastávat přední místo.“

„A už má podrobnosti?“

Přikývl. „Dají nám každému dvacet tisíc akcií a opci na dalších padesát tisíc. A opce na nových padesát tisíc každý další rok.“

„Za?“

„Zaměstnanecké akcie se obvykle prodávají po pětadvaceti centech za kus.“

„A na burze se budou nabízet za kolik? Za pět dolarů?“

„Přinejmenším. Burza jde nahoru. Říká se, že později by mohly stoupnout až na deset. Možná na dvacet, kdyby po nich byla doopravdy poptávka.“

Rozhostilo se krátké ticho. Věděl, že počty jí odjakživa šly dobře. „Ne,“ řekla konečně. „Tak to ani nápad, abys odcházel.“

Sanders sám si to přepočítával už mnohokrát. Uvědomoval si, že minimálně získá tolik peněz, aby splatil celou hypotéku na dům jedinou splátkou. Ale kdyby burza náhodou vylétla až někam do oblak, mohl by zbohatnout opravdu fantasticky - vydělat něco mezi pěti a čtrnácti miliony dolarů. Proto tedy bylo snem všech, kteří pracovali v nějaké technické firmě, aby se proměnila v akciovou společnost. „Pokud se týká mě,“ řekl, „můžou si klidně opatřit třeba Godzillu, aby jim vedla divizi, a přesto tam vydržím ještě aspoň dva roky.“

„Tak tohle provedli? Přivedli si Godzillu?“

Pokrčil rameny. „To ještě nevím.“

„Vycházíš s ní?“

Zaváhal. „Nejsem si jistý. Jdu si dát tu sprchu.“

„Dobře,“ souhlasila. Ohlédl se po ní: už zase ležela ve svých poznámkách.

Když se vysprchoval, zastrčil telefon do dobíječky nad umyvadlem a oblékl si tričko a trenýrky. Podíval se na sebe do zrcadla, tričko mu všechny škrábance zakrývalo. Jenže pořád měl strach, že z něj bude cítit Meredithin parfém. Rozetřel si proto na tvářích vodu po holení.

Pak zašel do synova pokoje, aby se na něj podíval. Matthew hlasitě pochrupeval, měl palec v puse. Celý se odkopal. Sanders přes něj znovu jemně přetáhl pokrývku a políbil ho na čelo.

Pak se vydal do Eliziny ložnice. Nejprve ji vůbec neviděl, jeho dcera se poslední dobou při spaní ráda celá zahrabala pod barikádu přikrývek a polštářů. Po špičkách vešel dovnitř a spatřil, jak se odkudsi zvedla malá ručka a zamávala mu. Přistoupil blíž.

„Proč nespíš, Lízo,“ zašeptal.

„Něco se mi zdálo,“ odpověděla. Ale nevypadala vůbec vyčerpáně.

Usedl na okraj postele a pohladil ji po vlasech. „Jaký sen se ti zdál?“

„O děsný šelmě.“

„Hmm.“

„Ta děsná šelma byla ve skutečnosti princ, ale čarodějnice ho zaklela mocným kouzlem.“

„Správně...“ pohladil ji.

„Proměnila ho v hnusnou šelmu.“

Téměř doslova používala slovník jednoho filmu.

„Správně,“ přitakal.

„A proč?“

„To nevím, Lízo. To je jenom takový příběh.“

„Protože jí neposkytl přístřešek před zlou nepohodou?“ znovu zacitovala. „A proč ne, tati?“

„Já nevím,“ odpověděl.

„Protože mu v srdci scházela láska,“ řekla.
„Lízo, je čas na spaní.“
„Nejdřív mi dej sen, tati.“
„Dobře. Nad tvoji postýlkou visí nádherný stříbřitý obláček a...“
„Takovej sen je otrava, tati.“ Zamračila se na něj.
„Tak dobře. A jaký sen teda chceš?“
„O Kermitovi.“
„Dobře. Hodný žabák Kermit sedí hned vedle tebe na polštáři a celou noc tě bude strážit.“
„A ty taky.“
„Ano. Já taky. Políbil ji na čelo a Eliza se odkutálela tváří ke stěně. Když vycházel z místnosti, slyšel, jak si hlasitě cumlá paleček.
Vrátil se do ložnice, a aby mohl do postele, odstrčil stranou Susanina právnícká lejstra.
„Byla ještě vzhůru?“ zeptala se Susan.
„Myslím, že teď už usne. Chtěla sen. O Kermitovi.“
Manželka přikývla. „Kermit je teď naprostá jednička.“
Jeho tričko nechala bez komentáře. Zalezl pod pokrývkou a náhle si připadal naprosto vyčerpaný. Složil se na záda a zavřel oči. Slyšel, jak si Susan sbírá svoje lejstra po posteli, a okamžik nato zhasla světlo.
„Mmm,“ pronesla. „Ty krásně voníš.“
Přitulila se k němu, tvář mu zabořila do krku a nohu mu přehodila přes boky. Takhle začínala vždycky a jeho to pokaždé otrávil. Pod jejím těžkým stehnem si připadal jako přišpendlený.
Pohládila ho po tváři. „Ta vůně je pro mě?“
„Ach, Susan...“ povzdechl a přehnaně dával najevo únavu.
„Protože na mě to fakt zabírá,“ zachichotala se. Položila mu pod pokrývkou ruku na hrudník. Cítil, jak po něm klouže dolů a zasunuje se mu pod tričko.
Pocítil náhlý nával vzteku. Co to s ní najednou je? Susan pro tyhle věci naprosto scházel cit. Vždycky na něj dorážela v nevhodnou dobu a na nevhodných místech. Sáhl dolů a uchopil ji za ruku.
„Nelíbí se ti to?“
„Opravdu jsem unavený.“
Nechala toho. „Špatný den, co?“ řekla soustrastně.
„Jo. Opravdu mizerný.“
Zvedla se na lokti a naklonila se nad ním. Prstem mu pohládila spodní ret. „Opravdu nechceš, abych tě rozveselila?“
„Opravdu ne.“
„Ani trošičku?“
Znovu si povzdechl.
„Jseš si tím jistý?“ zeptala se škádlivě. „Doopravdicky, úplně neúplněji doopravdicky jistý?“ A znovu sjela rukou pod pokrývku.
Natáhl se a oběma rukama ji uchopil za hlavu. „Susan. Prosím tě. Nech toho.“
Zachichotala se. „Je půl devátý. Nemůžeš být až zas tak unavený.“
„Jsem.“
„Vsadím se, že ne.“
„Sakra, Susan. Nemám na to náladu.“
„Tak dobře, dobře.“ Odtáhla se od něho. „Pak ale nechápu, proč ses tak zlil tou vodou po holení, když o to nestojíš.“
„Pro Kristovy boží rány.“
„Už si teď prakticky nic neužijem, jak to vypadá.“
„To proto, že jseš pořád někde na cestách,“ vyklouzlo mu bezděky.
„Nejsem pořád někde na cestách.“
„Býváš pryč dvě noci v týdnu.“
„To není pořád někde na cestách. A kromě toho, je to moje zaměstnání. Myslela jsem si, že bys mohl mít větší pochopení pro moje zaměstnání.“
„Já mám pochopení.“
„Stížnosti nejsou pochopení.“
„Podívej, pro kristapána,“ řekl. „Pokaždé, když někam odjedeš, přicházím domů brzy, nakrmím děti, postarám se o všechno, abys nemusela mít žádné obavy...“
„Někdy,“ odvětila. „A jindy se zdržíš v kanceláři dlouho a děti musí pohlídat a uložit Consuela...“
„No, já jsem přece taky zaměstnaný...“
„Tak na mě neměj kydy o tom, že se dost nestarám,“ odsekla. „Nejseš doma o nic víc než já, a přitom já jsem ta, kdo má dvě zaměstnání, a ty si většinou děláš, co se ti zachce, stejně tak jako všichni ti pitomí mužský na světě.“
„Susan...“
„Ježíšikriste, přijde si domů včas jednou za uherák a tváří se jako nějaký ukrivděnej mučedník.“ Posadila se a rozsvítila lampičku u postele. „Každá ženská, kterou znám, pracuje víc než kterýkoli muž.“
„Susan, já se nechci hádat.“
„Jasně, klidně řekni, že to všechno je moje chyba. Je to přece můj problém. Pitomí mužský.“
Byl sice unavený, ale cítil, jak do něj zlost vlévá novou energii. Náhle se cítil silný, vyskočil z postele a přecházel

sem a tam. „Co s tím má co společného, že je člověk muž? Zase budu poslouchat, jak jseš utlačovaná?“

„Poslechni,“ řekla a napřímila se. „Ženy jsou utlačované. To je prostě skutečnost.“

„Skutečnost? Tak ty jsi nikdy nevyprala ani fusekle. Nikdy jsi neuvařila vajíčko na tvrdo. Nikdy jsi nezametla podlahu. Vždycky jsi měla někoho, kdo to všechno udělal za tebe. Měla jsi někoho, kdo zavedl děti do školky a zase je přivedl. Jsi spolumajitelkou právnické firmy, prokristapána. Jsi utlačovaná asi jako Raquel Welchová.“

Užasle na něj hleděla. Věděl proč: Susan vedla řeči o útlaku žen už mnohokrát předtím a on jí nikdy neodporoval. Časem a opakováním se staly ideologickou součástí jejich manželství. Nyní projevil nesouhlas. Nedodržel pravidla hry.

„Tomu nemůžu ani uvěřit. Myslím, že ses úplně změnil.“ Zaostřila na něj svůj právnícký pohled. „To proto, že tvoje místo dostala ženská, že.“

„Co budeme probírat teď, křehké mužské ego?“

„A to je pravda, nebo ne? Cítíš se ohrožený.“

„Ne, necítím. To jsou kydy. Kdo tady má křehké ego? Tvoje ego je tak silné, že ani nedokážeš překousnout, když tě odmítnu v posteli, aby ses nepohádala.“

To ji zabrzdilo. Okamžitě to postřehl: odřízl jí ústupovou cestu. Seděla a mračila se na něj, napětí ve tváři.

„Kristepane,“ řekl a obrátil se, aby odešel.

„Ty ses začal hádat,“ řekla.

Otočil se nazpět. „Já ne.“

„Ano, ty. Tys začal o tom, že jsem pořád někde na cestách.“

„Ne. Ty sis stěžovala na nedostatek sexu.“

„Já jsem to jen komentovala.“

„Kristepane. Nikdy si neberte právníčku.“

„A máš křehké ego.“

„Susan, chceš, abysme si promluvili o křehkosti? Chci říct, ty jseš tak zahleděná do sebe, žeš musela ráno hysterčit, protože jsi chtěla vypadat hezky u dětského doktora.“

„Ach, tak tady to máme. Pořád jseš bez sebe, protože jsem zavinila, žeš přišel ráno pozdě. A co z toho? Myslíš, žeš to místo nedostal proto, žeš přišel pozdě?“

„Ne,“ řekl, „to ne...“

„Tys to místo nedostal proto,“ pokračovala, „protože ti je Garvin nedal. Nehrál jsi dost dobře a někdo jiný hrál líp. Proto. Nějaká žena hrála líp.“

Trásl se vzteky, neschopen slova se otočil na patách a vyrazil z místnosti.

„Máš pravdu, běž pryč,“ volala za ním. „Radši odejdi. Tak to přece děláš pokaždé. Nebraň se. Nechceš to přece slyšet, Tome. Jenže je to pravda. Jestli jsi to místo nedostal, nemůžeš to mít za zlé nikomu jinému, jenom sobě.“

Práskl za sebou dveřmi.

Seděl v kuchyni potmě. Kolem něho klíčilo ticho, rušené jen vrčením ledničky. Kuchyňským oknem viděl přes clonu vzrostlých jedlí měsíčním světlem zalitý záliv.

Byl zvědav, jestli se Susan za ním přijde udobřit, ale nepřišla. Po chvíli ho napadlo, že vůbec nejedl. Otevřel dveře ledničky a zamžoural do světla. Byla nacpaná dětským jídlem, krabicemi s džusem, vitaminovými přípravky pro děti, lahvemi s vědecky sestavenou dětskou výživou. Přehraboval se v tom všem a hledal kousek sýra, nebo třeba alespoň pivo. Nenašel nic jiného než Susaninu kolu slazenou umělým sladidlem.

Prokristapána, pomyslel si, dřív to bývalo jinak. Ledničku míval nacpanou zmrazenými polotovary a hranolky a ostrou mexickou omáčkou a spoustou piva. Dokud ještě býval svobodný mládenec.

Vytáhl si jednu dietní kolu. Teď už ji začala pít i Eliza. Přitom mohl Susan tisíckrát říkat, že nechce, aby děti dostávaly nápoje s umělým sladidlem. Že by měly jíst zdravě. Dostávat poctivé jídlo. Jenže Susan byla příliš zaměstnaná a Consuele bylo všechno jedno. Děti pak snědly kdejaké svinstvo. To nebylo v pořádku. To rozhodně nebyl správný způsob výchovy.

K jídlu nic. V jeho vlastní zatracené ledničce nebylo ani sousto jídla. S nadějí odklopil víčko od plastické jídelní krabice a našel zčásti snědenou burákovou pomazánku a sendvič s ovocným rosolem, nesoucí na jednom konci otisk drobných Eliziniých zoubků. Sendvič vyňal, obrátil a zauvažoval, jak asi může být starý. Žádnou plíseň však na něm nezpozoroval.

Ale co, pomyslel si a zbytek Elizina sendviče snědl. Stál tam v tričku, ve světle otevřené ledničky. Polekal se vlastní podoby odrážející se ve skle mikrovlnné trouby. „Jeden z privilegovaných členů patriarchátu vládnoucí na svém panství.“

Kristepane, pomyslel si, odkud jenom ženy tyhle kecy mohly mít?

Dojedl sendvič a setřel si drobky z rukou. Nástěnné hodiny ukazovaly čtvrt na deset. Susan chodívala spát časně. Zjevně tedy dolů nesejde, aby se s ním usmířila. Obvykle to ani nedělala. To byla jeho práce, aby se usmířoval. To on byl vyjednávač a mírotvůrce. Otevřel si karton mléka a napil se přímo z něj, pak jej odložil zpátky na drátěnou přihrádku. Zavřel dveře. Znovu nastala tma.

Přešel ke dřezu, opláchl si ruce a otřel si je do utěrky. Když se trochu zasytil, už s ním vztek tolik necloumal. Přepadla ho únava. Vyhlédl z okna přes stromy a spatřil světla trajektu, směřujícího na západ k Bremertonu. Jedna z věcí, která se mu na tomhle domě zamlouvala, byla jeho poměrná odloučenost od světa. Rozprostíral se kolem něj kousek volného prostranství. Děti mohly vyrůstat v místech, kde měly místo na hraní a skotačení.

Zazíval. Tak teď už určitě dolů nesejde. Bude to muset počkat až do rána. Věděl, jak to proběhne: vstane jako první, uvaří jí šálek kávy a zanese jí jej do postele. Pak řekne, že toho lituje, a ona odvěti, že toho taky lituje. Obejmou se a on

se půjde obléct do práce. A bude to.

Vrátil se po temných schodech do prvního poschodí a otevřel dveře do ložnice. Zaslechl tichý rytmus Susanina dechu.

Zalezl do postele a odkutálel se na svou stranu. A pak usnul.

ÚTERÝ

Ráno přišlo, okna trajektu hlasitě bičovaly těžké proudy deště. Sanders stál ve frontě na kávu a přemítal o nastávajícím dni. Koutkem oka zpozoroval Dave Benedicta, jak míří přímo k němu. Sice se rychle odvrátil, ale už bylo pozdě. Benedict mu pokynul: „Ahoj, kámo.“ Sandersovi se dnes ráno nechtělo vybavovat o DigiComu.

V posledním okamžiku ho zachránil telefon - zazvonil mu v kapse. Odvrátil se, aby se ohlásil.

„Tady zasranej A, Tomičku.“ Byl to Eddie Larson z Austinu.

„Copak, Eddie?“

„Viš, že nám sem Cupertino poslalo kontrolora? No, tak si poslechni tohle: teď už je jich tady osum. Nezávislá auditorská firma Jenkins a Mc Kay, přímo z Dallasu. Prohrabávají všechny účetní knihy jako roj zdivočelejch včel. Když říkám všechno, mám na mysli všechno: příjmy, vydání, pokladní deník, knihy faktur, prostě všechno. A teď už přehrabávají rok za rokem zpátky až k devětaosmdesátému.“

„Jo? Lezou do všeho?“

„To si piš, že jo. Ti lidi si dokonce nemají ani kam sednout a odkud telefonovat. Navíc všechno od jedenadevadesátého máme uložené v archivu v centru. Přenesli jsme to na mikrofiše, jenže oni říkají, že požadují originální dokumenty. Chtějí všechno na papíře, himlhergot. A honí nás kolem tak, že už podezíráme jeden druhého a propadáme paranoie. Zacházejí s námi jako se zloději, nebo že někoho okrádáme. Je to urážející.“

„No,“ řekl Sanders, „musíte zatnout zuby. Udělat, oč vás požádají.“

„Mně doopravdy vadí jenom jedna jediná věc,“ pokračoval Eddie, „a to, že dnes odpoledne jich má přijet dalších sedm. Protože taky provádějí kompletní inventuru v továrně. Registrujou všechno počínaje nábytkem v kancelářích až po vzduchotechniku a matrice k lisování za horka na výrobní lince. Měli jsme teď tady maníka, který šel podél linky a zastavil se u každého pracoviště. Vypytoval se: Jak se jmenuje tahle věc? Jak se to píše? Kdo to dělá? Jaké to má výrobní číslo? Jak je to staré? Jaké to má pořadové číslo? Podle mého bysme klidně mohli linku na celý zbytek dne vypnout.“

Sanders se zamračil. „Oni dělají inventuru?“

„No, aspoň tomu tak říkají. Jenže důkladností to přesahuje každou sakramentskou inventuru, o jaké jsem kdy slyšel. Tihle frajeři snad už kdysi propali Texas Instruments nebo co, a já jim přiznám jedno: Vědí, o čem mluví. Dnes ráno za mnou jeden z těch Jenkinsových lidí přišel a zeptal se mě, jaký druh skla máme ve střešních oknech. Řekl jsem: Jaký druh skla? Myslel jsem, že se mě snaží nasrat. Opakoval: Jo, je to corning dvě stě čtyřicet sedm, nebo dvě stě čtyřicet sedm lomeno devíti? Nebo něco na ten způsob. Existujou prej různé druhy UV skla, protože ultrafialové světlo může poškodit čipy na výrobní lince. Já jsem v životě neslyšel o tom, že by ultrafialové světlo mohlo poškodit čipy. No fakt, řekl ten člověk. Skutečný problém nastane, když váš PSDR přesáhne dvě stě dvacet. To je počet slunečných dní v roce. Už jsi o tom někdy slyšel?“

Sanders ho však ve skutečnosti neposlouchal. Přemítal o tom, co to znamená, že někdo - ať už Garvin, nebo lidé od Conley-White - požádal o provedení inventury v továrně. Obvykle totiž vyžadujete inventuru jenom tehdy, když plánujete svůj majetek prodat. Pak to udělat prostě musíte, aby se vyčíslily odpisy hodnoty majetku k datu převodu...

„Tome, jseš tam?“

„Jsem tady.“

„Tak jsem tomu frajerovi řekl, že jsem nikdy o ničem takovém neslyšel. O UV záření a o čipech. A to vkládáme čipy do telefonů už celý roky, a nikdy jsme neměli žádný trable. Ten člověk mi na to řekl: Ach, ne na instalované čipy. UV světlo má nepříznivý vliv tehdy, když čipy vyrábíte. A já na to, to my tady přece neděláme. A on řekl: Já vím. Takže uvažuju: Proč se k čertu stará o to, jaký druh skla tady máme? Tomičku? Sleduješ mě? Co se to peče?“ Larson pokračoval. „Budeme tu dnes mít až do konce pracovní doby patnáct frajerů, kteří nám to tady prošmejdí až po střechu. Tak mi neříkej, že tohle je běžná záležitost.“

„Ne, to nevypadá na běžnou záležitost.“

„To vypadá, jako že se chystají prodat tu továrnu někomu, kdo vyrábí čipy, tak to vypadá. A to my nejsme.“

„Souhlasím. Tak to vypadá.“

„Zasranej A,“ řekl Eddie. „Myslel jsem, že mi řekneš, že se něco takového stát nemůže. Tome, zdejší lidi z toho začínají být vyvedení z míry. A já k nim patřím.“

„Rozumím.“

„Chci říct, lidi za mnou chodí a vypytávají se mě. Právě si koupili dům, mají těhotnou manželku, mají mít děcko a chtějí vědět, na čem jsou. Co jim mám říkat?“

„Eddie, já žádné informace nemám.“

„Kristepane Tome, vždyť jseš přece šéf celý divize.“

„Já vím. Nech mě, abych se spojil s Corkem a zjistil, co auditori provádějí tam. Přišli tam už minulý týden.“

„Já jsem už před hodinou mluvil s Colinem. Ředitelství tam vyslalo dva lidi. Na jeden den. Velice zdvořilé. Vůbec ne jako tady.“

„Žádná inventura?“

„Žádná.“

„Dobře,“ řekl Sanders. Povzděchl si. „Dopřej mi chvilku, abych se na to podíval.“

„Tomíčku,“ řekl Eddie. „Musím ti něco říct. Dělá mi starost, že to nevíš už teď.“

„Mně taky,“ souhlasil Sanders. „Mně taky.“

Sanders zavěsil. Vytáhl K-A-P, aby zavolal Stephanie Kaplanovou. Ta bude vědět, co se to děje v Austinu, a myslel si, že mu to prozradí. Jenže její sekretářka řekla, že Kaplanová nebude u sebe v kanceláři po celé dopoledne. Zavolal Mary Anne, ale ta byla také pryč. Pak vytočil číslo hotelu Four Seasons a žádal Maxe Dorfmana. Telefonistka mu řekla, že linka pana Dorfmana je obsazená. Uložil si do paměti, aby se s Maxem spojil někdy později. Protože jestli měl Eddie pravdu, pak byl Sanders mimo mísu. A to nebylo dobré.

Mezitím by mohl společně s Meredith zaujmout konečné stanovisko k továrně v Malajsii, ještě předtím, než budou muset čelit lidem od Conley-White. To bylo to nejlepší, co v téhle chvíli mohl udělat. Výhled na to, že s ní bude mluvit, v něm probouzel nepříjemné pocity. Ale nějak už se přes to přenesl. Vlastně mu žádná jiná možnost ani nezbývala.

Když dorazil do zasedacího sálu ve třetím poschodí, nebyla tam ani noha. Nástěnka na protější straně ukazovala průřez mechanikou Blesk a schéma malajsijské kompletovací linky. V několika blocích bylo načmáráno pár poznámek, vedle některých křesílek se válely otevřené aktovky.

Porada už byla v plném proudu.

Sanderse přepadla panika. Začal se potit.

Na protější straně vstoupila dovnitř sekretářka a začala na stole rozestavovat sklenice s vodou.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se.

„Ach, asi před čtvrt hodinkou odešli,“ odpověděla.

„Před čtvrt hodinkou? A kdy začali?“

„Porada začala v osm.“

„V osm?“ podivil se Sanders. „Myslel jsem, že je naplánovaná na půl devátou.“

„Ne, porada začala v osm.“

Sakra.

„Kde jsou teď?“

„Meredith všechny odvedla dolů do VIP, aby jim předvedla Koridor.“

První, co Sanders zaslechl, když vstoupil do VIP, byl smích. Když vešel do místnosti, kde se zařízení nacházelo, uviděl, že tým Dona Cherryho má dva z vedoucích pracovníků Conley-White napojené na systém. John Conley, mladý právník, a Jim Daly, zástupce investiční banky, měli oba na hlavách přilby s brýlemi a se sluchátky a šourali se po podlaze pro pohyb. Oba muži se divoce chechtali. Smáli se i všichni ostatní v místnosti včetně normálně se kysele tvářícího finančního náměstka od firmy Conley-White Eda Nicholse. Stál vedle monitoru, který ukazoval obraz virtuálního Koridoru, jak jej viděli také uživatelé. Nichols měl na čele zarudlé otlačky od přilby.

Když Sanders dorazil, Nichols vzlhl. „Tohle je fantastické.“

„Ano, je to docela efektní.“

„Jednoduše fantastické. Tím okamžitě potlačíme veškerou kritiku v New Yorku, jakmile to tam uvidí. Už jsem požádal Dona, jestli by na tom nemohl spustit naši vlastní firemní databázi.“

„Žádný problém,“ odvětil Cherry. „Jen nám řekněte, jaké má vaše díbejska háčky v programu, a my vás na to připojíme. Potrvá nám to asi tak hodinu.“

Nichols ukázal na přilbu. „A můžeme dostat jednu z těchto vymakaností do New Yorku?“

„Snadno,“ řekl Cherry. „Můžeme ji odeslat ještě dnes odpoledne. Bude tam ve čtvrtek. Pošlu jednoho z našich lidí, aby to pro vás zařídili.“

„Tohle bude úžasný prodejní artikel,“ prohlásil Nichols. „Naprosto úžasný.“ Vytáhl si svoje brejličky s poloviční obroučkou. Byla to složitá věc, která se dala poskládat na velice malou velikost. Nichols brejličky opatrně rozložil a posadil si je na nos.

John Conley stojící na podlaze pro pohyb se smál. „Anděli,“ zeptal se. „Jak mám otevřít tuhle zásuvku?“ Pak sklonil hlavu k rameni a naslouchal.

„Mluví s naším andělem, co tady zastupuje help,“ vysvětlil Cherry. „Slyší anděla ve sluchátkách.“

„Copak mu ten anděl říká?“ zeptal se Nichols.

„To zůstane mezi ním a jeho andělem,“ zasmál se Cherry.

Conley na podlaze pro pohyb naslouchal, pak přikývl a natáhl jednu ruku před sebe do vzduchu. Sevřel prsty, jako by cosi uchopil, a stáhl ruku nazpět. Byla to pantomima znázorňující, jak člověk otvírá šuplík v kartotéce.

Sanders sledoval na monitoru, jak ze stěny koridoru vyjela zásuvka. Uvnitř zásuvky spatřil úhledně vyrovnané složky.

„Júú,“ uklouzlo Conleyovi. „To je úžasné. Anděli, můžu vidět nějakou složku? Ach... Dobře.“

Conley zase natáhl ruku a špičkou prstu se dotkl jedné jmenovky s názvem složky. Okamžitě vyskočila ze zásuvky a sama se otevřela, očividně visela jen tak ve vzduchu.

„Občas musíme porušit zásadu, že všechno má svou fyzickou nápodobu,“ vysvětloval Cherry. „Protože uživatel má jenom jednu ruku. A normální složku jednou rukou neotevře.“

Conley stojící na černé podlaze pro pohyb pohyboval rukou vzduchem krátkými obloučky a napodoboval člověka, listujícího prstem ve stránkách. Sanders viděl na monitoru, že Conley ve skutečnosti hledí na řadu plachet z počítače.

„Hele,“ řekl Conley, „měli byste být trochu opatrnější, vy chlapi. Mám tady před sebou celé vaše účetnictví.“

„Ukažte,“ řekl Daly a obrátil se na podlaze pro pohyb, aby se podíval.

„Hoši, jen se podívejte na všechno, na co chcete,“ smál se Cherry. „Potěšte se, dokud můžete. Ve finální verzi budeme mít do systému vestavěné bezpečnostní opatření omezující přístup. Ale zatím můžeme procházet celým systémem bez zábrán. Všimli jste si, že některá z čísel jsou červená? To znamená, že se pod nimi skrývají ještě další informace. Dotkněte se některého.“

Conley se dotkl jednoho z červených čísel. Číslo se zvětšilo, až zmizelo z monitoru, a za ním se objevila nová plachta s informacemi, která zůstala viset ve vzduchu na místě té předešlé.

„Júú!“

„Je to cosi na způsob hypertextu,“ vysvětlil Cherry a pokrčil rameny. „Docela vymakané, jestli to smím říct já sám.“

Conley a Daly se pochechtávali, rychle chmatali po číslech na plachtách a otevírali celé desítky nových záznamů s detaily, které teď visely ve vzduchu všude kolem nich. „Hele, jak se toho všeho zbavujete?“

„Dokážete najít původní soubor?“

„Je schovaný někde za všema těma ostatními.“

„Sehněte se a podívejte se. Můžete se k němu dostat?“

Conley se ohnul v pase a zdálo se, že se pod cosi dívá. Natáhl se a nabral do hrsti vzduch. „Mám to.“

„Tak dobře, v pravém rohu teď uvidíte zelenou šipku. Dotkněte se jí.“

Conley se jí dotkl. Všechny papíry se rázem scvrkly zase nazpátek do původního dokumentu.

„Pohádka!“

„Chci to udělat sám,“ žadonil Daly.

„Ne, ty ne. Udělám to já.“

„Ne, já!“

„Já!“

Smáli se jako rozdovádění kluci.

Vstoupil Blackburn. „Chápu, že se všichni náramně bavíte,“ řekl Nicholsovi, „ale opoždujeme se za časovým plánem a snad bychom se měli vrátit do konferenčního sálu.“

„V pořádku,“ souhlasil Nichols bez své obvyklé nevraživosti. Obrátil se na Cherryho. „Jste si jistý, že nám můžete opatřit jednu z těch věcí?“

„Můžete se spolehnout,“ odvětil Cherry. „Klidně se spolehněte.“

Cestou nazpět do zasedacího sálu byli vedoucí pracovníci od firmy Conley-White jako u vytržení. Hovořili jeden přes druhého a smáli se svým zážitkům. Lidé od DigiComu kráčeli tiše vedle nich a nechtěli jim pokazit dobré rozpoložení. V jednu chvíli se Mark Lewyn přitočil po bok Sandersovi a zašeptal: „Hele, proč jsi mi včera večer nezavolał?“

„Já ti volal, Marku,“ odpověděl Sanders.

Lewyn zavrtěl hlavou. „Když jsem přišel domů, žádný vzkaz jsem tam neměl.“

„Namluvil jsem ti ho na záznamník, asi ve čtvrt na sedm.“

„Žádný vzkaz tam nebyl,“ řekl Lewyn. „A když jsem ráno přišel, tys tu taky nebyl.“ Ještě ztišil hlas. „Kristepane. To je bordel. Musel jsem jít na poradě o Blesku a neměl jsem ani ponětí, jaké stanovisko budeme zastávat.“

„Mrzí mě to,“ omlouval se Sanders. „Nevím, co se stalo.“

„Naštěstí se slova ujala Meredith,“ pokračoval Lewyn. „Jinak jsem byl ve sračkách až po krk. Fakticky, já... Dokončíme to později,“ dodal, když viděl, že se blíží Johnsonová, aby si promluvila se Sandersem. Lewyn odstoupil stranou.

„Kde sakra vězíš?“ řekla Johnsonová.

„Myslel jsem, že poradě je v půl deváté.“

„Volala jsem ti včera večer domů hlavně proto, že to změnili na osmou. Chtějí chytnout odpolední letadlo do Austinu. Takže jsme všechno uspíšili.“

„Já jsem takový vzkaz nedostal.“

„Mluvila jsem s tvou ženou. Copak ti to nevyřídila?“

„Myslel jsem, že to bude v půl deváté.“

Johnsonová zavrtěla hlavou, jako by celou záležitost pouštěla k vodě. „Ostatně,“ řekla, „musela jsem na poradě změnit naše stanovisko k Blesku, a je velice důležité, abychom postupovali koordinovaně, ve světle...“

„Meredith?“ Garvin stojící v popředí skupinky se na ni ohlédl. „Meredith, John se tě chce na něco zeptat.“

„Hned jsem tam,“ odpověděla. Ještě se na Sanderse naposledy zamračila a spěchala do čela skupinky.

Když se vrátili do konferenčního sálu, stále panovala uvolněná nálada. Když se usazovali na svá místa, všichni ještě žertovali. Ed Nichols začal poradě tím, že se obrátil na Sanderse. „Meredith nám podala nejčerstvější informace o mechanice Blesku. Když jste tady nyní vy, rádi bychom znali i vaše hodnocení.“

Musela jsem na poradě změnit naše stanovisko k Blesku, řekla přece Meredith. Sanders zaváhal. „Moje hodnocení?“

„Ano,“ řekl Nichols. „Jste přece za Blesk zodpovědný, nebo ne?“

Sanders pohlédl do tváří kolem stolu, vyčkávavě obrácených proti němu. Šlehl pohledem po Johnsonové, ale ta už otevřela aktovku, prohrabávala se ve svých papírech a právě vytahovala několik tlustých obálek.

„No dobře,“ řekl Sanders. „Postavili jsme několik prototypů a pečlivě jsme je otestovali. Není pochyb o tom, že prototypy fungují bezchybně. Jsou to nejlepší mechaniky na světě.“

„To my víme,“ přerušil ho Nichols. „Jenže teď už jsou ve výrobě, pravda?“

„Ano, to je pravda.“

„Myslím, že nás víc zajímá vaše hodnocení výroby.“

Sanders zaváhal. Copak jim asi řekla? Meredith na druhém konci stolu zavřela aktovku, složila si ruce pod bradu a upřeně se na něj zahleděla. Z jejího výrazu nedokázal vyčíst ani to nejmenší.

Copak jim napovídala?

„Pane Sandersi?“

„Tedy,“ spustil Sanders, „výrobní linky postupně seřizujeme a řešíme problémy tak, jak vyvstávají. Máme tam vcelku běžnou počáteční situaci. Pořád se ještě nacházíme v raném stadiu výroby.“

„Lituju,“ vmísil se Nichols. „Myslel jsem si, že výroba už běží dva měsíce.“

„Ano, to je pravda.“

„Dva měsíce mi nepřipadají jako rané stadium výroby.“

„No...“

„Některé vaše výrobní cykly jsou dlouhé pouhých devět měsíců, pravda?“

„Od devíti do osmnácti měsíců, ano.“

„Pak ovšem po dvou měsících musí vaše výroba už běžet naplno. Jak to hodnotíte, coby osoba v čele projektu?“

„No, řekl bych, že problémy jsou řádově takového rozsahu, jaké máme v této oblasti obecné zkušenosti.“

„To, co jste řekl, mě velice zaujalo,“ odvětil Nichols, „protože dnes ráno nám Meredith naznačila, že problémy jsou ve skutečnosti velmi vážné. Prohlásila, že se možná budete muset vrátit ke konstrukčním výkresům.“

Do prdele.

Jak to má sehrát dál? Už přece řekl, že problémy nejsou až tak strašně zlé. Nemůže se teď obrátit jako na obrtlíku. Sanders se nadechl a pokračoval: „Doufám, že jste si z toho, co řekla Meredith, neodnesli špatný dojem. Protože já mám plnou důvěru v naši schopnost mechaniku Blesk uvést do výroby.“

„Jsem si jistý, že máte,“ opáčil Nichols. „Jenže když na nás míří hlaveň konkurence Sony a Philips, nejsem si jist, zda je vaše důvěra oprávněná. Jaký podíl mechanik vycházejících z linky splňuje technické parametry?“

„Nemám teď přesné informace.“

„Pouze přibližně.“

„Nerad bych se k tomu vyjadřoval bez přesných údajů.“

„Jsou přesné údaje k dispozici?“

„Ano. Jen je nemám po ruce.“

Nichols se zamračil. Je výraz říkal: A proč je nemáte, když jste věděl, že se chystá tahle porada?

Conley si odkašlal. „Meredith nás informovala, že linka běží na dvacet devět procent výkonu a že pouze pět procent mechanik splňuje požadované technické parametry. Souhlasíte s těmito údaji?“

„Tak nějak to asi bude. Ano.“

Kolem stolu se rozhostilo krátké ticho. Náhle se Nichols naklonil kupředu. „Obávám se, že teď potřebuju trochu pomoci,“ řekl. „Když připouštíte platnost těchto cifer, na čem se pak zakládá vaše důvěra v mechaniku Blesk?“

„Důvodem je to, že tohle všechno jsme už zažili,“ odvětil Sanders. „Měli jsme výrobní problémy, které vypadaly stejně nepřekonatelně, ale pak se rychle vyřešily.“

„Chápu. Domníváte se, že vaše minulé zkušenosti se tady opět potvrdí.“

„Ano, domnívám.“

Nichols se opřel zády na židli a paže si přeložil křížem přes hrudník. Vypadal krajně nespokojeně.

Jim Daly, hubený zástupce investiční banky, si poposedl kupředu a řekl: „Tome, prosím vás, abyste nám dobře rozuměl. My se vás nesnažíme zlikvidovat,“ řekl. „Už dávno předem jsme se obeznámili s několika důvody pro převzetí téhle firmy, bez ohledu na jakékoli specifické problémy s Bleskem. Takže se nedomnívám, že Blesk je dnes nějaký kritický bod. Chceme jen vědět, jak si věci stojí. A rádi bychom, abyste byl co nejupřímnější.“

„No, problémy samozřejmě existují,“ připustil Sanders. „Jsme právě uprostřed fáze, kdy je odstraňujeme. Máme několik představ. Ale některé problémy by skutečně mohly vést k tomu, že bychom se museli vrátit do konstrukce.“

„Jakou vidíte nejhorší možnost?“ zeptal se Daly.

„Nejhorší možnost? Zastavit linku, předělat pouzdro a snad i čip radiče, a znovu ji spustit.“

„Jaké zdržení by tím vzniklo?“

Devět až dvanáct měsíců. „Do šesti měsíců,“ řekl Sanders nahlas.

„Kristepane,“ zašeptal kdosi.

„Johnsonová nás informovala, že maximální zdržení nebude delší než šest týdnů.“

„Doufám, že má pravdu. Ale ptal jste se na nejhorší možnost.“

„Vážně si myslíte, že to bude trvat šest měsíců?“

„Ptal jste se mě na nejhorší možnost. Myslím si, že to je nepravděpodobné.“

„Ale možné?“

„Ano, možné to je.“

Nichols se znovu naklonil kupředu a těžce zafuněl. „Povězte mi, jestli tomu dobře rozumím. Jestliže tady budou problémy s mechanikou, staly se pod vašim vedením, pravda?“

„Ano.“

Nichols zavrtěl hlavou. „Dobře. Když jste nás zavedl do takového svinčíku, vážně si myslíte, že jste ten pravý, kdo by to tu měl vyčistit?“

Sanders potlačil nával vzteku. „Ano, to myslím,“ řekl. „Fakticky se domnívám, že k tomu tady nikdo lepší není. Jak jsem řekl, podobné situace jsme zažili už předtím. A vždycky jsme je zvládli. Dobře si rozumím se všemi zainteresovanými. A jsem si jistý, že všechno vyřešíme.“ Zauvažoval, jak by těm lidem v drahých oblecích vysvětlil, jak

probíhá výroba. „Když pracujete v jednotlivých cyklech,“ řekl, „není někdy taková katastrofa, když se musíte vrátit na rýsovací prkno. Nikdo to samozřejmě nedělá rád, ale může to dokonce mít své výhody. Před časem jsme každoročně nebo tak nějak přicházeli s novou generací výrobků. Teď čím dál víc vylepšujeme produkci i v jednotlivých generacích. Kdybychom teď museli předělat čipy, možná bychom do nich dokázali zakódovat nové algoritmy na zkomprimování videosignálu, které jsme neměli, když jsme začínali. To dále zvýší rychlost finálního výrobku. Už bychom nastavili stomilisekundovou mechaniku. Kdybychom se vrátili, stavěli bychom už osmdesátimilisekundový drajv.“

„Jenže,“ řekl Nichols, „meztím byste se nedostali na trh.“

„Nedostali, to je pravda.“

„Neuvodili byste na trh svou značku, nebo nevytvořili trh, kam by mohla proudit vaše produkce. Ztratili byste svůj tým dealerů a své prodejce, vaše reklamní kampaň by vyzněla naprázdno, protože byste ji nemohli podpořit produkcí. Možná byste měli lepší mechaniku, ale byla by zcela neznámá. Začínali byste od nuly.“

„To je všechno poravda. Ale trh reaguje rychle.“

„A stejně tak i konkurence. Kde bude Sony v okamžiku, až se dostanete na trh? Budou mít taky osmdesátimilisekundovou mechaniku?“

„To nevím,“ řekl Sanders.

Nichols si povzdychl. „Kéž bych nabyl větší důvěry o našich schopnostech v téhle věci. Nemluvě o tom, zda máme v čele toho správného člověka, aby to zvládl.“

„Možná že jsem tady narazila na drobnou chybičku,“ poprvé se ozvala Meredith, „když jsme spolu mluvili o Blesku, Tome, pochopila jsem tolik, že jsi říkal, že problémy jsou velice vážné.“

„Ano, to jsou.“

„Dobře, pak si nemyslím, že tady chceme něco skrývat.“

„Já tady přece nic neskrývám,“ odsekl rychle. Slova mu vytryskla z úst rychleji, než si je vůbec uvědomil. Slyšel svůj vlastní hlas, vysoko položený a napjatý.

„Ne, ne,“ pronesla Meredith chláholivě. „To jsem ani nemyslela. Jenom tolik, že tyhle technické problémy jsou možná pro někoho těžko k pochopení. Pokusme se, jestli by se nedaly přeložit do řeči laiků, protože my všichni tady laici jsme. Jestli bys to pro nás mohl udělat.“

„O to jsem se snažil,“ řekl. Věděl, že se nechal zatlačit do defenzívy. Ale neuměl si pomoci.

„Ano, Tome, vím, že ano,“ řekla Meredith stále chláholivým hlasem. „Ale například: jestli jsou univerzální laserové hlavice pro čtení i zápis asynchronní vůči m-subset povelům čipu řadiče, co to pro nás bude znamenat z hlediska zpoždění?“

Jenom se předváděla, demonstrovala své schopnosti technickým blábolem, ale její slova ho stejně vyvedla z míry. Protože laserové hlavice mohly pouze zapisovat, číst nedokázaly, a nijak je neovlivňoval m-subset čipu řadiče. Veškerá pozice se řídila x-subsetem. A na x-subset měli licenci koupenou od Sony, byla to součást kódu drajvu, kterou ve svých CD mechanikách používaly všechny firmy.

Aby jí odpověděl a zároveň se jí nedotkl, musel se pustit do fantazírování a všechno si vymyslet. „No,“ odpověděl, „narazila jsi na správný problém, Meredith. Ale myslím si, že ten m-subset bude poměrně snadný problém, vzhledem k tomu, že laserové hlavice dokáží pracovat s jistou tolerancí. Abychom to dali dohromady, potrvá nám to tři nebo čtyři dny.“

Vrhl rychlý pohled na Cherryho a Lewyna, jediné lidi v místnosti, kteří věděli, že Sanders právě vypouští z úst naprosté nesmysly. Oba muži naslouchali a mudrlantsky přikyvovali. Cherry si dokonce pomnul bradu.

„A uvažovali jste,“ pokračovala Johnsonová, „o problému, že směrové signály z motherboardu vycházejí asynchronně?“

I tady se jí všechno pletlo dohromady. Směrové signály vycházely ze zdroje a reguloval je čip řadiče. Jednotka mechaniky vůbec žádný motherboard neobsahovala. Jenže teď už byl v ráži. Rychle odvětil: „Tady je to všechno na zvážení, Meredith, a měli bychom to bedlivě prověřit. Očekávám, že zjistíme, že asynchronní signály jsou pouze fázově posunuté, ale nic víc jim neschází.“

„A fázový posun se opraví snadno?“

„Ano, myslím, že ano.“

Nichols si odkašlal. „Mám dojem, že tohle jsou technické detaily, které si musíte vyřídit doma,“ řekl. „Snad bychom se měli přesunout k dalším záležitostem. Co máme dalšího na programu?“

„Naplánovali jsme si demonstraci komprimovaného videa přímo tady dole v hale,“ odvětil Garvin.

„Fajn. Pojďme na to.“

Odstrkované židle zarachotily. Všichni vstali a místnost se rázem naplnila. Meredith se opozdila, protože si balila všechny svoje papíry. I Sanders se o chvilku zdržel.

Když osaměli, řekl: „Co to k čertu mělo všechno znamenat?“

„Co všechno?“

„Všechny ty kecy o čipu řadiče a o čtecí hlavě. Vždyť vůbec nevíš, o čem mluvíš.“

„To víš, že vím,“ odvětila zlostně. „Napravuju bordel, který jsi nadělal ty.“ Naklonila se přes stůl a upřeně se na něj zahleděla. „Podívej, Tome. Rozhodla jsem se, že poslechnu tvoji radu, kterou jsi mi včera večer dal, a povím o drajvu pravdu. Dnes ráno jsem řekla, že tu jsou vážné problémy, že jsi o všem velmi dobře informovaný a řekneš jim, jaké problémy to jsou. Udělala jsem to, protože jsi mi řekl, že to chceš oznámit. Ale pak jsi přišel ty a vyjevil, že tady vlastně žádné závažné potíže nemáme.“

„Ale já myslel, že jsme se včera večer na něčem dohodli...“

„Tihle lidi nejsou hlupáci a my je nedokážeme oblbnout.“ S cvaknutím zavřela aktovku. „Podala jsem hlášení v dobré víře v tom smyslu, cos mi říkal. A ty jsi pak řekl, že nevíš, o čem jsem to mluvila.“

Zakousl se do rtu a snažil se potlačit vztek.

„Nevím, co si myslíš, že se tady děje,“ pokračovala. „Tihle lidi se nestarají o technické detaily. Nerozeznají čtecí hlavu od robertka. Jenom pátrají, jestli tady tomu někdo velí, jestli je tady někdo, kdo je schopný problémy zvládnout. Chtějí ukonejšit. A tys je neukonejšil. Takže jsem do toho musela vstoupit já s těma technickýma kecama. Musela jsem po tobě uklidit. Udělala jsem to nejlíp, jak jsem uměla. Ale nic si nezastírejme: Dnes jsi v nich, Tome, žádnou důvěru nevzbudil. Vůbec žádnou.“

„S tímhle jdi k čertu,“ řekl. „Ty mluvíš jenom o zevnějšku. Jak vypadá firma na povrchu při firemní poradě. Jenže nakonec bude muset někdo ten zatracený drajv fakticky dát dohromady...“

„Já řeknu...“

„A já jsem řídil tuhle divizi osm roků a řídil jsem ji sakra dobře...“

„Meredith.“ Garvin strčil hlavu do dveří. Oba zmlkli.

„Čekáme, Meredith,“ řekl. Obrátil se a chladně pohlédl na Sanderse.

Popadla aktovku a vyrazila z místnosti.

Sanders okamžitě sešel dolů po schodech do Blackburnovy kanceláře. „Potřebuju mluvit s Philem.“

Sandra, jeho sekretářka, si povzdechla. „Dnes je velice zaneprázdněný.“

„Potřebuju s ním mluvit teď.“

„Dovol, já se ho zeptám, Tome.“ Zazvonila do vnitřní kanceláře. „Phile? Je tu Tom Sanders.“ Na okamžik se zaposlouchala. „Říká, abys šel hned za ním.“

Sanders vešel do Blackburnovy kanceláře a zavřel za sebou dveře. Blackburn stál za pracovním stolem a rukama si hladil hrudník. „Tome. Jsem rád, že jsi přišel.“

Krátce si potřásl rukama. „Nepohodli jsme se s Meredith,“ vyhrkl najednou Sanders. Stále ještě byl celý vztekly z jejich rozmluvy.

„Ano, já vím.“

„Nemyslím, že s ní dokážu spolupracovat.“

Blackburn přikývl. „Já vím. Už mi o tom pověděla.“

„Ach. A co ti řekla?“

„Řekla mi o vašem setkání včera večer, Tome.“

Sanders se zamračil. Neuměl si představit, co by o jejich setkání mohla vyprávět. „Včera večer?“

„Řekla mi, žeš ji sexuálně obtěžoval.“

„Já že jsem co?“

„Počkej, Tome, jen se nerozčiluj. Meredith mě ujistila, že proti tobě nevznese formální obvinění. Můžeme to spláchnout tiše, podomácku. To bude nejlepší pro všechny. Fakticky, právě se přehrabávám v organizačním řádu a...“

„Okamžik,“ řekl Sanders. „Tak ona říkala, že já jsem obtěžoval ji?“

Blackburn se na něj zahleděl. „Tome. Dlouhou dobu jsme byli přátelé. Můžu tě ujistit, že to nemusí být problém. Lidi ve firmě se o tom nemusí vůbec dozvědět. Nemusí to vědět ani tvoje žena. Jak jsem řekl, můžeme to spláchnout potichu. Ke spokojenosti všech zainteresovaných.“

„Okamžik, jenže to není pravda...“

„Tome, nech mě na okamžik mluvit, prosím tě. Nejdůležitější je teď pro nás, abychom vás dva od sebe oddělili. Takže už jí nepodléháš. Myslím, že pro tebe bude ideální, když tě jmenujeme do funkce někde jinde.“

„Jmenujete někde jinde?“

„Ano. Je volné místo technického viceprezidenta v divizi pro mobilní telefony v Austinu. Chci tě tam převelet. Půjdeš se stejným hodnotným pořadím, platem a podílem na zisku. Všechno ti zůstane stejné kromě toho, že budeš v Austinu a nebudeš s ní muset udržovat žádný přímý kontakt. Jak to vidíš?“

„Austin.“

„Ano.“

„Mobilní telefony.“

„Ano. Krásné podnebí, příjemné pracovní podmínky... univerzitní městečko... máš šanci vysvobodit rodinu z těchhle věčných dešťů...“

„Jenže Conley chce Austin odprodat,“ řekl Sanders.

Blackburn se posadil za svůj stůl. „Nedokážu si představit, kdes to zaslechl, Tome,“ pronesl klidně. „Je to naprostá nepravda.“

„Jseš si tím jistý?“

„Absolutně. Věř mi, prodat Austin je ta poslední věc, kterou by provedli. Taky proč, vždyť to nedává vůbec žádný smysl.“

„Tak proč v továrně provádějí inventuru?“

„Jsem si jistý, že všechny operace spojené s fúzí provádějí pěkně hustým hřebenem. Podívej, Tome. Conley se bojí o finanční rovnováhu poté, co převezme DigiCom, a továrna v Austinu je, jak víš, velmi výdělečná. Už jsme jim předali příslušné údaje. Nyní si je ověřují, zjišťují, jestli jsou skutečně pravdivé. Ale továrnu by neprodali ani náhodou. Továrna na mobilní telefony se může jenom rozrůstat, Tome. To ty přece víš. A proto si myslím, že by stálo za to, abys to místo viceprezidenta v Austinu dobře zvážil, jako skvělou příležitost k další kariéře.“

„Ale musel bych opustit divizi moderní techniky?“

„No ano. To by přece byla celá pointa, abys z té divize odešel.“
„A pak bych nebyl v té nové akciové společnosti, až se oddělí.“
„To je pravda.“
Sanders přecházel sem a tam. „To je naprosto nepřijatelné.“
„No, nedělejme ukvapené závěry,“ řekl Blackburn. „Zvažme všechny následky.“
„Phile,“ řekl Sanders, „nevím, co ti napovídala, ale...“
„Vyprávěla mi to celé...“
„Ale já si myslím, že bys měl vědět...“
„A já chci, abys ty věděl, Tome,“ skočil mu do řeči Blackburn, „že nemám žádný vlastní názor na to, co se vlastně stalo. To není ani moje starost, ani mě to nezajímá. Jenom se snažím firmě vyřešit složitý problém.“
„Phile. Poslouchej. Nic jsem neudělal.“
„Chápu, že tak to pravděpodobně cítíš, ale...“
„Já jsem ji neobtěžoval. Ona obtěžovala mě.“
„Jsem si jistý,“ opáčil Blackburn, „že v tu chvíli ti to možná tak připadalo, ale...“
„Phile, říkám ti to. Málem mě znásilnila.“ Vztekle přecházel po místnosti. „Phile, ona fakt obtěžovala mě.“
Blackburn si povzdechl a opřel se v křesle. Začal ťukat tužkou na roh stolu. „Musím ti to říct upřímně, Tome. Tomu těžko můžu věřit.“
„Jenže to se stalo.“
„Meredith je nádherná žena, Tome. Žena velice vitální a velice sexy. Myslím, že je pro muže přirozené, aby, ehm, nad sebou ztratil kontrolu.“
„Phile, ty mě neposloucháš. Ona obtěžovala mě.“
Blackburn bezmocně pokrčil rameny. „Já tě slyším, Tome. Já jenom... těžko si to umím představit.“
„No, ale přesto to udělala. Chceš slyšet, co se včera večer skutečně stalo?“
„No.“ Blackburn se zavrtěl v křesle. „Samozřejmě, že chci slyšet tvoji verzi. Jenže věc je, Tome, že Meredith Johnsonová má v téhle firmě velice dobré kontakty. Zaimponovala mnoha nesmírně důležitým lidem.“
„Máš na mysli Garvina.“
„Nejen Garvina. Meredith si vybudovala základny hned na několika místech.“
„U Conley-White?“
Blackburn přikývl. „Ano. Tam taky.“
„Takže nechceš slyšet, co tvrdím já, že se stalo?“
„Samozřejmě že chci,“ opáčil Blackburn a vjel si rukama do vlasů. „Zajisté chci. A chci být naprosto nestranný. Jen se ti snažím říct, že bez ohledu na to budeme tady muset provést nějaké přesuny. A že Meredith má vlivné spojence.“
„Takže nezáleží na tom, co řeknu.“
Blackburn se zamračil a sledoval ho, jak přechází z místa na místo. „Chápu, že tě to vyvedlo z míry. Umím to pochopit. A jsi pro firmu důležitá osoba. Ale snažím se tě přimět, Tome, aby ses v klidu zamyslel nad situací.“
„Nad jakou situací?“ zeptal se Sanders.
Blackburn si povzdechl. „Byli u toho nějací svědci, včera večer?“
„Ne.“
„Takže to je tvoje slovo proti jejímu.“
„Nejspíš ano.“
„Jinými slovy, je to na pytel.“
„Tak? Není přece žádný důvod domnívat se, že já nemluvim pravdu, zatímco ona ano.“
„Zajisté ne,“ řekl Blackburn. „Ale uvaž situaci. Když muž tvrdí, že byl ženou sexuálně obtěžován, je to, ehm, krajně nepravděpodobné. Nemyslím, že se v téhle firmě někdy stal takový případ. To sice neznamená, že by se stát nemohl. Ale znamená to, že by to pro tebe bylo pěkně neschůdné - a to dokonce i v tom případě, kdyby Meredith neměla všude takové konexe.“ Odmlčel se. „Já jenom nechci vidět, jak budeš poškozený.“
„Jenže já už jsem poškozený.“
„Už zase mluvíme o dojmologii. Rozporná svědectví. A naneštěstí, Tome, žádní svědci.“ Zammul si nos a zatahal se za klopy.
„Vyhazuješ mě z divize moderní techniky, a už tím jsem poškozený. Protože nebudu v nové firmě. Ve firmě, pro kterou jsem pracoval dvanáct roků.“
„To je zajímavý právní problém,“ řekl Blackburn.
„Nemluvíme o právním problému. Mluvíme o...“
„Podívej, Tome. Nech mě, ať to proberu s Garvinem. Co kdybys teď odešel a promyslel si tu nabídku s Austinem. A promyslel si ji pečlivě. Protože v tomhle hloupém střetnutí nemůže nikdo vyhrát. Možná poškodíš Meredith, ale sebe přitom poškodíš mnohem víc. Mám o tebe starost, jako tvůj přítel.“
„Kdybys byl můj přítel...“ začal Sanders.
„Já jsem tvůj přítel, Tome,“ přerušil ho Blackburn. „Ať už jseš si toho v téhle chvíli vědom, nebo ne.“ Vztyčil se za stolem. „Nemáš přece zapotřebí, aby ti to rozmázli v papírech. Nemusí se to dozvědět tvoje manželka, ani tvoje děti. Nemusí o tom drbat celý Bainbridge po celý zbytek léta. To ti přece nijak neprospěje.“
„To já chápu, ale...“
„Ale musíme se postavit tváří v tvář realitě, Tome,“ řekl Blackburn. „Firma je postavena před rozporná svědectví. Co se stalo, to se už nemůže odestát. My musíme pokračovat dál. A já říkám jenom: Chci, aby se to vyřešilo rychle. Takže si to rozmysli. Prosím tě. A pak se ke mně vrať.“

Poté, co Sanders odešel, Blackburn zavolal Garvinovi. „Právě jsem s ním domluvil,“ řekl mu.
„No a?“
„Říká, že to všechno bylo jinak. Ona že obtěžovala jeho.“
„Kristepane,“ minil Garvin. „To je bordel.“
„Ano. Ale na druhou stranu, přesně tohle bys očekával, že bude tvrdit,“ řekl Blackburn. „Je to obvyklá odpověď v těchto případech. Muž to pokaždé popírá.“
„Jo. Dobře. To je nebezpečné, Phile.“
„Rozumím.“
„Nechci, aby se na nás tahle věc provalila.“
„Ne, to ne.“
„V téhle chvíli není nic důležitějšího, než smést tuhle záležitost ze stolu.“
„Rozumím, Bobe.“
„Nabídl jsi mu ten Austin?“
„Ano. Rozmýšlí si to.“
„Vezme to?“
„Můj dohad je, že ne.“
„Přitlačil jsi ho trochu?“
„No, pokusil jsem se mu dát na srozuměnou, že v tom Meredith nenecháme. Že jí poskytneme podporu.“
„Setsakra poskytneme,“ souhlasil Garvin.
„Myslím, že tohle mu je jasné. Tak uvidíme, co řekne, až se k nám zase vrátí.“
„Neodejde a nepodá žalobu, že ne?“
„Na to je příliš chytrý.“
„Doufejme,“ řekl Garvin podrážděně a zavěsil.

Promysli si situaci.

Sanders stál v Pioneer Parku, opíral se o sloup a hleděl do jemného mrholení. V hlavě si přehrával setkání s Blackburnem.

Blackburn nebyl dokonce ani ochoten vyslechnout si jeho, Sandersovu verzi. Vůbec nepřipustil, aby Sanders cokoli řekl. Blackburn tedy už dobře věděl, co se ve skutečnosti stalo.

Meredith je nádherná žena, Tome. Žena velice vitální a velice sexy. Myslím, že je pro muže přirozené, aby, ehm, nad sebou ztratil kontrolu.

A tohle si u DigiComu pomyslí všichni. Všichni u firmy bez výjimky si udělají tenhle náhled na to, co se stalo. Blackburn řekl, že je mu zatěžko uvěřit, že by to byl Sanders, kdo byl obtěžovaný. A ostatním to bude stejně zatěžko.

Blackburn mu taky řekl, že nezáleží na tom, co se stalo. Blackburn mu řekl, že Johnsonová má v celé firmě velice dobré konexe a že nikdo neuvěří, že muže obtěžovala žena.

Promysli si situaci.

Požádali ho, aby opustil Seattle, aby odešel z divize moderní techniky. Nic na vybranou, žádné velké odstupné. Žádná odměna za dvanáct dlouhých roků jeho práce. Všechno pryč.

Austin. Vedro k zalknutí, sucho, všechno zbrusu nové.

Susan na to nikdy nepřistoupí. Má v Seattlu úspěšně zavedenou praxi, věnovala řadu roků tomu, aby si ji vybudovala. Právě dokončili přestavbu domu. Dětem se tady líbí. I kdyby Sanders jen navrhl, aby se přestěhovali, Susan by okamžitě pojala podezření. Chtěla by vědět, co za tím je. A dříve či později by to taky zjistila. Kdyby přeložení přijal, před svou ženou by jen potvrdil svou vinu.

Ať o tom Sanders přemítal z kteréhokoli konce, neviděl pro sebe žádnou cestu k záchraně. Balvan hrozil, že ho rozdrtí.

Já jsem tvůj přítel, Tome. Ať už jseš si toho v téhle chvíli vědom, nebo ne.

Připomněl se mu okamžik při jeho svatbě, kdy mu řekl Blackburn, jeho svědek, že chce namočit Susanin prstýnek do olivového oleje, protože jeho nastávající pokaždé dělalo problém, když si jej měla navléknout na prst. Připomněl se mu Blackburn zpanikařený pokaždé, když v ceremoniálu soběméné zaskřípalo. Tohle Phila dokonale charakterizovalo: vždycky se staral, jak budou věci vypadat na povrchu.

Tvoje žena se o tom nemusí dozvědět.

Jenže Phil na něj vykonával nátlak. Phil, a v pozadí Garvin. Oba ho pěkně tiskli k zemi. Sanders pracoval pro firmu řadu let, ale oni to teď nijak nechtěli brát v patrnost. Postavili se na Meredithinu stranu, bezvýhradně. Dokonce si ani nechtěli poslechnout jeho verzi o tom, co se stalo.

Jak Sanders stál v dešti, šok z něj pozvolna vyprchával. A s ním zároveň pocit loajality k firmě. Začínal v něm bobtnat vztek.

Vytáhl z kapsy telefon a navolil číslo.

„Kancelář pana Perryho.“

„Tady je Tom Sanders.“

„Lituji, ale pan Perry je u soudu. Můžu mu vyřídit nějaký vzkaz?“

„Možná byste mi mohla pomoci. Kdysi se mi zmínil, že u vás pracuje žena, která se zabývá případy sexuálního obtěžování.“

„Máme několik právníků, kteří se jimi zabývají, pane Sandersi.“

„Zmiňoval se o jakési ženě hispánského původu.“ Sanders se pokoušel rozpomenout, co víc mu tehdy o ní Perry řekl. Così o tom, že je sladká a skorem ostýchavá? Nedokázal si s jistotou vzpomenout.

„To možná bude paní Fernandezová.“

„A nemohla byste mě s ní spojit?“ zeptal se Sanders.

Advokátka Fernandezová měla malou kancelář se stolem s vysoce navršenými papíry a s fascikly úhledně srovnanými do vysokých komínů. V rohu stál počítačový terminál. Když vstoupil, povstala. „Vy jste určitě pan Sanders.“

Byla to vysoká žena mezi třicítkou a čtyřicítkou, s rovnými světlými vlasy a příjemnou, ostře řezanou orlí tváří. Oblečená byla do světlého kostýmu krémové barvy. Měla přímé vystupování a pevný stisk ruky. „Jsem Luise Fernandezová. V čem vám můžu pomoci?“

Vůbec nevypadala tak, jak si ji představoval. Vůbec nebyla sladká, ani ostýchavá. A docela jistě ne hispánského původu. Byl tak překvapený, že bez přemýšlení vyhrkl: „Vy nejste ta, koho jsem. .“

„Očekával?“ Zvedla obočí. „Můj otec pocházel z Kuby. Odjeli jsme, když jsem byla malá holčička. Posadte se, prosím, pane Sandersi.“ Obrátila se a kráčela nazpět kolem svého stolu.

Usedl a stále se cítil vyvedený z míry. „Stejně, děkuju vám, že jste mě přijala tak rychle.“

„Není zač. Jste přítel Johna Perryho?“

„Ano. Nedávno se mi zmínil, ehm, že se specializujete na tyhle případy.“

„Dělám pracovní právo, zejména výpovědi z pracovního poměru a žaloby spadající pod článek VII.“

„Chápu.“ Cítil se jako hlupák, že sem přišel. Odrazovaly ho její energické způsoby a elegantní zjev. Fakticky mu v mnohém připomínala Meredith. Považoval za jisté, že v jeho případě s ním nijak nebude sympatizovat.

Nasadila si brýle s rohovinovými obroučkami a bedlivě si ho prohlížela přes stůl. „Už jste jedl? Jestli chcete, dám vám sendvič.“

„Nemám hlad, díky.“

Odstrčila napůl snědený sendvič ke kraji stolu. „Bohužel za hodinu mám stání u soudu. Někdy tu míváme tak trochu rušno.“ Zvedla žlutý právnický blok a položila si jej před sebe. Měla rychlé, rozhodné pohyby.

Sanders ji pozoroval a byl si jistý, že se obrátil na špatnou adresu. Nikdy sem neměl chodit. Dopustil se naprosté chyby. Rozhlédl se po kanceláři. Měla tu už připravený úhledný svazek advokátních map pro vystoupení v soudní síni.

Fernandezová vzhledla od bloku, pero připravené. Bylo to velice drahé plnicí pero. „Vyličil byste mi tedy laskavě situaci?“

„Ehm. . Nejsem si jistý, kde začít.“

„Mohli bychom zahájit vaším plným jménem a adresou, a vaším věkem.“

„Thomas Robert Sanders.“ Udal svou adresu.

„A váš věk?“

„Jednačtyřicet.“

„Povolání?“

„Jsem ředitelem subdivize u firmy Digital Communications. Divize moderní techniky.“

„Jak dlouho už u firmy pracujete?“

„Dvanáct roků.“

„Ach. A ve své nynější funkci?“

„Osm let.“

„A proč jste sem přišel, pane Sandersi?“

„Byl jsem sexuálně obtěžován.“

„Ehm.“ Nedala na sobě znát žádné překvapení. Udržovala naprosto neutrální výraz. „Nechcete mi vyličit, za jakých okolností se to stalo?“

„Moje nadřízená, ehm, mě obtěžovala.“

„A jak se jmenuje vaše nadřízená?“

„Meredith Johnsonová.“

„Je to tedy žena?“

„Ano, žena.“

„Hm.“ Opět žádné známky překvapení. Děkala si poznámky stále stejnou rychlostí, pero šustilo po papíru. „Kdy se to stalo?“

„Včera večer.“

„Za jakých okolností?“

Rozhodl se, že se o fúzi zmiňovat nebude. „Byla čerstvě jmenována mou nadřízenou a měli jsme několik záležitostí, které jsme si museli projít. Požádala mě, jestli bych za ní nemohl přijít na konci pracovní doby.“

„Ona požádala o setkání?“

„Ano.“

„A kde se setkání uskutečnilo?“

„V její pracovně. V šest hodin večer.“

„Byl přítomen ještě někdo další?“

„Ne. Na okamžik vešla její sekretářka, na počátku porady, pak odešla. Ještě předtím, než se něco stalo.“

„Rozumím. Pokračujte.“

„Chvíli jsme hovořili o pracovních problémech a vypili jsme trochu vína. Opatřila láhev vína. A pak mě začala obtěžovat. Stál jsem u okna a ona mě náhle začala líbat. Pak jsme se velice rychle dostali na gauč. A pak začala, ehm...“ Zaváhal. „Kolik detailů chcete slyšet?“

„Zatím jen hrubé obrysy.“ Ukousla si ze sendviče. „Říkal jste, že jste se líbali.“

„Ano.“

„Začala to ona?“

„Ano.“

„A jak jste zareagoval, když to udělala?“

„Necítil jsem se dobře. Jsem ženatý.“

„Hmm. Jaká panovala všeobecně atmosféra, ještě předtím, než jste se začali líbat?“

„Byla to normální pracovní porada. Řešili jsme některé problémy. Ale po celou dobu dělala, ehm, sugestivní poznámky.“

„Jako jaké?“

„No, třeba jak dobře vypadám. Jak jsem ve formě. Jak je ráda, že mě zase vidí.“

„Jak je ráda, že vás zase vidí?“ opakovala Fernandezová s překvapeným výrazem.

„Ano. Kdysi jsme se totiž znávali.“

„Měli jste tehdy intimní vztah?“

„Ano.“

„Kdy to bylo?“

„Před deseti lety.“

„A to už jste byl ženatý?“

„Ne.“

„Pracovali jste tehdy u stejné firmy?“

„Ne. Tedy já ano, ale ona dělala jinde.“

„A jak dlouho váš vztah trval?“

„Asi šest měsíců.“

„Pak jste dále udržovali kontakt?“

„Ne. Fakticky ne.“

„Vůbec žádné kontakty?“

„Jen jednou.“

„Intimní?“

„Ne. Jenom jsem ji pozdravil na chodbě. Před kanceláří.“

„Rozumím. Byl jste za těch osm roků někdy v jejím domě nebo bytě?“

„Ne.“

„Obědváte jste spolu, zašli na drink po práci, něco takového?“

„Ne. Skutečně jsem o ní vůbec nevěděl. Když nastoupila u naší firmy, pracovala v Cupertino, na ředitelství. Já jsem v Seattlu, v technické divizi. Nepřišli jsme spolu příliš do styku.“

„Takže po celou tu dobu nebyla vaší nadřízenou?“

„Ne.“

„Povězte mi něco o paní Johnsonové. Jak je stará?“

„Pětatřicet.“

„Charakterizoval byste ji jako přitažlivou?“

„Ano.“

„Velmi přitažlivou?“

„Byla miss na střední škole, nebo tak něco.“

„Řekl byste tedy, že je velice přitažlivá.“ Pero zaškrábalo v bloku.

„Ano.“

„A co jiní muži - řekl byste, že i jim připadá velmi přitažlivá?“

„Ano.“

„A jak se chová ve vztahu k sexuální problematice? Dělá vtipy? Vtipy se sexuálním obsahem, narážky, košilaté poznámky?“

„Ne, nikdy.“

„Poznámky o tělesných vlastnostech? Flirtuje? Osahává lidi?“

„Prakticky ne. Určitě ví, že je pohledná, a umí toho dobře využívat. Ale chová se... chladně. Je to podobný typ jako Grace Kellyová.“

„O Grace Kellyové se říká, že byla po sexuální stránce velice aktivní, že měla poměr s většinou svých režisérů.“

„To jsem nevěděl.“

„Hmm. A co paní Johnsonová, měla poměr s někým u firmy?“

„To nevím. Nic takového jsem neslyšel.“

Doktorka Fernandezová přešla v bloku na novou stránku. „Tak dobře. A jak dlouho je vaší nadřízenou? Tedy, je vaší nadřízenou?“

„Ano, je. Jeden den.“

Fernandezová poprvé vypadala překvapeně. Vrhla po něm letný pohled a znovu si ukousla ze sendviče. „Jeden den?“

„Ano. Včera vstoupil v platnost nový firemní organizační řád. Současně byla jmenována na to místo.“
„Takže ještě toho dne, kdy byla jmenována, si vás navečer zavolala do kanceláře.“
„Ano.“
„Dobře. Řekl jste mi, že jste seděli na pohovce a líbali jste se. Co se stalo potom?“
„Rozepnula mi zip - tedy, nejdřív mě začala hladit.“
„Po genitáliích.“
„Ano. A líbala mě.“ Zjistil, že se potí. Otřel si čelo dlaní.
„Chápu, že je to pro vás obtížné. Pokusím se to zkrátit, jak jen to půjde,“ ujistila ho Fernandezová. „A pak?“
„Pak mi rozeplala kalhoty a začala mě třít rukou.“
„Vytáhla vám penis ven?“
„Ano.“
„Kdo ho vytáhl?“
„Ona.“
„Takže ona vám vytáhla penis z kalhot a začala vám ho rukou třít, je to tak?“ Zírala na něj přes brýle a Sanders na okamžik stydlivě odvrátil pohled. Ale pak se na ni podíval znovu a viděl, že ona se vůbec nestydí, že postupuje víc než s vědeckou nezaopatostí, více než profesionálně - že se chová naprosto nezúčastněně a velice chladně.
„Ano,“ souhlasil. „Tak se to stalo.“
„A jaká byla vaše reakce?“
„No,“ s nepříjemným pocitem pokrčil rameny. „Fungovalo to.“
„Byl jste sexuálně vzrušen.“
„Ano.“
„Řekl jste jí něco?“
„Jako co?“
„Jenom se ptám, jestli jste jí přitom něco říkal.“
„Jako co? Já nevím.“
„Neříkal jste vůbec nic?“
„Něco jsem povídal, ale nevím. Měl jsem velice nepříjemné pocity.“
„Nevzpomenete si, co jste říkal?“
„Myslím, že jsem pořád opakoval ‚Meredith‘ a snažil jsem se, aby toho nechala, jenže ona mě pokaždé přerušila, anebo mě začala líbat.“
„Řekl jste ještě něco jiného než Meredith?“
„Nevzpomínám si.“
„Jaké jste měl pocity přitom, co vám dělala?“
„Cítil jsem se nepříjemně.“
„Proč?“
„Bál jsem se něco si s ní začít, protože teď byla mojí nadřízenou a protože jsem už ženatý, a nechtěl jsem si nijak zkomplikovat život. Chápete, nechtěl jsem vedlejší poměr v zaměstnání.“
„Proč ne?“ zeptala se Fernandezová.
Otázka ho zmátla. „Proč ne?“
„Ano.“ Hleděla na něj zpřímá, s chladnými očima, hodnotila ho. „Nakonec, nebyl jste o samotě s krásnou ženou? Proč jste si něco nezačal?“
„Kristepane.“
„To je otázka, kterou si položí většina lidí.“
„Jsem ženatý.“
„No a co? Spousta ženatých pořád navazuje vedlejší milostné poměry.“
„No,“ řekl. „Tak zaprvé, moje manželka je právnička a je velice podezřívavá.“
„Znáš ji?“
„Jmenuje se Susan Handlerová. Pracuje u firmy Lyman a King.“
Fernandezová přikývla. „Už jsem o ní slyšela. Tak. Bál jste se, že by to odhalila.“
„Jistě. Chci říct, když si začnete poměr v zaměstnání, brzy se to rozkřikne. Neexistuje způsob, jak to utajit.“
„Takže jste se obával, že by se to provalilo.“
„Ano. Ale to nebyl ten hlavní důvod.“
„A co byl hlavní důvod?“
„Že byla mojí nadřízenou. Nelíbilo se mi postavení, ve kterém jsem se nacházel. Byla, víte... no, měla právo mě vyrazit. Kdyby se jí zachtělo. Takže to vypadalo, že to musím udělat. Bylo to velice nepříjemné.“
„Řekl jste jí to?“
„Pokoušel jsem se.“
„Jak jste se pokoušel?“
„No, prostě jsem se pokoušel.“
„Řekl byste, že jste jí naznačil, že její pokusy o sblížení vám nejsou vítané?“
„Fakticky ano.“
„Co je to fakticky?“
„No, fakticky, pokračovali jsme v té... jak tomu chcete říkat, milostné předešle nebo tak, a ona si sundala kalhotky a...“

„Promiňte. Jak se stalo, že si sundala kalhotky?“
„Já jsem jí je sundal.“
„Řekla si vám, abyste to udělal?“
„Ne. Ale v jednu chvíli mě docela vzrušila a chystal jsem se to s ní udělat, nebo jsem si alespoň myslel, že to s ní udělám.“
„Chystal jste se vykonat s ní intimní styk.“ Opět měla chladný hlas. Pero skřípalo.
„Ano.“
„Stal jste se dobrovolným spoluúčastníkem?“
„Na chvíli. Ano.“
„V jakém smyslu jste se stal dobrovolným spoluúčastníkem?“ otázala se. „Mám na mysli, začal jste se dotýkat jejího těla, prsů nebo genitálií, aniž by vás k tomu povzbudila?“
„To nevím. Neustále mě povzbuzovala ke všemu možnému.“
„Ptám se, nakolik jste spolupracoval dobrovolně. Dělal něco z vlastní iniciativy. Nebo jestli vás například vzala za ruku a položila si ji na...“
„Ne. Dělal jsem to z vlastní iniciativy.“
„A co váš předchozí odpor?“
„Byl jsem vzrušený. V tu chvíli mi to už bylo jedno.“
„Dobře. Pokračujte.“
Otřel si čelo. „Snažím se vám říkat jenom čistou pravdu.“
„Přesně to byste taky měl. To je určitě zdaleka nejlepší. Prosím, pokračujte.“
„Ležela na pohovce s vyhrnutou sukni a chtěla po mně, abych do ní vniknul... a přitom sténala, víte, říkala něco jako ne, ne, a náhle jsem dostal dojem, že bych to přece jenom neměl dělat, takže jsem řekl, tak dobře, tak teda ne, a zvedl jsem se z gauče a začal jsem se oblékat.“
„Přerušil jste styk z vlastní iniciativy.“
„Ano.“
„Protože řekla ne?“
„Ne, to byla jenom výmluva. Protože v tu chvíli mě zase ovládl ten nepříjemný pocit.“
„Hmm. Takže jste vstal z pohovky a začal jste se oblékat...“
„Ano.“
„A něco jste přitom říkal? Abyste vysvětlil to, co děláte?“
„Ano. Řekl jsem, že si nemyslím, že to je dobrý nápad, a že se mi to nelíbí.“
„A co ona odpověděla?“
„Velice se rozzuřila. Začala po mně házet vším, co jí přišlo pod ruku. Pak mě začala mlátit. A škrábat.“
„Máte po sobě nějaké stopy?“
„Ano.“
„Kde jsou?“
„Na krku a na hrudníku.“
„Už jste si je nechal vyfotografovat?“
„Ne.“
„Dobře. A když vás tedy škrábala, jak jste odpověděl?“
„Jenom jsem se snažil co nejrychleji se obléct a vypadnout odtamtud.“
„Na její útok jste nijak přímo neodpověděl?“
„No, v jednu chvíli jsem ji odstrčil, abych se jí zbavil, a ona narazila do stolu a upadla na podlahu.“
„Snažíte se, aby to znělo tak, že jste ji od sebe odstrčil v sebeobraně.“
„Ano, v sebeobraně. Rvala mi knoflíčky od košile. Musel jsem jít domů a nechtěl jsem, aby si manželka košile všimla, proto jsem ji odstrčil.“
„Učinil jste něco, co by nebyla sebeobrana?“
„Ne.“
„Jste si tím jistý?“
„Ano.“
„Dobře. Co se dělo potom?“
„Hodila po mně skleničku s vínem. Jenže v tu chvíli jsem už byl skoro oblečený. Šel jsem a sebral si z parapetu svůj telefon, a pak jsem šel...“
„Promiňte. Sebral jste si svůj telefon? Co to je za telefon?“
„Mám mobilní telefon.“ Vytáhl přístroj z kapsy a ukázal jí jej. „U firmy ho nosíme všichni, protože je vyrábíme. A já jsem ho použil, abych si od ní z kanceláře zavolaal, právě když mě začala líbat.“
„Když vás začala líbat, bylo to uprostřed hovoru?“
„Ano.“
„A s kým jste mluvil?“
„Se záznamníkem.“
„Rozumím.“ Zklamání na ní bylo zřetelně patrné. „Pokračujte, prosím.“
„Takže jsem šel, sebral jsem si telefon a fofrem jsem odtamtud vypadl. Vřískala, že tohle jí nemůžu udělat a že mě zabije.“
„A vy jste jí odpověděl jak?“

„Nijak. Akorát jsem odešel.“

„A kolik to bylo hodin?“

„Asi šest pětadvaceti.“

„Viděl vás někdo, jak odcházíte?“

„Uklízečka.“

„Nevíte náhodou, jak se jmenuje?“

„Ne.“

„Už jste ji někdy předtím viděl?“

„Ne.“

„Myslíte si, že je zaměstnaná u vaší firmy?“

„Měla na sobě firemní úbor. Víte, uniformu firmy, která nám provádí úklid kanceláří.“

„Hmm. A pak?“

Pokrčil rameny. „Šel jsem domů.“

„Řekl jste své manželce, co se stalo?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Myslím proto, že jsem byl v šoku.“

Odmělala se a zalistovala ve svých poznámkách. „Tak dobře. Tvrdíte, že jste byl sexuálně obtěžován. A popsal jste velice jednoznačnou milostnou předeheru, kterou iniciovala ta žena. Poněvadž to je vaše nadřízená, domníval jste se, že je pro vás svým způsobem riskantní, když ji odmítnete.“

„No. Měl jsem obavy. Jistě. Ale chci říct, copak nemám právo ji odmítnout? Copak není právě tohle sexuální obtěžování?“

„Takové právo zajisté máte. Já se vyptávám na vaše duševní stavy.“

„Bylo mi to velice nepříjemné.“

„A přesto jste neřekl nikomu, co se stalo? Copak jste se nechtěl o tak nepříjemné zážitky podělit s nějakým kolegou? S přítelem? S rodinným příslušníkem, třeba s bratrem? Vůbec s nikým?“

„Ne. To mě vůbec ani nenapadlo. Nevěděl jsem, jak si počínat - myslím, že jsem byl v šoku. Chtěl jsem jenom, abych už byl pryč. Chtěl jsem si myslet, že se to nikdy nestalo.“

„Udělal jste si nějaké poznámky?“

„Ne.“

„Dobře. Teď, připustil jste, že jste o tom své ženě neřekl. Chcete říct, že jste to před svou ženou utajil?“

Zaváhal. „Ano.“

„Často před ní něco utajujete?“

„Ne. Jenže v tomhle případě, víte, protože šlo o ženu, se kterou jsem dřív chodil, nemyslel jsem si, že pro mě bude mít velké pochopení. Netoužil jsem to s ní rozebírat.“

„Míval jste jiné milostné poměry?“

„Tohle nebyl milostný poměr.“

„Vyptávám se všeobecně. Na povahu vašeho vztahu k manželce.“

„Ne. Neměl jsem žádné milostné poměry.“

„Dobře. Radím vám, abyste to své ženě okamžitě pověděl. Učinite plné a kompletní doznání. Protože vás ujišťuji, že ona se to dozví, pokud se tak už nestalo. Ať vám připadá jakkoli obtížné jí to povědět, nejlepší šance, jak si udržet vzájemný vztah, je zachovat se k ní naprosto upřímně.“

„Dobře.“

„Teď, vraťme se ještě ke včerejšímu večeru. Co se stalo potom?“

„Meredith Johnsonová zavolala k nám domů a hovořila s manželkou.“

Fernandezová pozvedla obočí. „Rozumím. Očekával jste, že se tak stane?“

„Proboha, to ne. Úplně jsem se zděsil. Ale zjevně se chovala přátelsky a volala jen proto, aby oznámila, že se ranní porada přesouvá na půl devátou. Dnešní porada.“

„Rozumím.“

„Jenže když jsem dnes přišel do práce, zjistil jsem, že porada byla ve skutečnosti naplánovaná na osmou.“

„Takže jste přišel pozdě a zkomplikoval si život a tak dále.“

„Ano.“

„A vy jste přesvědčený, že to byl podraz.“

„Ano.“

Fernandezová pohlédla na hodinky. „Bohužel mě tlačí čas. Jestli můžete, seznamte mě stručně s tím, co se stalo dnes.“

Sanders zhruba popsal ranní poradu a své následné ponížení, aniž by se zmínil o firmě Conley-White. Vyprávěl o hádce s Meredith. O své rozmluvě s Philem Blackburnem. O jeho nabídce k přeložení do pobočky. Vysvětlil, že přeložení by ho připravilo o výnos z případného vzniku akciové společnosti. A nakonec že se rozhodl vyhledat odbornou radu.

Fernandezová mu položila pár otázek a neustále si přitom něco zapisovala. Nakonec od sebe žlutý blok odstrčila.

„Dobře. Myslím, že už toho vím dost, abych si udělala obrázek. Cítíte se uražený a ukřivděný. A vaše otázka je, jestli váš problém je případ sexuálního obtěžování?“

„Ano,“ souhlasil a přikývl.

„Dobře. To je ovšem diskutabilní. Je to případ pro porotu a my nebudeme vědět předem, co se stane, když se obrátíme k soudu. Ale vzhledem k tomu, co jste mi tady řekl, vás musím upozornit, že váš případ není nijak průkazný.“

Sanders cítil, jak mu tuhne krev v žilách. „Kristeježíši.“

„Já ovšem nejsem soud. Jenom vás na to upřímně upozorňuji, abyste se mohl rozhodnout na základě poctivých informací. Jste v pěkné bryndě, pane Sandersi.“

Fernandezová odstrčila židli od stolu a začala si cpát papíry do aktovky. „Mám už jenom pět minut, ale dovolte, abych vám vyložila, co to vlastně podle práva sexuální obtěžování je, protože mnoha našim klientům to není jasné. Článek VII Zákona o občanských právech z roku 1964 sice už prohlašuje sexuální diskriminaci na pracovišti za protiprávní jednání, ale to, co známe pod pojmem sexuální obtěžování, nebylo prakticky definováno ještě po celou řadu let. Od poloviny osmdesátých let definovala základní směrnice k posuzování sexuálního obtěžování Komise pro rovnou pracovní příležitost právě podle článku VII. V několika posledních letech tyto směrnice KRPP dále vyjasnilo procesní právo. Takže definice je dnes vcelku jednoznačná. Podle zákona musí chování vykazovat tři prvky, aby mohla být stížnost kvalifikována jako sexuální obtěžování. Zprvu musí být sexuální. To například znamená, že vyprávění hrubých či fekálních vtipů není sexuální obtěžování, ačkoli se posluchač může cítit dotčen. Chování musí být sexuální svou povahou. Ve vašem případě není pochyb o zjevně sexuálním prvku, podle toho, co jste mi vyprávěl.“

„Jistě.“

„Zadruhé musí být takové chování nepříjemné. Soud rozeznává mezi chováním, které je dobrovolné, a chováním, které je nevídané. Například nějaká osoba může mít sexuální vztah se svým nadřízeným, který je zjevně dobrovolný - a nikdo onoho nadřízeného nebude chtít postihovat. Ale soud umí pochopit, že zaměstnanci může připadat, že nemá jinou možnost obrany než stížnost, a tudíž že do onoho sexuálního vztahu nevstoupil dobrovolně - takový vztah pak není vítaný.“

Aby soud dokázal stanovit, zda je jisté chování skutečně nevídané, sleduje související chování tohoto zaměstnance v širším smyslu. Dělá sexuální vtipy, a tím naznačuje, že takové vtipy jsou vítané také u jiných? Rád běžně škádlí jiné zaměstnance řečmi se sexuálním obsahem? Pokud si zaměstnanec začne skutečný milostný poměr, dovolil svému nadřízenému přístup do svého bytu? Navštěvoval svého nadřízeného v nemocnici nebo se s ním setkával v době, kdy nemusel? Anebo se účastnil jiných aktivit, které naznačují, že se aktivně a ochotně účastnil na vztahu? Soud se navíc také snaží vysledovat, zda zaměstnanec někdy svému nadřízenému řekl, že mu jeho chování není vítané, zda si zaměstnanec na toto chování stěžoval někomu jinému anebo se pokoušel podniknout jinou akci, aby unikl z této nepříjemné situace. Takovéto zvažování se stává důležitější, když je zaměstnanec výše postavený, a tudíž lze předpokládat, že má větší volnost jednání.“

„Jenže já jsem to nikomu neřekl.“

„Ne. A neřekl jste to ani jí. Přinejmenším ne výslovně, pokud mohu dovodit.“

„Nezdálo se mi, že můžu.“

„Chápu, že ne. Jenže váš případ se tím stává problematický. Teď, třetí prvek sexuálního obtěžování je diskriminace na pohlavní bázi. Nejobvyklejší je quid pro quo - výměna sexuálních služeb za možnost udržení svého místa anebo za povýšení. Takováto hrozba může být přímá či nepřímá. Zdá se mi, že jste řekl, že paní Johnsonová má moc propustit vás ze zaměstnání?“

„Ano.“

„Jak jste k takovému názoru dospěl?“

„Řekl mi to Phil Blackburn.“

„Výslovně?“

„Ano.“

„A co paní Johnsonová? Učinila vám nějakou nabídku na případný sex? Učinila nějakou narážku na svou možnost vás vyhodit, v průběhu večera?“

„Přímou ne, ale obsaženo v kontextu to bylo. Víselo to neustále ve vzduchu.“

„Z čeho tak usuzujete?“

„Říkala věci jako: Když už máme společně pracovat, mohli bysme z toho mít i trošku potěšení. A mluvila o tom, že bychom si mohli spolu užít na společných služebních cestách do Malajsie a tak dále.“

„Vyložil jste si to tak, že to obsahovalo hrozbu pro vaše zaměstnání?“

„Vyložil jsem si to tak, že to znamená, že kdybych s ní chtěl chodit, snáze bych s ní vycházel.“

„A to jste nechtěl?“

„Ne.“

„Řekl jste jí to?“

„Řekl jsem jí, že jsem ženatý a že tím se věci mezi námi změnily.“

„No, už takový dialog by za obvyklých okolností pravděpodobně stačil, abychom mohli podat úspěšně žalobu. Kdyby na to byli svědci.“

„Jenže ti nejsou.“

„Ne. A teď ještě poslední aspekt, který nazýváme nepřátelské pracovní prostředí. To je obvykle obsaženo v situacích, kdy je člověk obtěžován souhrnem incidentů, které samy o sobě možná ani nejsou sexuální, ale zkumulovány vedou k obtěžování na pohlavní bázi. Nevěřím ovšem, že můžete tvrdit na bázi tohoto jediného incidentu, že kolem vás bylo vytvořeno nepřátelské prostředí.“

„Chápu.“

„Naneštěstí konflikt, který jste popsal, není tak jasný, jak by měl být. Pak bychom měli doplňkový důkaz obtěžování. Například kdybyste byl vyhozen.“

„Myslím, že co do efektu jsem vyhozen byl,“ odvětil Sanders. „Protože jsem byl odvelen z divize, a nebudu se účastnit na akciové společnosti.“

„Rozumím. Jenže nabídka firmy převést vás do pobočky věci komplikuje. Protože firma může argumentovat - a myslím, že velice úspěšně - že vám nedluží nic víc, než právě převedení do pobočky. Že vám nikdy žádná zlatá vejce akciové společnosti neslíbila. Že celá záležitost s akciovou společností je v každém případě spekulativní, zamýšlená k realizaci v budoucnosti, a že k ní třeba ani nedojde. Že firma není povinná vám nahrazovat něco, co vyplývá z vašeho očekávání - pro stejně nejisté očekávání v budoucnu, které se možná nikdy nevyplní. Firma bude tudíž tvrdit, že vaše přeložení do pobočky je plně přijatelné a že se chováte nerozumně, když je odmítáte. Že jste ve skutečnosti sám podal výpověď, a ne že jste byl vyhozen. A tím zase všechno přehrají na vás.“

„To je směšné.“

„Prakticky vzato není. Předpokládejme například, že jste zjistil, že máte rakovinu ve smrtelném stadiu a že do šesti měsíců zemřete. Byla by firma povinná vyplatit výnos z akciové společnosti vašim pozůstalým? Jistěže ne. Jestliže právě pracujete ve firmě, když se stane akciovou společností, účastníte se na tom. Když ne, neúčastníte. Firma nemá žádné širší závazky.“

„Říkáte, že bych mohl mít třeba rakovinu.“

„Ne, říkám, že jste rozezlený a máte dojem, že vám firma něco dluží, a že soud s tím nebude souhlasit. Podle mých zkušeností má sexuální obtěžování často takový charakter. Lidé sem přicházejí s pocity zlosti a křivdy a domnívají se, že mají nároky, které prostě nemají.“

Povzdechl si. „Bylo by to odlišné, kdybych byl ženou?“

„V podstatě ne. Dokonce i ty nejzřejmější situace - nejextrémnější a nejkřiklavější situace - sexuálního obtěžování je obvykle složité prokazovat. Většina případů se odehraje jako ten váš - za zavřenými dveřmi beze svědků. Jde o jednu výpověď proti druhé. Za těchto okolností, kdy neexistuje usvědčující svědectví, se ovšem často objevuje předsudek proti muži.“

„Hmm.“

„Ale dokonce i tak jednu čtvrtinu žalob na sexuální obtěžování podávají muži. Většina z nich je vznesena na jejich mužské nadřízené, ovšem jedna pětina proti ženám. A tenhle počet se neustále zvyšuje, spolu s tím, jak na pracovištích přibývají ženy jako vedoucí.“

„To jsem nevěděl.“

„Moc se o tom nemluví,“ řekla a hleděla na něj přes brýle. „Ale děje se to. A podle mého názoru se to dalo očekávat.“

„Proč si to myslíte?“

„Sexuální obtěžování je mocenský problém - je to nepatřičná aplikace moci nadřízeným proti svému podřízenému. Vím, že existuje módní názor, který říká, že ženy jsou bytostně odlišné od mužů a že žena by nikdy svého podřízeného neobtěžovala. Ale odsud, z tohoto místa, jsem to už všechno zažila. Slyšela jsem a zažila všechno, co si jen umíte představit - a spouště věci byste ani nevěřil, kdybych vám je vyprávěla. To mi umožňuje pohled s jinou perspektivou. Osobně moc nepřicházím do styku s teorií. Musím jednat s fakty. A na základě faktů nespátřuji velký rozdíl v jednání mezi muži a ženami. Přinejmenším nic takového, nač byste se mohl spolehnout.“

„Věříte tomu, co jsem vám vyprávěl?“

„Jestli tomu věřím, o to nejde. Oč jde, je to, zda váš případ zní realisticky, a tudíž zda za stávajících podmínek existují. Můžu vám říct, že tohle všechno jsem slyšela už před vámi. Nejste první muž, který mě požádal o zastupování, víte.“

„Co mi radíte, abych udělal?“

„Já vám nemůžu radit,“ řekla Fernandezová ostře. „Rozhodnutí, před nímž stojíte, je mnohem obtížnější. Já vám jen mohu vyložit vaši situaci.“ Stiskla knoflík. „Bobe, řekni Richardovi a Eileen, aby mi přistavili auto. Setkám se s nimi před domem.“ Obrátila se nazpět k Sandersovi.

„Dovolte, abych vám předestřela vaše problémy,“ pokračovala. Začala je vypočítávat na prstech. „Zaprvé: Tvrdíte, že jste se dostal do intimní situace s mladší, velice pohlednou ženou, ale odmítl jste ji. Za neexistence svědků nebo usvědčujícího svědectví nebude snadné, abychom to porotě prodali.“

Zadruhé: Když podáte trestní oznámení, firma vás vyhodí. Počítejte, že potrvá tři roky, než dojde k soudu. Musíte myslet na to, jak se po tu dobu budete živit, z čeho budete splácet dům a další výdaje. Mohla bych vám odložit platbu palmáře, jenže v každém případě budete muset platit veškeré přímé výdaje v průběhu soudního procesu. Ty budou činit minimálně jedno sto tisíc dolarů. Nevím, jestli chcete na dům uvalit hypotéku, abyste je zaplatil. Ale musí se s tím počítat.

Zatřetí: Soudní proces vynese všechno na veřejnost. Dostane se to do novin a do večerních zpráv celá léta předtím, než soud vůbec začne. Nedokážu vám vůbec přesvědčivě popsat, jak zničující je to zážitek - pro vás, pro vaši ženu a celou rodinu. Mnoho rodin nepřežije nedotčeno ani období, které soudu předchází. Dochází k rozvodům, sebevraždám, nemocem. Je to velice obtížné.

Začtvrté: kvůli té nabídce na přeložení do pobočky není zřejmé, jestli můžeme požadovat náhradu škody. Firma bude tvrdit, že na to nemáte žádný nárok, a my si to budeme muset vybojovat. Ale dokonce i při oslnivém vítězství můžete skončit s náhradou škody ve výši pouhých dvou set tisíc dolarů a pokrytím nákladů, a za to zaplatíte třemi lety života. A samozřejmě firma se může odvolat, aby platbu oddálila.

Zapáté: pokud podáte žalobu, nikdy už nebudete smět pracovat ve svém oboru. Vím, že by to takhle nemělo fungovat, ale v praxi to chodí tak, že vám už nikdy žádné místo nedají. Tak to prostě chodí. Jiná věc by byla, kdyby vám bylo pětapadesát. Jenže vám je jenom jednačtyřicet. Nevím, jestli chcete učinit takové rozhodnutí, v tomhle období života.“

„Kristeježíši.“

„Lituji, tohle jsou fakta související se soudním sporem.“

„Jenže je to velice nespravedlivé.“

Oblékla si plášť do deště. „Naneštěstí, pane Sandersi, právo nemá nic společného se spravedlností,“ odvětila.

„Právo je pouze metoda, jak svést boj o soudní rozhodnutí.“ S cvaknutím zavřela aktovku a natáhla ruku. „Je mi líto, pane Sandersi. Kéž by to bylo jinak. Zavolejte mi kdykoli znovu, kdybyste měl ještě nějaké dotazy.“

Vyběhla z kanceláře a zanechala ho zhrouceného na židli. Po chvíli vešla sekretářka. „Můžu vám s něčím pomoci?“

„Ne,“ poděkoval Sanders a pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, už jsem byl na odchodu.“

Luise Fernandezová cestou autem k soudu stručně zrekapitulovala Sandersův příběh dvěma mladým kolegům, Richardovi a Eileen, kteří jeli společně s ní. Eileen řekla: „Ty mu to věříš?“

„Jak to mám vědět?“ odvětila Fernandezová. „Stalo se to za zavřenými dveřmi. Neexistuje způsob, jak se dozvědět pravdu.“

Mladá žena zavrtěla hlavou. „Nemůžu věřit, že by se takhle mohla chovat žena. Takhle agresivně.“

„Proč ne?“ namítla Fernandezová. „Řekněme, že by se nejednalo o případ sexuálního obtěžování. Řekněme, že by to byla otázka nějakého slibu mezi mužem a ženou. Muž tvrdí, že mu mezi čtyřma očima byla slíbena značná odměna, ale žena to popírá. Zastávala bys názor, že muž lže, protože žena by se tímto způsobem nechovala?“

„Ne, v tomhle případě ne.“

„Za takové situace bych se domnívala, že je možné obojí.“

„Jenže tohle není žádný závazek,“ namítla Eileen, „to je sexuální chování.“

„Takže si myslíš, že ženy jsou sice nevyzpytatelné v oblasti plnění závazků, ale že se chovají stereotypně v situacích se sexuálním obsahem?“

„Nevím,“ řekla žena, „jestli bych použila slovo stereotypně.“

„Jenže jsi právě řekla, že nemůžeš uvěřit, že by se žena chovala tak agresivně v sexu. To není stereotyp?“

„No, není,“ odvětila žena. „Není to stereotyp, protože to je pravda. Ženy se od mužů liší, když přijde na sex.“

„A černoši mají vrozený rytmus,“ namítla Fernandezová. „Asiaté pracují do roztrhání těla. A lidé hispánského původu jsou naopak povaleči...“

„Jenže tohle je něco jiného. Chci říct, že tohle je podloženo studiemi. Muži a ženy dokonce ani nemají společnou řeč.“

„Ach, máš na mysli něco jako ty studie, které ukazují, že ženy nestačí mužům v obchodě a ve strategickém myšlení?“

„Ne. Tyhle studie jsou nepravdivé.“

„Chápu. Tyhle studie jsou nepravdivé. Zatímco studie o sexuálních rozdílech pravdu mají?“

„No jistě. Protože sex je základní. Je to prvotní instinkt.“

„Nechápu proč. Využívá se pro mnoho účelů. Jako způsob komunikace, jako způsob usmírování, jako způsob provokování, jako nabídka, jako zbraň, jako hrozba. Způsoby využití sexu mohou být docela složité. Nemyslíš, že to je pravda?“

Mladá žena si zkřížila ruce v klíně. „Myslím, že ne.“

„Takže co jste tomu chlapíkovi řekla?“ poprvé se vmísil do hovoru Richard. „Aby se nesoudil?“

„Ne. Ale vyložila jsem mu, na jaké problémy narazí.“

„Co si myslíte, že má dělat?“

„To nevím,“ odvětila Fernandezová. „Zato vím, co udělat měl.“

„Co?“

„Je hrozné to vůbec vyslovit,“ řekla. „Ale ve skutečném světě? Beze svědků? Sám v kanceláři se svojí šéfkou? Nejspíš měl držet hubu a udělat jí to. Protože takhle ten chudák chlap nemá vůbec žádné šance. A jestli nebude opatrný, život mu skončil.“

Sanders pozvolna kráčel nazpět z kopce směrem k Pioneer Square. Déšť ustal, ale odpoledne bylo stále vlhké a šedivé. Mokrá chodník mu pod nohama prudce klesal. Vrcholky mrakodrapů kolem něj se ztrácely v nízko visící, mrazivé mlze.

Nebyl si jistý, co očekával, že od Luise Fernandezové uslyší, ale určitě to nebyl takový detailní výčet katastrof. Že ho propustí ze zaměstnání, že si bude muset na dům vzít hypotéku a už nikdy nebude smět pracovat.

Cítil se naprosto zdrcen náhlým obratem, který vzal jeho život, a tím, že si uvědomil, jak povážlivá je nejistota jeho další existence. Ještě před dvěma dny byl váženým vedoucím pracovníkem s pevnou pozicí a slibnou budoucností. Nyní stál tvář v tvář hanbě, opovržení, ztrátě místa. Ztratil jakýkoli pocit bezpečí.

Přemítal o dalších otázkách, které mu Fernandezová položila - o otázkách, které ho nikdy dříve ani nenapadly. Proč to nikomu neřekl. Proč si neudělal nějaké poznámky. Proč neřekl Meredith výslovně, že její pokusy o sblížení mu jsou nepříjemné. Fernandezová se pohybovala ve světě ustálených pravidel a jemných rozdílů, které nechápal, které mu nikdy předtím nepřišly na mysl. A nyní se tyhle rozdíly ukazovaly jako životně důležité.

Jste v pěkné bryndě, pane Sandersi.

Ale stejně... jak tomu mohl zabránit? Jak jinak si měl namísto toho počínat? Zvažoval svoje možnosti.

Řekněme, že by okamžitě po poradě s Meredith zavolal Blackburnovi a odvyprávěl by mu se všemi detaily, jak ho Meredith obtěžovala. Mohl mu zavolat z trajektu a podat stížnost dřív, než to udělala ona. Ale jaký by v tom byl rozdíl? Co by Blackburn podnikl?

Nad takovými myšlenkami jen zavrtěl hlavou. Připadalo mu nepravděpodobné, že by cokoli, co by podnikl, něco změnilo. Protože Meredith byla nakonec spjata s mocenskou strukturou firmy takovým způsobem, jakým Sanders nebyl. Meredith byla jejich spoluhráčkou, měla moc a měla spojení. Tak zněla zpráva - závěrečná zpráva - o jeho situaci. Sanders byl mimo hru. Byl jenom prostý technik, kolečko ve firemním soustrojí. Jeho povinností bylo vycházet s novou šéfkou, a on se jí nezhostil dobře. Cokoli teď podnikne jiného, bude to už jen fňukání. Nebo něco horšího: udavačství. Práskačství. A práskač, ten je odporný všem.

Takže co mohl podniknout?

Jak všechno přemýšlал v hlavě, uvědomil si, že hned po poradě beztak Blackburnovi zavolat nemohl, protože jeho mobilní telefon nefungoval, vybila se mu baterie.

Náhle se mu vybavilo auto - muž se ženou sedící v autě, jak jedou na večírek. Kdysi mu někdo cosi vyprávěl... nějaký příběh o lidech v autě.

Dráždilo ho to. Zabořeno se nemohl rozpomenout.

Existovala spousta důvodů, proč se telefon mohl vybit. Nejpravděpodobnějším vysvětlením byla nicad paměť. Nové telefony používaly nikl-kadmiové články schopné opakovaného dobíjení, ale když se články mezi jednotlivými použitími nevybíly úplně, mohly se samy nastavit na menší kapacitu. Člověk nikdy netušil, kdy k tomu dojde. Sanders musel už předtím jednou článek vyhodit, protože se mu snížila kapacita.

Vytáhl telefon a zapnul jej. Jasně se rozzářil. Dnes se baterie držela dobře.

Ale něco tu bylo...

Jeli v autě.

Něco, co mu pořád nedocházelo.

Jeli na večírek.

Zamračil se. Nedokázal se rozpomenout. Utkvívalo mu to v paměti příliš nezřetelně, než aby si to vybavil.

Ale přimělo ho to k přemítání: co jiného ještě opomněl? Protože jak celou situaci zvažoval, začínal nabývat pronikavého dojmu, že tu něco přehlíží. A měl dojem, že to přehlédla i Fernandezová. Něco, co nevyplulo na povrch v jejích otázkách. Něco, co všichni považovali za samozřejmé, dokonce i...

Meredith.

Něco, co se týkalo Meredith.

Obvinila ho ze sexuálního obtěžování. Hned následujícího jitra zašla za Blackburnem a obvinila ho. Proč to udělala? Bezpochyby se cítila provinile z toho, co se stalo večer. Snad se obávala, že Sanders obviní ji, takže se rozhodla podniknout akci první. V tomhle světle bylo její obvinění pochopitelné.

Jenže jestli Meredith skutečně měla takovou moc, obvinění ze sexuálního přečinu vůbec nedávalo smysl. Stejně tak snadno přece mohla zajít za Blackburnem a říct: Poslechni, s Tomem nám to nefunguje. Musíme udělat změnu. A Blackburn by ji provedl.

Namísto toho ho obvinila ze sexuálního obtěžování. Což pro ni muselo být nepříjemné. Protože sexuální obtěžování obsahuje zároveň fakt, že si ho připustila k tělu. Znamenalo to, že nedokázala zvládnout svého podřízeného v průběhu pracovní rady. Skutečný boss by se přece o tom ani slůvkem nezmínil, kdyby se mu přihodilo něco tak nepříjemného.

Sexuální obtěžování je mocenský problém.

Jedna věc je, když je člověk žena-sekretářka, se kterou si zahrává silnější, mocný muž. Jenže v tomhle případě byla šéfkou Meredith. Všechnu moc měla v rukou. Proč tedy tvrdila, že ji Sanders sexuálně obtěžoval? Protože faktem je, že podřízení neobtěžují sexuálně své nadřízené. To se prostě ještě nestalo. Člověk by musel přijít o rozum, aby sexuálně obtěžoval svého šéfa.

Sexuální obtěžování je mocenský problém - je to nepatřičná aplikace moci nadřízeným proti svému podřízenému.

Tím, že si stěžovala na sexuální obtěžování, paradoxním způsobem připustila, že byla Sandersovi podřízena. A to by přece nikdy neudělala. Právě naopak: Meredith nastoupila do nového místa dychtivá dokázat, že má situaci plně v rukou. Takže její obvinění nedávalo žádný smysl - kromě toho, že je využívala coby pohodlný způsob, jak ho zničit. Sexuální obtěžování mělo tu výhodu, že to bylo obvinění, ze kterého se člověk mohl jen těžko vyvléknout. Byl jste shledán vinným, pokud jste neprokázal svou nevinu - a dokázat nevinu bývá těžké. Takové obvinění poskvrní kteréhokoli muže, bez ohledu na to, jak je neopodstatněné. V tomto smyslu je sexuální obtěžování obvinění velice mocné. Nejmocnější obvinění, jaké mohla učinit.

Ale pak prohlásila, že nepodá formální obvinění. A naskýtala se otázka...

Proč ne?

Sanders se zastavil na ulici.

To je ono.

Meredith mě ujistila, že proti tobě nevznese formální obvinění.

Proč proti němu Meredith nevznese formální obvinění?

Ve chvíli, kdy to Blackburn řekl, Sanders se ho nezeptal. Ani Luise Fernandezová se na to nezeptala. Ale faktem zůstávalo, že Meredithino odmítnutí vznést proti němu formální obvinění nedávalo vůbec žádný smysl. Proč je nevznést? Proč nedovést všechno do důsledků?

Možná ji to vymluvil Blackburn. Blackburnovi vždycky strašně záleželo na vnějším vzhledu.

Jenže Sanders se nedomníval, že to je v tomhle. Protože i formální obvinění se pořád dalo vznést potichu. Celé řízení se mohlo vést uvnitř firmy.

A z Meredithina hlediska existovaly zřejmé výhody, které mluvily pro formální obvinění. Sanders byl u DigiComu oblíbený. Pracoval u firmy dlouhou dobu. Jestli bylo jejím cílem zbavit se ho, vyhnat ho do Texasu, proč tedy

nepředejít nevyhnutelnému reptání mezi zaměstnanci firmy tím, že obviněním dá potravu firemní šeptandě? Proč nevznést formální obvinění?

Čím více o tom Sanders uvažoval, tím více se mu zdálo, že existuje jen jedno vysvětlení: Meredith nevznesla formální obvinění, protože tak učinit nemohla.

A nemohla tak učinit, protože měla nějaký jiný problém.

Nějakou jinou závažnou věc.

Dělo se ještě něco jiného.

Můžeme to spláchnout tiše, podomácku.

Sanders pozvolna začínal vidět věci jinak. Při dnešním ranním setkání ho Blackburn nepřehlížel, ani se nechoval záměrně nezdvořile. Vůbec ne: Blackburn kalil vodu.

Blackburn měl strach.

Můžeme to spláchnout tiše, podomácku. To bude nejlepší pro všechny.

Co tím chtěl říct, nejlepší pro všechny?

Jaký problém měla Meredith?

Jaký problém mohla mít?

Čím déle si nad tím Sanders lámal hlavu, tím více se mu zdálo, že může existovat jenom jeden jediný důvod, proč proti němu nevznesla formální obvinění.

Vytáhl z kapsy telefon, zavolal United Airlines a objednal tři zpáteční letenky do Phoenixu.

A pak zavolal svou ženu.

„Ty zatracenej syčáku!“ řekla Susan. .

Seděli u rohového stolu v Il Terrazzo. Byly dvě hodiny, restaurace téměř zela prázdnotou. Susan mu naslouchala půl hodiny, aniž by ho přerušila či komentovala jeho slova. Odvyprávěl jí všechno, co se stalo na setkání s Meredith a co se přihodilo dnes ráno. Na poradě s lidmi od Conley-White. Rozhovor s Philem. Rozhovor s Fernandezovou. Právě skončil. Upřeně si ho prohlížela.

„Já si tě skutečně začnu ošklivit, víš to? Ty syčáku, proč jsi mi neřekl, že jsi s ní chodil?“

„Já nevím,“ odvětil. „Nechtělo se mi to rozpitvát.“

„Nechtělo se ti to rozpitvát? Adele a Mary Anne se mnou telefonují celý den a vědí to, ale já ne? To je ponižující, Tome.“

„No,“ řekl, „víš, byl jsem z toho včera parádně vyjevený a...“

„Nech si ty kecy, Tome,“ odsekla. „To se mnou nemá co dělat. Neřekls mi to, protože jsi mi to říct nechtěl.“

„Susan, to není...“

„Ale je, Tome. Včera večer jsem se tě na ni vyptávala. Mohls mi to říct, kdybys chtěl. Jenže tys nechtěl.“ Zavrtěla hlavou. „Ty syčáku. Nemůžu uvěřit, že jseš takovej parchant. Tys to teda fakticky zavařil. Uvědomuješ si, jakěj svinčik jsi nadělal?“

„Ano,“ souhlasil a svěsil hlavu.

„Nehraj na mě kajícího, ty syčáku.“

„Promiň,“ řekl.

„Promiň? Jdi se vycpat s takovým promiň. Kristeježíši. Já tomu nemůžu uvěřit. Co jseš to za syčáka. Celou noc jsi byl s tou svojí zatracenou děvkou.“

„Nebyl jsem s ní celou noc. A není to moje děvka.“

„Jak tomu mám rozumět? Byla to tvoje láska až za hrob.“

„Nebyla moje láska až za hrob.“

„Jo? Tak proč jsi mi to neřekl?“ Zavrtěla hlavou. „Odpověz mi jenom na jednu otázku. Vyspal ses s ní, nebo ne?“

„Ne. Nevyspal.“

Pronikavě na něho hleděla a míchala si kávu. „A říkáš mi pravdu?“

„Ano.“

„Beze zbytku? Nevynechals, co se ti nehodilo do krámu?“

„Ne. Nic.“

„Pak tedy proč tě obviňuje?“

„Co tím chceš říct?“

„Chci říct, že tady musí existovat důvod, proč tě obvinila. Musels něco provést.“

„No, nic jsem neprovedl. Odmítl jsem ji.“

„Hmm. Jasně.“ Zamračila se na něho. „Víš, tohle se netýká jenom tebe, Tome. To postihuje celou rodinu: mě a děti.“

„To chápu.“

„Proč jsi mi to neřekl? Kdybys mi to včera večer řekl, mohla jsem ti pomoci.“

„Tak mi pomoz teď.“

„No, teď už toho moc nenaděláme,“ odvětila Susan s těžkou ironií. „Teď, poté, co zašla za Blackburnem a obvinila tě první. Teď je s tebou konec.“

„Tím si nejsem tak jistý.“

„Věř mi, teď už nemáš šanci,“ řekla. „Když se obrátíš na soud, budeme mít tři roky ze života peklo a já si osobně nemyslím, že můžeš vyhrát. Jseš muž, který vznáší obvinění ze sexuálního obtěžování vůči ženě. S tím se ti celý soud vysměje.“

„Možná.“

„Věř mi, vysmějou se ti. S tím k soudu jít nemůžeš. Co můžeš dělat? Odstěhovat se do Austinu. Kristepane.“

„Pořád uvažuji o jednom,“ řekl Sanders. „Obvinila mě ze sexuálního obtěžování, ale přitom žádné formální obvinění nevznese. A já si pořád lámu hlavu, proč nevznese formální obvinění?“

„Co z toho?“ odvětila Susan s podrážděným mávnutím rukou. „K tomu mohla mít milion důvodů. Firemní politička. Nebo jí to vymluvil Phil. Nebo Garvin. Na tom nezáleží proč. Tome, podívej se pravdě do očí: teď už nemáš šanci. Teď už ne, ty pitomej syčáku.“

„Susan, můžeme se na něčem dohodnout?“

„Kašlu na tebe, Tome. Jseš nečestnej a nezodpovědněj.“

„Susan ...“

„Byli jsme spolu pět roků. Zasloužila jsem si něco lepšího než tohle.“

„Prosím tě, přestaň na chvíli. Snažím se ti říct: myslím, že mám šanci.“

„Tome. Nemáš.“

„Myslím, že ano. Protože tohle je velice nebezpečná situace,“ řekl Sanders. „Nebezpečná pro všechny.“

„Co to znamená?“

„Připusťme, že mi Louise Fernandezová řekla pravdu o soudním procesu.“

„Řekla. Je to výborná právnička.“

„Jenže se na to nedívala z hlediska firmy. Dívala se na to z hlediska žalující strany.“

„No jo, přece jseš žalující strana.“

„Ne, nejsem,“ řekl. „Jsem potenciálně žalující strana.“

Na okamžik se rozhostilo ticho.

Susan na něho hleděla. Očima mu četla ve tváři. Zamračila se. Vyčkával, dokud si to všechno nespojí dohromady.

„Děláš si legraci.“

„Ne.“

„Prostě ses zbláznil.“

„Ne. Podívej na situaci. DigiCom se nachází uprostřed jednání o fúzi s velice konzervativní firmou z východního pobřeží. S firmou, která už jedenkrát od fúze odstoupila, protože se jeden zaměstnanec dostal do novin s nějakým skandálkem. Říká se, že onen zaměstnanec při vyhazování sekretářky, zaměstnané na dočasný pracovní poměr, použil několik hrubých výrazů. To stačilo, aby Conley-White vycouvali. Jsou velice hákliví na negativní publicitu. Což znamená, že to poslední, co DigiCom chce, je soudní proces pro sexuální obtěžování vedený proti nové viceprezidentce.“

„Tome. Uvědomuješ si, co říkáš?“

„Ano,“ řekl.

„Jestli to uděláš, ti se vzteky pomínou. Pokusí se tě zničit.“

„Já vím.“

„Už jsi o tom mluvil s Maxem? Možná bys měl.“

„K čertu s Maxem. Je to bláznivý dědek.“

„Já bych se ho zeptala. Protože tohle není tvoje parketa, Tome. Tys nikdy neuměl dělat firemní političku. Nevíš, jestli dokážeš něco takového zvládnout.“

„Myslím, že dokážu.“

„Bude to ošklivé. Třeba už zítra si budeš přát, abys býval vzal to místo v Austinu.“

„Kašlu na něj.“

„Nevíš, co mluvíš, Tome. Ztratíš všechny přátele.“

„Kašlu na ně.“

„Takže jseš rozhodnutý.“

„Jsem.“ Sanders pohlédl na hodinky. „Susan, chci, abys vzala děti a odjela s nimi na pár dní ke své matce.“ Její matka žila v Phoenixu. „Když pojeděš rovnou domů a pustíš se do balení, můžeš stihnout let společnosti Sea-Tac v osm večer. Zamluvil jsem ti tři letenky.“

Prohlížela si ho, jako by byl někdo cizí. „Tak ty se do toho doopravdy pustíš...“ řekla pomalu.

„Ano. Pustím.“

„Ach, chlapče.“ Sehnula se, zvedla kabelku z podlahy a vytáhla diář.

„Nechci do toho zaplést tebe a děti,“ řekl. „Nechci, aby ti někdo mířil kamerou do tváře, Susan.“

„Dobře, okamžik...“ Sjížděla prstem dolů po svých záznamech. „Tohle můžu přeložit... A... na poradu zavolat...“

Ano. „Vzhlédla. „Ano. Na několik dní můžu odjet.“ Podívala se na hodinky. „Myslím, že bych si měla raději pospíšet a jít balit.“

Povstal a společně vyšli z restaurace. Pršelo, světla na ulici byla šedivá a matná. Vzhlédla k němu a políbila ho na tvář. „Hodně štěstí, Tome. A buď opatrný.“

Poznal na ní, že je z toho vyděšená. To mu také nahnalo strach.

„Nic se mi nestane.“

„Mám tě ráda,“ řekla. A pak v dešti rychle odkráčela. Na okamžik se zastavil, aby viděl, jestli mu nevěnuje ještě poslední pohled, avšak zmizela bez jediného ohlédnutí.

Zatímco se Sanders vracel do kanceláře, náhle si uvědomil, jak se cítí osamělý. Susan s dětmi odjížděla. Zůstával tu sám. Představoval si, že se mu uleví, když bude mít volnost jednání bez omezení, ale namísto toho se cítil opuštěný a ohrožený. Roztrásl se zimou a zastrčil ruce do kapes pláště.

Oběd se Susan dobře nezvládl. Ted' odjíždí a bude neustále přemítat v hlavě jeho odpovědi.

Proč jsi mi to neřekl?

Na to nedokázal vhodně odpovědět. Nebyl schopen vyjádřit protichůdné pocity, které se v něm včera večer svářely. Pocit nečistosti a pocit viny, a také pocit, jako by se dopustil čehosi špatného, ačkoli se ničeho zlého nedopustil.

Mohls mi to říct, kdybys chtěl.

Neudělal přece nic špatného, říkal si v duchu. Ale proč jí to potom neřekl? Na to mu náhle odpověď scházela. Minul obchod s grafikami a další s instalatérskými potřebami, který měl ve výkladu bílé porcelánové předměty.

Neřekls mi to, protože jsi mi to říct nechtěl.

Jenže to nedávalo žádný smysl. Proč by jí to neměl chtít říct? Znovu ho přepadly vzpomínky z minulosti: bílý podvazkový pás... miska s popkornem... barevná skleněná květina na dveřích jeho bytu.

Nech si ty kecy, Tome. To se mnou nemá co dělat.

Krev v bílém umyvadle a Meredith, jak se tomu směje. Proč se smála? Ted' už si nedokázal vzpomenout, byl to obrázek vytržený ze souvislosti. Letuška kladoucí před něj v letadle podnos s jídlem. Kufr na posteli. Televize s vypnutým zvukem. Květina z barevného skla, křiklavě oranžová a purpurová.

Už jsi o tom mluvil s Maxem?

V tomhle má pravdu, pomyslel si. S Maxem by si měl promluvit. A taky promluví, hned potom, co Blackburnovi sdělí špatnou zprávu.

Sanders se vrátil do kanceláře o půl třetí. Překvapilo ho, když tam našel Blackburna, jak stojí za jeho stolem a mluví do jeho telefonu. Právník zavěsil s mírně provinilým výrazem. „Ach, Tome. Dobře. Jsem rád, že ses vrátil.“ Obešel Sandersův stůl nazpět. Tak jak ses rozhodl.“

„Pečlivě jsem si to rozmyslel,“ řekl Sanders a zavřel dveře do sekretariátu.

„No a?“

„Rozhodl jsem se vzít si advokátku Luisu Fernandezovou od firmy Marin a Howard, aby mě zastupovala.“

Blackburn se zatvářil zmateně. „Aby tě zastupovala?“

„Ano. V případě, že se ukáže nutné podat soudní žalobu.“

„Soudní žalobu,“ opakoval Blackburn. „A soudní žalobu na co, Tome?“

„Na sexuální obtěžování podle článku VII,“ odpověděl Sanders.

„Ach, Tome,“ řekl Blackburn a nasadil truchlivý obličej. „To by nebylo moudré. To by bylo velice nemoudré. Naléhám na tebe, aby sis to ještě rozmyslel.“

„Rozmýšlel jsem si to celý den,“ řekl Sanders. „Ale je skutečností, že Meredith Johnsonová mě sexuálně obtěžovala, že dělala nemístné pokusy o sblížení a že já jsem ji odmítl. Ted' je uražená a chce se mi mstít. Jsem připraven se soudit, kdyby to zašlo až tak daleko.“

„Tome...“

„Tak to prostě je, Phile. To se taky stane, jestli mě přeložíš z téhle divize.“

Blackburn rozhodl rukama. „Jenže co očekáváš, že uděláme? Že přeložíme Meredith?“

„Ano,“ souhlasil Sanders. „Nebo že jí dáte výpověď. To je obvyklý postup, jak se zachází s nadřízeným, který se dopustil sexuálního obtěžování.“

„Jenže zapomínáš: ona tě taky obvinila ze sexuálního obtěžování.“

„Ona lže,“ prohlásil Sanders.

„Jenže neexistují žádní svědci, Tome. Nikde není žádný důkaz at' pro tu či onu verzi. Ty i ona jste našimi důvěryhodnými zaměstnanci. Jak očekáváš, že se rozhodneme, komu budeme věřit?“

„To je váš problém, Phile. Já můžu říct jenom tolik, že jsem nevinný. A že jsem připravený se soudit.“

Blackburn stál zachmuřeně uprostřed místnosti. „Luisa Fernandezová je chytrá obhájkyň. Nevěřím, že by ti doporučila takovýhle postup.“

„Ne. To je moje vlastní rozhodnutí.“

„Pak je velice nerozumné,“ řekl Blackburn. „Stavíš firmu do velice těžkého postavení.“

„Firma mě taky staví do velice těžkého postavení.“

„Nevím, co bych na to řekl,“ mnil Phil. „Doufám, že nás to nedonutí, abychom ti dali výpověď.“

Sanders na něj hleděl a klidně se střetl s jeho pohledem. „Já v to také doufám,“ odvětil. „Ale nemám důkazy, že firma bere moji stížnost vážně. Ještě dnes vyplním příslušný formulář na oficiální stížnost na sexuální obtěžování u Billa Evertse v personálním. A požádám Luisu, aby sepsala potřebné papíry a podala žalobu ke Komisi pro lidská práva našeho státu.“

„Kristepane.“

„Měla by to udělat zítra ráno jako první věc.“

„Nechápu, k čemu takový spěch.“

„Není žádný spěch. Jenom to podám. Aby byla moje stížnost zaznamenaná. Takový postup se ode mne přece vyžaduje.“

„Jenže to je velice vážná věc, Tome.“

„Já to vím, Phile.“

„Rád bych tě požádal o laskavost, jako svého přítele.“

„O copak?“

„Odlož oficiální žalobu. Alespoň tu ke Komisi pro lidská práva. Dej nám možnost, bychom mohli provést domácí

šetření, než se to všechno dostane ven.“

„Ale vy žádné domácí vyšetřování neprovádíte, Phile.“

„Ano, provádíme.“

„Dnes ráno jste dokonce ani nechtěli vyslechnout mou verzi celé události. Řekl jsi mi, že na tom nezáleží.“

„To není pravda,“ ohradil se Blackburn. „Tos mě naprosto nepochopil. Samozřejmě, že na tom záleží. A já tě ujišťuji, že jako součást vyšetřování tvou verzi pečlivě vyslechneme.“

„Když já nevím, Phile,“ řekl Sanders. „Nechápu, jak by se v tomhle případě mohla firma zachovat objektivně. Zdá se, že se všechno obrací proti mně. Všichni věří Meredith, a ne mně.“

„Ujišťuji tě, že tak tomu není.“

„Ale určitě to tak vypadá. Dnes ráno jsi mi řekl, jaké má skvělé konexe. Kolik má spojenců. Zmínil ses o tom několikrát.“

„Naše prošetření bude korektní a nestranné. Jenže v každém případě mi připadá rozumné, abych tě požádal, abys vyčkal jejího výsledku, než se obrátíš na státní úřad.“

„Jak dlouho chceš, abych čekal?“

„Třicet dní.“

Sanders se zasmál.

„Ale to je promlčecí lhůta pro podání žaloby na sexuální obtěžování. Mohl bys to stihnout za jeden den, kdybys chtěl.“

„Jenže musíš připustit, Tome, že právě teď jsme velice zaneprázdněni, všemi těmi poradami o fúzi.“

„To je tvůj problém, Phile. Já mám jiný problém. Moje nadřízená se ke mně zachovala v rozporu s právem a mně se zdá, že jako dlouholetý zaměstnanec firmy a vedoucí pracovník mám nárok, aby moje stížnost byla rychle vyřízena.“

Blackburn si povzdechl. „Tak dobře. Za chvíli se vrátím,“ řekl. Vyběhl z místnosti.

Sanders se zhroutil do křesla a zahleděl se do prázdna.

Už to propuklo.

O čtvrt hodiny později se Blackburn sešel s Garvinem v ředitelské zasedačce ve čtvrtém poschodí. Přítomni byli rovněž Stephanie Kaplanová a Bill Everts, vedoucí personálního oddělení DigiComu.

Blackburn začal poradu slovy: „Tom Sanders vyhledal právní pomoc zvenčí a hrozí podáním žaloby na Meredith Johnsonovou.“

„Ach, kristepane,“ řekl Garvin.

„Tvrdí, že byl sexuálně obtěžován.“

Garvin kopl do nohy od stolu. „Ten spratek.“

„Co říká, že se stalo?“ zeptala se Kaplanová.

„Ještě neznám všechny podrobnosti,“ řekl Blackburn. „Ale v podstatě tvrdí, že včera večer na něj Meredith ve své kanceláři vyzkoušela milostnou předeheru, že ji odmítl a ona že se mu nyní mstí.“

Garvin si dlouze povzdechl. „Doprdele,“ pravil. „To je přesně to, co jsem nechtěl, aby se stalo. To by mohlo skončit katastrofou.“

„Já vím, Bobe.“

„Udělala to?“ zeptala se Stephanie Kaplanová.

„Kristepane,“ odvětil Garvin. „Kdo to může vědět, za takové situace. To je vždycky problém.“ Obrátil se na Evertse. „Už s tím za tebou Sanders přišel?“

„Ne, ještě ne. Počítám, že přijde.“

„Musíme to udržet pod pokličkou,“ řekl Garvin. „To je zásadní.“

„Zásadní,“ souhlasila Kaplanová s přikývnutím. „Phil musí zajistit, aby se to nevyneslo z domu.“

„Snažím se,“ řekl Blackburn. „Jenže Sanders mluví o tom, že zítra podá žalobu ke Komisi pro lidská práva.“

„To je veřejná žaloba?“

„Ano.“

„Za jak dlouho se zveřejňuje?“

„Pravděpodobně za osmačtyřicet hodin. Záleží na tom, jak rychle komise papíruje.“

„Kristepane,“ řekl Garvin. „Osmačtyřicet hodin? Nepošetil se ten chlap? Copak si neuvědomuje, co provádí?“

„Myslím, že uvědomuje,“ řekl Blackburn. „Myslím, že to ví velice přesně.“

„Vydírání?“

„No. Tlak.“

„Už jsi mluvil s Meredith?“ zeptal se Garvin.

„Od rána ne.“

„Někdo si s ní musí promluvit. Já s ní promluví. Ale jak zastavíme Sanderse?“

„Požádal jsem ho, aby odložil žalobu u komise, dokud neukončíme naše vyšetřování, o třicet dní. Řekl, že ne. Řekl, že bychom to měli vyšetřit za jeden den.“

„No, v tom má pravdu,“ souhlasil Garvin. „Ze všech důvodů bysme měli to sakra vyšetřování skončit nejlíp za jeden den.“

„Bobe, nevím, jestli to je možné,“ ozval se Blackburn. „Máme tady vážné odhalení. Právo žádá po firmě, aby provedla důkladné a nestranné přešetření. Nesmí se zdát, že spěcháme nebo...“

„Prokristapána,“ přerušil ho Garvin. „Už nechci dál poslouchat tyhle právnícké kydy a fňukání. O čem se to bavíme? Dva lidi, tak? A žádní svědci, tak? Takže tu zbývají přesně dva lidi. Jak dlouho trvá vyslechnout dva lidi?“

„No, možná že to nebude zase tak jednoduché,“ prohlásil Blackburn s významným pohledem.

„Tak já ti povím něco o jednoduchosti,“ řekl Garvin. „Prostě to tak jednoduché bude. Conley-White je společnost posedlá tím, jak vypadá na veřejnosti. Prodávají učebnice školským radám, které věří na Noemovu archu. Prodávají dětské časopisy. Mají firmu na výrobu vitamínů. Mají firmu na zdravé jídlo, která vyrábí i jídlo pro děti. Duhovou pochoutku, nebo tak nějak. A teď Conley-White kupuje naši firmu a uprostřed celé akce je vedoucí pracovnice se skvělou pověstí, žena, která se má do dvou let stát generální ředitelkou, obviněna, že vyhledává sexuální služby u ženatého muže. Chápete, co udělají, jestli se to provalí ven? Pošlou nás k vodě. Víte, že Nichols hledá jakoukoli záminku, aby z téhle záležitosti vykličkoval. Tady by měl jednu perfektní. Kristepane.“

„Jenže Sanders už zpochybnil naši nestrannost,“ řekl Blackburn. „A nejsem si jistý, kolik lidí ví o těch, ehm, dřívějších problémech, které...“

„Už docela dost,“ vmísila se Kaplanová. „Copak se to neprobíralo na poradě vedení minulý rok?“

„Zkontrolujete všechny zápisy,“ poručil Garvin. „Neměli jsme přece žádné disciplinární problémy se stávajícími vedoucími pracovníky, je to pravda?“

„To je pravda,“ souhlasil Blackburn. „Naši současní vedoucí pracovníci nemohou být kritizováni nebo odvoláni z těchto důvodů.“

„A v minulém roce jsme nepřišli o žádné vedoucí pracovníky? Nikdo nebyl poslán do penze nebo přeložený?“

„Ne.“

„Dobře. Tak s ním vyjebejte.“ Garvin se obrátil na Evertse. „Bille, chci, abys prošel všechny personální záznamy a pečlivě si Sanderse prohlédl. Podívej se, jestli tam nemá nějakou kaňku nebo aspoň škraloupek. Jestli má, chci to vědět.“

„Ano,“ přitakal Everts. „Ale podle mého soudu je čistý.“

„Dobře,“ řekl Garvin, „připust' me, že je. Co by mohlo Sanderse přimět, aby od toho upustil? Co chce?“

„Myslím, že chce svoje místo, Bobe,“ řekl Blackburn.

„Svoje místo mít nemůže.“

„No, tak pak to je problém,“ míní Blackburn.

Garvin si odfrkl. „Kde nám teče do bot, za předpokladu, že s tím opravdu půjde k soudu?“

„Nemyslím, že by mohl vyhrát, na základě toho, co se stalo v té kanceláři. Naše nejslabší místo by tkvělo v tom, že by bylo doloženo naše nerespektování předepsaných náležitostí a provedení řádného vyšetřování. Už tohle samotné by Sandersovi mohlo stačit k vítězství, kdybychom nebyli opatrní. Tak to vidím já.“

„Takže budeme opatrní. Fajn.“

„Proto, přátelé,“ pokračoval Blackburn. „cítím se výrazně povinován zdůraznit potřebu opatrnosti. Maximální delikátnost této situace znamená, že musíme dbát i na sebemenší detail. Jak kdysi prohlásil Pascal, Bůh je v detailech. A v tomto případě mne nutí naprostá vyrovnanost vyhlídek u případného soudního procesu, abych připustil, že výsledek je zjevně nejasný, a my jsme povinováni učinit vše...“

„Phile,“ přerušil ho Garvin. „Nech těch kydů.“

„Mies,“ řekla Kaplanová.

„Cože?“ zeptal se Blackburn.

„Mies van der Rohe řekl, že Bůh je v detailech.“

„Jděte s tím doprdele,“ zahřímá Garvin a udeřil do stolu. „Hlavní je, že Sanders to vyhrát nemůže - jenom se nás pokouší ojet. A on to dobře ví.“

Blackburn zamrkal. „Nepoužil bych přesně tenhle obrat, ale...“

„Ale tak vypadá tahle zasraná situace.“

„Ano.“

„Tom je chytrý, víte,“ vmísila se Kaplanová. „Trochu naivní, ale chytrý.“

„Velice chytrý,“ připustil Garvin. „Nezapomínejte, je to můj žák. Naučil jsem ho všechno, co umí. Budou s ním velké problémy.“ Obrátil se na Blackburna. „Vraťme se k tomu hlavnímu. Co se to po nás chce? Nestrannost, pravda?“

„Ano...“

„A chceme ho odsud přeložit.“

„Správně.“

„Dobře. Přijme arbitráž?“

„Nevím. Pochybuju.“

„Proč ne?“

„Normálně používáme arbitráž jen tehdy, abychom se dohodli na odstupném pro zaměstnance, kteří odcházejí.“

„Tak?“

„Myslím, že na to bude pohlížet takhle.“

„Ale stejně to zkuste. Řekněte mu, že je nezávazná, a pokuste se ho přimět, aby to takhle přijal. Nabídněte mu tři jména a nechte ho, aby si jedno vybral. Zaříd'te arbitráž na zítřek. Musím s ním mluvit.“

„Asi ano. Nech mě, abych to zkusil jako první, a pak nastoupíš ty.“

„Dobře.“

„Ovšem,“ podotkla Kaplanová, „jestli se obrátíme na cizího smířčího soudce, vnášíme do hry prvek nepředvídatelnosti.“

„Máš na mysli, že by smířčí soudce mohl rozhodnout v náš neprospěch? Takové riziko беру,“ řekl Garvin. „Důležitá věc je, aby se ta záležitost rozhodla. Potichu - a rychle. Nechci, aby mi Ed Nichols ucukl. Tiskovou konferenci jsme naplánovali na páteční poledne. Chci, aby do té doby byla celá tahle aféra mrtvá a pohřbená, a chci, aby Meredith

Johnsonová byla v pátek ohlášena jako nová ředitelka divize. Je všem jasné, co se má stát?“

Všichni přitakali, že je.

„Pak to proved'te,“ rozkázal Garvin a opustil místnost. Blackburn vyrazil za ním.

Venku na chodbě řekl Garvin Blackburnovi: „Kristepane, to je bordel. Dovol, abych ti to řekl takhle. Jsem z toho velice nešťastný.“

„Já vím,“ zkormouceně souhlasil Blackburn. Smutně zavrtěl hlavou.

„Fakticky jsi toho hafánka znáček pořádně, Phile? Prokristapána. Mohls to udělat líp. Mnohem líp.“

„Jak? Co jsem mohl dělat? On tvrdí, že ho sváděla, Bobe. To je vážná věc.“

„Meredith Johnsonová je klíčová postava pro to, abychom úspěšně fúzovali,“ řekl Garvin kategoricky.

„Ano, Bobe. Samozřejmě.“

„Musíme ji podržet.“

„Ano, Bobe. Ale my oba víme, že v minulosti už...“

„Prokázala nemalou dávku vynikajícího řídicího talentu,“ přerušil ho Garvin. „Nedopustím, aby jí tahle směšná a neopodstatněná obvinění narušila kariéru.“

Blackburn si dobře uvědomoval, že Garvin neochvějně Meredith podporuje. Už po celá léta měl Garvin pro Johnsonovou slabost. Kdykoli se proti ní vznesla nějaká kritika, Garvin to nějak dokázal zamluvit, nebo ji přenesl na někoho jiného. V tomhle s ním nebyla kloudná řeč. Nyní však Blackburn dostal pocit, že to musí zkusit. „Bobe,“ řekl. „Meredith je jenom člověk. Víme, že má také své hranice možností.“

„Ano,“ souhlasil Garvin. „Je mladá. Nadšená. Čestná. Nemá chuť zabývat se firemní političkou. A samozřejmě, je žena. To je ve skutečnosti její hranice možností, to, že je žena.“

„Ale Bobe...“

„Říkám ti, už nemůžu dál poslouchat ty neustálé výmluvy, je mi z nich nanic,“ pokračoval Garvin. „U nás ve firmě nemáme ženy ve vysokých funkcích. Nemá je nikdo. Americký byznys je samý chlap. A kdykoli mluvím o tom, že jmenujeme nějakou ženu, pokaždé se ozývá nějaké ale, Bobe. K čertu s tím, Phile. Jednou už touhle skleněnou stěnou musíme prorazit.“

Blackburn si povzdechl. Garvin to znovu úspěšně zamluvil. „Bobe, nikdo přece není proti tomu...“ řekl.

„Ale ano, jsou. Ty jseš proti tomu, Phile. Ty mě pořád krmiš důvody, proč je Meredith nevhodná. A já ti říkám, že kdybych býval jmenoval nějakou jinou ženu, našly by se zase nějaké jiné důvody, proč se nehodí. A já ti říkám, že už toho mám dost.“

„Máš přece Stephanie,“ namítl Blackburn. „Máš Mary Anne.“

„Ústupky,“ řekl Garvin a odmítavě mávl rukou. „Budiž, ať si je finanční náměstek ve firmě ženská. Ať si jsou ženy na několika řídicích místech na střední úrovni. Ať se vlk nažere a koza zůstane celá. Fakta to nemění. Nemůžeš mi tvrdit, že proti chytré, schopné ženě začínající v byznysu nesměřuje stovka důvodečků, takových dobrých důvodečků, proč by neměla být povyšována, proč by neměla zastávat vyšší mocenskou pozici. Ale koneckonců je to jenom předsudek. A musí to přestat. Musíme dát těmhle schopným ženám slušnou příležitost.“

„Dobře, Bobe,“ řekl Blackburn. „Jenom si myslím, že by bylo z tvé strany prozíravé, kdybys Meredith seznámil se situací.“

„To udělám. Zjistím, co se sakra vlastně stalo. Víím, že mně to poví. Ale stejně se tahle záležitost musí rozetnout.“

„Ano, Bobe, to musí.“

„A chci, aby ti bylo jasné jedno. Očekávám, že uděláš všechno, co je třeba, aby se vyřešila.“

„Jistě, Bobe.“

„Všechno, co je třeba,“ opakoval Garvin. „Sanderse znáčkni. Tak, aby to pořádně pocítil. Zatřes mu klecí, Phile.“

„Dobře, Bobe.“

„Já to zařídím s Meredith. Ty se jen postarej o Sanderse. Chci, abys mu zatřásl tou jeho zasranou klecí tak, aby byl samá modřina.“

„Bobe.“ Meredith Johnsonová stála u jednoho z ústředních stolů v laboratoři konstrukčního oddělení, kde společně s Markem Lewynem prohlížela mechaniky Blesk rozebrané do posledního šroubku. Přehrabávala se v součástkách, když uviděla Garvina stojícího opodál. „Nemůžu ti ani říct, jak mě celá ta záležitost se Sandersem mrzí.“

„Máme s tím teď problémy,“ odpověděl Garvin.

„Pořád si přehrávám v hlavě, co se vlastně stalo,“ řekla. „Přemýšlím, co jsem měla udělat. Jenže on byl rozdivočený a vůbec se nekontroloval. Moc toho vypil a choval se ošklivě. Ne, že by se nám to všem nikdy v životě nestalo, ale...“ Pokrčila rameny. „Stejně, promiň mi to.“

„Zjevně chce podat žalobu na sexuální obtěžování.“

„To je nešťastné,“ řekla. „Ale myslím, že to je součást celé záležitosti - pokus mě ponížit, zdiskreditovat u lidí v divizi.“

„Nepřipustím, aby k tomu došlo,“ řekl Garvin.

„Má vztek, že jsem dostala jeho místo, a nedokázal se vyrovnat s tím, že jsem jeho nadřízená. Musel se pokusit odstranit mě z cesty. Někteří muži jsou prostě už takoví.“ Smutně zavrtěla hlavou. „Přes všechny ty řeči o nynějším mužském soucítění, jenom velice málo mužů je bohužel jako ty, Bobe.“

„Teď mám obavy, Meredith,“ řekl Garvin, „že jeho žaloba může narušit fúzi.“

„Nechápu, proč by tu měl být problém,“ odvětila. „Myslím, že to můžeme udržet pevně v rukách.“

„Je to problém, jestli podá žalobu ke státní Komisi pro lidská práva.“

„Chceš říct, že s tím půjde ven?“ zeptala se.

„Ano. Přesně to chci říct.“

Meredith se zahleděla do prázdna. Zdálo se, že poprvé ztratila svou suverenitu. Kousla se do rtu. „To by mohlo být velice nepřijemné.“

„To bych řekl. Poslal jsem za ním Phila, aby se ho zeptal, jestli by souhlasil s arbitráží. Se zkušeným člověkem mimo firmu. S někým, jako je třeba soudkyně Murphyová. Pokouším se to zařídit na zítřek.“

„Fajn,“ souhlasila Meredith. „Na dvě hodinky si zítra uvolnit rozvrh můžu. Ale nechápu, co můžeme očekávat, že z toho vyplyne. Nepřizná, co se stalo, tím jsem si jistá. A neexistuje žádný záznam ani žádný svědek.“

„Chtěl bych, abys mi přesto popsala,“ řekl Garvin, „co se včera večer stalo.“

„Ach, Bobe,“ povzddechla si. „Pokaždé, když si na to vzpomenu, mám si to za zlé.“

„Nemáš proč.“

„Já vím, ale stejně. Kdyby moje sekretářka neodešla, aby jednala o nájmu bytu, zazvonila bych na ni, a nic takového by se nestalo.“

„Myslím, že bys mi to raději měla říct, Meredith.“

„Samozřejmě, Bobe.“ Naklonila se k němu a několik minut tíše a klidně hovořila. Garvin stál vedle ní, a jak naslouchal, rozzlobeně vrtěl hlavou.

Don Cherry si položil nohy ve sportovních botách Nike na Lewynův stůl. „Jo? Takže se přihnal Garvin. A co se dělo pak?“

„Garvin tam postával v koutě a poskakoval z jedné nohy na druhou, jak to dělává. Čekal, až si ho všimneme.

Nepřiblížil k nám, čekal vzadu, až ho zaregistrujeme. Meredith se mnou rozmlouvala o Blesku, měl jsem dražvy rozebraný všude kolem po stole, a já jsem ji ukazoval, co jsme zjistili, že je blbě s těma laserovými hlavicema...“

„Chápala to?“

„Jo, zdá se dobrá. Sanders to není, ale je dobrá. Rychle se učí.“

„A má lepší parfém než Sanders,“ podotkl Cherry.

„Jo, její parfém se mi líbí,“ souhlasil Lewyn. „Stejně...“

„Sandersova kolínská zanechává v člověku pocit, že po něčem hodně toužíš.“

„Jo. Jenže Garvin se tím poskakováním brzy unavil a diskrétně a tiše zakašlal. Meredith ho zmerčila a pronesla ach, s mírným napětím v hlase, znáš takový ten zvuk, když se rychle a krátce nabere dech?“

„Hmm,“ řekl Cherry. „Probíráme tu umění, jak se předvádět, nebo co?“

„No, o to tu právě jde,“ odpověděl Lewyn. „Rozběhla se k němu a on ji napřáhl ruce vstříc a řeknu ti, že to vypadalo jako ta televizní reklama, kde k sobě běží dva milenci ve zpomaleném záběru.“

„Hmm,“ mýnil Cherry, „to se stará Garvinová pěkně nasere.“

„Ale teď to hlavní,“ pokračoval Lewyn. „Když už stáli vedle sebe, bok po boku, už to tak zase vůbec nevypadalo. Rozmlouvali a ona na něj mrkala a dělala oči, a on je to takovej tvrďas, že na to navenek nijak nereagoval, ale zabíralo to na něj.“

„To proto, že ona je vážně bezva,“ řekl Cherry. „Myslím na vzhled, má skvělou kapotáž, se špičkovým povrchem a leskem.“

„Jenže věc je v tom, že to vůbec nejsou milenci. Čumím a snažím se nečumět a řeknu ti, že milenci nejsou. Je v tom něco jiného. Je to skoro jako vztah otce a dcery, Done.“

„Jo. Klidně můžeš píchat vlastní dceru. Miliony lidí to taky dělají.“

„Ne, víš, co myslím? Chci říct, že Bob se v ní vidí. Vidí v ní něco, co mu připomíná sebe sama, když byl mladší. Svoji bývalou energii nebo co. A říkám ti, Done, ona to na něj hraje perfektně. Když si on založí ruce, ona taky. Když se opře o zeď, ona se o ni opírá taky. Přesně ho napodobuje. A říkám ti, Done, že zdálky ona vypadá úplně jako on.“

„Ne...“

„Ano. Obhlídni si to.“

„To by muselo bejt z hrozně velké dálky,“ řekl Cherry. Sundal nohy ze stolu, povstal a sbíral se k odchodu. „Takže k čemu jsme tady došli? Protekce díky převleku?“

„Já nevím. Ale Meredith s ním nějaký vztah má. Není to jenom čistý byznys.“

„Jo,“ souhlasil Cherry. „Nic není jenom čistý byznys. Na to jsem přišel už dávno.“

Luise Fernandezová vstoupila do své pracovny a odložila aktovku na podlahu. Prolistovala kupu telefonických vzkazů a obrátila se na Sanderse. „Copak se děje? Dnes odpoledně už třikrát volal Phil Blackburn.“

„To proto, že jsem mu řekl, že jsem si vás vzal jako svého právního zástupce a že jsem připravený jít se svou stížností k soudu. A, ehm, prohlásil jsem, že zítra podáte žalobu ke Komisi pro lidská práva.“

„Zítra to nemůžu udělat ani náhodou,“ odvětila. „A stejně bych vám nedoporučovala, abychom to dělali, v žádném případě. Pane Sandersi, nepravdivá prohlášení беру velice vážně. Už nikdy víckrát nespecifikujte mé počiny.“

„Promiňte,“ omluvil se. „Jenže všechno se děje tak strašně rychle.“

„Jen aby mezi námi bylo jasno. Nemám to ráda, a jestli se to stane ještě jednou, budete si muset najít nového právního zástupce.“ Znovu se jí ozval v hlase chlad, náhlý chlad. „A teď. Říkal jste Blackburn. Jak na to odpovíte?“

„Požádal mě, jestli bych nepřistoupil na arbitráž.“

„V žádném případě,“ řekla Fernandezová.

„Proč ne?“

„Arbitráž je jednoznačně výhodná pro firmu.“

„Prohlásil, že bude nezávazná.“
„Dokonce i tak. Obnáší to pro ně možnost volného předkládání dokladů. Neexistuje žádný důvod, abychom jim to dopřáli.“
„A říkal, že byste mohla být přítomna,“ pokračoval Sanders.
„Samozřejmě, že můžu být přítomna, pane Sandersi. To není žádný ústupek. Musíte mít s sebou svého právního zástupce pokaždé, jinak je jakákoli arbitráž neplatná.“
„Krátky jsou tři jména, která mi dal, jako možní smírčí soudci.“ Sanders jí podal lístek papíru.
„Krátky na něj pohlédla. „Obvyklí podezřelí. Jedna z nich je lepší než ti dva druzí. Jenže já pořád ne...“
„Chce, aby se arbitráž uskutečnila zítra.“
„Zítra?“ Fernandezová se na něj pronikavě zahleděla a opřela se zády o opěradlo židle. „Pane Sandersi, já jsem všemi čtyřmi pro rychlé řešení, ale tohle je směšné. Do zítřka nemůžeme být hotovi. A jak jsem vám říkala, nemohu vám doporučit, abyste souhlasil s arbitráží, a to za žádných okolností. Je tu něco, co ještě nevím?“
„Ano,“ připustil.
„Tak ven s tím.“
Zaváhal.
„Jakékoli sdělení, které mi učiníte, je přísně důvěrné,“ řekla.
„Dobře. DigiCom se chystá sloučit s jednou newyorskou společností jménem Conley-White.“
„Takže je pravda, co se povídá.“
„Ano,“ přitakal. „Mají v úmyslu oznámit fúzi na tiskové konferenci v pátek. A mají v úmyslu vyhlásit Meredith Johnsonovou jako novou viceprezidentku firmy, také v pátek.“
„Rozumím,“ řekla. „Tak proto Phil tak naléhá.“
„Ano.“
„A vaše stížnost pro něj představuje bezprostřední a vážný problém.“
Přikývl. „Řekněme, že to přichází ve velice citlivou chvíli.“
Na okamžik se odmlčela a prohlížela si ho bedlivě přes čtecí brýle. „Pane Sandersi, špatně jsem vás odhadla. Měla jsem dojem, že jste bojácný člověk.“
„Oni mě nutí, abych si tak počínal.“
„Nutí?“ Pokusila se ho pohledem odhadnout. Pak stiskla tlačítko interkomu. „Bobe, řekni mi, co mám zítra na rozvrhu. Pár věcí musím zrušit. A požádej Herba a Alana, aby sem přišli. Řekni jim, ať všeho nechají. Tohle je důležitější.“ Odstrčila stranou papíry. „Jsou všichni smírčí soudci na seznamu volní?“
„Počítám, že ano.“
„Požádám o Barbaru Murphyovou. O soudkyni Murphyovou. Nebude vám moc po chuti, ale odvede lepší práci než ti druzí dva. Jestli budu moci, pokusím se to domluvit na odpoledne. Potřebujeme čas. Jinak někdy před obědem. Uvědomujete si riziko, které podstupujete? Hádám, že uvědomujete. To, co jste se rozhodl sehrát, je velice nebezpečná hra.“ Znovu stiskla interkom. „Bobe? Zruš Rogera Rosenberga. Zruš Ellen, je na šestou. Připomeň mi, abych zavolala manželovi a řekla mu, že nepřijdu na večeři.“ Pohlédla na Sanderse. „Vy taky ne. Potřebujete si zavolat domů?“
„Moje žena s dětmi odlétá z města večer.“
Zvedla obočí. „Pověděl jste jí všechno?“
„Ano.“
„Myslíte to vážně.“
„Ano,“ odvětil. „Myslím to vážně.“
„Dobře,“ řekla. „To taky budete muset. Buďte upřímní, pane Sandersi. To, do čeho jste se pustil, není striktně vzato právníká záležitost. V podstatě hrajete na to, že na ně vykonáváte nátlak.“
„Ovšem.“
„Ode dneška do pátku jste v pozici, kdy na svou firmu můžete vyvíjet značný tlak.“
„Ovšem.“
„A oni na vás, pane Sandersi. Oni na vás také.“

Zjistil, že se nachází v zasedačce a sedí proti pěti lidem, kteří si všichni dělali poznámky. Po obou stranách Louise Fernandezové byli dva mladí právníci, žena jménem Eileen a muž jmenující se Richard. Pak tu seděli ještě dva detektivové, Alan a Herb, první vysoký a pohledný, druhý pomešší a zavalitý, s podobanou tváří a fotoaparátem, který mu visel kolem krku.

Fernandezová přiměla Sanderse, aby s vynecháním podružných detailů znovu odvyprávěl celý příběh. Často ho přerušovala, aby mu kladla otázky, zaznamenávala si časy, jména a důležité podrobnosti. Dva mladí právníci nepronesli ani slovo, ačkoli Sanders měl silný pocit, že mladé ženě je nesympatický. Oba detektivové byli také prakticky zticha, až na několik momentů. Když se Sanders zmínil o Meredithině sekretářce, Alan, ten pohledný, řekl: „Její jméno ještě jednou?“

„Betsy Rossová.“

„Sídli ve čtvrtém poschodí?“

„Ano.“

„Kdy chodí domů?“

„Včera večer odcházela ve čtvrt na sedm.“

„Možná, že se s ní budu chtít příležitostně setkat. Můžu jít nahoru do čtvrtého poschodí?“

„Ne. Všichni návštěvníci se musí hlásit dole na vrátnici.“

„Co kdybych jí nesl balíček? Přijímala by ho Betsy?“
„Ne. Zásilky se přijímají centrálně.“
„No dobře. A co květiny? Ty se smějí dopravit rovnou?“
„Ano, počítám, že ano. Chcete říct květiny pro Meredith?“
„Ano,“ řekl Alan.
„Hádám, že ty byste mohl donést osobně.“
„Fajn,“ uspokojil se Alan a udělal si poznámku.
Podruhé ho zastavili, když se zmínil o uklízečce, kterou viděl na odchodu z Meredithiny kanceláře.
„DigiCom používá úklidovou firmu?“
„Ano. AMS - American Management Services. Sídli tady nahoře na...“
„Znám je. Na Boyleově ulici. Kdy nastupuje úklidová četa do budovy?“
„Obvykle kolem sedmé.“
„A tuhle ženu neznáte. Popište ji.“
„Okolo čtyřicítky. Černá. Velice štíhlá, prosedivělé vlasy, kudrnaté.“
„Vysoká? Malá? Jaká?“
Pokrčil rameny. „Střední postavy.“
„To moc není,“ řekl Herb. „Nemůžete nám o ní říct ještě něco?“
Sanders zaváhal. Zavzpomínal. „Ne. Fakticky jsem ji nevnímal.“
„Zavřete oči,“ vyzvala ho Fernandezová.
Zavřel je.
„Dýchejte zhluboka a vraťte se v čase zpátky. Je večer. Byl jste v Meredithině kanceláři, dveře byly zavřené téměř hodinu, absolvoval jste celou záležitost a teď opouštíte místnost, vycházíte ven... Jak se otevírají dveře, dovnitř, nebo ven?“
„Dovnitř.“
„Takže zatahnete za kliku... vycházíte ven... Rychle, nebo pomalu?“
„Jdu rychle.“
„Vycházíte do sekretariátu... Co vidíte?“
Ven ze dveří. Do sekretariátu, výtahy přímo před ním. Pocit, že je celý zvalený, vykořeněný, doufá, že nepotká nikoho, kdo by ho uviděl. Dívá se doprava na stůl Betsy Rossové: čistý, uklizený, židle přistrčená až ke stolní desce. Zápisník. Plastický kryt přes počítač. Stále rozsvícená stolní lampa.
Šlehl pohledem doleva, u stolu druhé sekretářky uklízečka. Vedle ní stojí velký šedý vozík s čistícími potřebami. Uklízečka zvedá koš na odpadky, aby jej vyprázdnila do plastického pytle, který je zavěšený na jednom konci vozíku. Žena se uprostřed pohybu zarazí a zvědavě na něj hledí. Napadne ho, jak dlouho už tady je a co všechno zevnitř zaslechla. Laciné rádio na vozíku vyhrává jakousi hudbu.
„Doprdele,“ řve za ním Meredith, „za tohle tě zabiju.“
Uklízečka to slyší. Sanders se stydí, odvrací od ní pohled a žene se k výtahu. Téměř se ho zmocňuje panika. Tiskne knoflík.
„Viděl jste tu ženu?“ ptá se Fernandezová.
„Ano. Ale odehrálo se to všechno tak rychle... A nechtěl jsem se po ní ohlížet.“ Sanders zavrtěl hlavou.
„Kde jste teď? U výtahu?“
„Ano.“
„Vidíte tu ženu?“
„Ne. Nechtěl jsem se po ní ohlížet.“
„Dobře. Vraťme se zpět. Ne, ne, jen mějte oči pěkně zavřené. Pokusíme se o to znovu. Nadechněte se a jdeme znovu... Dobře... Tentokrát to všechno uvidíte zpomaleně, jako zpomalený film. Tak... vycházíte ze dveří... a řekněte mi, až ji poprvé uvidíte.“
Vychází ze dveří. Všechno se děje pomalu. Hlava mu s každým krokem mírně poskakuje nahoru a dolů. Do sekretariátu. Stůl vpravo, uklizený, rozsvícená lampa. Nalevo druhý stůl, uklízečka zvedá...
„Už ji vidím.“
„Dobře, teď si zafixujte, co vidíte. Jako by to byla fotografie.“
„Jasně.“
„Nyní se na ni podívejte. Můžete se na ni znovu podívat.“
Stojí s odpadkovým košem v ruce. Zírá na něj, chladně zdvořilým pohledem. Je jí kolem čtyřicítky. Krátké vlasy, kudrnaté. Modrý úbor, jako pokojská v hotelu. Stříbrný řetízek kolem krku - ne, jsou to zavěšené brýle.
„Nosí brýle, zavěšené na krku na kovovém řetízku.“
„Dobře. Máte spoustu času. Není žádný spěch. Prohlédněte si ji od hlavy k patě.“
„Pořád se jí dívám do tváře...“ Hledí na něj. Chladně zdvořilý výraz.
„Nedívejte se jí do tváře. Prohlédněte si ji celou.“
Úbor. K pasu zavěšené lahvičky se spreji. Modrá sukně po kolena. Bílé boty. Jako zdravotní sestra. Ne. Plátěnky. Ne. Silnější - běhací boty. Silné podrážky. Tmavé tkanice. Něco divného s tkaničkami.
„Má na nohou... něco jako běhací boty. Postarší dámička v maratonkách.“
„Dobře.“
„Má u nich nějaké divné tkaničky.“
„Dokážete rozeznat co?“

„Ne. Jsou tmavé. Něco divného. Nerozeznám to...“

„Dobře. Otevřete oči.“

Díval se na těch pět proti sobě. Rázem byl nazpět v zasedačce. „To bylo divné,“ řekl.

„Kdybychom měli čas,“ řekla Fernandezová, „opatřila bych profesionálního hypnotizéra, který by vás provedl celou událostí. Zjistila jsem, že to někdy může být velice užitečné. Jenže my čas nemáme. Hoši? Je pět. Raději byste měli vyrazit.“

Dva detektivové si sebrali své poznámky a odešli.

„Co budou dělat?“

„Kdybychom s tím šli k soudu,“ odvětila Fernandezová, „měli bychom právo vyslechnout svědky - klást otázky lidem u firmy, kteří by mohli mít nějaké informace, týkající se tohoto případu. Za současných okolností ovšem nemáme právo nikoho vyslýchat, protože arbitráž je soukromá záležitost. Ale jestli se jedna sekretářka od DigiComu nechá po pracovní době pozvat na drink od pohledného poslíčka a jestli se jejich rozhovor stočí na řeči o sexu v kanceláři, tak to se prostě stává.“

„Vy takové informace můžete použít?“

Fernandezová se zasmála. „Nejdřív se podívejme, co zjistíme,“ odvětila. „Teď bych si chtěla ještě projít několik bodů vašeho příběhu, zejména od toho okamžiku, kdy jste se rozhodl, že s paní Johnsonovou nechcete mít intimní styk.“

„Znovu?“

„Ano. Ale nejdříve musím udělat několik věcí. Musím zavolat Philu Blackburnovi a domluvit zítřejší sezení. A ještě musím zkontrolovat několik dalších věcí. Přerušme to teď a sejděme se znovu za dvě hodiny. Mezitím, už jste si vyklidil kancelář?“

„Ne,“ řekl.

„Ale vyklidit byste si ji raději měl. Odstraňte všechno osobní či inkriminující. Od téhle chvíle počítejte s tím, že vám otevírají šuplíky, prohlížejí spisy, čtou poštu, odposlouchávají telefony. Všechny stránky vašeho života jsou nyní veřejné.“

„Dobře.“

„Takže si zkontrolujte stůl a všechny spisy. Odstraňte všechno, co má soukromou povahu.“

„Dobře.“

„Jestli máte v počítači hesla, změňte je. Vymažte ze souborů všechna elektronická data, která mají soukromou povahu.“

„Dobře.“

„A nestačí, že je vymažete. Přesvědčte se, zda jsou skutečně odstraněná a že už je nelze obnovit.“

„Dobře.“

„Není od věci udělat stejné věci i doma. Se svým psacím stolem, spisy a počítačem.“

„Dobře.“ Zauvažoval: doma? Skutečně by se mu vloupali do domu?

„Pokud máte jakékoli delikátní materiály, které chcete uchovat, přineste je sem Richardovi,“ řekla a ukázala na mladého právníka. „Odnese je do depozitní schránky, kde je pro vás uloží. Neříkejte mi to. Nic o tom nechci vědět.“

„Dobře.“

„Teď si promluvíme o telefonování. Pokud od téhle chvíle budete muset učinit jakýkoli delikátní hovor, nepoužívejte svůj telefon v kanceláři, ani svůj mobilní či domácí telefon. Použijte veřejnou telefonní stanici, ale netelefonujte na kartu, dokonce ani na svou soukromou kartu. Opatřete si namísto toho ruličku čtvrtáků a naházejte je dovnitř.“

„Vážně si myslíte, že to je nutné?“

„Já vím, že to je nutné. A teď. Existuje něco ve vaší minulosti, po dobu, kterou jste strávil u firmy, o čem by se mohlo říct, že není v pořádku?“ Pronikavě si ho prohlížela přes brýle.

Pokrčil rameny. „Myslím, že ne.“

„Vůbec nic? Neuvedl jste na své původní žádosti o místo vyšší kvalifikaci? Nevyrazil jste na hodinu nějakého zaměstnance? Nezpochybňovalo se někdy vaše chování nebo nějaké rozhodnutí? Nebyl jste někdy předmětem interního firemního vyšetřování? A pokud jste třeba i nebyl, provedl jste někdy podle vlastního názoru něco nevhodného, jakkoli by to bylo zanedbatelné?“

„Kristepane,“ odvětil. „Jsem tam dvanáct roků.“

„Přemýšlejte o tom, zatímco budete uklízet. Potřebuju vědět všechno, co by proti vám mohla firma vytáhnout. Protože jestli můžou, určitě to udělají.“

„Dobře.“

„A ještě jedna věc. Z toho, co jste mi řekl, usuzuji, že lidem u vaší firmy je naprosto jasné, proč Johnsonová tak rychle povýšila mezi vedoucí pracovníky.“

„To je pravda.“

„Zjistíte to.“

„To nebude tak snadné,“ namítl Sanders. „Sice o tom všichni mluví, ale nezdá se, že by něco konkrétního věděli.“

„Jenže pro všechny ostatní,“ řekla Fernandezová, „je to jenom drb. Pro vás je to ovšem životně důležité. Musíme se dozvědět, kde vlastně má konexe a na jakém základě existují. Jestli to budeme vědět, máme šanci celou věc na ni vytáhnout. Ale jestli ne, pane Sandersi, pravděpodobně nás roztrhají na kusy.“

Do DigiComu se Sanders vrátil v šest. Cindy si uklízela stůl a chystala se k odchodu.

„Nějaké telefony?“ zeptal se, když vešel do své kanceláře.

„Jenom jeden,“ odpověděla. Z hlasu jí znělo napětí.

„Kdo to byl?“
„John Levin. Říkal, že to je důležité.“ Levin byl provozní ředitel u jednoho z dodavatelů součástek pro drahy. Ať chtěl Levin cokoli, mohlo to počkat.
Sanders pohlédl na Cindy. Napětí z ní přímo číselo, byla téměř na pokraji slz.
„Něco se stalo?“
„Ne. Byl to jenom dlouhý den.“ Pokrčila rameny: hraná lhostejnost.
„Něco, o čem bych měl vědět?“
„Ne. Byl klid. Žádné jiné hovory jsi neměl.“ Zaváhala. „Tome, chci jenom, abys věděl, že nevěřím tomu, co o tobě říkají.“
„A co o mně říkají?“
„O Meredith Johnsonové.“
„A co o ní?“
„Žes ji sexuálně obtěžoval.“
Vyhrkla to a pak vyčkávala. Pozorovala ho a očima mu měřila tvář. Mohl na ní pozorovat nejistotu. Sanderse přepadl nepříjemný pocit ze zjištění, že žena, se kterou společně pracoval po tolik roků, je jím nyní tak zjevně nejistá.
„Není to pravda, Cindy,“ řekl pevně.
„Dobře. Ani jsem si nemyslela, že je. Jenom to teď tady všichni...“
„Není na tom ani kousek pravdy.“
„Fajn. Dobře.“ Přikývla a zastrčila diář do šuplíku. Zdálo se, že je celá dychtivá, aby už byla pryč. „Potřebuješ, abych tu zůstala?“
„Ne.“
„Na shledanou, Tome.“
„Na shledanou, Cindy.“
Vešel do své kanceláře a zavřel za sebou dveře. Usedl za stůl a chvíli si ho prohlížel. Všechno vypadalo netknuté. Ťukl do klávesnice a rozsvítil se monitor. Začal důkladně probírat jednu zásuvku za druhou a snažil se rozhodnout, co odstranit. Vzhledl k monitoru a spatřil, že bliká ikona elektronické pošty. Loudavě ji odkliknul.

POČET DEPEŠÍ: 3. CHCEŠ JE ČÍST IHNED?

Kliknul myší na ANO. Okamžik nato se na monitoru objevila první zpráva.

ZAPEČETĚNÉ DRAJVY BLESK JSOU NA CESTĚ K TOBĚ DNEŠNÍ DHL. MĚL BYS JE MÍT ZÍTRA. DOUFÁM, ŽE NĚCO NAJDEŠ... JAFAR JE STÁLE VÁŽNĚ NEMOCEN. ŘÍKAJÍ, ŽE MOŽNÁ ZEMŘE.

ARTHUR KAHN

Znovu kliknul myší a objevila se druhá depeše.

TI FIŠKUSOVÉ SE TU ROJEJ POŘÁD. UŽ NĚCO VÍŠ?

EDDIE

Ted' se Sanders o Eddieho nemohl starat. Kliknul a objevila se třetí zpráva.

HÁDÁM, ŽE JSI NEČETL STARÁ ČÍSLA COMLINE. ZAČNI PŘED ČTYŘMI ROKY.

KAMARÁD

Sanders civěl na obrazovku. ComLine byly firemní noviny DigiComu - měsíčník o rozsahu osmi stran, naplněný užvaněnými výčty nových pracovníků, čerstvě povýšených funkcionářů a nově narozených dětí. Letním programem softbalového týmu a podobnými koninami. Sanders jej nikdy ani neotevřel a neuměl si představit, proč by se k tomu měl snižovat nyní.

A kdo to je Kamarád?

Odkliknul na obrazovce položku REPLY.

NELZE ODPOVĚDĚT - ADRESA ODESILATELE NEUVEDENA

Odkliknul položku SENDER INFO. Tam by se měl dozvědět jméno a adresu osoby, která mu e-mail odeslala. Jenže namísto toho spatřil husté řádky:

FROM UU5.PSI.COM!UWA.PCM.EDU!CHARON TUE JUN 16
04:43:31 REMOTE FROM DCCSYS
RECEIVED: FROM UUPSI5 BY DCCSYS.DCC.COM ID AA02599;
TUE, 16 JUN 4:42:19 PST

RECEIVED: FROM UWA.PCM.COM.EDU BY UU5.PSI.COM (5.65B/4.0.071791/PSI/PSINET)
ID AA28153; TUE, 16 JUN 04:24:58 -0500
RECEIVED: FROM RIVERSTYX.PCM.COM.EDU BY UWA.PCM.COM.EDU (4.1/SMI/4.1)
ID AA15969; TUE, 16 JUN 04:24:56 PST
RECEIVED> BY RIVERSTYX.PCM.COM.EDU (920330.SGI/5.6)
ID AA00448; TUE, 16 JUN 04:24:56 -0500
DATE> TUE, 16 JUN 04:24:56 -0500
FROM: CHARON@UWA.PCM.COM.EDU (KAMARAD)
MESSAGE-ID: <9212220924.AA90448@RIVERSTYX.PCM.COM.EDU>
TO: TSANDERS@DCC.COM

Sanders jen zíral. Relace k němu vůbec nepřišla zevnitř z firmy. Podíval se na routing Internetu. Internet je největší počítačová síť rozšířená po celém světě a spojující univerzity, obchodní společnosti, státní agentury i soukromé uživatele. Sanders sice nebyl příliš s Internetem obeznámen, ale připadalo mu, že depeše od „Kamaráda“, ze sítě s názvem CHARON, vzešla od UWA.PCM.COM.-EDU, ať už se pod tím skrývalo cokoli. Zjevně nějaký druh vzdělávací instituce. Stiskl klávesu PRINT SCREEN a v duchu si poznamenal, že to musí odeslat Bosakovi. Beztak s Bosakem potřeboval mluvit.

Vyšel na chodbu a vzal si list, který vyjel z tiskárny. Pak se vrátil do kanceláře a zahleděl se na obrazovku. Rozhodl se, že se tomu člověku pokusí odpovédět.

Odesílatel: TSANDERS@DCC.COM
Adresát: CHARON@UWA.PCM.COM.EDU

JAKÁKOLI POMOC VELMI VÍTÁNA.

SANDERS

Stiskl klávesu SEND. Pak se rozhodl vymazat jak původní depeši, tak i svou odpověď.

LITUJI, TUTO DEPEŠI NELZE VYMAZAT.

E-mail byla někdy chráněna praporkem, který zabraňoval, aby se vymazala.
Napsal: nechráněná depeše

DEPEŠE JE NECHRÁNĚNA.

Napsal: vymazat E-Mail.

LITUJI, TUTO DEPEŠI NELZE VYMAZAT.

Co to sakra znamená, pomyslel si. Systém musí někde viset. Možná ho ruší adresa Internetu. Rozhodl se vymazat depeši na úrovni systému.

Napsal: system

JAKÁ ÚROVEŇ?

Napsal: SYSOP

LITUJI, TVOJE OPRÁVNĚNÍ NEOBSAHUJE PŘÍSTUP K SYSOP.

„Kristepane,“ řekl nahlas. Odebrali mu jeho oprávnění. Nemohl tomu ani uvěřit.
Napsal: vypiš oprávnění.

SANDERS, THOMAS L.
PŘEDCHOZÍ UŽIVATELSKÁ ÚROVEŇ: 5 (SYSOP)
ZMĚNA UŽIVATELSKÉ ÚROVNĚ: ÚT 16. ČERVNA 16:50
SOUČASNÁ UŽIVATELSKÁ ÚROVEŇ: 0 (VSTUP)
ŽÁDNÉ DALŠÍ MODIFIKACE

Tak tady to měl: odebrali mu přístup k systému. Uživatelská úroveň nula byla taková, kterou ve firmě dostávaly sekretářky.

Sanders se zhroutil v křesílku. Měl pocit, jako by ho právě vyhodili. Poprvé si začal uvědomovat, co ho vlastně doopravdy čeká.

Jasně neměl času nazbyt. Otevřel první zásuvku a okamžitě postřehl, že pera a tužky jsou velice pečlivě poskládané.

Někdo tady už byl. Otevřel spodnější šuplík se šanony. Zbývalo jich tu nějakých pět, všechny ostatní scházely.

Někdo mu už stůl pěkně pročesal.

Rychle vstal a zamířil k velké registratuře, jejíž několik skříněk stálo za Cindiným stolem. Skřínky bývaly zamčené, ale Sanders věděl, na kterém místě ve stole Cindy klíče přechovává. Našel je a odemkl skříňku s materiály z letošního roku. Skříňka zela prázdnotou. Nezůstal tu ani jeden jediný šanon. Vybrali úplně všechno.

Otevřel skříňku s předcházejícím rokem. Prázdna.

S rokem předtím. Prázdna.

Všechny ostatní. Prázdne.

Kristepane, pomyslel si. Není divu, že se Cindy chovala tak chladně. Museli sem vyslat celou tlupu stěhováků s vozíky, aby to tu všechno vyčistili za jedno jediné odpoledne.

Sanders registraturu znovu pozamykal, vrátil klíče do Cindina stolu a zamířil po schodech dolů.

Redakce ComLinu byla ve druhém poschodí. Teď už byla úplně opuštěná s výjimkou jedné sekretářky, která právě končila. „Ach, pan Sanders. Zrovna jsem se chystala odejít.“

„Kvůli mně zůstat nemusíte. Chtěl jsem si jenom ověřit pár věcí. Kde archivujete stará čísla ComLinu?“

„Všechna jsou na té polici naproti.“ Ukázala na řadu hromádek se starými vydáními. „Hledáte něco konkrétního?“

„Ne. Klidně běžte domů.“

Sekretářka zaváhala, ale nakonec sebrala kabelku a pustila se ke dveřím. Sanders přešel k polici. Jednotlivá čísla byla naskládána do sloupců po šesti měsících. Pro jistotu začal desátým sloupcem - před pěti lety.

Pustil se do rychlého listování a očima letmo registroval nekonečné podrobnosti o sportovních zápasech a jejich výsledcích a výrobní údaje uvolněné pro tisk. Už po několika minutách zjistil, že je obtížné udržet plnou pozornost. A samozřejmě nevěděl, co vlastně hledá, ačkoli se dohadoval, že to bude cosi o Meredith Johnsonové.

Než narazil na první článek, prošel celé dva sloupce starých čísel.

JMENOVÁNA NOVÁ ZÁSTUPKYNĚ ŘEDITELE

Cupertino, 10. května. Prezident DigiComu Bob Garvin dnes oznámil jmenování Meredith Johnsonové do funkce zástupkyně ředitelky odboru marketinku a propagace u naší divize telekomunikací. Bude přímo podřízena řediteli divize Howardu Gottfriedovi. Meredith Johnsonová (30) k nám přišla z funkce viceprezidentky marketingového oddělení firmy Conrad Computer Systems v Sunnyvale. Předtím pracovala jako vedoucí sekretariátu v Novell Network Division v Mountain View.

Meredith Johnsonová, která absolvovala Vassar College a Stanford Business School, se nedávno provdala za Garyho Henleye, ředitele odboru marketinku u CoStaru. Blahopřejeme! Paní Johnsonová, nově příchozí k DigiComu...

Zbytek článku přeskočil, byl to obvyklý propagační blábol. Fotografie otisknutá společně s článkem zachycovala všední podobu čerstvé absolventky ekonomie: na šedavém pozadí se světlem dopadajícím zpoza jednoho ramena zabírala mladou ženu s vlasy po ramena v pážecím stylu, s přímým odhodlaným pohledem, plachým i tvrdým zároveň, a s pevnými ústy. Meredith vypadala podstatně mladší než nyní.

Sanders pokračoval v listování starými čísly. Pohlédl na hodinky. Bylo už téměř sedm a to ještě chtěl zavolat Bosakovi. Dostal se ke konci roku a stránky neobsahovaly prakticky nic jiného než obvyklé vánoční plky. Jeho pozornost upoutal obrázek Garvina s jeho rodinou (Veselé vánoce vám přeje váš boss! Cha, cha, cha!), protože ukazoval Boba s jeho předchozí ženou společně s jejich třemi dětmi ve studentském věku, shluknutými kolem velikánského stromu.

Žil Garvin stále ještě s Emily? To nikdo netušil. Garvin byl mazaný. Člověk nikdy nevěděl, co má za lubem.

Sanders přešel k následujícímu sloupci s dalším rokem. Předpovědi prodeje na leden. (Pusťme se do toho a půl je hotovo!) Otevření fabriky s mobilními telefony v Austinu, Garvinův snímek, jak v ostrém slunečním světle přestřihuje pásku. Článek o Mary Anne Hunterové, přicházející právě k firmě - „kurážná atletka Mary Anne Hunterová ví, co chce od života...“ Celých několik týdnů jí pak nikdo neřekl jinak než kurážná Mary, než je uprosila, aby toho nechali.

Sanders zrychlil listování. Smlouva s irskou vládou na pozemek v Corku. Údaje o prodeji za druhý kvartál. Výsledek jejich zápasu v košíkové proti Aldusu. Pak černý rámeček:

JENNIFER GARVINOVÁ

Jennifer Garvinová, studentka třetího ročníku právnické fakulty Boalt Hall v Berkeley, tragicky zahynula 5. března při automobilové nehodě v San Franciscu. Bylo jí čtyřicet let. Jennifer už byla přijata firmou Harley, Wayne a Myers a měla nastoupit okamžitě po promoci. Zádušní mše pro rodinné přátele a mnoho jejích spolužáků byla sloužena v presbyteriánském kostele v Palo Alto. Všichni, kdo chtějí složit pamětní dar, mohou zaslat svůj příspěvek na konto nadace Matky proti opilým řidičům. My všichni u Digital Communications vyjadřujeme rodině Garvinových svou nejhlubší soustrast.

Sanders si vzpomínal, že to bylo období složité pro všechny. Garvin byl nedůtklivý a duchem nepřítomný, pil přes míru a často vůbec nepřišel do práce. Nedlouho poté vyplulo veřejně na povrch, že má problémy v manželství. Během dvou let se rozvedl a brzy nato si vzal Emily Chenovou, mladou, ještě ne třicetiletou pracovníci z ředitelství. Avšak došlo i k dalším změnám. Všichni se shodovali, že Garvin po smrti své dcery už nikdy nebyl tentýž šéf jako

předtím.

Garvin sice zůstal i nadále drzgrešle, ale nyní vykazoval sklony k ochranářství, stal se méně bezohledným. Někdo tvrdil, že Garvinovi prostě přestaly kvést růže, ale tím to vůbec nebylo. Jen si náhle uvědomil, že životu nelze poroučet, a to jej přivedlo k tomu, že začal věci řídit způsobem, jakým to dříve nedělal. Garvin si vždycky hrál na jakousi všemocnou Evoluci: vysadil člověka na mořský břeh a sledoval, jestli se uchytlí, anebo zahyne. Tohle z něj dělalo sice nemilosrdného, avšak pozoruhodně spravedlivého šéfa. Pokud člověk svou práci dělal dobře, bylo to oceněno. Jestli na ni nestačil, dostal padáka. S těmito pravidly byli všichni srozuměni. Jenže po smrti Jennifer se všechno změnilo. Nyní měl mezi zaměstnanci i ve výrobním programu vyloženě své oblíbence, kterým vykazoval náklonnost, zatímco jiné opomíjel, přes zřejmé důkazy, které měl přímo pod nosem. Stále častěji a častěji rozhodoval podle naprosté libovůle. Garvin požadoval po skutečnosti, aby se děla způsobem, jakým on si přál. To mu dodávalo nový zápal, novou představu, jak by firma měla vypadat. Jenže z firmy se tak zároveň stalo mnohem obtížnější pracoviště. Mnohem víc podléhající vnitřní politice.

Sanders tyhle trendy naprosto ignoroval. Počínal si tak, jako by stále pracoval ve starém DigiComu - ve firmě, kde všechno záleželo jen na tom, jaké člověk dosahuje výsledky. Jenže taková firma už zjevně byla fikcí.

Sanders pokračoval v listování časopisy. Články o prvních jednáních spojených s továrnou v Malajsii. Fotka Phila Blackburna v Irsku, jak podepisuje smlouvu s městem Cork. Nové výrobní údaje z továrny v Austinu. Začátek výroby mobilního telefonu vzoru A22. Narození, úmrtí a jmenování do funkcí. Výsledky baseballového týmu DigiComu.

JOHNSONOVÁ NA ŘEDITELSTVÍ

Cupertino, 20. října. Meredith Johnsonová byla jmenována novou zástupkyní ředitele sekretariátu ústředního ředitelství v Cupertinu a nahradila velmi oblíbeného Harryho Warnera, který po patnácti letech služby odešel do důchodu. Johnsonová tím opustila marketinkovou divizi, kde s velkými úspěchy pracovala po celý rok, před níž k naší firmě přišla. Ve své nové funkci bude velmi úzce spolupracovat s Bobem Garvinem na zahraniční agendě DigiComu.

Byl to však připojený snímek, co přitáhlo Sandersovu pozornost. Opět všední portrét, jenže Johnsonová na něm už vypadala naprosto odlišně. Vlasy měla velice světlé. Úpravný vzhled pážete z univerzity byl tentam. Nechala si účes sestříhat nakrátko, měla jakousi ležérní trvalou. Byla také mnohem méně zmalovaná než předtím a vesele se smála. Celkový dojem byl ten, že vypadala mnohem mladší, otevřenější a nevinnější.

Sanders se zamračil. Rychle zalistoval nazpět čísla, která už prohlédl. Vrátil se až ke sloupci s vánočními obrázky a přáním Veselé vánoce vám přeje váš boss! Cha, cha, cha!

Prohlédl si rodinnou fotografii. Garvin stál za svými třemi dětmi, dvěma syny a dcerou. To tedy musela být Jennifer. Jeho žena Harriet stála na jednom kraji. Garvin se na fotce usmíval a rukou lehce spočíval na rameni své dcery. Ta byla vysoké, atletické postavy, na hlavě měla krátké, velice světlé a kudrnaté vlasy.

„Hergot,“ řekl nahlas.

Rychle listoval nazpět k prvnímu článku, aby se podíval na původní fotografii Johnsonové. Srovnal ji s tou pozdější. Nebylo pochyb o tom, co provedla. Dočetl zbytek prvního článku:

Paní Johnsonová, nově přichází k DigiComu, si s sebou přináší značnou obchodní bystrost, jiskrný humor a svištivý softbalový nadhoz. Je to skvělá posila týmu DigiComu! Vítáme tě, Meredith!

Její přátele, kteří neskrývají svůj obdiv, nikterak nepřekvapí, že v Connecticutu byla finalistkou soutěže Miss v kategorii do dvaceti let. Za svých studentských let ve Vassar byla vysoce ceněna jak jako členka tenisového družstva, tak i v debatním kroužku. Byla rovněž členkou Fi Beta Kapa. Jako hlavní obor vystudovala psychologii se specializací na abnormální psych. Doufáme, že to tady nebudeš potřebovat, Meredith! Ekonomii na Stanfordu vystudovala s vyznamenáním, jako jedna z předních z ročníku. Meredith nám řekla: „Jsem ráda, že přicházím k DigiComu, a těším se, že tady, u firmy s velkou budoucností, udělám skvělou kariéru.“ Nedokázali bychom se vyjádřit lépe, paní Meredith Johnsonová!

„Ale doprdele,“ komentoval Sanders. Nic z toho ani netušil. Meredith od samého počátku sídlila v Cupertinu, Sanders ji vůbec neviděl. Jednou do ní narazil, brzy po jejím příchodu, ještě předtím, než změnila účes. Účes - a co ještě?

Bedlivě si oba obrázky prohlédl. Postřehl ještě další drobné změny. Nechala si udělat v obličejí chirurgický zásah? To nemohl zjistit. Avšak při porovnání obou portrétů se její zjev docela určitě proměnil.

Nyní už jen rychle prolétl zbývajících čísly časopisu přesvědčen, že se dozvěděl, co se dozvědět měl. Sledoval už jen titulky:

**GARVIN VYSÍLÁ JOHNSONOVOU DO TEXASU,
ABY DOHLÉDLA NA TOVÁRNU V AUSTINU**

**NOVÉ KONTROLNÍ ODDĚLENÍ PŘI
ŘEDITELSTVÍ POVEDE JOHNSONOVÁ**

JOHNSONOVÁ BUDE PRACOVAT

PŘÍMO POD GARVINEM
JAKO ORGANIZAČNÍ ŘEDITELKA

JOHNSONOVÁ: TRIUMF V MALAJSI
KONFLIKT VYŘEŠEN

NAŠE VYCHÁZEJÍCÍ HVĚZDA
MEREDITH JOHNSONOVÁ
SKVĚLÁ MANAŽERKA S VYNIKAJÍCÍMI
TECHNICKÝMI ZNALOSTMI

Tento poslední titulek běžel nad rozsáhlým profilem Johnsonové, výrazně umístěným na druhé straně časopisu. Vyšel v ComLinu v předposledním čísle. Když jej Sanders nyní pročítal, uvědomil si, že byl zamýšlen pro zaměstnance firmy - aby připravil cestu pro červnové jmenování. Tenhle článek byl zkušební balónek, který Cupertino vypustilo, aby zjistilo, zda je Meredith přijatelná, aby vedla technickou divizi v Seattlu. Jediná potíž byla v tom, že Sanders jej nikdy neviděl. A nikdo se mu o něm ani slůvkem nezmínil.

Článek zdůrazňoval technické znalosti, které si Johnsonová osvojila za léta, po která ve firmě pracovala. Citoval její slova: „Kdysi v Novellu jsem začínala jako technička. Technické obory jsem si zamilovala a velice ráda bych se k nim vrátila nazpět. Koneckonců základem firmy vyrábějící nejmodernější techniku, jako je DigiCom, je právě výrazná technická inovace. Každý dobrý manažer musí být schopen řídit technickou divizi.“

A měl to.

Podíval se na datum: 2. května. Publikováno před šesti týdny. Což znamenalo, že článek byl napsán ještě přinejmenším dva týdny předtím.

Jak už vyslovil podezření Mark Lewyn, Meredith Johnsonová věděla přinejmenším dva měsíce předem, že se stane hlavou divize moderní techniky. Což naopak znamenalo, že o Sandersovi se nikdy neuvažovalo, že se stane ředitelem. Nikdy nedostal žádnou šanci.

Rozhodlo se dávno předtím.

Celé měsíce předem.

Sanders zaklel, odnesl články ke xeroxu a okopíroval si je. Pak vrátil časopisy na polici a redakci opustil.

Nastoupil do výtahu. Už tam byl Mark Lewyn. „Ahoj, Marku,“ pozdravil ho Sanders. Lewyn mu neodpověděl. Sanders stiskl knoflík do přizemí.

Dveře se zavřely.

„Jenom doufám, že kurva dobře víš, co děláš,“ řekl Lewyn vztekle.

„Myslím, že vím.“

„Protože takhle bys nám to mohl zkurvit všem. Víš to?“

„Zkurvit co?“

„Protože když máš staženou prdel, to není náš problém.“

„Nikdo netvrdí, že je.“

„Nevím, co s tebou je,“ řekl Lewyn. „Chodíš pozdě do práce, nezavoláš mi, když mi slíbíš, že zavoláš... Co je s tebou, máš trable doma? Sere se ti to se Susan?“

„Tohle se Susan nijak nesouvisí.“

„Jo? Myslím, že ano. Přišels pozdě dva dny po sobě a dokonce i když jseš tady, chodíš jak spící panna. Jak nějaká pojebaná spící panna, Tome. Chci říct, cos to sakra provedl, žeš šel večer za Meredith do kanceláře?“

„Požádala mě, abych za ní přišel. Je přece mou nadřizenou. Chceš snad říct, že jsem tam chodit neměl?“

Lewyn znechuceně zavrtěl hlavou. „Vyser se na tyhle nevinný řečičky. Copak ty necejtíš za nic zodpovědnost?“

„Zač...“

„Podívej, Tome, všichni u firmy vědí, že Meredith je píchačka. Víš, jak jí říkají? Meredith Jebavá. Pichna jak dělo. Všichni vědí, že nad ní drží ochrannou ruku Garvin, takže si může dělat, co se jí zachce. A jí se chce pohrát si pěkně s chlapečkama, kteří jí vlezou do kanclíku na konci pracovní doby. Dá si pár skleniček vína, trochu se jí do tváře nažene krev a vyžaduje služby. Od poslíčků, od nováčků, od mladých účetních. Od kohokoli. A nikdo se neodvážá ozvat se slovem, protože Garvin si myslí, že ona je svatá. Takže, jak to přijde, že to všichni ve firmě vědí, akorát ty ne?“

Sanders ohromeně mlčel. Nevěděl, jak odpovědět. Zíral na Lewyna stojícího těsně u něj, přihrbeně, s rukama v kapsách. Ve tváři cítil Lewynův dech. Avšak Lewynova slova slyšel. Zněla, jako by k němu přicházela z ohromné dálky.

„Tak co, Tome. Chodíš po stejnejch chodbách, dejháš ten samej vzduch jako my všichni. Víš, co kdo provádí. A štráduješ si to rovněma nohama přímo do její kanceláře... a sakra dobře přitom víš, co se stane. Meredith naprosto jasně oznámila celému světu, že ti chce vyhulit frantíka. Po celej den ti osahávala ruku, vrhala na tebe ty svoje významný pohledy a zase ti mačkala pazouru. Ach, Tome. To jsem ráda, že tě zase vidím. Tak a teď mi nepovídej, žeš nevěděl, k čemu v tý kanceláři dojde! Běž do prdele, Tome. Jseš sráč.“

Dveře výtahu se otevřely. Před nimi, v opuštěné hale v přízemí, houstla temnota nastávajícího červnového večera. Venku se sypal řídký deštík. Lewyn vyrazil ke dveřím, pak se obrátil. Hala se rozezvučela jeho hlasem.

„Nenapadlo tě,“ řekl, „že se chováš přesně jako ty ženský? Tak, jak to pokaždý říkají? Kdo, já? Mě by to nikdy ani ve snu nenapadlo. Vždycky říkají: Já za to přece nemůžu. Vůbec mě ani nenapadlo, když jsem s ním chlastala a líbala se

s ním a šla k němu domů a lehla si s ním do postele, že mě ošuká. Tak tohle ne, můj milej. To jsou kydy, Tome. Nezodpovědný kydy. A měl by ses zamyslet nad tím, co ti říkám, protože v týhle firmě je spousta nás, co pracujeme stejně tvrdě jako ty, a nechceme vidět, jak se kvůli tobě podělá ta fúze a akciovka pro nás pro všechny. Když chceš předstírat, že nepoznáš, že po tobě vyjíždí ženská, tak si předstírej. Jenže tohle už okrádá i mě a já tě posílám do prdele.“

Lewyn vyrazil ven. Dveře výtahu se začaly zavírat. Sanders mezi ně strčil ruku, takže mu přivřely prsty. Vytrhl ruku ven a dveře se znovu otevřely. Vyběhl do haly za Lewynem.

Popadl ho za rameno. „Marku, počkej, poslechni...“

„Už si s tebou nemám co říct. Mám děti, mám k nim zodpovědnost. Ty táhni do prdele!“

Lewyn setřásl Sandersovu ruku, strčil do dveří, otevřel je a vyšel jimi. Rychle se hnul ulicí pryč.

Jak se skleněné dveře zavíraly, Sanders zahlédl pohybující se světlý záblesk. Otočil se.

„Myslím, že to bylo trochu nefér,“ řekla Meredith Johnsonová. Stála asi pět metrů za ním, poblíž výtahů. Měla na sobě cvičební úbor - tmavomodré elastáky a tilko - a v ruce nesla sportovní tašku. Vypadala nádherně, v jistém smyslu výrazně eroticky. Sanderse přepadlo napětí: v celé hale nebyla živá duše. Zůstali tu sami.

„Ano,“ odvětil. „Myslím, že to bylo nefér.“

„Chci říct k ženám,“ řekla Meredith. Přehodila si tašku přes rameno. Pohyb jí nadzvedl tilko a odhalil nahé břicho nad elastáky. Potřásla hlavou a odhodila si vlasy z tváře dozadu. Na okamžik se zarazila a pak promluvila. „Chci ti říct, že mě to všechno mrzí,“ pronesla. Neustále přitom mířila k němu, důvěrně, téměř plíživě. Hovořila tiše. „Nikdy jsem nic takového nechtěla, Tome.“ Pozvolna se k němu přiblížila ještě víc, jako by byl nějaké divoké zvíře, které by mohla vyplašit. „Chovám vůči tobě jenom ty nejvřelejší pocity.“ Ještě blíž. „Jenom ty nejvřelejší.“ Blíž. „Nemůžu si pomoci, Tome, jestli tě pořád chci.“ Blíž. „Jestli jsem udělala něco, čím jsem tě urazila, omlouvám se.“ Teď už byla velice blízko, tělem se ho téměř dotýkala, prsy měla jen pár centimetrů od jeho paže. „Upřímně mě to mrzí, Tome,“ řekla tiše. Zdálo se, že se úplně nechává unášet city, prsa se jí zvedala a klesala a hleděla na něj vlhkýma, prosebnýma očima. „Můžeš mi odpustit? Prosím tě? Přece víš, co k tobě cítím.“

Rázem jím proběhly všechny dávno známé pocity, dávné vzrušení. Zaťal zuby. „Meredith. Co bylo, bylo. Přestaň s tím, prosím tě.“

Okamžitě změnila tón a gestem ukázala na ulici. „Poslechni, mám tu auto. Můžu tě někam hodit?“

„Ne, díky.“

„Prší. Myslím, že bych tě klidně mohla někam zavézt.“

„Nemyslím, že to je dobrý nápad.“

„Jenom proto, že tak leje.“

„Tady jsme v Seattlu,“ odvětil. „Tady prší pořád.“

Pokrčila rameny, došla ke dveřím, opřela se o ně celou vahou a vystrčila přitom boky. Pak se ohlédla a usmála se. „Budu si pamatovat, že v tvé přítomnosti nesmím nosit elastáky. Je to trapné, zvlhla jsem z tebe.“

Pak se odvrátila, strčila do dveří, rychle přeběhla k autu a nasedla dozadu. Zavřela dvířka, ohlédla se po něm a vesele mu zamávala. Auto odjelo.

Sanders uvolnil pěsti. Zhluboka se nadechl a pomalu ze sebe nechal zase vzduch unikat. Celé tělo měl napjaté. Vyčkával, dokud auto nezmizí, pak vyšel ven. Ve tváři ucítil déšť, chladný večerní větřík.

Přivolał si taxi. „Hotel Four Seasons,“ řekl řidiči.

Zatímco se Sanders vezl v taxiku, díval se z okna a zhluboka oddechoval. Měl dojem, že pořád nemůže chytit dech. Setkání s Meredith ho těžce vynervovalo. Zejména proto, že k němu došlo těsně po rozmluvě s Lewynem.

Sanderse mrzelo, co mu Lewyn řekl, jenže Marka člověk nemůže brát až tak moc vážně. Lewyn měl horkou hlavu umělce, který si kompenzoval své tvůrčí napětí tím, že se rozčiloval. Většinu svého života se nad něčím vztekal. Lewyn se vztekal rád a dobře. Sanders ho znal už dlouho. Osobně nikdy nepochopil, jak to Adele, Markova manželka, dokáže vydržet. Adele byla jednou z mála těch zázračně klidných, takřka flegmatických žen, které klidně dokázaly telefonovat, zatímco po ní obě děti šplhaly, tahaly ji za ruce a chrlily na ni otázky. Podobným způsobem Adele nechala Lewyna, aby se vysopil, a dělala si přitom svoje. Fakticky všichni Lewyna nechávali, aby se vysopil, protože všichni věděli, že se nakonec tak moc zase neděje.

Zároveň však byla pravda, že Lewyn měl velký instinkt pro názory a postoje veřejnosti. To také bylo tajemství jeho úspěchu coby designéra. Lewyn rozhodl: „Pastelové barvy,“ a všichni si zoufali a říkali, že nové barvy vypadají přílišně. Jenže o dva roky později, když nové výrobky sjely z linky, pastelové barvy byly přesně to, co všichni chtěli. Takže Sanders byl nucen připustit, že to, co o něm Lewyn řekl, brzy budou říkat i druzí. Lewyn vyjádřil názor všech zdejších zaměstnanců: že Sanders kazí šance všem.

Tak dobře, ať kazím, pomyslel si.

A pokud se týkalo Meredith - měl zřetelný pocit, že si s ním tam v hale pohrávala. Škádliła ho, hrála si s ním. Nechápal, proč se chovala tak důvěrně. Sanders proti ní podal velice vážné obvinění. A přece se chovala, jako by ji to vůbec neohrožovalo. Byla obdařená takovým nadáním nic si nepřipouštět, takovou lhostejností, že mu z toho bylo parádně nanic. Mohlo to znamenat jediné tolik, že ví, že se za ni Garvin bezvýhradně postaví.

Taxi zajelo na příjezdovou cestu k hotelu. Vpředu spatřil Meredithino auto. Rozmlouvala s řidičem. Ohlédla se a uviděla ho.

Nedalo se udělat nic jiného než vystoupit a pustit se ke vchodu.

„Sleduješ mě?“ zeptala se s úsměvem.

„Ne.“

„Určitě?“

„Nesleduju, Meredith. Tím jsem si jistý.“

Nastoupili na pojezdové schody vedoucí z ulice do haly. Postavil se na eskalátoru za ni. Otočila se na něj. „Kéž bys mě sledoval.“

„Jo. No, ale nesleduju.“

„To by bylo prima,“ řekla. Svůdně se usmála.

Nevěděl, co na to říct, jen zavrtěl hlavou. Zbytek cesty už ujeli mlčky, pokud nedorazili do skvěle zdobené haly. Řekla: „Jsem v pokoji číslo 423. Můžeš mě kdykoli přijít navštívit.“ A zamířila k výtahům.

Vyčkal, dokud neodejde, pak přešel halu a zabočil vlevo k restauraci. Zastavil se u vchodu a spatřil Dorfmana u rohového stolu, jak večerí s Garvinem a Stephanií Kaplanovou. Max řečnil a zároveň zeširoka gestikuloval. Garvin a Kaplanová se oba předkláněli a naslouchali. Sandersovi se vybavilo, že Dorfman byl kdysi ředitelem firmy - a podle toho, co se tradovalo, ředitelem velmi mocným. Byl to právě Dorfman, kdo přesvědčil Garvina, aby rozšířil výrobní program přes modemy k mobilním telefonům a bezdrátovým komunikačním prostředkům, kdysi v dobách, kdy ještě nikdo netušil spojovací článek mezi počítači a telefony. Dnes bylo takové spojení zřejmě všem, jenže na počátku osmdesátých let se ještě utápělo v temnotách. Dorfman tehdy prohlásil: „Váš byznys není hardware. Váš byznys jsou spojové prostředky. Váš byznys je přístup k informacím.“

Dorfman také vytvořil firmu po personální stránce. Kaplanová pravděpodobně dlužila za své místo jeho jasnozřivému dobrozdání. Na Dorfmanovo doporučení přišel do Seattlu Sanders. Díky Dorfmanovi dostal místo Mark Lewyn. A za ta léta zmizela pěkná řádka viceprezidentů, protože Dorfman shledal, že nemají dostatečný rozhled či vitalitu. Byl to mocný spojenec, nebo smrtelný protivník.

A jeho pozice v okamžiku fúze byla stejně silná. Ačkoli Dorfman odstoupil z místa ředitele už před řadou let, stále ještě vlastnil velkou část akcií DigiComu. A stále ještě měl takové kontakty a prestiž v tomhle oboru a ve finančních kruzích, že případnou fúzi podstatně zjednodušovaly. Jestli Dorfman požehná podmínkám fúze, jeho obdivovatelé v bankách Goldman a Sachs a First Boston snáze uvolní peníze. Ale jestli Dorfman bude nespokojený, jestli naznačí, že fúze takových dvou firem nemá smysl, celá akce by se mohla zhatit. Všichni to věděli. Všichni velice dobře věděli, jakou mocí vládne - a nejlépe Dorfman sám.

Sanders u vchodu do restaurace zabrzdil, váhal, jestli má pokračovat dál. Po chvíli Max vzhlédl a spatřil ho. Aniž přestal mluvit, nepatrně zavrtěl hlavou: ne. Pak udělal mezi slovy nepatrný pohyb rukou a klepl si do hodinek. Sanders přikývl, vrátil se nazpět do haly a posadil se. Na klíně držel haldu xerokopií ComLinu. Pročítal je znovu a opět studoval způsob, jakým si Meredith pozměnila vizáž.

O pár minut později se přihnál Dorfman ve svém kolečkovém křesle. „Tak, Thomasi. Jsem rád, že se v životě nenudiš.“

„Co to má znamenat?“

Dorfman se zasmál a zagestikuloval směrem k restauraci. „Nemluví se tam o ničem jiném. Jediným tématem dnešního večera jsi ty a Meredith. Všichni jsou z toho úplně rozrušení. Tak ustaraní.“

„Včetně Boba?“

„Ano, zajisté. Včetně Boba.“ Přijel k Sandersovi blíž. „Ted' s tebou nemůžu pořádně mluvit. Máš něco konkrétního?“

„Myslím, že by ses měl podívat na tohle,“ řekl Sanders a podal Dorfmanovi xerokopie. Myslel si, že Dorfman by mohl obrázky zanést Garvinovi. Dorfman by dokázal přimět Garvina, aby pochopil, co se tu ve skutečnosti děje.

Dorfman si je na okamžik mlčky prohlížel. „Taková půvabná žena,“ řekl. „Tak nádherná...“

„Všimni si těch rozdílů, Maxi. Podívej, co se sebou provedla.“

Dorfman pokrčil rameny. „Změnila účes. Velice lichotivé. Tak?“

„Myslím, že si taky nechala udělat plastiku.“

„To by mě nepřekvapilo,“ odvětil Dorfman. „Dělá to tolik žen, v téhle době. Pro ně je to něco, jako když si vyčistíš zuby.“

„Mám z toho husí kůže.“

„Proč?“ opáčil Dorfman.

„Protože to je podvod, proto.“

„Jaký podvod?“ namítl Dorfman a pokrčil rameny. „Je vynalézavá. Tím líp pro ni.“

„Vsadím se, že Garvin nemá ani potuchy, co s ním provádí,“ řekl Sanders.

Dorfman zavrtěl hlavou. „Nebojím se o Garvina,“ řekl. „Mám strach o tebe, Thomasi, a z tohohle tvého rozhořčení - hmm?“

„Já ti řeknu, proč jsem rozhořčený,“ odpověděl Sanders. „Protože tohle je intrikánské svinstvo, které může udělat jenom ženská, chlap nikdy. Proměnila si vzhled, obléká se a chová jako Garvinova dcera a to ji zvýhodňuje. Protože já se nemůžu přestrojít za Garvinovu dceru.“

Dorfman si povzdychl, zavrtěl hlavou. „Thomasi. Thomasi.“

„No, nemůžu. Nebo můžu?“

„Ty to vychutnáváš? Vypadáš, že je ti v tvém rozhořčení dobře.“

„Není.“

„Tak toho nech,“ řekl Dorfman. Obrátil svoje kolečkové křeslo tak, aby se natočil přímo proti Sandersovi. „Přestaň říkat tyhle nesmysly a podívej se pravdě do očí. Mladí zaměstnanci postupují po firemním žebříčku tak, že se spojují s mocnými, staršími lidmi. Pravda?“

„Ano.“

„Vždycky to tak je. Kdysi bývala taková aliance formální - učeň a mistr, nebo žák a učitel. Tak to bylo zamýšleno, ano? Jenže dnes je neformální. Dnes hovoříme o rádčích. Mladí lidé v byznysu mají své rádce. Pravda?“

„Dobře...“

„Tak. A jakpak se mladí se svým rádcem spojují? Jak takový proces vypadá? Zprv s ním vyjadřují souhlas, jsou starší osobě nápomocni, dělají práce, které je zapotřebí udělat. Zadruhé se snaží být pro starší osobu přitažliví - napodobují její postoje a záliby. Zatřetí prosazováním - přebírají jejich agendu uvnitř firmy.“

„To je všechno hezké,“ řekl Sanders. „Jenže co to má společného s plastickou chirurgií?“

„Vzpomínáš si, jak jsi přišel do DigiComu, do Cupertina?“

„Ano, vzpomínám“

„Přesl jsi z DEC. V roce 1980?“

„Ano.“

„V DEC jsi nosil každý den do práce sako a kravatu. Ale když jsi přišel k DigiComu, viděls, že Garvin chodí v džínách. A brzy jsi už nosil džínasy taky.“

„Jistě. To byl styl, který byl ve firmě zavedený.“

„Garvin fandil Giants. Začal jsi chodit na zápasy do Candlestick Parku.“

„Byl to přece boss, prokristapána.“

„A Garvin rád hrál golf. Tak jsi začal s golfem, ačkoli jsi ho nenáviděl. Vzpomínám si, že sis mi stěžoval, jak ti to jde na nervy. Práskat vši silou do debilního malého bílého míčku.“

„Poslechni. Nepořídil jsem si plastiku na ksichtě, abych vypadal jako jeho dítě.“

„Protože jsi nemusel, Thomasi,“ řekl Dorfman. Podrážděně rozhodil rukama. „Copak to vážně nechápeš? Garvinovi se zamlouvali neuhlazení, agresivní mladí mužové, kteří pili pivo, kteří kleli, kteří balili holky. A tehdy jsi všechny tyhle věci dělal taky.“

„Byl jsem mladý. Tohle prostě mladí muži dělávají.“

„Ne, Thomasi. To je to, co se Garvinovi líbilo, že mladí muži dělají.“ Dorfman zavrtěl hlavou. „Mnohé z toho je podvědomé. Vztah je podvědomý, Thomasi. Ale úkol utvořit vztah se různí, záleží na tom, zda jsi stejného pohlaví jako ta osoba, či nikoli. Jestliže je tvým rádcem muž, můžeš se chovat jako jeho syn nebo bratr nebo otec. Anebo si můžeš počínat jako ten muž, když byl mladší - můžeš mu připomínat jeho samotného. Pravda? Ano, už ti to došlo. Dobře.“

Ovšem když jsi žena, všechno je jinak. Nyní musíš být rádcova dcera nebo milénka nebo manželka. Nebo třeba sestra. V každém případě to je značně odlišná role.“

Sanders se zamračil.

„Vidám to teď často, když muži začínají pracovat pod vedením žen. V mnoha případech si nedokáží vytvořit vztah, protože nevědí, jak se chovat coby podřízení ženě. Ne tak, aby jim to bylo příjemné. Avšak v jiných případech muži naopak snadno vklouznou do podřízeného vztahu vůči ženě. Pak jsou to řádní synové či nápodoby milence nebo manžela. A pokud si počínají dobře, ostatní ženy ve firmě se vztekají, protože cítí, že nemohou soutěžit ve vztahu k šéfové coby syni nebo milenci nebo manželé. Tudíž mají dojem, že muži mají výhodu.“

Sanders mlčel.

„Chápeš?“ zeptal se Dorfman.

„Říkáš, že se to děje na obou stranách.“

„Ano, Thomasi. Je to nevyhnutelné. Je to proces.“

„Nepovídej, Maxi. Není na tom nic nevyhnutelného. Když Garvinovi zahynula dcera, byla to osobní tragédie. Byl silně rozrušený a Meredith začala profitovat z...“

„Stop,“ zabrzdil ho našťavaně Dorfman. „Takže chceš měnit lidskou přirozenost? K tragédiím dochází neustále. A lidé na nich neustále profitují. To není nic nového. Meredith je inteligentní. Je nádherné pozorovat, že taková inteligentní, vynalézavá žena je také krásná. Ona je boží dar. Je rozkošná. V tom je tvoje potíž, Thomasi. A ještě dlouhou dobu bude.“

„Co to...“

„A namísto toho, aby ses pokusil vyřešit si svoje problémy, ztrácíš čas takovými... trivialitami.“ Podal mu obrázky nazpět. „Tohle není důležité, Thomasi.“

„Maxi, prosím tě...“

„Nikdy jsi nebyl dobrý ve firemní politice, Thomasi. V tom tvoje síla nebyla. Tvoje síla byla v tom, že sis dokázal vzít technický problém a rozebrat si ho, chytit pod krkem techniky, povzbuzovat je a vyhrožovat jim, a nakonec ho vyřešit. Dokázal jsi, že to fungovalo. Nebo snad ne?“

Sanders přikývl.

„Jenže teď opouštíš pole, kde jsi silný, a dáváš se namísto toho do hry, která ti nesedí.“

„To znamená co?“

„Myslíš si, že budeš vyhrožováním soudním procesem vykonávat nátlak na ni a na firmu. Ve skutečnosti ji hraješ do not. Připustil jsi, aby zvolila zbraně, Thomasi.“

„Musel jsem přece něco podniknout. Porušila zákony.“

„Porušila zákony,“ ironicky ho napodobil Dorfman uříkavým tónem. „No tohle, no představte si! A ty jsi úplně bezbranná chudinka. Tvoje těžká situace mě naplňuje zármutkem.“

„Není to tak snadné. Má všude konexe. Má mocné zastánce.“

„Opravdu? Každý vedoucí pracovník s mocnými zastánci má také mocné odpůrce. A Meredith má také nějaké.“

„Říkám ti, Maxi,“ nedal se Sanders, „je nebezpečná. Je jedna z těch, co je na fakultě vychováni, že hlavní je to, jak věci vypadají na povrchu, že image je všechno, a na tom, co umíš, zas až tak nezáleží.“

„Ano,“ souhlasně přikývl Dorfman. „Stejně jako mnoho dalších dnešních mladých vedoucích pracovníků. Velice obratně si umějí vytvořit image. Velice je zajímá, jak zmanipulovat skutečnost. Fascinující trend.“

„Nemyslí, že je schopná řídit divizi.“

„A co na tom, když ne?“ odsekl Dorfman. „Jaký rozdíl to znamená pro tebe? Jestli se ukáže neschopná, Garvin to nakonec pochopí a nahradí ji. Jenže v té době ty už budeš dávno pryč. Protože ty s ní tuhle hru prohraješ, Thomasi. Umí lépe proplovat v politice než ty. Uměla to vždycky.“

Sanders přikývl. „Je bezohledná.“

„Bezohledná nebezohledná, je šikovná. Má dobrý instinkt. Zatímco tobě schází. Prohraješ všechno, když budeš tvrdohlavě pokračovat tímhle způsobem. A svůj osud si budeš zasluhovat, protože se chováš jako blázen.“

Sanders mlčel. „Co mi doporučuješ, abych udělal?“

„Ach. Takže teď chceš poradit?“

„Ano.“

„Opravdu?“ Zasmál se. „O tom pochybuju.“

„Ano, Maxi. Chci.“

„Dobře. Tady máš radu. Vrať se, omluv se Meredith, omluv se Garvinovi a vzdej se svého místa.“

„To nemůžu.“

„Pak ale ode mne nechceš radu.“

„Tohle udělat prostě nemůžu, Maxi.“

„Jsi na to příliš pyšný?“

„Ne, ale...“

„Prostupuje tě hněv. Jak se ta žena mohla odvážit takhle se zachovat. Porušila zákon a musí před soud. Je nebezpečná, musí se jí to zatrhnout. Naplňuje tě lahodné, spravedlivé rozhořčení. Pravda?“

„Táhni k čertu, Maxi. Tohle prostě nemůžu udělat, to je všechno.“

„Samozřejmě, že to udělat můžeš. Co chceš říct tím, že nemůžeš?“

„Ne. Nemůžu.“

Dorfman pokrčil rameny. „Tak co potom po mně chceš? Přišel ses mě zeptat na radu proto, abys ji neposlechl? To není nic moc.“ Zakřenil se. „Mám ještě spoustu dalších rad, které neposlechněš.“

„Jako co?“

„Proč se staráš, když je neposlechněš?“

„Pověz, Maxi.“

„Myslím to vážně. Neposlechněš je. Oba tady pouze marníme čas. Běž pryč.“

„Jenom mi to řekni, prosím tě.“

Dorfman si povzdychl. „Ale jen proto, že si tě pamatuju z dob, kdy ses choval rozumně. Bod jedna. Posloucháš mě?“

„Ano, Maxi. Poslouchám.“

„Bod číslo jedna: O Meredith Johnsonové víš už všechno, co vědět potřebuješ. Takže ji teď pusť z hlavy. Ona není tvoje starost.“

„Co tím chceš říct?“

„Neskákej mi do řeči. Bod číslo dvě. Zbraně vybírej ty, nenechávej to na ní.“

„To znamená co?“

„To znamená, vyřeš ten problém.“

„Vyřeš jaký problém? Soudní proces?“

Dorfman si odflkl a bezmocně rozhodil rukama. „Ty jsi nemožný. Jenom tu marním čas.“

„Chceš říct, abych nepodával tu žalobu?“

„Copak neumíš anglicky? Vyřeš ten problém. Dělej, co dobře umíš. Dělej svou práci. A teď už běž pryč.“

„Ale Maxi...“

„Nemůžu pro tebe nic udělat,“ řekl Dorfman. „Je to tvůj život. Musíš nadělat svoje vlastní chyby. A já se musím vrátit ke svým hostům. Ale pokus se tomu trochu věnovat pozornost, Thomasi. Nezaspi to. A pamatuj, všechno lidské chování má svoje důvody. Každé chování řeší nějaký problém. Dokonce i tvoje vlastní chování, Thomasi.“

Roztočil kola vozičku a odjel nazpět do restaurace.

Sakra Max, uvažoval, zatímco kráčet mokrým večerem po Third Street. Způsob, jakým Max nikdy neprozradil, co vlastně chce říct, ho přiváděl k zuřivosti.

V tom je tvoje potíže, Thomasi. A ještě dlouhou dobu bude.

Co tím k čertu jenom chtěl říct?

Sakra Max. Člověka pokaždé rozzuřil, zdeprimoval a taky vyčerpal. Z porad, které mívali, když byl Max ještě členem správní rady DigiComu, si Sanders vzpomínal většinou jen na tohle. Odcházival naprosto vyčerpaný. Mladí vedoucí pracovníci tehdy v Cupertino přezdívali Dorfmanovi pan Rébus.

Každé chování řeší nějaký problém. Dokonce i tvoje vlastní chování, Thomasi.

Sanders zavrtěl hlavou. Nedávalo mu to smysl. Na konci ulice vešel do telefonní budky a vytočil číslo Garryho Bosaka. Bylo osm. Bosak bude doma, právě vylezl z postele, popíjí kafe a startuje do nového pracovního dne. Právě teď živá nad pultuctem modemů a počítačových obrazovek a začíná se dobývat do nejruznějších databází.

Telefon zazvonil a záznamník řekl: „Dovolali jste se na NZ, Odborné služby s.r.o. Zanechte vzkaz.“ A pípnutí.

„Gary, tady je Tom Sanders. Ví, že jseš tam, zvedni to.“

Ozvalo se cvaknutí a Bosak řekl: „Hele. Poslední člověk, o kterém jsem si myslel, že ho uslyším. Odkud voláš?“

„Z budky.“

„Dobře. Jak je to s tebou, Tome?“

„Gary, potřebuju, abys pro mě udělal několik věcí. Vyhledal nějaká data.“

„Hmm... Mluvíme o věcech pro firmu, anebo o soukromých věcech?“

„O soukromých.“

„Hmmm... Tome. Mám toho teď strašně moc. Můžeme si o tom promluvit příští týden?“

„To už je pozdě.“

„Jenže problém je v tom, že teď toho mám děsně moc.“

„Gary, co to znamená?“

„Tome, nech toho. Přece víš, co to znamená.“

„Potřebuju pomoc, Gary.“

„Hele. Strašně rád bych ti pomohl. Ale právě mi volal Blackburn a řekl mi, že kdybych si s tebou něco začal, úplně cokoli, můžu čekat, že mi zítra v šest ráno vtrhne do bytu FBI.“

„Kristepane. Kdy to bylo?“

„Asi před dvěma hodinami.“

Před dvěma hodinami. Blackburn měl pořádný náskok. „Gary...“

„Hele. Víš, že jsem tě vždycky měl rád, Tome. Ale teď nemám. Chápeš? Musím končit.“

Cvaknutí.

„Upřímně řečeno, nic z toho mě nepřekvapuje,“ řekla Luise Fernandezová a odstrčila papírový tácek. Společně se Sandersem večereli v její pracovně sendviče. Bylo devět a ve všech kancelářích kolem už panovala tma, avšak její telefon neustále zvonil a často je vyrušoval. Venku se znovu dalo do deště. Zaduněl hrom a Sanders zahlédl okny šlehy letních blesků.

Jak seděl uprostřed opuštěných advokátních kanceláří, Sanderse přepadl dojem, že společně s Fernandezovou zůstali úplně sami na světě uprostřed vkrádající se temnoty. Všechno se odehrávalo neuvěřitelně rychle. Tahle osoba, kterou nikdy v životě nepotkal až dnes, se pro něj rychle stávala jakýmsi záchranným lanem. Zjistil, že visí na každém slově, které pronesla.

„Než budeme pokračovat, chci zdůraznit jednu věc,“ řekla Fernandezová. „Počínal jste si správně, když jste nenasedl do auta společně s Johnsonovou. Už s ní nikdy nesmíte zůstat o samotě. Ani na okamžik. Nikdy, za žádných okolností. Je to jasné?“

„Ano.“

„Jestli to uděláte, zničí to všechny naše šance.“

„Neudělám.“

„Dobře,“ řekla. „A teď. Měla jsem dlouhý rozhovor s Blackburnem. Jak jste uhodl, je na něho činěn obrovský nátlak, aby celou tu záležitost vyřešil. Snažila jsem se arbitráž odsunout na odpoledne. Namítal, že firma je připravena jednat, a chtěl, abychom začali okamžitě. Měl obavy, jak dlouho jednání potrvají. Takže začneme v devět ráno.“

„Dobře.“

„Herb s Alanem už trochu pokročili. Myslím, že nám zítra budou schopni pomoci. A tyhle články o Johnsonové se možná také budou hodit,“ řekla s pohledem na xeroxy z ComLinu.

„Proč? Dorfman říkal, že nejsou důležité.“

„Ano, ale dokumentují její působení ve firmě, a to dává jistou výhodu. Je to něco, na čem ještě musíme zapracovat. Stejně tak na té elektronické poště od vašeho kamaráda.“ Zamračila se na list z tiskárny. „To je adresa Internetu.“

„Ano,“ řekl překvapeně, že to právníčka ví.

„Často děláme pro firmy, které vyrábějí nejmodernější techniku. Seženu někoho, kdo se na to podívá.“ Odstrčila list stranou. „Teď si zrekapitulujme, jak jsme na tom. Nemohl jste ze stolu nic odstranit, protože už vás předběhli.“

„Souhlasí.“

„A byl byste si vyčistil soubory v počítači, ale znemožnili vám přístup do systému.“

„Ano.“

„Což znamená, že nic pozměnit nemůžete.“

„Správně. Nemůžu udělat vůbec nic. Je to stejné, jako kdybych byl sekretářka.“

„Byl byste změnil některé soubory?“ zeptala se.

Zaváhal. „Ne. Ale víte, byl bych se trochu porozhlédl.“

„Nejste si vědom něčeho konkrétního?“

„Ne.“

„Pane Sandersi,“ řekla, „chci zdůraznit, že tu nevystupuji jako nějaká soudkyně. Prostě se snažím připravit na všechno, co by se zítra mohlo stát. Chci vědět, jaká překvapení pro nás budou mít.“

Zavrtěl hlavou. „V těch souborech není nic, co by mě uvedlo do nesnází.“

„Přemýšlel jste o tom pečlivě?“

„Ano.“

„Dobře,“ řekla. „Pak myslím, že vzhledem k brzkému začátku byste se měl jít trochu prospat. Chci, abyste byl zítra dochvilný. Budete schopni usnout?“

„Proboha, to nevím.“

„Jestli to budete potřebovat, vezměte si prášek na spaní.“

„Bude to v pořádku.“

„Tak běžte domů a hned do postele, pane Sandersi. Zítra ráno na shledanou. Oblečte si sako a kravatu. Máte nějaké modré sako?“

„Takové jednořadové sportovní.“
„Dobře. Vezměte si usedlou kravatu a bílou košili. Nepoužijte vodu po holení.“
„Takhle se ale nikdy do kanceláře neoblékám.“
„Tohle není kancelář, pane Sandersi. V tom je celý ten vtip.“ Vstala a potřásla mu rukou. „Trochu se prospěte. A pokuste si nedělat starosti. Myslím, že všechno dobře dopadne.“
„Vsadím se, že tohle říkáte všem svým klientům.“
„Ano, říkám,“ připustila. „Ale obvykle mám pravdu. Trochu se prospěte, Tome. Zítra na shledanou.“

Když dorazil domů, panovala tam tma a prázdno. Hromadě nepořádku na kuchyňské lince kralovala Elizina panenka Barbie. Vedle dřezu se povaloval jeden z bryndáků jeho syna, potřísněný nazelenalými zbytky jakési dětské stravy. Zapjal překapávač kávy na ráno a vyšplhal po schodech nahoru. Nevšimavě prošel kolem telefonního záznamníku a nepostřehl, že světélko poblikává.

Když se nahoře v koupelně svlékal, všiml si, že Susan mu zanechala na zrcadle samolepkou přilepený vzkaz. „Promiň mi ten oběd. Věřím ti. Mám tě ráda. S.“

Tohle Susan přesně charakterizovalo, nejdřív se rozzuřit a pak se omlouvat. Jenže i tak ho vzkaz potěšil a zauvažoval, jestli jí nemá zavolat. Avšak v Phoenixu se už téměř blížila půlnoc, což na Susan bylo příliš pozdě. Už určitě spala.

Jak o tom však přemítal, uvědomil si, že jí beztak volat nechce. Jak mu v restauraci řekla, tohle se jí netýkalo. V tomhle byl sám. Teď zůstal sám.

Jen v trenýrkách se došoural do své malé pracovničky. Žádný fax tam nebyl. Zapjal počítač a čekal, až se rozběhne. Zablikala ikona elektronické pošty. Odkliknul ji.

NIKOMU NEVĚŘ.

KAMARÁD

Sanders počítač zase vypnul a zalezl do postele.

STŘEDA

Ráno se v klidu umyl a oholil. Pak se rychle oblékl a díval se přitom na televizní zprávy, které pustil hodně hlasitě a pokusil se tak zaplašit prázdnotu domu hlukem. Vyjel do města v půl sedmé, a než sešel na přívozní loď, zastavil u pekařství v Bainbridge, aby si koupil sendvič v igelitovém sáčku a šálek cappuccina.

Když trajekt odrazil od břehu ve Winslow, posadil se na záď, aby se nemusel dívat, jak se Seattle přibližuje. Zamyšleně hleděl z okna na šedivá mračna visící nízko nad temnými vodami zálivu. Vypadalo to, že dnes bude lít znovu.

„Ošklivý den, co?“ ozval se ženský hlas.

Vzhlédl a spatřil Mary Anne Hunterovou, hezkou a drobnou, jak stojí s rukama v bocích a starostlivě si ho prohlíží. Mary Anne také bydlela v Bainbridge. Její manžel pracoval jako mořský biolog na univerzitě. Byly se Susan dobré kamarádky a často spolu chodily běhat. Ale na trajektu Mary Anne nevidal často, protože obvykle jezdila časně.

„Dobré jitro, Mary Anne.“

„Jenom neumím pochopit, jak se to dozvěděli,“ řekla.

„Dozvěděli co?“ nechápal Sanders.

„Chceš říct, žeš to ještě neviděl? Kristepane. Je o tobě v novinách, Tome.“ Podala mu noviny, které držela v podpaží.

„Děláš si srandu.“

„Ne. Connie Walshová znovu sekla drápkem.“

Sanders se podíval na přední stranu, ale nic neviděl. Rychle začal listovat.

„Je to v příloze Novinky z metropole,“ řekla. „Rubrika První názor na druhé straně. Přečti si to a zapláčeš. Donesu ještě kafe.“ A odešla.

Sanders otevřel noviny na příloze Metro.

JAK TO VIDÍM JÁ

Constance Walshová

PAN ČUNÍK V AKCI

Zase jednou vyplula na povrch moc patriarchy, tentokrát u místní firmy vyrábějící nejmodernější techniku, kterou budu nazývat firma X. Tato firma jmenovala do vysoké řídicí funkce výtečnou, velmi schopnou ženu. A mnoho mužů v celé firmě dělá to nejhorší, aby se jí zbavili.

Jeden z nich, říkáme mu pan Čuník, je obzvláště mstivý. Pan Čuník nesnese jako svého nadřízeného ženu a už po celé týdny vede ostrou pomlouvačnou kampaň uvnitř firmy, aby zabránil jejímu jmenování. Když neuspěl, pan Čuník začal tvrdit, že ho jeho nová nadřízená ve své pracovně sexuálně napadla, téměř znásilnila. Do nebe volající nepřítelství tohoto obvinění nemá daleko k naprosté absurditě.

Možná si někteří z vás budou lámat hlavu, jak může žena znásilnit muže. Odpověď je samozřejmě jednoduchá, prostě

nemůže. Znásilnění je násilný zločin. Je to vysloveně zločin mužů, kteří znásilňují ženy s odpornou pravidelností, aby je udrželi na jejich podřadném místě. Taková je hluboká pravda o naší společnosti a o všech společnostech předchozích.

Ženy naopak muže neutiskují. Ženy jsou v mužských rukách bezmocné. A obvinění, že se žena dopustila znásilnění, je absurdní. Avšak to neodradilo pana Čuníka, který se zajímá jen o to, aby svou novou nadřazenou pošpinil. Dokonce proti ní vznesl žalobu na sexuální obtěžování.

Krátce, pan Čuník vykazuje hrozné zvyky typického patriarchy. Jak jste mohli předpokládat, provázejí ho po celý jeho život. Ačkoli je manželka pana Čuníka vynikající advokátkou, vykonává na ni nátlak, aby odešla ze zaměstnání a zůstala doma s dětmi. Pan Čuník přece nechce, aby se jeho žena dostala do světa obchodu, kde by se mohla doslechnout o jeho aférkách s mladými ženami a o jeho notorickém pití. Pravděpodobně se obával, že ani jeho nová nadřazená mu to nebude schvalovat. Možná by mu už dál neprocházely ani jeho časté pozdní příchody do práce.

Pan Čuník se tedy dopustil svého podlého tahu a další talentovaná žena je postavena před skutečností, že je její kariéra nespravedlivě ohrožena. Dokáže udržet čuníky ve firmě X v chlívků? Budeme vás včas informovat.

„Kristepane,“ řekl Sanders. Pročetl si to ještě jednou.

Hunterová se vrátila se dvěma cappucciny v papírových pohárcích. Jeden mu přistrčila. „Tady máš. Vypadáš, že to potřebuješ.“

„Jak se k tomu všemu dostali?“ zeptal se.

Hunterová zavrtěla hlavou. „To já nevím. Zdá se mi, jako by jim to vyžvanil někdo z firmy.“

„Jenže kdo?“ Sanderse napadlo, že k tomu, aby se to mohlo dostat do novin, museli se to dozvědět do nějakých tří nebo čtyř odpoledne předešlého dne. Kdo ve firmě vůbec mohl v tu dobu vědět, že zvažuje podat žalobu na sexuální obtěžování?

„Neumím si představit, kdo by to mohl být,“ řekla Hunterová. „Poptám se kolem.“

„A kdo to je Constance Walshová?“

„Tys od ní nikdy nic nečetl? Píše pravidlený sloupek do PostIntelligenceru,“ odvětila Hunterová. „Perspektivy feminismu a podobné věci.“ Zavrtěla hlavou. „Jak se daří Susan? Pokoušela jsem se jí dnes ráno zavolat, ale u vás doma to nikdo nezvedal.“

„Susan na pár dní odjela. I s dětmi.“

Hunterová zvolna pokývla. „To je asi dobrý nápad.“

„Mysleli jsme si to.“

„Vi to tom?“

„Ano.“

„A je to pravda? Podal jsi žalobu na sexuální obtěžování?“

„Ano.“

„Kristepane.“

„Ano,“ řekl a přikývl.

Dlouho vedle něj mlčky seděla. Jen tak seděla. Nakonec řekla: „Znám tě už dlouho. Doufám, že to dobře dopadne.“

„Já taky.“

A zase zavládlo mlčení. Odstrčila se rukama od stolu a vstala.

„Na shledanou, Tome.“

„Na shledanou, Mary Anne.“

Věděl, jak jí asi je. Pociťoval to sám, když byli jiní lidé u firmy obviněni ze sexuálního obtěžování. Náhle vyvstalo odcizení. Nezáleželo na tom, jak dlouho jste se s tím člověkem znali. Nezáleželo, zda jste přátelé. Jakmile padlo obvinění, všichni se odtáhli. Protože ve skutečnosti, nikdy nikdo nemohl vědět, co se vlastně stalo. Nemohli jste si dovolit luxus postavit se na některou stranu - dokonce ani za svého přítele.

Sledoval ji, jak odchází, štíhlou, pevnou postavu v běžeckém úboru, nesoucí koženou aktovku. Měřila sotva něco přes jeden a půl metru. Muži na trajektu byli všichni mnohem mohutnější. Rozpomněl se, že kdysi řekla Susan, že běhá ze strachu ze znásilnění. „Já jim takhle prostě uteču,“ říkala. Muži o tomhle nic nevědí. Takový strach nechápu.

Jenže existoval zase jiný druh strachu, který naopak znali pouze muži. Pohlédl na novinový článek s hlubokým a narůstajícím odporem. Do očí ho bila klíčová slova a klišé:

...mstivý... patriarchát... nesnese jako svého nadřazeného ženu... Do nebe volající nepřátelství... Znásilnění... zločin mužů... svou novou nadřazenou pošpinil... aférky s mladými ženami... notorické pití... pozdní příchody do práce... nespravedlivě ohrožena... čuníci v chlívků

Tyto výrazy byly více než nepřesné, více než nepřijemné. Byly nebezpečné. Exemplárním případem bylo to, co se přihodilo Johnu Mastersovi - příběh, který si neustále připomínala řada starších mužů v Seattlu.

Mastersovi bylo padesát, byl ředitelem odboru marketinku u MicroSymu. Byl to klidný člověk, spořádaný občan, ženatý pětadvacet let. Měl dvě děti - starší dceru na univerzitě, mladší na střední škole. Mladší dcera začala mít ve škole potíže, známky jí šly dolů, takže rodiče ji poslali k dětské psychologce. Dětská psychologka jejich dceru vyslechla a pak povídá: Tohle je typický případ zneužívaného dítěte. Nestalo se vám v minulosti něco takového?

Júú, řeklo děvče, to nemyslím.

Jen si vzpomeň, řekla psychologka.

Dívka zpočátku odolávala, ale psychologka na ni neustále útočila: Vzpomínej. Pokus si vzpomenout. Po nějaké době si děvče začalo vybavovat jakési nezřetelné vzpomínky. Nic konkrétního, ale teď už se domnívala, že to je možné.

Možná že s ní tatínek udělal něco špatného, kdysi dávno.

Psycholožka vyjevila manželce své podezření. Po společných pětadvaceti letech se Master s manželkou do krve pohádali. Manželka na Masterse naléhala, aby se přiznal.

Do Masterse jako když uhodí hrom. Nemohl tomu uvěřit. Všechno popřel. Manželka ho obvinila ze lži a řekla mu, že s ním nadále nechce žít. Přiměla ho, aby se odstěhoval.

Starší dcera přilétla z univerzity domů. Uhodila na matku: Co tady blázníte? Přece víš, že táta by nic takového neudělal. Vezmi rozum do hrsti. Jenže manželka je rozzuřená. Dcera je rozzuřená. A celá aféra, jednou rozpoutaná, se už nedá zastavit.

Psycholožka je povinna ohlásit jakékoli podezření na zneužití dítěte soudu. Ohlásila Masterse. Soud je povinen provést vyšetřování. S dcerou, manželkou a s Mastersem nyní hovoří sociální pracovnice. Pak rodinný lékař. Školní zdravotnice. Brzy už to vědí všichni.

Řeči o obvinění proniknou do MicroSymu. Firma jej odvolá z funkce až do vyřešení případu. Prohlásí, že nechťejí negativní publicitu.

Masters vidí, jak se mu život rozpadá pod rukama. Jeho mladší dcera s ním nemluví. Jeho žena s ním nemluví. Žije sám v pronajatém bytě. Má finanční problémy. Jeho obchodní přátelé se mu vyhýbají. Ať se obrátí kamkoli, obracejí se proti němu obviňující pohledy. Někdo mu poradí, aby si najal právníka. A Masters je tak otřesený, tak nejistý, že se ztrácí před očima.

Jeho právník začne pátrat, vynořují se znepokojivé detaily. Ukazuje se, že ona psycholožka, která zneužití odhalila, odhalila zneužívání ve vysokém procentu svých případů. Nahlásila už tolik případů, že ji státní orgány začínají podezírat ze zaujatosti. Jenže státní zástupce nemůže nic dělat, právní řád vyžaduje, aby všechny případy byly prošetřeny. Sociální pracovnice, již byl případ přidělen, má již za sebou disciplinární řízení pro nadměrnou iniciativu při vyhledávání problematických případů a mnozí ji považují za neschopnou, avšak státní úřad ji nemohl dát výpověď pro obvyklé důvody.

Konkrétní obvinění - nikdy formálně neučiněné - zní tak, že Masters obtěžoval svou dceru v létě poté, co absolvovala třetí třídu. Masters zavzpomíná, něco ho napadne. Začne se přehrabovat ve vyhozených věcech a najde i starý pracovní diář. Ukáže se, že jeho dcera strávila celé léto na táboře v Montaně. Když se v srpnu vrátila, Masters byl na služební cestě v Německu. Z Německa se vrátil až poté, co znovu začala škola.

To léto svou dceru vůbec neviděl, ani jedenkrát.

Mastersův psychiatr zjišťuje jako důležité, že jeho dcera udává termín zneužití v čase, kdy to bylo nemožné. Psychiatr dospívá k názoru, že se dcera cítila zanedbávaná a ve vzpomínkách si to transformovala coby zneužití. Masters informoval ženu a dceru. Vyslechli si důkaz a připustily, že musely udat špatné datum, ale zůstaly neoblomné v tom, že ke zneužití došlo.

Nicméně fakta o onom létě vedla státního zástupce k tomu, aby upustil od stíhání, a MicroSym ho opět jmenoval do funkce. Jenže Masters mezitím přišel o řadu dalších povýšení a stále se kolem něj stahují mračna neurčitých pomluv. Kariéru má neodvolatelně zničenou. Jeho manželka se s ním nikdy neusmířila a nakonec žádá o rozvod. Svou mladší dceru již nikdy nespátí. Jeho starší dcera, chycená do soukolí znepřátelené rodiny, se s ním vidá stále řidčeji. Masters žije osaměle, snaží se začít nový život, získat si nové přátele, jenže se z něj stává morous a přespříliš pije, není příjemným společníkem. Lidé se mu vyhýbají. Nikdo nezná odpověď na jeho neustále kladenou otázku: Co jsem udělal špatně? Co jsem měl udělat namísto toho? Jak jsem tomu mohl zabránit?

Protože ničemu samozřejmě zabránit nemohl. Nikoli za současného klimatu, kdy jsou muži považováni za vinné ve všem, z čeho jsou obviněni.

Mezi sebou muži občas hovořili o tom, že zažalují ženy z falešného obvinění. Hovořili o náhradě škod, které jim tato falešná obvinění způsobila. Jenže to byly jenom řeči. Mezitím se všichni začali chovat naprosto jinak. Nyní platila nová pravidla a každý muž je znal:

Neusmívej se na ulici na dítě, pokud nejsi se svou ženou. Nikdy se cizího dítěte ani nedotkni. Nikdy nezůstávej s cizím dítětem o samotě, ani na okamžik. Pokud tě dítě pozve do svého pokoje, nevstupuj tam, když s tebou není přítomen jiný dospělý, přednostně žena. Na večírku nepřipusť, aby si ti nějaká holčička sedla na klín. Když se o to pokusí, jemně ji odstrč. Když náhodou narazíš na nahého chlapce či děvče, rychle odvrát pohled. Ještě lépe rychle odejdi.

A bylo obezřelé chovat se opatrně také vůči svým vlastním dětem, protože když se manželství pošpatnilo, mohla tě obvinít manželka. A pak by se tvoje minulé chování objevilo v nepříznivém světle: „Podívejte, jaký to byl milující otec - možná trochu až příliš milující.“ Nebo: „Trávil tolik času se svými dětmi. Pořád se motal kolem domu...“

Tohle byl svět pravidel a trestů ženám zcela neznámý. Kdyby Susan uviděla na ulici plačící dítě, které upadlo, okamžitě by je zvedla. Udělala by to mechanicky, bez přemýšlení. Sanders by se toho nikdy neodvážil. Nyní nikoli.

A samozřejmě i v zaměstnání platila nová pravidla. Sanders znal muže, kteří by neodjeli na služební cestu se spolupracovníci, kteří by se neposadili v letadle vedle své kolegyně, kteří by nepozvali ženu do baru, pokud by nebyl přítomen ještě někdo třetí. Sanders vždycky považoval takovou opatrnost za extrémní, dokonce paranoidní. Jenže nyní si tím zdaleka už tak jistý nebyl.

Sanderse vytrhlo z úvah zahoukání trajektu. Vzhlédl a spatřil černé masy Colmanova doku. Mračna byla stále tmavá, stále hrozila deštěm. Vstal, přepásal si plášť do deště a zamířil po schůdcích ke svému autu.

Cestou ke smířcímu soudu se na pár minut zastavil ve své kanceláři, aby si s sebou vzal základní dokumentaci o Blesku. Napadlo ho, že by to mohlo být při dopoledním jednání zapotřebí. Překvapilo ho, když ve své pracovně spatřil Johna Conleye hovořícího s Cindy. Bylo čtvrt na devět.

„Ach, Tome,“ řekl Conley. „Jenom jsem se pokoušel sjednat si s vámi setkání. Cindy mi říká, že máte nabitý program

a že většinu dne možná budete mimo.“

Sanders pohlédl na Cindy. Ve tváři měla napětí. „Ano,“ souhlasil, „přinejmenším dopoledne.“

„Tedy, potřebuju jenom pár minutek.“

Sanders ho gestem pozval do kanceláře. Conley vstoupil a Sanders za ním zavřel dveře.

„Těším se na zítřejší poradě, na Johna Mardena, našeho generálního ředitele,“ řekl Conley. „Počítám, že tam budete mluvit.“

Sanders neurčitě přikývl. O nějaké poradě neslyšel ani slovo. A zítřek mu připadal strašně daleko. Měl potíže, aby se soustředil na to, co mu říká Conley.

„Jenže samozřejmě my všichni budeme požádáni, abychom zaujali stanovisko k některým těmhle problémům,“ pokračoval Conley. „A já se zajímám obzvláště o Austin.“

„O Austin?“

„Mám na mysli prodej továrny v Austinu.“

„Rozumím,“ odvětil Sanders. Takže to přece jenom byla pravda.

„Jak víte, Meredith Johnsonová zastává od počátku a jednoznačně názor ve prospěch prodeje,“ řekl Conley. „Bylo to jedno z prvních doporučení, které nám dala, už v raném stadiu utváření celé téhle záležitosti. Marden vyslovil obavy o dostatek finanční hotovosti po fúzi. Fúze nám zvýší zadlužení a on má obavy, abychom dokázali profinancovat vývoj nejmodernější techniky. Johnsonová se domnívá, že bychom si mohli břemeno dluhu odlehčit tím, že odprodáme Austin. Ale já se necítím v tomhle případě kompetentní uvážít všechna pro a proti. Napadlo mě, jaký náhled na to máte vy.“

„Na prodej továrny v Austinu?“

„Ano. Zjevně tu je předběžný zájem jak z Hitachi, tak z Motoroly. Takže je docela možné, že by se to mohlo rychle zlikvidovat. Počítám, že právě tohle měla na mysli Meredith. Probírala to s vámi?“

„Ne,“ odvětil Sanders.

„Pravděpodobně má mnoho železek v ohni, zatímco se usazuje na tom novém místě,“ řekl Conley. Při řeči bedlivě Sanderse pozoroval. „Co si myslíte o prodeji vy?“

„Nevidím pro to žádný přesvědčivý důvod,“ odpověděl Sanders.

„Myslím, že kromě finanční hotovosti argumentovala také tím, že výroba mobilních telefonů se stala přezrálou záležitostí,“ řekl Conley. „V oblasti techniky už přerostla stadium exponenciálního nárůstu a nyní se blíží běžnému prodeji. Vysoké zisky jsou tytam. Od nynějška budou tržby stoupat jen se zvýšením objemu prodeje, jenže nám vyrůstá ostrá zahraniční konkurence. Takže telefony pravděpodobně nepředstavují v budoucnosti větší zdroj příjmů. A samozřejmě je tu otázka, zda by měly vůbec být vyráběny tady ve Státech. Spousta výroby DigiComu už probíhá v zámoří.“

„To všechno je pravda,“ namítl Sanders. „Ale nemluví to o podstatě věci. Především, trh s mobilními telefony se už možná saturuje, ale oblast bezdrátových spojů obecně je stále v plenkách. V budoucnu uvidíme stále více a více bezdrátových sítí v kancelářích a bezdrátových spojů v terénu. Takže trh neustále expanduje, dokonce i tehdy, když prodej telefonů začíná stagnovat. Zadruhé, dovolil bych si tvrdit, že bezdrátové spoje jsou nejdůležitější oblastí budoucnosti naší firmy, a jeden způsob, jak si udržet konkurenceschopnost, je pokračovat ve výrobě hotových výrobků a v jejich prodeji. To vás nutí udržovat kontakt se zákazníkem a díky tomu zase odhadujete jejich budoucí zájmy. Jestli Motorola a Hitachi tady čichají dobrý byznys, proč ne my? Zatřetí, myslím si, že máme závazek - společenský závazek, jestli chcete - udržet dobře placená kvalifikovaná místa ve Spojených státech. Jiné země přece také nevyvázejí dobrá místa. Proč bychom měli my? Každé naše rozhodnutí přenést výrobu do zámoří mělo svoje specifické důvody a osobně doufám, že výroby začneme stahovat nazpět. Protože výroba v zámoří obsahuje mnoho skrytých nákladů. Ale co je ze všeho nejdůležitější, přestože jsme tady především vývojové pracoviště - připravující nové výrobky - výrobu potřebujeme. Jestli nám posledních dvacet let něco ukázalo, pak tedy to, že vývoj a výroba jsou jeden jediný celistvý proces. Jakmile začnete oddělovat od sebe vývojové techniky a dělníky v továrně, skončíte třeba s mizerným designem. Skončíte jako General Motors.“

Odmlčel se. Rozhostilo se krátké ticho. Sanders neměl v úmyslu promluvit tak kategoricky, prostě mu to samo vylétlo z úst. Avšak Conley jen zadumaně přikyvoval. „Takže se domníváte, že prodej Austinu by poškodil vývojovou divizi.“

„O tom není sporu. Koneckonců výroba je jenom jedna fáze celého procesu.“

Conley se zavrtěl v křesle. „Co si myslíte, jaký na to má názor Meredith Johnsonová?“

„To já nevím.“

„Protože, víte, tohle všechno vyvolává v návaznosti další otázky,“ řekl Conley. „Souvisí to s úsudkem šéfa programu. Abych byl upřímný, zaslechl jsem v divizi nějaké bručení po jejím jmenování. V tom smyslu, zda má skutečně dostatek odborných znalostí, aby vedla technickou divizi.“

Sanders rozhodl rukama. „Nezdá se mi, že bych k tomu měl co říct.“

„Já vás o to ani nežádám,“ odvětil Conley. „Počítám, že má Garvinovu podporu.“

„Ano, to má.“

„A to nám stačí. Ale vy víte, kam mířím,“ navázal Conley. „Klasický problém přejímání cizího podniku je v tom, že nakupující společnost doopravdy nechápe, co vlastně kupuje, a zahubí svou novou slepičku dřív, než jí stačí snést zlatá vajíčka. Nemá to v samozřejmě v úmyslu, ale dopadne to tak. Zničí právě to, co chtěla získat. Mám obavy, aby se Conley-White nedopustil přesně stejné chyby.“

„Hmm.“

„Jen mezi námi. Kdyby se o tomhle tématu začalo hovořit na zítřejší poradě, budete zastávat stejný názor jako teď?“

„Proti Johnsonové?“ Sanders pokrčil rameny. „To by bylo obtížné.“ Napadlo ho, že zítřejší porady by se třeba nemusel zúčastnit. Jenže to Conleyovi nemohl říct.

„Dobrá.“ Conley natáhl ruku. „Díky za otevřenost. Oceňuju to.“ Obrátil se k odchodu. „Ještě poslední věc. Velice by nám pomohlo, kdyby se problém s mechanikou Blesk vyřešil do zítřka.“

„Já vím,“ přitakal Sanders. „Věřte mi, děláme na tom.“

„Dobře.“

Conley se otočil a odešel. Vešla Cindy. „Jak se cítíš dnes?“

„Nervózní.“

„Co potřebuješ, abych udělala?“

„Shromáždí mi údaje o Blesku. Chci kopie všeho, co jsem odnesl v pondělí večer Meredith.“

„Máš to na stole.“

Shrábl haldu složek. Nahoře ležela malá kazeta. „Co je to?“

„To je videozáznam tvého pondělního hovoru s Arthurem.“

Pokrčil rameny a vhodil kazetu do aktovky.

„Ještě něco?“ zeptala se Cindy.

„Ne.“ Pohlédl na hodinky. „Mám zpoždění.“

„Hodně štěstí, Tome,“ řekla.

Poděkoval jí a opustil kancelář.

Když Sanders projížděl ranní špičkou, uvědomil si, že při setkání s Conleyem ho překvapilo pouze jediné - jak ostře se mladý právník choval. Pokud se týkalo Meredith, její chování ho už nemohlo překvapit vůbec nijak. Sanders po celá léta bojoval s mentalitou ekonomických fakult, kterou dokonale ilustrovala. Sanders sledoval absolventy ekonomie, jak přicházejí a zase odcházejí, a nakonec dospěl k názoru, že v jejich vzdělání je zásadní chyba. Byli vychováni, aby věřili, že jsou vyzbrojeni tak, aby zvládli cokoli. Jenže něco jako obecné manažerské umění a prostředky neexistovalo. Nakonec to vždycky byly pouze konkrétní problémy, vycházející z konkrétního průmyslového odvětví a z konkrétních pracovníků. Aplikovat obecné prostředky na konkrétní problémy znamenalo selhat. Člověk musel znát trh, musel znát svoje zákazníky, musel znát hranice možností výroby a hranice možností svých vlastních tvůrčích pracovníků. Nic z toho nebylo zřejmé samo o sobě. Meredith nechápala, že Don Cherry a Mark Lewyn potřebují spojení s výrobou. Ovšem tihle dva pokaždé znovu předváděli Sandersovi prototyp a stavěli ho před zásadní otázku: Vypadá to bezvadně, ale dokážeš to udělat na výrobní lince? Dokážeš to smontovat, spolehlivě a rychle, a za jakou cenu?

Někdy to dokázali, jindy ne. Pokud si však člověk takovou otázku nekladl, pozměnil celou firmu. Ale ne k lepšímu.

Conley byl dostatečně chytrý, aby to pochopil. Dostatečně chytrý, aby přiložil ucho ke kolejím. Sanders si lámal hlavu, co všechno Conley ví, a co si při setkání nechal pro sebe. Věděl také o obvinění ze sexuálního obtěžování? Jistě to nebylo nemožné.

Kristepane, tak Meredith chce prodat Austin. Eddie měl nakonec pravdu. Napadlo ho, že mu to řekne, ale fakticky nemohl. V každém případě teď měl na starosti mnohem urgentnější věci. Zahlédl označení Magnuson Mediation Center a zabočil vpravo. Sanders si utáhl uzel na kravatě a zajel na volné místo na parkovišti.

Magnuson Mediation Center bylo umístěno mimo Seattle, na kopečku shlížejícím na město. Sestávalo ze tří nízkých budov seskupených kolem centrálního nádvoří, na němž zurčela voda ve fontánách a v bazénkách. Architekt zamýšlel navodit mírumilovnou a uvolněnou atmosféru, avšak Sanders byl cestou z parkoviště jako na trní. Objevil Fernandezovou, jak se prochází.

„Už jste viděl noviny?“ zeptala se.

„Jo, viděl.“

„Nenechte se tím vynervovat. Tohle je z jejich strany velice špatný taktický manévř,“ řekla. „Znáte Connii Walshovou?“

„Ne.“

„Je to pěkná potvora,“ řekla Fernandezová ostře. „Velice nepřijemná a velice schopná. Ale očekávám, že soudkyně Murphyová k tomu při arbitráži zaujme jasné stanovisko. Teď, na čem jsem se domluvila s Philem Blackburnem. Začneme vaší verzi událostí pondělního večera. Pak odvypráví Johnsonová tu svou.“

„Okamžik. Proč mám začínat já?“ namítl Sanders. „Když budu mluvit první, bude mít výhodu v tom, že uslyší...“

„Vy žalujete, takže jste povinen svou při přednést jako první. Myslím, že to bude vaše výhoda,“ řekla Fernandezová. „V tomhle uspořádání vyjde svědectví Johnsonové až nakonec, před obědem.“ Vydali se směrem k centrální budově. „Teď, jsou jenom dvě věci, které si musíte zapamatovat. Zaprvé, mluvejte stále pravdu. Ať se děje cokoli, mluvejte pravdu. Říkejte přesně všechno, jak si to pamatujete, i kdybyste se domníval, že vám to spor prohraje. Dobře?“

„Dobře.“

„Zadruhé, nenechte se vyprovokovat. Její právník se vás pokusí rozzuřit a chytit vás do pasti. Nespadněte do ní. Když se budete cítit uražený anebo že na vás jde zlost, vyžádejte si pětiminutovou přestávku na domluvu se mnou. Máte na to nárok, kdykoli se vám zachce. Vyjdeme ven a vychladnete. Ale ať se děje cokoli, pane Sandersi, zachovejte chladnou hlavu.“

„Ano.“

„Dobrá.“ Prudkým pohybem otevřela dveře. „Tak jdeme na to.“

Arbitrážní místnost byla vyložená dřevem a nadbytečně prostorná. Spatřil naleštěný dřevěný stůl s karafou vody a

sklenicemi a s několika poznámkovými bloky, v rohu větší servírovací stůl s kávou a tálou se sladkými zákusky. Okna byla otevřená do malého atria s fontánou. Zaslechl tichý zvuk bublající vody.

Právnícký tým DigiComu už byl přítomen v plné sestavě, rozmístěný podél jedné strany stolu. Phil Blackburn, Meredith Johnsonová, advokát jménem Ben Heller a další dvě zachmuřené se tvářící advokátky. Každá z žen měla na stole před sebou impozantní horu oxerovaných dokumentů.

Fernandezová se představila Meredith Johnsonové a obě ženy si potřásly rukama. Pak si Ben Heller potřásl rukou se Sandersem. Heller byl zdravým kvetoucím, dobře živěným mužem se stříbrnými vlasy a hlubokým hlasem. V Seattlu měl spoustu konexí a Sandersovi připomínal politika. Heller představil zbývající dvě ženy, ale Sanders jejich jména okamžitě zapomněl.

„Nazdar, Tome,“ řekla Meredith.

„Meredith.“

Omráčilo ho, jak nádherně vypadala. Oblékla si modré šaty s krémovou blůzkou. S brýlemi a se světlými vlasy staženými dozadu vypadala překrásně, avšak zároveň inteligentně jako studentka. Heller ji uklidňujícím způsobem popleskal po ruce, jako by promluvit na Sanderse bylo strašlivou zkouškou.

Sanders s Fernandezovou usedli naproti Johnsonové a Hellerovi. Všichni si vytáhli papíry a poznámky. Pak se rozhostilo tíživé ticho, až se Heller zeptal Fernandezové: „Jak se vyrobila ta věc s Kingem Powerem?“

„Potěšilo nás to,“ odpověděla Fernandezová.

„Už stvrdili vyšší finanční náhrady?“

„Příští týden, Bene.“

„Kolik požadujete?“

„Dva miliony.“

„Dva miliony?“

„Sexuální obtěžování je vážná záležitost, Bene. Finanční náhrady se prudce zvedají. Právě v těchto dnech přerostl průměrný verdikt jeden milion dolarů. Zejména v případech, kdy se zaměstnavatel zachoval tak špatně jako tady.“

Na vzdálenějším konci místnosti se otevřely dveře a vstoupila žena ve věku mezi padesátkou a šedesátkou.

Vypadala energicky, držela se vzpřímeně a na sobě měla tmavomodré šaty, které se příliš nelišily od Meredithiných.

„Dobrý den,“ pozdravila je. „Jsem Barbara Murphyová. Oslovujte mne prosím soudkyně Murphyová anebo paní Murphyová.“ Obešla celou místnost, aby si se všemi potřásla rukou, pak usedla v čele stolu. Otevřela aktovku a vyňala si poznámky.

„Dovolte, abych vás seznámila se základními pravidly pro naše sezení,“ řekla soudkyně Murphyová. „Tohle není soudní jednání a naše jednání nebude zaznamenáváno. Vyzyvám všechny, aby udržovali civilní a zdvořilý tón. Nejsme tu proto, abychom se nepřičetně obviňovali anebo abychom potvrdili vinu. Naším cílem je stanovit podstatu sporu mezi stranami a určit, jak tento spor co nejlépe vyřešit.“

Chci připomenout všem, že obvinění učiněná z obou stran jsou nanejvýš vážná a mohou pro ně vést k právním následkům. Naléhám na vás, abyste tato jednání považovali za důvěrná. Zejména vás varuji, abyste neinformovali o tom, co se zde řekne, žádnou cizí osobu anebo tisk. Osobovala jsem si právo soukromě promluvit s panem Donadiem, šéfredaktorem PostIntelligenceru, o článku paní Walshové, který vyšel dnes. Připomněla jsem panu Donadiovi, že všechny strany ve „firmě X“ jsou soukromé osoby a že paní Walshová je placenou zaměstnankyní listu. Hrozba procesu pro urážku na cti proti PostIntelligenceru je velice reálná. Zdálo se mi, že pan Donadio mé stanovisko přijal s pochopením.“

Naklonila se kupředu a oběma lokty se opřela o stůl. „Tak a teď. Obě strany souhlasily s tím, že pan Sanders bude hovořit jako první a pan Heller mu pak může položit otázky, které uzná za vhodné. Potom bude hovořit paní Johnsonová a otázky bude klást paní Fernandezová. V zájmu urychlení já budu mít právo položit jakoukoli otázku v průběhu slyšení obou svědectví a mohu časově limitovat výslechy obou právníků. Jsem pro jistou diskusi, avšak žádám vás, abyste spolupracovali v tom, že mne necháte vyslovit můj názor a zajistíte, abychom se pohybovali kupředu. Než začneme, má někdo nějaký dotaz?“

Nikdo neměl.

„Dobře. Tak začneme. Pane Sandersi, povězte nám laskavě, co se stalo, ze svého hlediska.“

Sanders tiše hovořil následující půlhodinku. Začal svým setkáním s Blackburnem, kde se dozvěděl, že se Meredith stane novou viceprezidentkou. Popsal rozmluvu s Meredith po jejím vystoupení, v níž mu navrhla poradě o Blesku. Podrobně vyprávěl, co se stalo při poradě v šest hodin.

Zatímco hovořil, uvědomil si, proč Fernandezová trvala na tom, aby předchozího dne příběh líčil znovu a znovu. Spád událostí mu teď přicházel na jazyk sám od sebe, zjišťoval, že bez mrknutí okem dokáže mluvit o penisích a o vaginách. Ale i tak to byl hrozný úděl. Když popsal, jak vyrazil z místnosti a venku narazil na uklízečku, cítil se už úplně vyčerpaný.

Pak vyprávěl, jak zavolal své ženě, o poradě časně ráno následujícího dne, o své následné rozmluvě s Blackburnem a o svém rozhodnutí podat formální stížnost.

„Tak zhruba takhle,“ zakončil.

„Než budeme pokračovat,“ řekla soudkyně Murphyová, „mám pár otázek. Pane Sandersi, zmínil jste se, že během porady se pilo víno.“

„Ano.“

„Kolik vína byste řekl, že jste měl?“

„Méně než sklenici.“

„A paní Johnsonová? Kolik byste řekl?“
„Alespoň tři sklenice.“
„V pořádku.“ Udělala si poznámku. „Pane Sandersi, máte s firmou pracovní smlouvu?“
„Ano.“
„Co si myslíte, že smlouva říká o převedení na jiné místo nebo o propuštění?“
„Nemůžou mě vyhodit bez příčiny,“ odpověděl Sanders. „Nevím, co se tam říká o převedení na jiné místo. Ale můj názor je ten, že kdyby mě směli převést na jiné místo, to by mě mohli stejně tak dobře vyhodit...“
„Chápu vaše stanovisko,“ přerušila ho Murphyová. „Ptala jsem se na vaši smlouvu. Pane Blackburne?“
„Relevantní klauzule smlouvy,“ odvětil Blackburn, „hovoří o ‚odpovídající změně místa‘.“
„Rozumím. Takže to je sporné. Fajn. Pokračujme. Pane Hellere? Vaše otázky na pana Sanderse, prosím.“
Ben Heller zašustil papíry a odkašlal si. „Pane Sandersi, nechtěl byste přestávku?“
„Ne, je mi dobře.“
„V pořádku. Takže, pane Sandersi. Zmínil jste se o tom, že když vám v pondělí ráno pan Blackburn řekl, že paní Johnsonová bude jmenována novou vedoucí divize, byl jste překvapen.“
„Ano.“
„Kdo jste se domníval, že se stane novým vedoucím divize?“
„Nevěděl jsem. Fakticky jsem si myslel, že bych mohl být v pořadí já.“
„Proč jste si to myslel?“
„Jen jsem se tak domníval.“
„Přivedl vás snad někdo od firmy, pan Blackburn nebo kdokoli jiný, k domněnce, že to jmenování dostanete?“
„Ne.“
„Existovala nějaká písemnost, která by vás opravňovala k domněnce, že to místo dostanete?“
„Ne.“
„Takže když říkáte, že jste se tak domníval, dospěl jste k tomuto závěru na základě všeobecné situace ve firmě, podle vlastního náhledu.“
„Ano.“
„Avšak nikoli na základě nějakého skutečného důkazu?“
„Ne.“
„V pořádku. Takže, zmínil jste se, že když vám pan Blackburn řekl, že do funkce bude jmenována paní Johnsonová, řekl vám zároveň, že si může vybrat nové vedoucí subdivizi, pokud chce, a vy jste mu řekl, že to chápete tak, že to znamená, že paní Johnsonová má oprávnění vás propustit?“
„Ano, tak to řekl.“
„Mohl byste to nějak rozvést? Řekl například, že to je pravděpodobné nebo nepravděpodobné?“
„Řekl, že to je nepravděpodobné.“
„A věřil jste mu?“
„Nebyl jsem si jistý, čemu mám věřit, v tomhle bodě.“
„Jsou vyjádření pana Blackburna o záležitostech firmy spolehlivá?“
„Obvykle ano.“
„Ale v každém případě, pan Blackburn skutečně řekl, že paní Johnsonová má právo vás propustit.“
„Ano.“
„Řekla vám někdy něco v tomto smyslu paní Johnsonová?“
„Ne.“
„Nikdy neučinila žádný výrok, který by se dal vyložit jako požadavek na váš výkon, včetně výkonu sexuálního, ve vztahu k vašemu setrvání ve firmě?“
„Ne.“
„Takže když říkáte, že jste v průběhu porady s ní pocíťoval, že vaše zaměstnání je ohroženo, nebylo to ničím, co paní Johnsonová skutečně řekla nebo učinila?“
„Ne,“ odvětil Sanders. „Ale vyplývalo to ze situace.“
„Vám připadalo, že to vyplývá ze situace.“
„Ano.“
„Stejně jako vám předtím připadalo, že jste v pořadí na povýšení, i když jste ve skutečnosti nebyl? Právě na to povýšení, které získala nakonec paní Johnsonová?“
„Nerozumím vám.“
„Já pouze zaznamenávám, že připadání je subjektivní záležitost a nemá závažnost faktů.“
„Námítka,“ vmísila se Fernandezová. „Zaměstnanci připadalo povýšení reálné v kontextu rozumného očekávání...“
„Paní Fernandezová,“ přerušila ji soudkyně Murphyová, „pan Heller nezpochybňuje oprávněnost očekávání vašeho klienta. Zkoumá jejich správnost.“
„Ale samozřejmě, že jsou správná. Protože paní Johnsonová byla jeho nadřízenou a mohla ho propustit, kdyby se jí zachtělo.“
„O tom není sporu. Ale pan Heller se táže, zda pan Sanders nemá tendence utvářet si nepodložená očekávání. A to se mi zdá jako zcela relevantní.“
„Ale se vší úctou, Vaše Ctihodnosti...“
„Paní Fernandezová,“ řekla soudkyně, „jsme tady, abychom spor objasnili. Nechám pana Hellera, aby pokračoval. Pane Hellere?“

„Děkuji vám, Vaše Ctihodnosti. Takže abychom to shrnuli, pane Sandersi: Ačkoli jste pociťoval, že vaše zaměstnání je ohroženo, nikdy jste tento dojem nezískal od paní Johnsonové?“

„Ne, nezískal.“

„Nebo od pana Blackburna?“

„Ne.“

„Nebo, fakticky, od nikoho jiného?“

„Ne.“

„V pořádku. Teď se obraťme k něčemu jinému. Jak se stalo, že na poradě v šest hodin bylo víno?“

„Paní Johnsonová řekla, že opatří láhev vína.“

„Nežádal jste, aby tak učinila?“

„Ne. Udělala to o své vůli.“

„A jak jste na to reagoval?“

„Nevím.“ Pokrčil rameny. „Nijak zvlášť.“

„Bylo vám to příjemné?“

„Neměl jsem na to ani kladný, ani záporný názor.“

„Dovolte, abych vám to řekl jinak, pane Sandersi. Když jste slyšel, že přitažlivá žena jako je paní Johnsonová plánuje vypít s vámi po práci skleničku vína, co vám prošlo hlavou?“

„Myslel jsem si, že bych měl pozvání přijmout. Je moje nadřízená.“

„To je všechno, co jste si pomyslel?“

„Ano.“

„Zmínil jste se někomu, že chcete být s paní Johnsonovou o samotě za romantických okolností?“

Sanders si překvapeně poposedl kupředu. „Ne.“

„Jste si tím jist?“

„Ano.“ Sanders zavrtěl hlavou. „Nevím, kam míříte.“

„Copak paní Johnsonová není vaše stará láska?“

„Ano.“

„A vy jste nechtěl obnovit váš intimní vztah?“

„Ne, nechtěl. Jenom jsem doufal, že dokážu nalézt nějaký způsob, jak budeme spolupracovat.“

„Je to obtížné? Myslel bych si, že spolupracovat bude docela snadné, poněvadž v minulosti jste jeden druhého dobře znali.“

„No, tedy není. Je to docela nepříjemné.“

„Nepříjemné? A proč?“

„No. Prostě je. Ve skutečnosti jsem s ní nikdy nepracoval. Znal jsem ji ve zcela odlišném kontextu, a prostě jsem se cítil nepříjemně.“

„Jak váš předchozí vztah s paní Johnsonovou skončil, pane Sandersi?“

„Tak nějak... jsme se rozešli.“

„V té době jste žili společně?“

„Ano. A měli jsme normální milenecké slasti a strasti. A nakonec to prostě přestalo fungovat. Takže jsme se rozešli.“

„Žádná hořkost?“

„Ne.“

„Kdo nechal koho?“

„Bylo to tak nějak vzájemné, pokud si vzpomínám.“

„Koho napadlo, že se odstěhuje?“

„Hádám... Fakticky si to už nepamatuju. Myslím, že jsem to byl já.“

„Takže po deseti letech jste už neměl žádné nepříjemné pocity a napětí z toho, jak váš vztah skončil?“

„Ne.“

„A přesto jste měl nyní nepříjemný pocit?“

„Jistě,“ odpověděl Sanders. „Protože v minulosti byl mezi námi jeden druh vztahu, a teď jsme měli mít jiný.“

„Máte na mysli, že nyní byla paní Johnsonová vaší nadřízenou.“

„Ano.“

„Nezlobil jste se proto? Kvůli jejímu jmenování?“

„Trochu, počítám.“

„Jen trochu? Nebo snad víc než jenom trochu?“

Fernandezová si poposedla a chystala se protestovat. Soudkyně Murphyová po ní šlehla varovným pohledem. Fernandezová si pěstní podepřela bradu a neřekla nic.

„Měl jsem spoustu pocitů,“ řekl Sanders. „Měl jsem zlost, byl jsem zklamaný a zmatený a měl jsem obavy.“

„Takže podle vašeho názoru, ačkoli jste pociťoval mnoho různých a zmatených pocitů, jste si jist, že jste neuvažoval, že navážete s paní Johnsonovou sexuální vztah, a to za žádných okolností.“

„Ne.“

„Vůbec vám to nepřišlo na mysl?“

„Ne.“

Nastala pauza. Heller zašustil papíry, pak vzhlédl. „Jste ženatý, že ano, pane Sandersi?“

„Ano, jsem.“

„Zavolał jste své manželce, abyste jí řekl, že máte poradu v pozdní hodinu?“

„Ano.“

„Řekl jste jí s kým?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Moje manželka někdy žárlí na moje předchozí lásky. Neviděl jsem žádný důvod pro to, abych ji znepokojoval anebo ji vyváděl z míry.“

„Chcete říct, že kdybyste jí řekl, že máte poradu s paní Johnsonovou v pozdních hodinách, mohla by si vaše manželka pomyslet, že byste mohli obnovit svůj sexuální vztah.“

„Nevím, co by si pomyslela,“ řekl Sanders.

„Ale v každém případě jste jí o paní Johnsonové neřekl.“

„Ne.“

„Co jste jí řekl?“

„Řekl jsem jí, že mám poradu a že přijdu domů později.“

„Jak pozdě?“

„Řekl jsem jí, by se to mohlo protáhnout až do večere anebo ještě déle.“

„Rozumím. Navrhla vám paní Johnsonová společně povečeřet?“

„Ne.“

„Takže jste předpokládal, když jste volal své manželce, že porada s paní Johnsonovou by mohla být dlouhá?“

„Ne,“ odvětil Sanders. „Nepředpokládal. Ale nevěděl jsem přesně, jak dlouho potrvá. A moje žena nemá ráda, když jí zavolám a řeknu, že se opozdím o hodinu, a pak volám znovu, abych řekl, že to bude o dvě. To se naštve. Takže je lepší, když jí řeknu jenom tolik, že možná dorazím domů až po večeri. Pak mě neočekává a nečeká na mě, a když se vrátím domů dříve, je to naopak příjemné.“

„Takže to byl obvyklý postup, jaký vůči své ženě používáte.“

„Ano.“

„Nic neobvyklého.“

„Ne.“

„Jinými slovy, váš obvyklý postup je lhát své manželce o událostech v práci, protože podle vašeho názoru neunesete pravdu.“

„Námítka,“ ozvala se Fernandezová. „Jakou to má důležitost?“

„Ale takhle to přece vůbec není,“ pokračoval Sanders zlostně.

„Jak to, pane Sandersi?“

„Podívejte. Každé manželství si vypracuje svůj způsob, jak takové věci řešit. Tohle je náš způsob. Uhlazuje soužití, to je všechno. Je to způsob ohlašování pozdního příchodu, a ne lhaní.“

„Copak vy vážně nepřipouštíte, že jste lhal, když jste své manželce neřekl, že se máte toho večera setkat s paní Johnsonovou?“

„Námítka,“ protestovala Fernandezová.

„Myslím,“ řekla soudkyně Murphyová, „že už toho bylo dost, pane Hellere.“

„Vaše Ctihodnosti, pokouším se ukázat, že pan Sanders zamýšlel využít setkání s paní Johnsonovou a že tomu odpovídalo veškeré jeho chování. A navíc ukázat, že se všeobecně chová k ženám pohrdlivě.“

„Jenže jste to neukázal, dokonce jste pro to nepřinesl ani žádné předpoklady,“ řekla Murphyová. „Pan Sanders nám vysvětlil svoje důvody a při neexistenci opačného důkazu je přijímám. Nebo máte opačný důkaz?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti.“

„Výtečně. Chci, aby tady bylo všem jasné: Tato jednání jsou pro obě strany potenciálně zničující - nejen co do výsledku, ale i způsobem vedení jednání samotných. V závislosti na výsledku paní Johnsonová a pan Sanders možná shledají, že v budoucnu mohou nějakým způsobem spolupracovat. Nepřipustím, aby tato jednání zbytečně nasakovala jedem, který by otrávil budoucí vztahy. Jakékoli další bezdůvodné osočování mne donutí, abych tato jednání zastavila. Má někdo nějaký dotaz k tomu, co jsem právě řekla?“

Nikdo neměl.

„Výtečně. Pane Hellere?“

Heller se opřel v křesle. „Žádné další otázky, Vaše Ctihodnosti.“

„Výtečně,“ řekla soudkyně Murphyová. „Dáme si pětiminutovou přestávku a pak se vrátíme, abychom si poslechli verzi paní Johnsonové.“

„Držíte se dobře,“ pochválila ho Fernandezová. „Držíte se velice dobře. Mluvil jste pevným hlasem. Mluvil jste jasně a klidně. Na Murphyovou to zapůsobilo. Držíte se dobře.“ Stáli venku na nádvoří u vodotrysku. Sanders se cítil jako boxer, vedený mezi jednotlivými koly trenérkou. „Jak se cítíte?“ zeptala se. „Unavený?“

„Trochu. Necítím se až tak mizerně.“

„Nechcete kávu?“

„Ne, jsem v pořádku.“

„Dobře. Protože teď nadchází těžká zkouška. Budete muset být velice silný, až bude podávat svou verzi. To, co bude říkat, se vám nebude líbit. Ale je důležité, abyste zůstal klidný.“

„Dobře.“

Položila mu ruku na rameno. „Mimochodem, jen mezi námi: Jak to doopravdy mezi vámi skončilo?“

„Abych vám řekl pravdu, přesně si nevzpomínám.“

Fernandezová se zatvářila nedůvěřivě. „Ale přece to bylo důležité, jistě...“

„Stalo se to téměř před deseti lety,“ vysvětloval Sanders. „Mně to připadá jako v nějakém jiném životě.“

Nepřestávala se tvářit nedůvěřivě.

„Podívejte,“ řekl. „Teď máme třetí červnový týden. Co se dělo ve vašem milostném životě třetí týden v červnu před deseti lety?“

Fernandezová se odmlčela, zamračila se.

„Byla jste už vdaná?“ pomáhal jí Sanders.

„Ne.“

„Už jste znala svého manžela?“

„No, jak to vlastně... Ne, tehdy ještě ne... S manželem jsem se musela seznámit... asi o rok později.“

„Dobře. Rozpomenete se, s kým jste chodila před ním?“

Fernandezová mlčela. Vzpomínala.

„Řekněte mi cokoli, co se přihodilo mezi vámi a vašim tehdejším milencem v červnu před deseti lety.“

Stále mlčela.

„Už chápete, co mám na mysli?“ řekl Sanders. „Deset roků je dlouhá doba. Vzpomínám si na to, jak jsem chodil s Meredith, ale posledních pár týdnů mi uniká. Podrobnosti našeho rozchodu si už prostě nepamatuju.“

„Nač si vzpomínáte?“

Pokrčil rameny. „Hádali jsme se čím dál víc a hádky byly čím dál hlasitější. Pořád jsme sice žili společně, ale jaksi jsme si oba začali zařizovat svůj denní rozvrh tak, abychom se nepotkali. Protože když jsme na sebe náhodou narazili, tak jsme se pohádali.“

A konečně jednoho večera, když jsme se oblékali na večírek, jsme se pohádali do krve. Byl to oficiální večírek pořádaný DigiComem. Vzpomínám si, že jsem si musel vzít smoking. Házel jsem po ní manžetové knoflíčky a pak jsem je nemohl najít. Musel jsem si kleknout na podlahu a hledat je. Ale jakmile jsme vyjeli, tak se to rázem nějak uklidnilo a začali jsme mluvit o tom, že se rozejdeme. Úplně obyčejným způsobem. Velice rozumným způsobem. Prostě to z nás vytrysklo. Z nás obou. Nikdo nekřičel. A nakonec jsme se rozhodli, že bude nejlepší, když se rozejdeme.“

Fernandezová si ho zamyšleně prohlížela. „Tak to bylo?“

„Jo.“ Pokrčil rameny. „Mimochodem, na ten večírek jsme nikdy nedojeli.“

Zase se ozvalo cosi hluboko zasutého v jeho mysli. Pár v autě jedoucí na večírek. Cosi s mobilním telefonem.

Všichni slavnostně oblečení, jedou na večírek a komusi volají, a...

Nedokázal si to vybavit. Měl to téměř před očima, jen se rozpomenout.

Ta žena volá mobilním telefonem a pak... Pak se přihodí cosi nepříjemného...

„Tome?“ vytrhla ho Fernandezová a zatřásla mu ramenem. „Zdá se, že se náš čas naplnil. Připravený se vrátit?“

„Jsem připravený,“ odpověděl.

Když zamířili nazpět dovnitř, vynořil se Heller. Věnoval kluzký úsměv Sandersovi, pak se obrátil na Fernandezovou.

„Paní advokátko,“ řekl. „Napadlo mě, jestli by už nebyl čas promluvit si o dohodě.“

„O dohodě?“ odvětila Fernandezová s hraně nadsazeným překvapením. „Proč?“

„No, pro vašeho klienta se věci nevyvíjejí příliš dobře a...“

„Pro mého klienta se všechno vyvíjí příznivě...“

„A celý tenhle výsledek mu jistě bude tím nepříjemnější a trapnější, čím déle potrvá...“

„Mému klientu to vůbec nepřípadá nepříjemně...“

„A možná, že by z toho měli prospěch všichni, kdybychom celou tu záležitost ukončili rovnou.“

Fernandezová se usmála. „Nemyslím, že by si to můj klient přál, Bene, ale jestli chcete učinit nějakou nabídku, samozřejmě ji uvážíme.“

„Ano. Mám nabídku.“

„Výtečně.“

Heller si odkašlal. „Berouce v úvahu Tomovo odškodné za tuto a přidružené záležitosti a délku jeho zaměstnání u firmy, jsme hotovi složit sumu rovnou kompenzací jeho několikoročního platu. K tomu připojíme úhradu vašich nákladů a různých nákladů na ukončení sporu, úhradu nákladů na vyhledání nového místa a všech přímých nákladů spojených s přestěhováním, to vše dohromady celkem čtyři sta tisíc dolarů. Myslím, že to je velice štedré.“

„Zjistím, co nabídce říká můj klient,“ odpověděla Fernandezová. Vzala Sanderse za paži a odvedla ho kousek pryč. „Tak co?“

„Ne,“ řekl Sanders.

„Ne tak honem,“ řekla. „Je to docela rozumná nabídka. Je to tolik, kolik byste pravděpodobně vyhrál u soudu, bez průtahů a bez nákladů na soudní proces.“

„Ne.“

„Chcete protinávrh?“

„Ne. Ať jde do prdele.“

„Myslím, že bychom mohli vznést protinávrh.“

„Ať táhne do prdele.“

Fernandezová zavrtěla hlavou. „Budme chytří, ne navztekaní. Co doufáte, že tímhle získáte, Tome? Přece musí existovat suma, kterou byste přijal.“

„Chci tolik, kolik bych dostal, kdyby z DigiComu vznikla akciová společnost,“ odpověděl Sanders. „A to je někde mezi pěti a dvanácti miliony.“

„To si myslíte. To je spekulativní dohad o budoucí události.“

„Tak nějak to bude, věřte mi.“

Fernandezová na něj pohlédla. „Vzal byste pět milionů hned teď?“

„Ano.“

„Jako alternativu, přijal byste náhradu škody takovou, jakou tady vyslovil, plus možnost koupě akcií, jakou jste měl v okamžiku nabídky?“

Sanders to uvažil. „Ano.“

„Výtečně. Jdu mu to říct.“

Kráčela přes dvůr k Hellerovi. Oba dva krátce hovořili. Po chvíli se Heller obrátil na patách a odešel.

Fernandezová se vrátila a uculovala se. „Nesouhlasil s tím.“ Zamířili nazpět dovnitř. „Ale řeknu vám jednu věc: je to dobré znamení.“

„Opravdu?“

„Ano. Když se chtějí dohodnout ještě předtím, že Johnsonová podá své svědectví, je to velice dobré znamení.“

„S ohledem na fúzi,“ řekla Meredith Johnsonová, „mi připadalo důležité, abych se setkala se všemi vedoucími jednotlivých odborů v pondělí.“ Hovořila klidně a pomalu a prohlížela si po řadě všechny usazené okolo stolu. Na Sanderse působila dojmem vedoucího pracovníka, který provádí prezentaci nového výrobku. „Opoledne jsem se setkala s Donem Cherrym, Markem Lewynem a Mary Anne Hunterovou. Avšak Tom Sanders prohlásil, že má velice nabitý program a požádal mne, jestli bychom se nemohli setkat až na konci pracovní doby. Na Tomovu žádost jsem odsunula jednání s ním na šestou hodinu.“

Omráčilo ho, jakým chladnokrevným způsobem lže. Očekával, že bude působivá, ale nestačil žasnout, když ji viděl v akci.

„Tom navrhl, že bychom si taky mohli nalít skleničku a vrátit se ke starým dobrým časům. Není to sice můj styl, ale souhlasila jsem. Chtěla jsem s Tomem navázat dobré vztahy, protože jsem věděla, že je zklamaný, že to místo nedostal, a protože jsme měli spolu něco za sebou. Chtěla jsem, aby naše pracovní vztahy byly zároveň srdečné. Odmítnout napít se s ním mi připadalo... Nevím - příliš rezervované nebo škrobené. Takže jsem řekla ano.“

Tom přišel ke mně do kanceláře v šest hodin. Vypili jsme skleničku vína a hovořili o problémech kolem mechaniky Blesk. Ovšem od počátku neustále dělal poznámky osobního charakteru, které jsem považovala za nevhodné - například poznámky na můj vzhled a jak často myslívá na náš minulý vztah. Zmiňoval se o sexuálních událostech v minulosti a tak dále.“

Ta svině. Sanders měl celé tělo napjaté. Ruce sevřené v pěst. Zuby zaťaté.

Fernandezová se naklonila kupředu a položila mu ruku na zápěstí.

Meredith Johnsonová právě říkala: „...měla jsem několik hovorů, s Garvinem a jiné. Hovořila jsem od svého pracovního stolu. Pak vešla moje sekretářka a zeptala se, jestli by nemohla odejít dřív, aby si vyřídila nějaké osobní záležitosti. Řekla jsem, že může. Sekretářka odešla z místnosti. Hned nato ke mně Tom přistoupil a náhle mě začal líbat.“

Na okamžik se odmlčela a rozhlédla se po místnosti. Pevným pohledem se střetla se Sandersovými očima.

„Jeho náhlý a neočekávaný výpad mi vyrazil dech,“ řekla a zírala přímo na něj. „Nejprve jsem se pokusila protestovat a situaci utlumit. Jenže Tom je mnohem větší než já. Mnohem silnější. Odvrátil mě na pohovku a začal mi vyhrnovat šaty a dál mě svlékal. Umíte si představit, jak jsem asi byla vystrašená a zděšená. Situace se mi vymkla z ruky a skutečnost, že se to stalo, velice zkomplikovala naše budoucí pracovní vztahy. To nic neříká o tom, jak jsem se cítila osobně, jako žena. Chci říct, když jsem byla takovým způsobem napadena.“

Sanders na ni hleděl a zoufale se snažil potlačit vztek. Zaslechl Fernandezovou, jak mu šeptá do ucha: „Dýchejte.“ Zhluboka se nadechl a pozvolna zase vzduch vypustil z plic. Do té chvíle si vůbec neuvědomil, že zadržoval dech.

„Pořád jsem se snažila, abych to nějak odlehčila,“ pokračovala Meredith, „vtipkovat a tak nějak se z toho dostat. Snažila jsem se mu říkat: Počkej, Tome, tak už toho nech. Jenže on byl zarputilý. A když ze mě strhal spodní prádlo, když jsem zaslechl, jak se trhá látka, uvědomila jsem si, že po dobrém se z toho nevymluvím. Musela jsem dát panu Sandersovi najevo, že na mně páchá násilí a že jsem velice vyděšená a velice rozeznaná. Když se ode mne na pohovce odtáhl, aby si vytáhl z kalhot penis předtím, než do mě vnikne, kopla jsem ho kolenem do slabin. Spadl z pohovky na podlahu. Pak vstal a já jsem taky vstala.“

Pan Sanders se hněval, že jsem odmítla jeho milostné návrhy. Začal na mě křičet a pak mě uhořel tak, až mě srazil na podlahu. Jenže to už jsem byla taky rozzlobená. Vzpomínám si, že jsem říkala: Tohle se mnou nemůžeš provádět, a nadávala jsem mu. Jenže nemůžu říct, že si pamatuji všechno, co řekl, nebo co jsem řekla já. Pokusil se ke mně přiblížit ještě jednou, jenže to už jsem měla v ruce boty a udeřila jsem ho do hrudníku podpatkem, abych se ubránila. Myslím, že jsem mu roztrhla košili. Nejsem si jistá. Byla jsem už tak rozzuřená, že jsem ho chtěla zabít. Jsem si jistá, že jsem ho poškrábala. Vzpomínám si, že jsem řekla, že ho chci zabít. Tak jsem byla rozběsněná. Byl to můj první den v novém místě, byla jsem pod hrozným tlakem, snažila jsem se pracovat co nejlépe a tohle... ta věc, která se stala, zcela zničila naše vztahy a způsobí spoustu potíží všem ve firmě. Odešel úplně rozzuřený. Když zmizel, zůstal mi problém, co s tím podniknout.“

Odmlčela se, zavrtěla hlavou, zjevně na okamžik přemožena emocemi.

„A jak jste se rozhodla, že to vyřešíte?“

„No, to byl problém. Tom je důležitý pracovník a není snadné ho nahradit. Navíc by podle mého názoru nebylo moudré provádět změny v průběhu naší fúze. Můj první popud bylo zjistit, jestli by se na celou věc nedalo zapomenout. Koneckonců jsme oba dospělí. Osobně mě to sice mrzelo, ale myslela jsem si, že Toma to bude pravděpodobně mrzet taky, až vystřízliví a bude mít příležitost všechno si srovnat v hlavě. A taky jsem si myslela, že bychom možná mohli pokračovat, jako by se nic nestalo. Koneckonců, někdy se přihodí nepřijemná věc. A lidé to

dokáží přejít.

Takže když se změnil termín porady, zavolala jsem mu domů, abych mu to řekla. On tam nebyl, ale velice příjemně jsem si popovídala s jeho ženou. Z našeho rozhovoru bylo zjevné, že nevěděla, že Tom byl na poradě se mnou, ani to, že se s Tomem známe z minula. V každém případě jsem však jeho manželce sdělila nový termín porady a požádala jsem ji, aby to Tomovi vyřídila.

Následujícího dne na poradě se věci nezačaly vyvíjet příliš dobře. Tom se objevil pozdě a pozměnil svůj výklad o Blesku, minimalizoval problémy a postavil se proti mně. Zjevně podryl mou autoritu na oficiální poradě, a to jsem nemohla připustit. Šla jsem rovnou za Philem Blackburnem a vyprávěla jsem mu všechno, co se stalo. Řekla jsem, že nechci podat formální obvinění, ale že trvám na tom, že s Tomem nemůžu spolupracovat a že se musí provést změna. Phil řekl, že si s Tomem promluví. A nakonec se rozhodlo, že se pokusíme dospět k rozhodnutí v arbitráži.“

Opřela se v křesle a položila paže na stůl. „To je celé, myslím. To je všechno.“ Rozhlédla se kolem a jednomu po druhém pohlédla do očí. Velmi chladně, velmi odměřeně.

Byl to pozoruhodný výkon a v Sandersovi probudil zcela neočekávaný efekt: pocítil vinu. Měl pocit, jako by skutečně spáchal všechno to, co o něm vyprávěla. Zastyděl se, sklopil pohled do stolu a svěsil hlavu.

Fernandezová ho tvrdě kopl do kotníku. Prudce vztyčil hlavu a zamrkal. Mračila se na něj. Posadil se zpřímá.

Soudkyně Murphyová si odkašlala. „Zjevně,“ prohlásila, „nám byla přednesena dvě zcela neslučitelná svědectví. Paní Johnsonová, než budeme pokračovat, mám pár drobných otázek.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti?“

„Jste přitažlivá žena. Jsem si jistá, že jste musela v průběhu své kariéry odrazit značný počet nevíтанých milostných nabídek.“

Meredith se usmála. „To ano, Vaše Ctihodnosti.“

„A jsem si jistá, že jste v tom získala určitou šikovnost.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Řekla jste, že jste si byla vědoma napětí pramenícího ze svého minulého milostného vztahu s panem Sandersem. Když vezmeme toto napětí v úvahu, pomyslíte si, že porada uprostřed pracovní doby a bez vína by byla více pracovní - nastolila by vhodnější atmosféru.“

„Ve zpětném pohledu jsem si jistá, že máte pravdu,“ odpověděla Meredith. „Jenže v té chvíli jsem to všechno viděla v kontextu porady o fúzi. Všichni byli zaměstnaní. Snažila jsem se za každou cenu domluvit si poradu s panem Sandersem před jednáním s lidmi od společnosti Conley-White následujícího dne. Nic jiného mi nepřišlo na mysl. Jenom rozvrh porad.“

„Chápu. A když pan Sanders opustil vaši kancelář, proč jste nezavolala panu Blackburnovi nebo někomu jinému od firmy, abyste mu ohlásila, co se stalo?“

„Jak jsem už říkala, doufala jsem, že by se to všechno dalo přejít.“

„A přece událost, kterou popisujete,“ řekla soudkyně Murphyová, „je vážným porušením pracovní disciplíny. Jako zkušená manažerka jste jistě věděla, že šance na dobrý pracovní vztah s panem Sandersem jsou nadále nulové. Myslela bych si, že byste se měla cítit povinná ohlásit, co se stalo, svému nadřízenému okamžitě. A z praktického hlediska bych si pomyslela, že byste měla chtít, aby to bylo zaznamenáno co nejdříve.“

„Jak jsem řekla, stále jsem doufala.“ Zamračila se a uvažovala. „Víte, myslím... Cítila jsem se za Toma zodpovědná. Ze starého přátelství jsem se nechtěla stát příčinou, proč ztratí zaměstnání.“

„Na druhou stranu ovšem vy jste příčinou, proč ztratil zaměstnání.“

„Ano. Ale zase až ze zpětného pohledu.“

„Chápu. Výtečně. Paní Fernandezová?“

„Děkuji vám, Vaše Ctihodnosti.“ Fernandezová se obrátila na židli tak, aby seděla přímo proti Johnsonové. „Paní Johnsonová, v situaci, jako je tato, když se incident beze svědků odehraje za zavřenými dveřmi, potřebujeme se rozhlédnout po všech souvisejících událostech, které dokážeme odhalit. Takže já vám teď položím pár otázek o událostech, které s incidentem přímo souvisely.“

„Fajn.“

„Řekla jste, že když jste si domlouvala poradu s panem Sandersem, požadoval k ní víno.“

„Ano.“

„Odkud pocházelo víno, které jste toho večera pili?“

„Požádala jsem svou sekretářku, aby ho opatřila.“

„To je paní Rossová?“

„Ano.“

„Už s vámi pracuje dlouho?“

„Ano.“

„Přišla s vámi z Cupertino?“

„Ano.“

„Je to spolehlivá zaměstnankyně?“

„Ano.“

„O koupi kolika lahví jste paní Rossovou požádala?“

„Nepamatuju se, jestli jsem vyslovila nějaké konkrétní číslo.“

„Dobře. Kolik lahví přinesla?“

„Tři, myslím.“

„Tři. A požádala jste svou sekretářku, aby koupila ještě něco jiného?“

„Jako co?“

„Požádala jste ji, aby koupila kondomy?“

„Ne, nepožádala.“

„Ona je ve skutečnosti koupila. Nakoupila kondomy v drogerii na Second Avenue.“

„No, pokud koupila nějaké kondomy,“ řekla Johnsonová, „musela si je koupit sama pro sebe.“

„Víte o nějakém důvodu, proč by vaše sekretářka řikala, že nakoupila kondomy pro vás?“

„Ne,“ odpověděla Johnsonová pomalu. Dobře si to rozmyslela. „Neumím si představit, že by to udělala.“

„Okamžit,“ přerušila je soudkyně Murphyová. „Paní Fernandezová, tvrdíte, že ta sekretářka skutečně řekla, že ty kondomy nakoupila pro paní Johnsonovou?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Tvrdíme.“

„Máte na takové tvrzení svědka?“

„Ano, máme.“

Heller sedící vedle Johnsonové si přejel jedním prstem spodní ret. Johnsonová nevykazovala vůbec žádnou reakci. Dokonce ani nemrkla okem. Dál klidně zírala na Fernandezovou a očekávala další otázku.

„Paní Johnsonová, instruovala jste svou sekretářku, aby zamkla dveře vaší kanceláře, když byl u vás pan Sanders?“

„S největší pravděpodobností ne.“

„Víte, zda dveře zamkla?“

„Ne, to nevím.“

„Víte, proč by někomu tvrdila, že jste jí přikázala, aby dveře zamkla?“

„Ne.“

„Paní Johnsonová. Poradu s panem Sandersem jste měla v šest hodin. Měla jste toho dne ještě nějakou jinou poradou později?“

„Ne. Tahle byla poslední.“

„Není tedy pravda, že jste měla domluvenou poradou v sedm, kterou jste zrušila?“

„Ach. Ano, je to pravda. Měla jsem se sejít se Stephanie Kaplanovou. Ale zrušila jsem to, protože jsem neměla hotové údaje, abych je s ní mohla projít. Neměla jsem čas si je připravit.“

„Jste si vědoma toho, že vaše sekretářka řekla paní Kaplanové, že schůzku rušíte proto, že máte jinou poradou, která se protáhne?“

„Nevím, co jí řekla moje sekretářka,“ odpověděla Meredith a poprvé projevila netrpělivost. „Zdá se, že toho tady namluvíme spoustu o mé sekretářce. Snad byste tyhle otázky měla položit jí.“

„Snad bychom měli. Jsem si jistá, že by se to dalo zařídit. Výtečně. Obrátme se k něčemu jinému. Pan Sanders řekl, že když z vaší kanceláře odcházel, viděl uklízečku. Viděla jste ji také?“

„Ne. Když odešel, zůstala jsem uvnitř.“

„Tahle uklízečka, Mariana Waldenová, říká, že předtím, ještě před odchodem pana Sanderse zaslechla hlasitou hádku. Říká, že zaslechla nějakého muže, jak říká: Tohle není dobrý nápad, já to dělat nechci, a slyšela ženu říkat: Ty hajzle, takhle mě nemůžeš nechat! Vzpomínáte si, že jste řekla něco podobného?“

„Ne. Vzpomínám si, že jste řekla: Tohle mi nemůžeš dělat.“

„Ale nevzpomínáte si, že byste řekla: Takhle mě nemůžeš nechat.“

„Ne, nevzpomínám.“

„Paní Waldenová si je zcela jistá, že jste řekla právě tohle.“

„Já nevím, co si myslí paní Waldenová, že zaslechla,“ řekla Johnsonová. „Dveře byly po celý čas zavřené.“

„Cožpak jste nemluvili nahlas?“

„To nevím. Možná.“

„Paní Waldenová tvrdí, že jste křičela. A pan Sanders také řekl, že jste křičela.“

„Já nevím.“

„Výtečně. Teď, paní Johnsonová, řekla jste, že jste informovala pana Blackburna, že po nešťastné úterní ranní poradě už nadále s panem Sandersem nemůžete spolupracovat, pravda?“

„Ano. To je pravda.“

Sanders si poposedl kupředu. Náhle si uvědomil, že to přehlédl, když Meredith vypovídala. Tak ho to vyvedlo z míry, že si vůbec neuvědomil, že udává lživé údaje o tom, kdy se setkala s Blackburnem. Protože Sanders odešel do Blackburnovy kanceláře okamžitě po poradě - a Blackburn už všechno věděl.

„Paní Johnsonová, kdy jste řikala, že jste zašla navštívit pana Blackburna?“

„Nevím. Po poradě.“

„Asi v kolik hodin?“

„V deset.“

„Dříve ne?“

„Ne.“

Sanders vrhl rychlý pohled na Blackburna, který seděl strnule na konci stolu. Vypadal napjatě a hryzal se do rtu.

„Smím požádat pana Blackburna,“ řekla Fernandezová, „aby to potvrdil? Počítám, že jeho sekretářka vede knihu záznamů, kdyby měl potíže s krátkou pamětí.“

Rozhostilo se krátké ticho. Johnsonová se ohlédla na Blackburna. „Ne. Spletla jsem to. Chtěla jsem říct, že jsem s Philem hovořila po původní poradě a před druhou poradou.“

„Původní poradou myslíte tu, na které pan Sanders nebyl přítomen? Poradu v osm?“

„Ano.“

„Takže chování pana Sanderse na druhé poradě, kde se postavil proti vám, už nemohlo ovlivnit vaše rozhodnutí promluvit s panem Blackburnem. Protože když se porada konala, už jste s panem Blackburnem hovořila.“

„Jak jsem řekla, spleťla jsem to.“

„Nemám už ke svědkovi další otázky, Vaše Ctihodnosti.“

Soudkyně Murphyová zaklapla zápisník. Výraz ve tváři měla chladně zdvořilý a nečitelný. Pohlédla na hodinky.

„Nyní je jedenáct třicet. Uděláme si dvouhodinovou přestávku na oběd. Povolím případně čas navíc, aby si právní zástupci mohli zrekapitulovat situaci a rozhodnout se, jak si přejí pokračovat.“ Povstala. „Jsem rovněž k dispozici, kdyby si právní zástupci přáli hovořit se mnou z jakéhokoli důvodu. Jinak všichni na shledanou tady přesně o půl druhé. Přeji vám příjemný a úspěšný oběd.“ Obrátila se a odkráčela z místnosti.

Blackburn povstal a řekl: „Osobně bych se rád setkal s právním zástupcem protistrany, okamžitě.“

Sanders pohlédl na Fernandezovou.

Fernandezové přelétl po tváři téměř neviditelný úsměv. „Respektuji vaše přání, pane Blackburne,“ odvětila.

Všichni tři právníci postávali u fontány. Fernandezová cosi živě říkala Hellerovi, hlavy měli skloněné k sobě. Blackburn byl pár kroků od nich, s mobilním telefonem přiloženým k uchu. Na protější straně nádvoří mluvila Meredith Johnsonová do jiného telefonu a současně zlostně gestikulovala.

Sanders stál osaměle při jedné straně nádvoří a všechno pozoroval. V duchu neměl ani stín pochybnosti, že Blackburn bude hledat dohodu. Fernandezová postupně roztrhala verzi Meredith Johnsonové na kusy: dokázala, že Meredith poručila své sekretářce, aby nakoupila víno, aby koupila kondomy, aby zamkla dveře, zatímco Sanders byl uvnitř, a aby zrušila pozdější radu. Meredith Johnsonová zcela zřejmě nebyla šéfka, kterou zaskočil sexuální výpad. Plánovala to celé odpoledne. Její klíčově důležitou reakci - rozzlobený výrok - Takhle mě nemůžeš nechat - zaslechla uklízečka. A lhalo o době a o motivaci svého hlášení Blackburnovi.

Nikdo nemohl pochybovat o tom, že Meredith lhalo. Jediná otázka teď byla, co s tím Blackburn a DigiCom udělají. Sanders si odseděl dostatečné množství seminářů pro manažery na téma sexuální obtěžování, aby věděl, co je firma povinována učinit. Skutečně neměli na výběr.

Budou jí muset dát výpověď.

Ale co provedou se Sandersem? To byla úplně jiná otázka. Intuice mu jasně napovídala, že vznesením tohoto obvinění si zboulal most, po němž by se mohl vrátit nazpět do firmy. Jeho návrat nikdy nebude vítaný. Sanders odstřílel Garvinova oblíbeného ptáčka zpěváčka, a to mu Garvin nikdy neodpustí.

Takže: zpátky už ho nevezmou. Budou mu muset vyplatit odstupné.

„Volají, že už je to na chcipnutí, co?“

Sanders se otočil a uviděl Alana, jednoho z detektivů, jak přichází od parkoviště. Alan přelétl pohledem právníky a rychle vyhodnotil situaci.

„Myslím, že ano,“ souhlasil Sanders.

Alan při pohledu na právníky přimhouřil oči. „Měli by. Johnsonová má jistý problém. A spousta lidí u firmy o něm ví. Zejména pak její sekretářka.“

„To vy jste s ní včera večer mluvil?“ zeptal se Sanders.

„Jo,“ odvětil. „Herb našel tu uklízečku a natočil ji na magneták. A já strávil celý večer s Betsy Rossovou. Je to osamělá slečna, tady v cizím městě. Trochu moc pije a já ji celou natočil.“

„Věděla to?“

„To ani nemusí,“ řekl Alan. „A pořád je to přípustné.“ Na okamžik pozoroval právníky. „Blackburn teď musí chcat kolem mafi v kostkách.“

Louise Fernandezová kráčela přes nádvoří, zamračeně a přihrbene. „Krucifix,“ řekla, když se přiblížila.

„Co se stalo?“ zeptal se Sanders.

Fernandezová zavrtěla hlavou. „Nechtějí přistoupit na dohodu.“

„Nechtějí přistoupit na dohodu?“

„Ano. Popírají všechno bod po bodu. Její sekretářka nakoupila víno? To bylo pro Sanderse. Její sekretářka koupila kondomy? Ty zase byly pro ni samotnou. Její sekretářka říká, že je koupila pro Johnsonovou? Sekretářka pije a není důvěryhodná. Svědectví uklízečky? Nemůže vědět, co slyšela, měla puštěné rádio. A pořád stejná písnička: Víte, Louise, tohle před soudem neobstojí. A neprůstředný Bob sedí u telefonu a celou věc řídí. Radí všem, co mají dělat.“ Fernandezová zaklela. „Musím vám říct jedno. Přesně tenhle druh sviňáren dělají mužští vedoucí pracovníci. Dívají se vám rovnou do očí a říkají: Tohle se nikdy nemohlo stát. To je prostě nemožné. Nemáte žádný důkaz. To mě vždycky zvedne žluč. Krucinál!“

„Radši bysme měli jít na oběd, Louise,“ uklidňoval ji Alan. A směrem k Sandersovi: „Někdy se zapomíná najíst.“

„Jo, fajn. Jasně. Najíst.“ Vyrázili směrem k parkovišti. Louise šla rychle a vrtěla hlavou. „Nedokážu pochopit, jak mohou zastávat takové stanovisko,“ řekla. „Protože vím - poznala jsem to soudkyni Murphyové na očích - že si myslela, že k žádnému odpolednímu jednání vůbec nedojde. Soudkyně Murphyová si vyslechla obě svědectví a došla k jednoznačnému závěru. Stejně tak já. Ale ono to tím neskončilo. Blackburn a Heller neustupují ani o píd. Nechtějí se dohodnout. V zásadě nás vyzývají, abychom se obrátili k soudu.“

„Tak se budeme soudit,“ řekl Sanders a pokrčil rameny.

„Jestli budeme chytří, tak ne,“ odpověděla Fernandezová. „Ne teď. To je přesně to, čeho jsem se obávala, že se stane. Dostali spoustu informací zadarmo a my nemáme nic. My jsme utřeli hubu. A oni mají následující tři roky na to, aby zpracovali tu sekretářku a tu uklízečku a aby zvládli všechno ostatní, s čím přijdeme. A řeknu vám jedno: za tři roky tu sekretářku nebudeme dokonce vůbec schopni najít.“

„Ale máme ji přece natočenou na magnetofonu...“

„I tak ovšem musí vystoupit před soudem. A věřte mi, ona nikdy nevystoupí. Podívejte, DigiCom je teď silně exponovaný. Když dokážeme, že DigiCom neučinil včasné a odpovídající opatření proti tomu, co se vědělo o Johnsonové, mohla by mu hrozit extrémně vysoká náhrada škody. Minulý měsíc proběhl podobný soud v Kalifornii: soud přikl žalující straně devatenáct celých čtyř desetin miliónu dolarů. Když jim hrozí něco takového, věřte tomu, co vám říkám: ta sekretářka nebude k nalezení. Po celý zbytek života bude trávit dovolenou v Kostarice.“

„A tak co budeme dělat?“ zeptal se Sanders.

„Ať už to dopadne dobře nebo špatně, musíme rozhodnout teď. Pustili jsme se touthle cestou a musíme v ní pokračovat. Nějak je musíme přinutit, aby přijali dohodu,“ řekla. „Ale aby se nám to podařilo, budeme potřebovat ještě něco dalšího. Nemáte ještě něco?“

Sanders zavrtěl hlavou. „Ne, nic.“

„K čertu,“ pravila Fernandezová. „Co se to děje? Myslela jsem, že se DigiCom obává, že se tohle obvinění dostane na veřejnost dříve, než se fúze dohodne. Myslela jsem, že vidí problém v publicitě.“

Sanders přikývl. „Taky jsem si to myslel.“

„Pak tu je ovšem něco, co nevíme. Protože jak Heller, tak i Blackburn se chovají, jako by jim ani za mák nezáleželo na tom, co podnikáme. Tak jak to přijde?“

Kolem nich prošel podsaditý muž s knírkem, nesoucí svazek papírů. Vypadal na policajta.

„Kdo to je?“ zeptala se Fernandezová.

„Nikdy v životě jsem ho neviděl.“

„Volali někoho telefonem. Pokoušeli se kohosi sehnat. Proto se ptám“

Sanders pokrčil rameny. „Tak co podnikneme teď?“

„Najíme se,“ řekl Alan.

„Správně. Pojdme se najíst,“ přitakala Fernandezová, „a pusťte me na chvíli z hlavy.“

Přesně v tutéž chvíli mu náhle hlavou probleskla věta: Pusť ten telefon z hlavy. Připadalo mu, že to přichází odnikud, ale znělo to jako rozkaz:

Pusť ten telefon z hlavy.

Fernandezová, kráčející vedle něj, si povzdechla. „Pořád ještě máme věci, které můžeme rozvinout. Pořád ještě není konec. Děláš ještě na něčem, Alane, že?“

„Absolutně,“ přitakal Alan. „Sotva jsme začali. Ještě jsme se nedostali na Meredithina manžela ani k jejímu předchozímu zaměstnavateli. Pořád máme ještě spoustu železek v ohni.“

Pusť ten telefon z hlavy.

„Měl bych si zkontrolovat, jestli se něco neděje v kanceláři,“ řekl Sanders a vytáhl mobilní telefon, aby zavolal Cindy.

Spustil se lehký deštík. Došli k autům na parkovišti. „Kterým autem se pojedete?“ zeptala se Fernandezová.

„Mým,“ nabídl se Alan.

Přešli k jeho autu, obyčejnému sedanu Ford. Alan odemkl dveře a Fernandezová začala nastupovat. „A já si myslela, že namísto oběda budeme ještě dnes mít slavnostní večírek,“ řekla.

Cestou na večírek...

Sanders pohlédl na Fernandezovou sedící na předním sedadle za sklem potřísněným deštěm. Držel telefon u ucha a vyčkával, až signál dorazí k Cindy. Ulevilo se mu, že jeho telefon už zase funguje. Od pondělního večera, kdy se náhle vybil, mu tak docela nedůvěřoval. Avšak zdálo se, že je v pořádku. Že mu vůbec nic nechybí.

Manželská dvojice jede na večírek a ona volá pomocí mobilního telefonu. Z auta...

Pusť ten telefon z hlavy.

„Kancelář pana Sanderse,“ ozvala se Cindy.

A když se dovolala, ozval se záznamník. Zanechala vzkaz na záznamníku. A pak zavěsila.

„Haló? Kancelář pana Sanderse. Haló?“

„Cindy, to jsem já.“

„Ach, ahoj, Tome.“ Stále mluvila rezervovaně.

„Nějaké vzkazy?“ zeptal se.

„Ano, počkej, podívám se do poznámek. Volal tě Arthur z Kuala Lumpuru, chtěl vědět, jestli dorazily dražby. Ověřila jsem si to u lidí od Dona Cherryho, dostali je. Právě teď na nich dělají. A volal tě Eddie z Austinu, mluvil ustaraně. A pak ti ještě jednou volal John Levin. Už ti volal včera. A říkal, že to je důležité.“

Levin byl provozním ředitelem u jednoho z dodavatelů součástek pro Blesk. Ať chtěl cokoli, mohlo to počkat.

„Dobře. Díky, Cindy.“

„Vrátíš se ještě dnes do kanceláře? Spousta lidí se na tebe vyptávala.“

„To já nevím.“

„Volal John Conley od Conley-White. Chtěl se s tebou sejít ve čtyři.“

„Nevím. Uvidím. Zavolám ti později.“

„Dobře.“ Zavěsila.

Ozval se oznamovací tón.

A pak zavěsila.

Útržky téhle epizody se mu pořád honily hlavou. Dva lidé v autě. Jedou na večírek. Kdo mu takový příběh vyprávěl? O čem to vlastně bylo?

Když jela Adele na večírek, volala z auta a po skončení hovoru zavěsila.

Sanders luskl prsty. Samozřejmě! Adele! Ten pár v autě byli Mark a Adele Lewynovi. A měli nepříjemnou nehodu. Začínal se na všechno rozpomínat.

Adele komusi telefonovala a ozval se jí záznamník. Zanechala na něm vzkaz a zavěsila. Potom s Markem v autě hovořili o osobě, které právě volala. Asi patnáct minut vtipkovali na její účet a nelichotivě se o ní vyjadřovali. A později je to postavilo do velice nepříjemné situace...

„Račte na tom dešti stát až do soudného dne?“ zeptala se Fernandezová.

Sanders neodpověděl. Odrhl mobilní telefon od ucha. Číselník a obrazovka zářily jasně zeleně. Spousta proudu. Díval se na telefon a vyčkával. Po pěti sekundách se přístroj s cvaknutím vypnul, obrazovka zešedla. Nová generace mobilních telefonů byla už totiž vybavená automatickým vypínáním, které šetřilo napětí v článku. Patnáct sekund poté, co hovor skončil, se přístroj automaticky vypnul, pokud člověk znovu nezačal vytáčet čísla. Takže se nemohl vybit.

Jenže jeho telefon se v kanceláři u Meredith vybil.

Proč?

Pust' ten telefon z hlavy.

Proč se jeho mobilní telefon sám nevypnul? Čím by se to snad dalo vysvětlit? Mechanickými problémy? Zaskočilo jedno z tlačítek a přístroj se tak udržel v chodu. Nebo se rozbil, když jej upustil poté, co ho Meredith začala líbat. Nebo už byl prostě článek slabý, protože jej předešlého večera zapomněl dobít.

Ne, pomyslel si. Jeho telefon byl spolehlivý. K žádné mechanické závadě dojít nemohlo. A článek byl plně dobítý. Ne.

Telefon fungoval dobře.

Asi patnáct minut vtipkovali na její účet a nelichotivě se o ní vyjadřovali.

Mysl mu běžela jako o závod a ozývaly se mu v ní útržky rozhovorů.

Hele, proč jsi mi včera večer nezavolał?

Já ti volal, Marku.

Sanders si byl jistý, že Marku Lewynovi volal z Meredithiny kanceláře. Jak nyní stál v dešti na parkovišti, vyťukal na klávesnici L-E-W. Telefon znovu naskočil, na malé obrazovce zazářilo LEWYN a Markovo domácí telefonní číslo.

Když jsem přišel domů, žádné vzkaz jsem tam neměl.

Namluvil jsem ti ho na záznamník, asi ve čtvrt na sedm.

Žádné vzkaz tam nebyl.

Sanders si byl jistý, že Lewynovi volal a že mu vzkaz na záznamníku zanechal. Vzpomínal si na mužský hlas říkající obvyklá slova: „Až dozní tón, zanechte nám laskavě svůj vzkaz.“

Stál s telefonem v ruce, zíral na Lewynovo číslo a stiskl tlačítko SEND. Okamžik nato se ozval záznamník. Ženský hlas řekl: „Dobrý den, dovolali jste se k Markovi a Adele Lewynovým. Momentálně nejsme přítomni, ale když nám zanecháte vzkaz, zavoláme vám.“ A pípnutí.

Tohle bylo něco jiného.

On se skutečně tehdy večer k Markovi Lewynovi nedovolal.

Mohlo se to stát jenom tím, že tehdy nestiskl L-E-W. Jak byl v Meredithině kanceláři nervozní, musel vytočit něco jiného. Dostal se na záznamník někoho jiného.

A jeho telefon se přitom vybil.

Protože...

Pust' ten telefon z hlavy.

„Kristeježíši,“ řekl. Náhle se mu to všechno složilo dohromady. Už věděl přesně, co se stalo. A to znamenalo, že existuje šance, že...

„Tome, jste v pořádku?“ vyptávala se Fernandezová.

„Nic mi není,“ odvětil. „Jen mějte chvíli strpení. Myslím, že jsem přišel na něco důležitého.“

Nestiskl L-E-W.

Musel stisknout jiná tlačítka. Nějaká velice podobná, pravděpodobně se spletl o jedno písmeno. Sanders rozechvělými prsty vyťukal L-E-L. Obrazovka zůstala temná: pod touhle kombinací písmen žádné číslo v paměti neměl. L-E-M. Žádné číslo v paměti. L-E-S. Nic. L-E-V.

A bylo to.

Na obrazovce se vypsalo:

LEVIN

A objevilo se telefonní číslo Johna Levina.

V pondělí navečer se Sanders dovolal na záznamník Johna Levina.

A pak ti ještě jednou volal John Levin. Už ti volal včera. A říkal, že to je důležité.

Na to vsadím krk, pomyslel si Sanders.

Náhle se naprosto jasně rozpomněl na přesnou posloupnost událostí, které se v Meredithině kanceláři odehrály. Mluvil do telefonu a ona řekla: „Pust' ten telefon z hlavy,“ srazila mu ruku dolů a začala ho líbat. Upustil přitom přístroj na parapet a zapomněl jej tam.

Když později opouštěl Meredithinu kancelář, sebral telefon z parapetu, jenže tehdy už byl vybitý. Což mohlo znamenat jen to, že zůstal zapnutý po téměř celou hodinu. Zůstal zapnutý po téměř celý incident s Meredith.

Když Adele v autě ukončila hovor, zavěsila sluchátko do vidlice. Protože však nestiskla tlačítko END, telefon zůstal zapnutý a celý jejich hovor se zaznamenal na záznamník oné osoby. Patnáct minut vtipků a nelichotivých poznámek,

všechno zaznamenané na jejím záznamníku.

A Sandersův telefon se také vybil proto, že přístroj zůstal zapnutý. Celý rozhovor je tedy zaznamenaný.

Rychle vytočil číslo Johna Levina, přímo z parkoviště. Fernandezová vystoupila z auta a přišla k němu. „Co se děje?“ zeptala se. „Tak jedeme na ten oběd, nebo co?“

„Okamžik.“

Spojení na druhé straně zazvonilo. Cvaklo to, jak kdosi zvedl sluchátko, a pak se ozval mužský hlas: „John Levin.“

„Johne, tady Tom Sanders.“

„No ahoj, Tomičku!“ rozchechtal se Levin. „Ty kluku! Ty máš tyhle dny sexuální život jak nadrženej tureckej paša, co? Řeknu ti, že mám uši červený ještě teďka.“

„Zaznamenalo se to?“ zeptal se Sanders.

„Kristeježíši, Tome, na to můžeš dát krk. V úterý ráno jsem si pustil záznamník a řeknu ti, že běžel dobrou půlhodinku. Tedy...“

„Johne...“

„Ať si pak někdo říká, že je manželskej život nudnej...“

„Johne. Poslechni. Nesmazals to?“

Nastala odmlka. Levin se přestal smát. „Tome, co si o mně myslíš? Že jsem perverzní? Samozřejmě, že jsem to nesmazal. Přehrál jsem to všem u mě v kanceláři. Mohli se po tom utlouct.“

„Johne. Vážně.“

Levin si povzdychl. „No jo. Nesmazal jsem to. Znělo mi to, jako že jseš v nějakých trablech, a... prostě nevím. Tak jsem to radši nechal.“

„Dobře. Kdo to je?“

„Přímo tady u mě na stole,“ odvětil Levin.

„Johne, chci tu pásku. Teď mě poslouchej: chci, abys udělal tohle.“

Když se auto rozjelo, Fernandezová řekla: „Čekám.“

„Existuje páska, na které je celé setkání s Meredith,“ odvětil Sanders. „Všechno se to nahrálo.“

„Jak to?“

„Nedopatřením. Nechával jsem vzkaz na záznamníku,“ vysvětlil, „a když mě Meredith začala líbat, upustil jsem telefon, ale neukončil jsem hovor. Takže telefon zůstal napojený na záznamník. A všechno, co jsme říkali, se přenášelo rovnou na ten záznamník.“

„Krucí sakra!“ řekl Alan a praštil dlaní do volantu.

„Je to magnetofonová páska?“ zeptala se Fernandezová.

„Ano.“

„Dobré kvality?“

„To nevím. Uvidíme. John nám ji přinese k obědu.“

Fernandezová si zamula ruce. „Tak teď se už cítím trochu líp.“

„Ano?“

„Ano,“ odpověděla. „Protože jestli bude jen trochu za něco stát, budou opravdu cedit krev.“

John Levin, růžovoučký a žoviální, odstrčil talíř a dorazil poslední kapku piva. „Tak tomuhle říkám jídlo. Skvělý halibut.“ Levin vážil nějakých sto třicet kilo a břicho se mu mačkalo o hranu stolu.

Seděli v boxu v zadní místnosti restaurace U McCormicka a Schmicka na First Avenue. Restaurace byla hlučná, přepláná obědvajícími lidmi od firem v centru města. Fernandezová si přehrávala pásku na walkmanu a sluchátka si tiskla k uším. Už naslouchala napjatě déle než půl hodiny, dělala si poznámky do žlutého advokátského bloku a jídlo nechávala netknuté. Nakonec vstala. „Musím si zavolat.“

Levin si změřil pohledem její talíř. „No... vy to nebudete?“

Fernandezová zavrtěla hlavou a odešla.

Levin se zašklebil. „Kdo nejí, toho na vojně zastřelí,“ prohlásil a přitáhl si talíř před sebe. Pustil se do jídla. „No tak Tome, máš nějaký průser nebo co?“

„Průser jako hrom,“ odvětil Sanders. Zamíchal si cappuccino. Z oběda nebyl schopen pozřít ani sousto. Sledoval, jak Levin hltá bramborovou kaši tempem hladového vlka.

„Tak nějak jsem se dohadoval,“ mnil Levin. „Dnes ráno mi volal Jack Kerry z Aldusu a říkal, že se soudíš s firmou, protože nechceš připustit, aby tě v postupu přeskočila nějaká ženská.“

„Kerry je hovado.“

„Hovado všech hovad,“ přikývl Levin. „Absolutní hovado. Ale co můžeš dělat? Když si ráno přečetli ten článek Connie Walshové, všichni se snažili uhodnout, kdopak že je to ten pan Čuník.“ Levin si urafl další sousto. „Jenže jak to, že se k tomu tak rychle dostala? Chci říct, to ona to celé provalila.“

„Možná, žeš jí to prozradil ty, Johne.“

„Děláš si srandu?“

„Tys měl tu pásku.“

Levin se zamračil. „Tohle bys neměl říkat, Tome, nebo mě nasereš.“ Zavrtěl hlavou. „Ne, jestli chceš něco vědět, byla to nějaká ženská, kdo ji to vykecal.“

„Která žena to věděla? Jenom Meredith, a ta by nic nevyzradila.“

„Vsadím se s tebou, o co chceš, že se ukáže, že to byla ženská,“ trval na svém Levin. „Pokud se to ovšem někdy

zjistí - o čenž pochybuju.“ Zadumaně přežvykoval. „Ten mečoun je trošku mazlavej. Myslím, že bysme to měli říct číšníkovi.“ Rozhlédl se po sále. „Ehm, Tome.“

„Ano?“

„Tam naproti stojí nějaký maník a poskakuje z nohy na nohu. Myslím si, že ho možná znáš.“

Sanders se ohlédl přes rameno. U baru postával Bob Garvin a netrpělivě se na něho díval. Phil Blackburn se držel krůček za ním.

„Promiň,“ omluvil se Sanders a vstal od stolu.

Garvin potřásl Sandersovi rukou. „Tome. To jsem rád, že tě vidím. Jak to všechno zvládáš?“

„Ještě to jde,“ odvětil Sanders.

„Dobře, dobře.“ Garvin položil otcovsky ruku Sandersovi na rameno. „Jsem rád, že tě zas vidím.“

„Já jsem taky rád, že tě vidím, Bobe.“

„Tamhle v protějším rohu je klidné místočko. Poručil jsem nám dvě cappuccina. Můžeme si na chvíli promluvit. Vyhovuje ti to?“

„To je fajn,“ souhlasil Sanders. Znal Garvina sakrujícího a vzteklého. Z tohoto opatrného, zdvořilého Garvina měl mizerný pocit.

Posadili se v rohu u baru. Garvin se uvelebil na židličce a pohlédl mu do tváře.

„Tak co, Tome. Už jsme spolu něco vyválčili, ty a já.“

„Ano, vyválčili.“

„Ty zatracené cesty do Soulu, žrádlo na hovno a prdel nás vždycky bolela jak čert. Pamatuješ?“

„Ano, pamatuju.“

„Jo, to bývaly časy,“ pokračoval Garvin. Ostražitě Sanderse pozoroval. „Tome, známe se tak dobře, že nebudu chodit kolem horký kaše. Dovol, abych vyložil karty na stůl,“ řekl Garvin. „Máme problém a ten problém se musí vyřešit, než se z něj stane průser pro všechny. Chci apelovat na tvoje lepší já, abychom někam pokročili.“

„Na moje lepší já?“ řekl Sanders.

„Ano,“ pokračoval Sanders. „Byl bych rád, kdyby ses na ten problém podíval ze všech stran.“

„Kolik je tu stran?“

„Jsou nejmiň dvě,“ řekl Garvin s úsměvem. „Podívej, Tome. Jsem si jistý, že není žádný tajemství, že ve firmě stojím za Meredith. Vždycky jsem věřil, že má talent a jistou dávku předvídavosti v řízení, kterou do budoucna potřebujeme. Zatím jsem se u ní nikdy nesetkal s ničím, co by mluvilo proti tomu. Vím, že to je jenom ženská, ale je velice talentovaná a já ji podporuju.“

„Hmm...“

„Teď snad v tomhle případě... snad je pravda, že se dopustila chyby. Já nevím.“

Sanders neřikal nic. Jen vyčkával a hleděl Garvinovi do tváře. Garvin působil přesvědčivým dojmem nepředpojatého. Sanders mu nevěřil ani slovo.

„Fakticky, připust'me, že se dopustila,“ pokračoval Garvin. „Připust'me, že se dopustila chyby.“

„Dopustila, Bobe,“ řekl Sanders pevně.

„V pořádku. Řekněme, že ano. Chyby v úsudku, nazvěme to. Že překročila hranice. Jenže věc je, Tome, že za ní pořád bezvýhradně stojím, i když musí čelit takovéhle situaci.“

„Proč?“

„Protože je žena.“

„Co to má s tím společného?“

„No, ženy tradičně nemávaly přístup na vedoucí místa v byznysu, Tome.“

„Meredith nikdo v přístupu nebránil,“ řekl Sanders.

„A koneckonců,“ dodal Garvin, „je mladá.“

„Až tak mladá zase není,“ podotkl Sanders.

„Samozřejmě, že je. Prakticky teď vyšla ze školy. Promovala teprve před pár lety.“

„Bobe,“ řekl Sanders. „Meredith Johnsonové je pětaticet. Není to žádná studentka.“

Zdálo se, že Garvin Sanderse vůbec neslyší. Soustrastně se na něj díval. „Tome, umím pochopit, žeš byl zklamaný, žeš to místo nedostal,“ řekl. „A umím pochopit, že v tvých očích se Meredith dopustila chyby v tom, jak k tobě přistoupila.“

„Ona ke mně nepřistoupila, Bobe. Napadla mě.“

V Garvinově tváři se objevil náznak podráždění. „Ale ani ty už nejseš student, víš.“

„V pořádku, to nejsem,“ souhlasil Sanders. „Ale jsem její podřízený.“

„A já vím, že o tobě má to nejlepší mínění,“ řekl Garvin a opřel se zády v křesle. „Stejně jako všichni ve firmě, Tome. Jsi pro naši budoucnost životně důležitý. Ty to víš, já to vím. Chci udržet náš tým pohromadě. A nechci opustit myšlenku, že musíme brát ohledy na ženy. Musíme jim trochu popustit uzdu.“

„Jenže my nemluvíme o ženách,“ namítl Sanders. „Mluvíme o jedné konkrétní ženě.“

„Tome...“

„A kdyby chlap udělal to, co udělala ona, nemluvil bys o tom, že mu trochu popustíš uzdu. Vykopl bys ho tak, že by měl prdel celou fialovou.“

„Asi jo.“

„No, tak v tomhle je ten problém,“ řekl Sanders.

„Nejsem si jistý,“ řekl Garvin, „jestli ti dobře rozumím, Tome.“ V jeho tónu zaznělo varování: Garvin neměl rád, když

se s ním nesouhlasilo. Za léta, po něž firma úspěšně rozkvétala a bohatla, si postupně odvykal, že se mu klade odpor. Nyní, když se Garvin blížil důchodu, očekával poslušnost a souhlas. „Máme závazek zajistit rovnost,“ řekl.

„Výtečně. Jenže rovnost znamená, že nikdo nemá žádné výhody,“ namítl Sanders. „Rovnost znamená, že se zachází se všemi lidmi stejně. Ty požaduješ vůči Meredith nerovnost, protože ty s ní neuděláš to, co bys provedl s mužem - nevyhodíš ji.“

Garvin si povzdychl. „Kdyby byl případ jasný, Tome, vyhodil bych ji. Ale jestli tomu dobře rozumím, tahle situace není až tak jasná.“

Sanders zauvažoval, jestli mu nemá povědět o pásce. Něco mu říkalo, aby se držel zpátky. „Myslím, že je,“ řekl.

„Ale náhled na tyhle záležitosti se vždycky různí,“ mínil Garvin a naklonil se přes bar. „To je fakt, ne? Názory se pokaždé různí. Tome. Podívej: to, co udělala, bylo opravdu tak zlé? Chci říct - doopravdy? Vyjela po tobě? Fajn. Mohls to brát jako polichocení. Je to nakonec překrásná ženská. Na světě se stávají horší věci. Krásná ženská ti položila ruku na kolínko. Mohls jenom říct díky, já nechci. Mohls to zvládnout mnoha způsoby. Jseš plnoletý. Ale taková... pomstychtivost. Tome. Musím ti říct jedno. Překvapuješ mě.“

„Bobe, porušila přece zákony,“ řekl Sanders.

„Na tohle se pokaždé nakonec poukazuje, že?“ řekl Garvin. „Klidně můžeš nechat porotu, aby se ti prohrabala tvým intimním životem, jestli se ti zachtělo právě tohle. Já osobně bych o to zas tolik nestál. A nechápu, že je někomu po chuti propírat to před soudem. Vznikla patová situace, povšechně.“

„Co mi to vlastně povídáš?“

„Ty s tím přece nechceš jít k soudu, Tome.“ Garvin měl oči úzké, nebezpečné.

„Proč ne?“

„Prostě nechceš.“ Garvin se zhluboka nadechl. „Podívej. Držme se tématu. Mluvil jsem s Meredith. Případá jí stejně jako mně, že se nám celá ta věc začíná vymykat z rukou.“

„Hmm...“

„A teď stejně tak promlouvám k tobě. Protože chovám naději, Tome, že to můžeme dát k ledu a vrátit věci na stejné místo, kde byly - teď mě prosím tě poslouchej - vrátit věci na stejné místo, kde byly, než došlo k tomuhle nešťastnému nedorozumění. Zůstaneš na svém místě, Meredith si taky podrží svoje. Oba dva budete společně pokračovat v práci jako dva civilizovaní dospělí lidé. Zpracuješ a vybuduješ novou firmu, uděláš z ní akciovku a všichni vydělají hromadu prachů, už ode dneška za rok. Co je na tom špatného?“

Sanders pocítil, jak se v něm rozlévá úleva a dojem, že se vrací nazpět do normálního světa. Toužil po tom, aby unikl z rukou právníků a z napětí posledních tří dní. Aby se vnořil zpátky do předchozího uspořádání věcí, které mu připadalo jako vlahá koupel.

„Chci říct, podívej se na to takhle, Tome. Okamžitě poté, co se ta věc stala, v pondělí večer, nikdo nebil na poplach. Ty jsi nikomu nevolal. Meredith nikomu nevolala. Myslím, že jste oba dva chtěli, aby se celá ta věc smetla ze stolu. Pak se ovšem následujícího dne strhla ta nešťastná šarvátka a hádka, ke které vůbec nemuselo dojít. Kdybys přišel na poradu včas, kdybyste se byli s Meredith ujednotili, nic z toho by se nestalo. Dál byste pracovali společně a všechno, co se mezi vámi dvěma stalo, by zůstalo vaší soukromou záležitostí. Namísto toho teď máme tohle. Stala se ohromná chyba, fakticky. Takže proč na to na všechno nezapomenout a nepokračovat? A nezbohatnout. Tome? Co je na tom zlého?“

„Nic,“ odpověděl konečně Sanders.

„Dobře.“

„Kromě toho, že to nebude fungovat.“

„Proč ne?“

Hlavou se mu přehnal deset důvodů: Protože je neschopná. Protože je záludná. Protože sice ovládá firemní politiku, vyzná se v umění, jak vypadat navenek, jenže tohle je technická divize, kde člověk musí vyrábět kvalitní výrobky. Protože je lhářka. Protože k ní necítím žádnou úctu. Protože to provede znovu. Protože ona ke mně nepocítí uje žádnou úctu. Protože se mnou nezachází poctivě. Protože ji kryješ pod křídlem. Protože jsi jí dal přednost přede mnou. Protože...

„Věci už zašly příliš daleko,“ řekl.

Garvin na něj zíral. „Věci se můžou vrátit zpátky.“

„Ne, Bobe. Nemůžou.“

Garvin se naklonil kupředu. Hlas měl jako z oceli. „Tak poslouchej, ty jeden zsranej hajzlíku. Vím přesně, co se tady děje. Přijal jsem tě do firmy, když jsi ještě nepoznal počítač od plechovky. Umožnil jsem ti odstartovat, mělš moji podporu, dával jsem ti příležitost, a to neustále. A teď se obrácíš proti mně? Dobře. Chceš vidět, jak se budeš topit ve sračkách? Tak si na to klidně počkej, Tome.“ Povstal.

„Bobe,“ řekl Sanders, „nikdy jsi nebyl ochoten vyslechnout moje stanovisko na téma Meredith Johnsonová.“

„Ach, ty si myslíš, že já mám problémy s Meredith?“ Garvin se ostře zasmál. „Poslechni, Tome: ty jsi s ní chodil, jenže ona byla příliš chytrá a příliš nezávislá, než abys ji dokázal ukočirovat. Naštvalo tě, když ti dala kopačky. A teď, po všech těch letech, jí to chceš osladit. To je všechno, oč tu jde. Nemá to nic společného s etikou, s porušováním práva, se sexuálním obtěžováním nebo nějakou takovou ptákovinou. Je to osobní a je to malicherné. A ty jseš tak naditej zapšklejma hovnama, až z toho máš hnědý oči.“

Vyrazil z restaurace a ve dveřích vztekle odstrčil Blackburna. Právnik se na okamžik zdržel, protože se ohlédl po Sandersovi, a potom se rozběhl za svým bossem.

Když se Sanders vracel ke svému stolu, míjel box obsazený několika lidmi od Microsoftu včetně dvou dobře

známých kreténů, systémových programátorů. Kdosi na něj zachrochtal.

„Hej, Čuníku,“ zavolal na něj někdo potichu.

„Chrochty, chrochty!“

„Nechceš tomu rozumět?“

Sanders udělal ještě několik kroků, ale pak se vrátil. „Hele, hoši,“ řekl. „Já se alespoň neplazím až do noci po kolenou před...“ a jmenoval šéfa programátorů u Microsoftu.

Všichni přímo zařvali smíchy.

„No tohle!“

„Pan Čuník mluví!“

„Chrochty, kvík!“

„Kromě toho, frajeři, co tady ve městě vůbec děláte?“ řekl Sanders. „Copak v Redmondu došla šlichta?“

„No tohle!“

„Pan Čuník je nasranej!“

Chechtali se a řádili jako studenti. Každý měl na stole před sebou tuplák piva. Jeden z nich řekl: „Kdyby si Meredith Johnsonová přede mnou stáhla kalhotky, určitě bych si k tomu nevolal policii.“

„To si piš, Jose!“

„Firemní obsluha nahoře bez!“

„Tvrdej bojovník!“

„Vždy nejprve dámy!“

„Chrochty, kvík!“

Bouchali rukama do stolu a chechtali se.

Sanders odešel.

Venku před hotelem Garvin vztekle rázoval po chodníku semtam. Blackburn stál s telefonem přiloženým k uchu.

„Tak sakra, kde vězí to zasraný auto?“ zlobil se Garvin.

„To nevím, Bobe.“

„Řekl jsem mu přece, aby čekal.“

„Já vím, Bobe. Pokouším se ho sehnat.“

„Pane všemohoucí, ani ty nejprostší věci nefungují! Už ani ty zasraný auta mě neposlouchají!“

„Možná si musel odskočit na záchod.“

„Tak? Jak dlouho mu to potrvá? Ztracenej Sanders. Ty mu věříš?“

„Ne, nevěřím, Bobe.“

„Já tomu vůbec nerozumím. On se nechce se mnou dohodnout. Dolejzám k němu. Nabízím mu zpátky místo, nabízím mu zpátky jeho akcie, nabízím mu všechno. A co udělá on? Kristepane.“

„Neumí hrát pro tým, Bobe.“

„To máš pravdu. A není ochotný nám vyjít vstříc. Musíme ho donutit, aby přilezl ke stolu.“

„Ano, to musíme, Bobe.“

„On to tak vůbec necítí,“ pokračoval Garvin. „To je ten problém.“

„Ráno se to zveřejnilo. Z toho nemůže mít radost.“

„Ne, on to tak necítí.“

Garvin se znovu vydal na pochod semtam.

„Tamhle je to auto,“ řekl Blackburn a ukázal do ulice. Sedan Lincoln zamířil k nim.

„Konečně,“ povzdechl Garvin. „Tak, a teď podívej, Phile. Už mám plný zuby toho, že s tím Sandersem pořád marním čas. Snažili jsme se po dobrém, ale nezabralo to. Zkrátka a dobře. Takže co můžeme podniknout, aby pocítil, zač je toho loket?“

„Už jsem na to myslel,“ odvětil Phil. „Co dělá Sanders? Chci říct, co dělá ve skutečnosti? Špiní Meredith, pravda?“

„Sakra pravda!“

„Neváhal ani na vteřinu, aby ji nepošpinil.“

„K čertu, to neváhal.“

„A není to pravda, to, co o ní tvrdí. Jenže se špiněním někoho se to má tak, že to ani pravda být nemusí. Vždycky se najde někdo, kdo tomu uvěří.“

„Tak?“

„Takže Sanders možná potřebuje ucítit na vlastní kůži, jak to chutná.“

„Jak chutná co? O čem to mluvíš?“

Blackburn zamyšleně hleděl na přibližující se auto. „Myslím na to, že Tom je muž se sklony k násilí.“

„Ale k čertu,“ odporoval Garvin, „to není. Znáám ho celá léta. Je to mrcous.“

„Ne,“ trval na svém Blackburn a mnul si nos. „Nesouhlasím. Myslím, že to je násilník. Na univerzitě hrával fotbal a hrál ho pěkně zostra. Když hraje za firmu, lidi kolem něho padají jako hrušky. Má v povaze rys násilí. To má většina lidí, konečkonců. Lidi jsou povahou násilníci.“

„Kam tím blábolem míříš?“

„A ty musíš připustit, že se choval násilnický vůči Meredith,“ pokračoval Blackburn. „Křičel na ni. Strčil do ní. Bil ji. Sex a násilí. Muž, který se přestal ovládat. Je přece mnohem větší než ona. Postav je vedle sebe a každý hned uvidí ten rozdíl. Je mnohem větší. Mnohem silnější. Stačí se jenom podívat a vidíš, že to je pravý násilník. Ten jeho uhlazený zevnějšek je jenom přetvářka. Sanders je jedním z těch mužů, kteří projevují svou nenávist vůči bezbranným ženám tím,

že je bijí.“

Garvin mlčel. Zašilhal po Blackburnovi. „Tohle nikdy nenaučíš lítat.“

„Myslím, že to dokážu.“

„Nikdo při smyslech tomu neuvěří.“

„Myslím, že se takoví najdou,“ odvětil Blackburn.

„Jo? A kdo?“

„Někdo,“ řekl Blackburn.

Auto zastavilo při okraji chodníku. Garvin otevřel dvířka. „No, já vím jenom tolik,“ řekl, „že ho potřebujeme přimět k jednání. Musíme ho trochu zmáčknout, abysme ho dostali ke stolu.“

„Myslím, že se to dá zařídit,“ mínil Blackburn.

Garvin přikývl. „Je to v tvých rukách, Phile. Jenom zajisti, aby to tak dopadlo.“

Nastoupil do auta. Blackburn se tam nasoukal za ním. „Kde jste ksakru vězel?“ osopil se Garvin na řidiče.

Blackburn zabouchl dvířka. Auto se rozjelo.

Sanders se společně s Fernandezovou vracel v Alanově autu do arbitrážního střediska. Fernandezová naslouchala Sandersově líčení rozhovoru s Garvinem a vrtěla hlavou. „Za žádnou cenu byste se s ním neměl setkávat samotný. Nemohl by se chovat tímhle způsobem, kdybych byla při tom. Doopravdy řekl, že ženy musíte tolerovat?“

„Ano.“

„To je od něj šlechtné. Našel si počestný důvod, jak se zastat agresora. To je krásný obrat. Všichni by měli sedět a přihlížet, jak porušuje právo, jenom proto, že je žena. Velice pěkné.“

Sanders se hned cítil silnější, když uslyšel její slova. Rozhovor s Garvinem jím otřásl. Věděl, že Fernandezová to všechno říká schválně, aby mu pozvedla morálku, ale i tak to zabíralo.

„Celý ten rozhovor je směšný,“ řekla Fernandezová. „A pak vám vyhrožoval?“

Sanders přikývl.

„Zapomeňte na to. Jenom pouští hrůzu.“

„Jste si tím jistá?“

„Naprosto,“ odvětila. „Jsou to jenom řeči. Ale teď alespoň víte, proč se říká, že muži nic nechápou. Garvin s vámi mluvil stejným způsobem, jako to už po celá léta dělají všichni ředitelé: Podívejte se na věc ze zorného úhlu násilníka. Co provedl tak špatného? Pusťte to všechno k vodě. Jenom se pěkně vraťte do práce. Zase budeme jedna velká, šťastná rodinka.“

„Neuvěřitelné,“ řekl Alan za volantem.

„Skutečně, v dnešní době,“ souhlasila Fernandezová. „Ale dnes už s takovým blábolem nevystačí. Ostatně, jak je Garvin starý?“

„Skorem šedesát.“

„To nám ledacos pomáhá vysvětlit. Ovšem Blackburn mu měl říct, že tohle je naprosto nepřijatelné. Podle právního řádu nemá Garvin prakticky na výběr. Minimálně musí přeložit Johnsonovu, nikoli vás. A téměř jistě by ji měl propustit.“

„Nemyslím, že to udělá,“ řekl Sanders.

„Ne, to jistě neudělá.“

„Je to jeho favoritka,“ dodal Sanders.

„Důležitější je, že je viceprezidentka,“ řekla Fernandezová. Zatímco stoupali do kopce k budovám smírčího soudu, vyhlížela z okna. „Musíte si uvědomit, že všechna taková stanoviska vyplývají z mocenského rozložení sil. Sexuální obtěžování je výraz mocenského rozložení sil, a stejně tak i nechuť firem něco proti tomu podnikat. Moc chrání moc. Ale jakmile žena pronikne do mocenských struktur, mocenské struktury ji začnou ochraňovat stejně jako muže. Je to tentýž případ, jako když lékaři odmítají svědčit jeden proti druhému. Nezáleží na tom, jestli je takový lékař muž, či žena. Doktor prostě nechce svědčit proti jinému doktorovi. A dost. A firemní funkcionáři nechtějí vyšetřovat stížnosti na jiné firemní funkcionáře, ať je to muž, nebo žena.“

„Takže je to tím, že na těchhle místech ženy nejsou?“

„Ano. Jenže nyní už na ně začínají pronikat. A nyní se můžou chovat stejně nefér jako předtím muži.“

„Ženský šovinismus,“ vmísil se Alan.

„Nezačíněj zase,“ řekla Fernandezová.

„Řekni mu ta čísla,“ požadoval Alan.

„Jaká čísla?“ zeptal se Sanders.

„Muži vznášejí proti ženám asi pět procent z celého počtu žalob pro sexuální obtěžování. Je to poměrně malý počet. Jenže pouze pět procent vysokých funkcionářů tvoří ženy. Takže tahle čísla naznačují, že ženy-vedoucí pracovnice obtěžují muže ve stejném relativním počtu případů, jako muži sexuálně obtěžují ženy. A jak ženy postupně pronikají na vedoucí místa, procento mužských žalob se zvyšuje. Protože je skutečností, že obtěžování je odrazem moci. A moc není ani mužského, ani ženského rodu. Kdo sedí za šéfovským stolem, ten má možnost zneužívat moc. A ženy z toho budou profitovat stejně často jako muži. Jako třeba v případě rozkošné paní Johnsonové. A její šéf ji nevyrazil.“

„Garvin tvrdí, že proto, protože situace není jasná.“

„Já bych řekla, že nahrávka je sakra jasná,“ odvětila Fernandezová. Zamračila se. „Pověděl jste mu o pásce?“

„Ne.“

„Dobře. Pak si myslím, že tenhle případ můžeme mít v kapse za dvě hodiny.“

Alan zajel na parkoviště a zaparkoval auto. Všichni vystoupili.

„Tak dobře,“ řekla Fernandezová. „Podívejme se, jak si poradíme s těmi jejími mocnými. Alane? Už máme něco od jejího předchozího zaměstnavatele?“

„Conrad Computer. Jasně. Pracuje se na tom.“

„A taky od toho ještě před ním.“

„Symantec.“

„Ano. A máme jejího manžela...“

„Musím zavolat do CoStaru, abych se na něj poptal.“

„A ta záležitost s Internetem? Kamarád?“

„Pracuje se na tom.“

„A máme její základku a Vassar.“

„Správně.“

„Nejdůležitější je čerstvá minulost. Zaměř se na Conrad a na toho manžela.“

„Jasně,“ souhlasil Alan. „Jenže Conrad, to je problém, protože dodávají systémy vládě a CIA. Zazpívali mi dojemnou písničku, že o svých bývalých zaměstnancích žádné informace nepodávají.“

„Pak řekni Harrymu, aby tam zavola. Ten platí na případy zanedbání povinného sdělení. Harry z nich vytřeše duši, jestli budou pokračovat v zatluštění.“

„Fajn. Možná bude muset.“

Alan se vrátil do auta. Fernandezová a Sanders se vydali k budově smírčího soudu. „Vy získáváte informace u jejich minulých zaměstnavatelů?“ zeptal se Sanders.

„Ano. Firmy nerady podávají kompromitující informace o svých bývalých zaměstnancích. Po celá léta neposkytovaly vůbec žádné informace vyjma termínu zaměstnaneckého poměru. Jenže nyní existuje cosi, čemu se říká vynucené zveřejnění, a ještě cosi, co se nazývá zanedbání povinného sdělení. Firma nyní může být pohnána k odpovědnosti za to, že neupozornila na problematickou okolnost spojenou se svým bývalým zaměstnancem. Takže se je můžeme pokusit vystrašit. Ale nakonec nám kompromitující informaci, kterou chceme, možná stejně neposkytnou.“

„Jak to víte, že skrývají kompromitující informaci?“

Fernandezová se usmála. „Protože Johnsonová je sexuální agresor. A sklony k sexuální agresii se nedají potlačit. Tohle určitě nebude poprvé.“

„Myslíte, že už to udělala někdy předtím?“

„Neříkejte to tak zklamaným hlasem,“ řekla Fernandezová. „Co si myslíte? Že to všechno udělala jenom proto, protože jste takový fešák? Já vám garantuju, že už to provedla i dříve.“ Kráčeli přes nádvoří kolem vodotrysku a mířili ke dvěma ústřední budovy. „A teď,“ prohlásila Fernandezová, „teď roztrháme paní Johnsonovou na cucky.“

Přesně s úderem půl druhé vstoupila do místnosti, kde se konala arbitráž, soudkyně Murphyová. Pohlédla na sedm tichých lidí sedících kolem stolu a zamračila se. „Setkali se právní zástupci protistran?“

„Setkali jsme se,“ odvětil Heller.

„S jakým výsledkem?“ zeptala se Murphyová.

„Nedosáhli jsme dohody,“ řekl Heller.

„Výtečně. Tak budeme pokračovat.“ Usedla a otevřela si zápisník. „Jsou ještě nějaké dotazy nebo poznámky, vztahující se k rannímu pořadu?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ řekla Fernandezová. „Mám ještě pár doplňujících otázek na paní Johnsonovou.“

„Výtečně. Paní Johnsonová?“

Meredith Johnsonová si nasadila brýle. „Vaše Ctihodnosti, já bych vlastně nejprve chtěla učinit prohlášení.“

„Prosím.“

„Přemýšlela jsem o tom po celé ranní jednání,“ řekla Johnsonová zvolna a uvážlivě, „a když pan Sanders podával svědectví o událostech pondělního večera. A začalo se mi zdát, že tady možná došlo ke skutečnému nedorozumění.“

„Chápu.“ Soudkyně Murphyová to pronesla absolutně bez jakéhokoli příděchu. Hleděla na Meredith. „Prosím.“

„Když Tom navrhl, abychom se setkali na konci pracovní doby, a když navrhl, abychom si dali víno, a když začal mluvit o starých časech, bohužel jsem možná nevědomky reagovala na jeho počínání způsobem, jaký nezamýšlel.“

Soudkyně Murphyová seděla jako socha. Všichni seděli jako přikovaní. V místnosti bylo ticho jako v hrobě.

„Myslím, že je správné, abych řekla, že jsem jeho slova vzala příliš doslovně a začala jsem si představovat, že by mohlo dojít, ehm, k romantickému setkání. A abych byla upřímná, nebyla jsem proti takové možnosti. Před několika lety jsme měli s panem Sandersem velice zvláštní vztah, a já si vzpomínám, že býval velice vzrušující. Takže si myslím, že je poctivé, abych řekla, že jsem se na naši poradě těšila a že jsem se možná domnívala, že to povede k intimnímu setkání. Což jsem podvědomě docela ochotně připouštěla, aby se stalo.“

Heller a Blackburn seděli Meredith po boku s kamennými tvářemi a ani nemrkli. Ani dvě právničky nehnuly brvou. Tohle všechno bylo připravené předem, uvědomil si Sanders. Co se to děje? Proč mění svou výpověď?

Johnsonová si odkašlala, pak pokračovala stejným uvážlivým tónem. „Domnívám se, že je správné, abych řekla, že jsem byla svolným účastníkem ve všem, co se toho večera událo. A možná jsem se chovala v jednom okamžiku příliš uvolněně, na představy pana Sanderse. V okamžitém rozpoložení jsem možná překročila hranice správného chování a toho, k čemu mě povinně mé postavení ve firmě. Myslím, že to je možné. Po důkladném zvážení jsem shledala, že zjišťuji, že moje vzpomínky na události a vzpomínky pana Sanderse jsou mnohem více ve vzájemné shodě, než jsem si dříve uvědomovala.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Soudkyně Murphyová neříkala nic. Meredith Johnsonová se zavrtěla v křesle, sňala si brýle a pak si je znovu nasadila.

„Paní Johnsonová,“ konečně se ozvala soudkyně Murphyová, „rozumím vám dobře, že tedy nyní souhlasíte s verzí pana Sanderse, pokud se týká událostí pondělního večera?“

„V mnoha ohledech ano. Snad ve většině bodů.“

Sanders si náhle uvědomil, co se stalo: vědí o té nahrávce.

Ale jak se to mohli dozvědět? Sám Sanders se o ní dozvěděl pouze před dvěma hodinami. A Levin nebyl u sebe v kanceláři, obědval přece s nimi. Takže Levin jim to prozradit nemohl. Jak se to jen mohli dozvědět?

„A paní Johnsonová,“ pokračovala soudkyně Murphyová, „souhlasíte také s obviněním pana Sanderse ze sexuálního obtěžování?“

„Vůbec ne, Vaše Ctihodnosti. Ne.“

„Pak si nejsem jista, že vám rozumím. Změnila jste svou výpověď. Říkáte, že nyní souhlasíte, že verze pana Sanderse o událostech je správná v mnoha ohledech. Ale nesouhlasíte, že má vůči vám pohledávku?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti. Jak jsem říkala, myslím, že to všechno bylo nedorozumění.“

„Nedorozumění,“ opakovala soudkyně Murphyová s nevěřicným výrazem ve tváři.

„Ano, Vaše Ctihodnosti. A to takové, ve kterém pan Sanders sehrál velice aktivní roli.“

„Paní Johnsonová. Podle pana Sanderse jste iniciovala líbání přes jeho protesty, přes jeho protesty jste ho strhla na pohovku, rozepjala jste mu zip na kalhotkách a přes jeho protesty jste mu vyňala penis, a přes jeho protesty jste se také obnažovala. Poněvadž pan Sanders je váš podřízený a je ve vaší moci dát mu výpověď, je pro mne těžké pochopit, proč to není jasný a neoddiskutovatelný případ sexuálního obtěžování z vaší strany.“

„Rozumím, Vaše Ctihodnosti,“ odvětila Meredith Johnsonová klidně. „A uvědomuji si, že jsem změnila výpověď. Avšak jak říkám, důvod je takový, že je to nedorozumění od samého počátku. Měla jsem za to, že pan Sanders očekává ode mne intimní setkání, a tato domněnka vedla všechno mé počínání.“

„Nesouhlasíte s tím, že jste ho sexuálně obtěžovala.“

„Ne, Vaše Ctihodnosti. Protože jsem si myslela, že mám jasné fyzické indikace, že pan Sanders je svolný účastník. Čas od času bezpochyby přejímal aktivitu. Takže teď se musím ptát sama sebe, proč přejímal aktivitu - a pak se tak náhle odtáhl. Nevím, proč si tak počínal. Ale domnívám se, že sdílí odpovědnost za to, co se stalo. Proto cítím, přinejmenším, že jsme měli skutečné nedorozumění. A chci říct, že toho lituju - opravdicky, hluboce lituju - své účasti na tomhle nedorozumění.“

„Tak vy litujete.“ Murphyová se rozhlédla po místnosti v úžasu. „Může mi někdo vysvětlit, co se to děje? Pane Hellere?“

Heller rozhodl rukama. „Vaše Ctihodnosti, moje klientka mi řekla, co tady zamýšlí učinit. Považuji to za velice statečný akt. Skutečně se snaží dopátrat pravdy.“

„Ach, ušetřte mě,“ řekla Fernandezová.

„Paní Fernandezová,“ řekla soudkyně Murphyová, „vzhledem k radikálně odlišné výpovědi paní Johnsonové, nechtěla byste přestávku v jednání, než začnete klást otázky?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti. Jsem připravena začít okamžitě,“ odvětila Fernandezová.

„Chápu,“ řekla překvapeně Murphyová. „No tak dobře.“ Soudkyně Murphyová zřetelně vycítila, že se v místnosti skrývá cosi, co vědí všichni kromě ní.

Sanders si stále lámal hlavu, jak se Meredith dozvěděla o pásce. Ohlédl se na Phila Blackburna, který seděl na konci stolu se svým mobilním telefonem před sebou. Nervózně telefon hladil.

Telefonní záznamník, napadlo Sanderse. Tak to určitě je.

DigiCom si opatřil někoho - nanejvýš pravděpodobně Garyho Bosaka - kdo prošetřil všechny Sandersovy záznamy, aby našel cokoli, co by proti němu mohl použít. Bosak překontroloval všechny hovory, které Sanders udělal pomocí svého mobilního telefonu. Přitom zjistil hovor, uskutečněný v pondělí navečer a trvající pětáctýřet minut. Jasně se vyjímal - obrovitou délkou trvání a spotřebou proudu. Bosak se určitě podíval na dobu, kdy se hovor odehrál, a spočítal si, co se stalo. Uvědomil si, že Sanders v pondělí navečer určitě nemluvil pětáctýřet minut do telefonu. Tudíž zbývalo jen jedno vysvětlení. Hovor se nahrával na záznamník, což znamenalo, že existuje na pásce. A řekl to Johnsonové, která podle toho přizpůsobila výpověď. Tak tohle ji přimělo ke změně.

„Paní Johnsonová,“ řekla Fernandezová. „Nejprve si vyjasněme několik faktických bodů. Připouštíte teď, že jste to byla vy, kdo vyslal sekretářku, aby nakoupila víno a kondomy, že jste jí vy poručila, aby zamkla dveře, a že jste to byla vy, kdo zrušil poradou v sedm hodin v očekávání intimního setkání s panem Sandersem?“

„Ano, připouštím.“

„Jinými slovy, předtím jste lhala.“

„Mluvila jsem o věcech ze svého zorného úhlu.“

„Jenže my tady nemluvíme o zorném úhlu. My mluvíme o faktech. A když tedy známe fakta, toužím se dozvědět, proč máte dojem, že pan Sanders nese spoluzodpovědnost za to, co se stalo v oné místnosti v pondělí večer.“

„Protože jsem měla dojem... Měla jsem dojem, že pan Sanders přišel do mé pracovny se zřejmým záměrem mít se mnou intimní styk, a později tento záměr popřel. Cítila jsem, že mě navnadil. Nejprve mě vzrušil a pak mě obvinil, ačkoli jsem neudělala nic víc, než že jsem prostě odpovídala na jeho podněty.“

„Máte dojem, že vás navnadil?“

„Ano.“

„A proto se domníváte, že je spoluzodpovědný?“

„Ano.“

„Jakým způsobem vás navnadil?“

„No, myslím, že to je jasné. Věci už zašly příliš daleko, když se najednou zvedl z pohovky a řekl, že dál už pokračovat

nebude. Řekla bych, že to bylo navnadění.“

„Proč?“

„Protože nemůžete zajít takhle daleko a pak najednou přestat. To je jasně nepřátelský akt zamýšlený, aby mě vyvedl z míry a ponižil. Chci říct... to přece musí každý pochopit.“

„V pořádku. Zopakujme si tenhle okamžik podrobně,“ řekla Fernandezová. „Jestli tomu dobře rozumím, hovoříme o chvíli, kdy jste byla na pohovce s panem Sandersem, ve stavu, kdy jste oba byli částečně svlečení. Pan Sanders klečel na pohovce na kolenou s vytaženým penisem a vy jste ležela na zádech se svlečenými kalhotkami a s roztaženými nohama, říkám to správně?“

„V zásadě. Ano.“ Zavrtěla hlavou. „Od vás to zní tak... hrubě.“

„Ale taková byla situace v tom okamžiku, nebo ne?“

„Ano, byla.“

„A teď, v tomhle okamžiku, jste řekla: Ne, ne, prosím, a pan Sanders odpověděl: Máš pravdu, neměli bysme to dělat, a pak se zvedl z pohovky?“

„Ano,“ souhlasila. „Tak to řekl.“

„V čem pak bylo to nedorozumění?“

„Když jsem říkala: Ne, ne, myslela jsem: Ne, nečekej. Protože on vyčkával, jako by mě schválně dráždil, a já chtěla, aby už začal. Namísto toho se zvedl z pohovky, což mě strašně rozzuřilo.“

„Proč?“

„Protože jsem chtěla, aby mi to udělal.“

„Jenže paní Johnsonová, vy jste řekla - Ne, ne.“

„Já vím, co jsem řekla,“ odvětila podrážděně, „ale v té situaci bylo naprosto jasné, co mu ve skutečnosti říkám.“

„Vážně?“

„Samozřejmě. Přesně věděl, co mu říkám, ale rozhodl se, že to bude ignorovat.“

„Paní Johnsonová, už jste někdy slyšela větu: Ne znamená ne?“

„Samozřejmě, ale za téhle situace...“

„Lituji, paní Johnsonová. Znamená tedy ne ne, anebo neznamená?“

„V tomhle případě neznamená. Protože v tom okamžiku, když jsem ležela na pohovce, bylo naprosto jasné, co mu ve skutečnosti říkám.“

„Chcete říct, že to bylo jasné vám.“

Johnsonová už otevřeně dávala najevo zlost. „Jemu to bylo taky jasné,“ odsekla.

„Paní Johnsonová. Když se mužům říká, že ne znamená ne, copak to znamená?“

„To já nevím.“ Podrážděně rozhodila rukama. „Nevím, co se tu pokoušíte dokazovat.“

„Snažím se říct, že se na mužích vyžaduje, že se musí chovat k ženám podle doslovného významu slov. Že ne znamená ne. Že muži nesmějí dovozovat, že ne znamená možná nebo ano.“

„Ale v téhle konkrétní situaci, když jsme byli oba svlečení, když věci už zašly takhle daleko...“

„Co to s tím má co společného?“ řekla Fernandezová.

„Ach, jděte s tím,“ odsekla Johnsonová. „Když se lidi dávají dohromady, začíná to doteky, pak následují polibky, pak trochu mazlení a potom ještě víc mazlení. Pak jdou šaty dolů a dotýkáte se různých intimních částí těla a tak dále. A velice brzy si vypěstujete očekávání, co se bude dít dál. A nepřerušujete to. Přerušování je nepřátelský akt. A to on udělal. Vydráždil mě.“

„Paní Johnsonová. Není snad pravda, že si ženy osobují právo přerušit takovou situaci v kterémkoli okamžiku až do chvíle penetrace? Cožpak si ženy neosobují naprosto jednoznačné právo změnit názor?“

„Ano, ale v tomhle okamžiku...“

„Paní Johnsonová. Když ženy mají právo kdykoli změnit názor, nemají takové právo i muži? Cožpak pan Sanders si nesměl všechno rozmyslet?“

„Byl to nepřátelský akt.“ Na tváři se jí usadil sveřepý výraz. „Rozdráždil mě.“

„Ptám se, zda pan Sanders má v téže situaci stejná práva jako žena. Zdá má právo odmítnout, byť i v posledním okamžiku.“

„Ne.“

„Proč?“

„Protože muži jsou jiní.“

„V čem jsou jiní?“

„Ach, prokristapána,“ řekla Johnsonová vztekle. „O čem se to tady dohadujeme? Připadám si jako Alenka v říši divů. Muži a ženy jsou odlišní. To vědí všichni. Muži nedokáží ovládat své pudy.“

„Pan Sanders to zjevně dokázal.“

„Ano. Jako nepřátelský akt. Kvůli své touze ponižít mě.“

„Jenže pan Sanders ve skutečnosti v té chvíli řekl: To nebyl dobrý nápad. Nemůžu se s tím nějak srovnat. Není to snad pravda?“

„Nevzpomínám si přesně na slova. Ale choval se velice nepřátelsky a ponižoval mě jako ženu.“

„Uvažme,“ řekla Fernandezová, „kdo se choval nepřátelsky vůči komu a kdo koho ponižoval. Cožpak pan Sanders neprotestoval již dříve proti způsobu, jakým se setkání odbyvalo?“

„Vlastně ne. Ne.“

„Myslela jsem si, že protestoval.“ Fernandezová pohlédla do svých poznámek. „V některé předchozí fázi, řekla jste panu Sandersovi: Vypadáš dobře, Tome, a Vždycky jsi ho měl hezkýho. Hezkýho a tvrdýho?“

„Nevím. Možná řekla. Nevzpomínám si.“

„A co odpověděl?“

„Nevzpomínám si.“

„A teď,“ pokračovala Fernandezová, „když pan Sanders mluvil do telefonu, přistoupila jste k němu, vzala jste mu její z ruky a řekla: Zapomeň na ten telefon?“

„Možná řekla. Už si fakt nevzpomínám.“

„A v tuhle chvíli jste ho začala líbat?“

„To si nejsem tak jistá. Myslím že ne.“

„No, tak si to proberme. Jak jinak se to mohlo stát? Pan Sanders hovořil u okna do mobilního telefonu. Vy jste telefonovala jinde, u svého stolu. Přerušil tedy snad on svůj hovor, odložil telefon, přišel k vám a začal vás líbat?“

Na okamžik zaváhala. „Ne.“

„Takže kdo začal s líbáním?“

„Myslím že já.“

„A když protestoval a řekl: Meredith, počkej, ignorovala jste to, líbala jste ho dál a řekla: Ach, proboha, toužila jsem po tobě celý den. Jsem tak rozparáděná, nikdo mě pořádně nepřetřizne?“ Fernandezová opakovala její výroky naprosto monotónně a bez jakéhokoli přízvuku, jako by je předčítala ze záznamu.

„Možná řekla... Myslím, že by to mohlo být přesné. Ano.“

Fernandezová se opět podívala do poznámek. „A potom, když řekl: Meredith, počkej, opět zcela jasně protestujícím tónem, řekla jste: Ach. Neříkej nic. Ne! Ne.“

„Myslím... snad řekla.“

„Když se nad tím zamyslíte, neřekla byste, že tyto výroky pana Sanderse znamenaly protest, který jste ignorovala?“

„Pokud znamenaly, pak to nebyl protest příliš důrazný. Ne.“

„Paní Johnsonová. Charakterizovala byste počínání pana Sanderse tak, že v průběhu intimního setkání projevoval iniciativu?“

Johnsonová na okamžik zaváhala. Sanders na ní téměř viděl, jak usilovně přemýšlí. Snažila se uhodnout, kolik asi toho záznam odhaluje. Nakonec řekla: „Občas projevoval iniciativu, jindy zase nepříliš. To je můj názor.“

„Řekla byste tedy, že se choval obojace?“

„Snad. Tak nějak.“

„To je ano, nebo ne, paní Johnsonová?“

„Ano.“

„Tak dobře. V průběhu vašeho setkání se pan Sanders choval obojace. Už nám vysvětlil proč: protože jeho bývalá přítelkyně, nyní však jeho představená, na něm požadovala, aby si s ní začal milostný poměr. On ovšem je už ženatý. Považovala byste tyto okolnosti za dostatečné důvody k tomu, aby se choval obojace?“

„Počítám, že ano.“

„A v tomto rozpoložení si pan Sanders v posledním okamžiku zřetelně uvědomil, že už dále nechce pokračovat. A řekl vám to, zřetelně a nedvojsmyslně. Takže proč jste to charakterizovala, jako že vás ‚vydráždil‘? Myslím, že máme jednoznačný důkaz, že tomu bylo právě naopak - že to byla předem nepřipravená, zoufalá odpověď lidské bytosti na situaci, kterou jste plně ovládala. To nebylo shledání starých milenců, paní Johnsonová, ačkoli vy byste si to ráda myslela. Tohle vůbec nebylo setkání rovného s rovným. Skutečností je, že vy jste jeho nadřízenou a dokonale jste zaranžovala všechny okolnosti setkání. Zvolila jste jeho dobu, nakoupila jste víno, koupila jste kondomy, zamkla jste dveře - a pak obviňujete svého podřízeného, když vás neobšťastnil. A v tomto způsobu chování ještě stále pokračujete.“

„A vy se pokoušíte postavit jeho chování do příznivého světla,“ odpověděla Johnsonová. „Jenže já hovořím o praktickém aspektu celé věci. A to, že vyčkával do posledního okamžiku a pak ucuknul, to příšerně rozzuří každého.“

„Ano,“ souhlasila Fernandezová. „Tohle jistě pociťuje mnoho mužů, když se v poslední chvíli začne zdráhat žena. Jenže ženy tvrdí, že muži nemají žádné právo se zlobit, protože žena může říci ne kdykoli. Není to snad pravda?“

Johnsonová začala vztekle ťukat prsty do stolu. „Podívejte,“ řekla. „Pokoušíte se z toho vykřesat velký případ tím, že zatemňujete základní fakta. Co jsem udělala tak zlého? Udělala jsem mu nabídku, to je všechno. Pokud pan Sanders neměl zájem, stačilo říct jednoduše ne. Jenže on to nikdy neřekl. Ani jednou. Protože měl v úmyslu mě vydráždit. Má zlost, protože jsem přišla na jeho místo, a podniká jedinou odvetu, jakou umí - špiní mě. Tohle není nic jiného, než dýka do zad a zákeřná vražda. Já jsem úspěšná manažerka a on mi závidí moje úspěchy a je celý bez sebe, aby mě z toho místa vyštípál. Tohle všechno říkáte jenom proto, abyste se vyhnula tomuto základnímu a neoddiskutovatelnému faktu.“

„Paní Johnsonová. Základní a neoddiskutovatelný fakt je ten, že vy jste nadřízenou pana Sanderse. A že vaše chování bylo v rozporu se zákonem. A že tohle skutečně je velký případ.“

Rozhostilo se krátké ticho.

Do místnosti vstoupila Blackburnova sekretářka a podala mu lístek se vzkazem. Blackburn si lístek přečetl a podal jej Hellerovi.

„Paní Fernandezová?“ zeptala se soudkyně Murphyová. „Byla byste tak laskavá a vysvětlila mi už, co se tady děje?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Přihodilo se, že existuje zvukový záznam onoho setkání.“

„Skutečně? Slyšela jste ho?“

„Slyšela, Vaše Ctihodnosti. Potvrzuje výpověď pana Sanderse.“

„Víte o existenci toho záznamu, paní Johnsonová?“

„Ne, nevím.“

„Snad by si jej tedy paní Johnsonová a její zástupce také chtěli poslechnout. Možná bychom jej měli slyšet všichni,“ řekla Murphyová s pohledem upřeným přímo na Blackburna.

Heller si zastrčil lístek se vzkazem do kapsy a řekl: „Vaše Ctihodnosti, rád bych si vyžádal desetiminutovou přestávku.“

„Výtečně, pane Hellere. Řekla bych, že poslední vývoj to plně opravňuje.“

Venku nad nádvořím visely nízké černé mraky. Znovu hrozilo, že se dá do deště. Za vodotryskem se Johnsonová o čemsi dohadovala s Hellerem a s Blackburnem.

Fernandezová je pozorovala. „Tohle prostě nechápu,“ řekla. „Už zase něco pečou. O čem se jenom můžou domlouvat? Jejich klientka lhala a pak změnila celou výpověď. Není žádných pochybností o tom, že se Johnsonová provinila spácháním sexuálního obtěžování. Máme to nahrané na pásce. Takže o čem se ještě můžou domlouvat?“

Fernandezová se na okamžik zahleděla do prázdna a zamračila se. „Víte, jedno musím připustit. Johnsonová je ženská mazaná všemi mastmi.“

„To ano,“ souhlasil Sanders.

„Pálí ji to bleskově a dokáže zachovat naprostý klid.“

„Hmm.“

„Rychle se vyšplhala do nejvyšších funkcí.“

„Ano.“

„Takže... jak to, že se dostala do takovéhle situace?“

„Co tím chcete říct?“

„Chci říct, co ji to jenom napadlo, že po vás vyjela hned první den v nové funkci? A tak od podlahy? Jak to, že se vystavila všem těmhle problémům? Na něco takového je přece příliš chytrá.“

Sanders pokrčil rameny.

„Myslíte si, že proto, že jste tak neodolatelný?“ pokračovala Fernandezová. „Se vším patřičným uznáním, silně o tom pochybuju.“

Zauvažoval o Meredith, jak si ji pamatoval z dávných dob, když ještě psala demonstrační programy. Tehdy ukazovala nahá kolena pokaždé, kdykoli dostala otázku, kterou neuměla zodpovědět. „Odkakživa se uměla předvádět, aby odvedla pozornost. Na to je přebornice.“

„To věřím,“ souhlasila Fernandezová. „Takže od čeho odvádí pozornost nyní?“

Sanders neznal správnou odpověď. Avšak instinkt mu napovídal, že se tady skutečně děje ještě něco jiného. „Kdo ví, jak se lidé chovají v soukromí doopravdy?“ řekl. „Znal jsem kdysi jednu holku, která vypadala jako hotový andílek, ale nejraději to dělala s klukama v kožených kombinézách z motorkového gangu, kteří jí přitom nadělali pěkných pár modřin.“

„Ehmm,“ pravila Fernandezová. „To je sice prima. Ale v případě Johnsonové to neberu. Protože Johnsonová mi připadá, jako že se umí dokonale ovládat, a její chování vůči vám bylo naprosto nekontrolované.“

„Sama jste to řekla. Sexuální agrese. Chová se pořád stejně.“

„Ano. Možná. Ale proč hned první den? Proč tak honem? Myslím, že měla ještě nějaký jiný důvod.“

„A co já?“ zeptal se Sanders. „Myslíte si, že já jsem taky měl nějaký jiný důvod?“

„Počítám, že jste měl,“ odvětila a vážně na něj pohlédla. „Ale o tom si promluvíme později.“

Z parkoviště k nim přišel Alan a zavrtěl hlavou.

„Co máš?“ zeptala se Fernandezová.

„Nic, co by stálo za řeč. Přitom pálíme jako diví na všechny strany,“ odpověděl. Cvrnknutím otevřel zápisník.

„Dobrá. Právě jsme přešetřili tu adresu na Internetu. Depeše byla odeslaná z ‚U District‘. A ten kamarád se ukazuje být prof. dr. Arthur Kamarád. Je to profesor anorganické chemie na University of Washington. Říká vám to jméno něco?“

„Ne,“ odvětil Sanders.

„To mě vůbec nepřekvapuje. V téhle chvíli se profesor Kamarád nachází v severním Nepálu coby konzultant nepálské vlády. Už je tam tři týdny. Jeho návrat není očekáván dříve než koncem července. Takže pravděpodobně tu depeši stejně neodeslal on.“

„Někdo použil jeho adresu na Internetu?“

„Jeho sekretářka tvrdí, že to je nemožné. Zatímco je pryč, má pracovnu zamčenou, a kromě ní tam nikdo nesmí. Takže k jeho počítačovému terminálu nemá nikdo přístup. Jeho sekretářka říká, že tam chodí jedenkrát denně, aby odeslala odpovědi na profesorovu elektronickou poštu, jinak je počítač vypnutý. A nikdo jiný kromě ní nezná heslo. Takže já prostě nevím.“

„Je to tedy depeše, která přišla ze zamknuté kanceláře?“ ujistil se Sanders a zamračil se.

„Nevím. Pořád na tom ještě děláme. Ale v tomhle okamžiku to je záhada.“

„Tak dobře,“ přerušila je Fernandezová. „A co Conrad Computer?“

„Conrad zastává velice tvrdé stanovisko. Informace poskytnou pouze firmě, která uzavřela pracovní smlouvu, což znamená DigiComu. Nám nic. A říkají, že DigiCom nikdy nic takového nepožadoval. Když jsme naléhali, od Conradů zavolali do DigiComu sami, a z DigiComu jim řekli, že je nezajímají žádné informace, které by snad pro ně od Conradů měli.“

„Hmm.“

„Za další, manžel,“ pokračoval Alan. „Mluvil jsem s kýmsi, kdo s ním pracoval u nich ve firmě, v CoStaru. Říká, že manžel ji nenávidí a klidně by o ní napovídal spoustu špatného. Jenže je v Mexiku na dovolené se svou novou

známostí a vrátí se až příští týden.“

„Velice mrzuté.“

„Novell,“ řekl Alan. „Uchovávají záznamy pouze z posledních pěti let. Navíc všechno leží v archivu na ředitelství v Utahu. Nemají ponětí, co by v záznamech mohlo být, ale jsou ochotni nám je ukázat, když za to zaplatíme. Potrvá to dva týdny.“

„Nepříjemné,“ zavrtěla hlavou Fernandezová.

„Ano.“

„Mám neodbytný dojem, že v Conrad Computer na čemsi sedí,“ řekla Fernandezová.

„Možná, jenže bychom to po nich museli vymáhat soudně. A na to není čas.“ Alan pohlédl přes nádvoří na skupinku za vodotryskem. „Co se děje?“

„Nic. Drží se zuby nehty.“

„Pořád?“

„Jo.“

„Kristepane,“ řekl Alan. „Koho to má za sebou?“

„To bych si taky strašně ráda přála vědět,“ souhlasila Fernandezová.

Sanders zapnul mobilní telefon a spojil se s kanceláří. „Cindy, nějaké vzkazy?“

„Jen dva, Tome. Stephanie Kaplanová požádala, jestli by se s tebou dnes nemohla setkat.“

„Řekla proč?“

„Ne. Ale říkala, že to je důležité. A Mary Anne už přišla dvakrát a hledala tě.“

„Pravděpodobně mě stáhnout z kůže,“ mínil Sanders.

„To nemyslím, Tome. Je asi tak jediná, kdo - myslím, že má o tebe velikou starost.“

„Fajn. Zavolám jí.“

Začal právě vytáčet číslo Mary Anne, když ho Fernandezová šťouchla do žeber. Rozhlédl se a spatřil štíhlou ženu ve středním věku, kráčející od parkoviště jejich směrem.

„Pusu na zámek,“ varovala ho Fernandezová.

„Proč? Kdo je to?“

„To je,“ řekla Fernandezová, „Connie Walshová.“

Connie Walshové bylo asi pětáctřicet, měla prošedivělé vlasy a zapšklý výraz. „Vy jste Tom Sanders?“

„Ano, jsem.“

Vytáhla magnetofon. „Connie Walshová z PostIntelligenceru. Můžeme si na okamžik popovídat?“

„Absolutně ne,“ odmítla Fernandezová.

Walshová k ní vzhledla.

„Jsem právní zástupkyně pana Sanderse.“

„Já vím, kdo jste,“ odvětila Walshová a obrátila se nazpět k Sandersovi. „Pane Sandersi, naše noviny přinesly článek o tomhle diskriminačním procesu v DigiComu. Moje informační zdroje mi sdělily, že obviňujete Meredith Johnsonovou ze sexuální diskriminace, je to pravda?“

„Můj klient k tomu nemá co říci,“ řekla Fernandezová a postavila se mezi Walshovou a Sanderse.

Walshová vzhledla přes ni a pokračovala: „Pane Sandersi, je také pravda, že jste vy a ona byli dříve milenci a že vaše obvinění je způsob, jak splatit staré dluhy?“

„Můj klient k tomu nemá co dodat,“ řekla Fernandezová.

„Mně se zdá, jako že by měl mít,“ namítla Walshová. „Pane Sandersi, nemusíte ji poslouchat. Klidně mi něco můžete říct, jestli chcete. A já si skutečně myslím, že byste měl využít téhle příležitosti, abyste se obhájl. Protože moje informační zdroje také tvrdí, že jste paní Johnsonovou v průběhu svého setkání s ní rovněž fyzicky napadl. Tohle jsou velice vážná obvinění, co proti vám lidé vznášejí, a já se domnívám, že byste na ně měl odpovědět. Co byste řekl na její obvinění? Napadl jste ji fyzicky?“

Sanders se už už chystal odpovědět, avšak Fernandezová ho zpražila varovným pohledem a položila mu ruku na prsa. Walshové řekla: „Sdělila vám tato obvinění sama paní Johnsonová? Protože ona byla kromě pana Sanderse jedinou osobou, která tehdy byla přítomna.“

„To vám nemohu říci. Mám tyto informace z velice dobře informovaných zdrojů.“

„Od pracovníků firmy DigiCom, nebo zvenčí?“

„To vám nemohu prozradit.“

„Paní Walshová,“ řekla Fernandezová, „zakazuji panu Sandersovi, aby s vámi hovořil. A měla byste se raději poradit s právní zástupkyní svého listu, než zveřejníte některá z těchto neopodstatněných obvinění.“

„Nejsou neopodstatněná, mám velice spolehlivé...“

„Pokud by vaše právní zástupkyně měla nějaký dotaz, ať zavolá pana Blackburna, který jí vysvětlí vaše postavení v téhle záležitosti z hlediska právního řádu.“

Walshová se mdle pousmála. „Pane Sandersi, nechcete udělat nějaké prohlášení?“

„Raději přece jen běžte za svou právní zástupkyní, paní Walshová,“ doporučila jí Fernandezová.

„To půjdu, ale na tom teď nesejde. Tohle nemůžete ututlat. Ani pan Blackburn to už nemůže ututlat. A osobně vám musím říct, že nechápu, jak chcete hájit případ, jako je tenhle.“

Fernandezová se k ní naklonila, zasmála se a řekla: „Nechcete si na okamžik stoupnout tamhle? Já vám něco vysvětlím.“

Poodešla s Walshovou o pár metrů po nádvoří.

Alan se Sandersem zůstali stát na místě. Alan si povzdechl. „Nedal byste hodně za to,“ řekl, „abyste věděl, co si právě teď povídají?“

„Mně je jedno, co mi teď řeknete,“ spustila Connie Walshová. „Svého informátora vám neprozradím.“

„Neptám se vás na vašeho informátora. Jednoduše vám chci sdělit, že váš zdroj informací je mylný...“

„Samozřejmě, že budete tvrdit něco takového...“

„A že existuje důkaz toho, že je mylný.“

Connie Walshová se zarazila. Zamračila se. „Důkaz?“

„Správně,“ přikývla zvolna Fernandezová.

Walshová si to nechala projít hlavou. „Ale to nemůže být,“ řekla. „Vždyt’ jste to sama řekla. Byli v místnosti sami. Je to jeho slovo proti jejímu. Žádný důkaz neexistuje.“

Fernandezová potřásla hlavou, ale nekomentovala to.

„A co to teda je? Magnetofonový záznam?“

Fernandezová se nepatrně pousmála. „To vám nemohu prozradit.“

„Dokonce i kdyby existoval, co může dokazovat? Že mu trochu poštipala zadek? Že udělala pár žertíků? Proč je kolem toho tolik povyku? Muži tohle všechno dělají už stovky let.“

„O tohle teď nejde...“

„To byste mě rozesmála. Takže tohohle chlápka trochu štipnou a on začne vřískat, jako by šlo o život. Takhle se normální mužský nechová. Tenhle mužský zjevně nenávidí ženy a ponižuje je. To je jasné, tak se mu podíváme na zoubek. A ostatně není pochyb: v průběhu setkání ji uhodil. Z firmy museli volat pro doktora, aby jí ošetřil otřes mozku. A mám několik spolehlivých informátorů, kteří mi řekli, že Sanders je známý násilník. Jeho žena s ním měla problémy po celá léta. Ve skutečnosti odjela i s dětmi z města a bude ho žalovat pro rozvod.“

Fernandezová jen pokrčila rameny.

„To je fakt. Jeho žena odjela z města,“ pronesla Walshová bez důrazu. „Neočekávaně. Sebrala děti. A nikdo neví, kam odjela. Tak, a teď mi řekněte, co to znamená.“

„Connie,“ řekla Fernandezová, „nemohu pro vás udělat nic víc než tolik, že vás jako právní zástupkyně pana Sanderse informuji, že existuje důkaz, který je v tomto případě sexuálního obtěžování v rozporu s vaším zdrojem informací.“

„Poskytnete mi ten důkaz?“

„V žádném případě.“

„Jak pak mám vědět, že existuje skutečně?“

„To nebudete. Budete vědět jen tolik, že jsem vás informovala o jeho existenci.“

„A co když vám nevěřím?“

Fernandezová se usmála. „To si musíte jako novinářka rozhodnout sama.“

„Říkáte, že to bude riskantní podceňování nebezpečí.“

„Jestli nezměníte stanovisko, pak ano.“

Walshová odstoupila. „Podívejte se. Možná tady máte nějakou právnickou kličku, a možná nemáte. Ale za sebe vám můžu říct, že jste jenom jedna z menšiny žen, které se snaží vlisat patriarchátu tím, že se před nimi plazí po kolenou. Kdybyste měla jenom trochu sebeúcty, nedělala byste pro ně tuhle špinavou práci.“

„Ve skutečnosti se zdá, že jste to vy, Connie, kdo je tady v zajetí patriarchátu.“

„To jsou kecy,“ odsekla Walshová. „A dovolte, abych vám řekla, že fakta v tomhle případě nemůžete nijak obejít. Vyřadil ji a pak ji udeřil. Je to její bývalý milenec, je plný zášti a chová se násilnický. A dovolte, abych vám řekla, než s vámi skončím, že si bude přát, aby se nikdy nenarodil.“

„Uveřejní ten článek?“ zeptal se Sanders.

„Ne,“ odvětila Fernandezová. Hleděla přes nádvoří na Johnsonovou, Hellera a Blackburna. Connie Walshová přešla k Blackburnovi a dala se s ním do řeči.

„Nenechte se tím znervoznit,“ řekla Fernandezová. „To není důležité. Klíčový bod je: Co provedou s Johnsonovou?“

Okamžik nato k nim přistoupil Heller. „Všechno jsme si už promysleli, Louiso.“

„A?“

„Rozhodli jsme se, že už nadále nevidíme žádný smysl pokračovat v arbitráži a odstupujeme od ní, s okamžitou platností. Už jsem informoval soudkyni Murphyovou, že nebudeme pokračovat.“

„Skutečně? A co záznam?“

„Ani paní Johnsonová, ani pan Sanders nevěděli, že jsou nahráváni. Podle zákona si jedna ze stran musí být vědoma, že se pořizuje záznam. Tudíž je ten záznam jako důkaz nepřipustný.“

„Ale Bene...“

„Tvrdíme, že pásku nelze připustit jako svědectví ani při arbitráži, ani při jakémkoli následném soudním projednávání. Tvrdíme, že popis setkání od paní Johnsonové jako nedorozumění mezi dvěma dospělými je správný, a že za ono nedorozumění nese zodpovědnost pan Sanders. Byl svolným účastníkem, Louiso, o tom není sporu. Sundal ji kalhotky. Nikdo ho k tomu nedonutil namířenou pistolí. Avšak poněvadž došlo k chybám na obou stranách, bylo by správné, aby si obě strany potřásl rukou, zanechaly všech animozit a vrátily se do práce. To ostatně pan Garvin panu Sandersovi výslovně navrhl a pan Sanders to odmítl. Domníváme se, že za současných okolností pan Sanders jedná neuváženě, a že když celou záležitost znovu rychle nezávází, měl by být propuštěn pro pracovní absenci.“

„Ten hajzl,“ komentoval Sanders.

Fernandezová mu uklidňujícím gestem položila ruku na rameno. „Bene,“ řekla klidně. „Tohle je oficiální nabídka ke smíru a k návratu na původní místo?“

„Ano, Louiso.“

„A jaké bude odškodnění?“

„Žádné odškodnění. Oba se prostě vrátí na svá dosavadní místa.“

„Vypytávám se z toho důvodu,“ pokračovala Fernandezová, „protože věřím, že mohu s úspěchem argumentovat, že pan Sanders věděl o tom, že se záznam pořízuje, a že páska je tudíž jako důkaz přípustná. Dále budu argumentovat tím, že je přípustná coby veřejný záznam na univerzálním nosiči, jak bylo konstatováno v procesu Waller versus Herbst. Dále budu argumentovat, že firma věděla, že paní Johnsonová se v minulosti dopustila celé řady případů sexuálního obtěžování, aniž učinila příslušné kroky, aby její chování zkoumala, a to ani před tímto incidentem, ani po něm. A budu také argumentovat tím, že zanedbala ochranu pověsti pana Sanderse, když poskytla informace Connii Walshové.“

„Okamžik...“

„Budu argumentovat, že firma měla dobré důvody, aby informace poskytla: přála si ošidit pana Sanderse o jeho odměnu, kterou si zasluhoval za více než deset let práce pro DigiCom. A v paní Johnsonové máte zaměstnance, který měl potíže už předtím. Podám žalobu pro pomluvu a budu požadovat odškodné v takové výši, aby se o tom dozvěděla celá Amerika. Budu požadovat šedesát milionů dolarů, Bene. A když se to budete pokoušet usmlouvat na čtyřicet - v tom okamžiku požádám soudce, aby tu pásku přehrál porotě. Protože my oba dva víme, že až tu pásku uslyší porota, nebude jí trvat ani pět vteřin, aby paní Johnsonovou a firmu uznali vinnou.“

Heller zavrtěl hlavou. „Vystřílela jste na mě několik granátů nejtěžšího kalibru, Louiso. Nedomnívám se, že by soud někdy připustil, aby se ta páska přehrála. A kromě toho mluvíte o době, která nastane ode dneška asi tak za tři roky.“

Fernandezová zvolna pokývla hlavou. „Ano,“ souhlasila. „Tři roky jsou dlouhá doba.“

„To mi nemusíte povídat, Louiso. Může se stát ledacos.“

„Ano, a upřímně řečeno, o tu pásku mám jisté obavy. S důkazem, který je natolik skandální, se může přihodit mnoho nezanýšleného. Nemůžu zaručit, že si někdo už nepořídil kopii. Bylo by strašné, kdyby padla do rukou někomu z rozhlasové společnosti KQEM a kdyby ji začali vysílat v rádiu.“

„Kristepane,“ řekl Heller. „Louiso, tomu, co říkáte, vůbec nemůžu uvěřit.“

„A co říkám? Pouze vyjadřuji své obavy, k čemuž mám právo,“ odvětila Fernandezová. „Naopak by ode mne bylo neodpustitelné opomenutí, kdybych vám nesdělila, o čem se obávám. Musíme se faktům postavit čelem, Bene. Šídlo v pytlí neutajíš. Události se již zmocnil tisk. Kdosi to vyprávěl Connii Walshové. A ta uveřejnila článek, který velice silně poškodil pověst pana Sanderse. A zdá se, že kdosi stále poskytuje informace, protože Connie má v úmyslu napsat další nepodložené spekulace o tom, že se můj klient dopustil fyzického napadení. Je nešťastné, že se někdo z vaší strany rozhodl, že bude poskytovat informace o tomto případu. Jenže my oba víme, jak to bývá se skandálními historkami v tisku - člověk nikdy neví, odkud budou zase informace unikat.“

Heller náhle vypadal, že není ve své kůži. Letmo se ohlédl nazpět na ostatní, shromážené kolem vodotrysku.

„Louiso, nemyslím, že se tady dá něco změnit.“

„No, jen si s nimi zajděte promluvit.“

Heller pokrčil rameny a odkráčel.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Sanders.

„Vrátíme se zpátky do vaší kanceláře.“

„My?“

„Ano,“ přitakala Fernandezová. „Tímhle nic nekončí. Dnes se toho přihodí ještě mnohem víc, a já chci být přítom.“

Když se Blackburn vracel, zavolal z autotelefonu Garvinovi. „Je po arbitráži. Odřekli jsme ji.“

„No a?“

„Ostře masíme Sanderse, aby se vrátil do práce. Ale zatím neodpověděl. Bojuje tvrdě. Teď vyhrožuje náhradou škody ve výši šedesát milionů dolarů.“

„Prokrista,“ mínil Garvin. „Náhradou škody za co?“

„Újma na cti vzniklá tím, že firma zanedbala skutečnost, že pravděpodobně věděla, že se Johnsonová v minulosti dopustila nějakých případů sexuálního obtěžování.“

„Nikdy jsem o žádných neslyšel,“ řekl Garvin. „Tys o nějakých věděl, Phile?“

„Ne,“ odpověděl Blackburn.

„Je někde v záznamech o něčem takovém zmínka?“

„Ne,“ odpověděl Blackburn. „Jsem si jist, že není.“

„Dobře. Pak ho nechme, ať si vyhrožuje. Na čem jste se rozešli se Sandersem?“

„Dali jsme mu termín do zítřka, aby nastoupil na své staré místo, nebo aby z firmy odešel.“

„V pořádku,“ souhlasil Garvin. „Tak, a teď vážně. Co na něj máme?“

„Pracujeme na tom obvinění,“ řekl Blackburn. „Zatím je brzy, ale myslím, že je to nadějně.“

„A co ženy?“

„O ženách není nikde žádný záznam. Víme, že Sanders před pár lety chodil s jednou ze svých sekretářek. Ale v počítači o tom nemůžeme najít žádný záznam. Myslím, že se nějak dostal dovnitř a všechno vymazal.“

„Jak by to mohl udělat? Přece jsme mu zablokovali přístup.“

„Musel to udělat už před časem. Je pěkně mazaný.“

„Proč by to k čertu dělal už před časem, Phile? Neměl důvod očekávat nic takového.“

„Já vím, ale my prostě žádné záznamy nemůžeme najít.“ Blackburn se odmlčel. „Bobe, já si myslím, že bychom tu tiskovou konferenci měli urychlit.“

„Na kdy?“

„Na zítřek, někdy na pozdní odpoledne.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Garvin. „Zařídím to. Dokonce bysme ji mohli uspořádat už zítra v poledne. John Marden přiletí už ráno,“ zmínil jméno generálního ředitele společnosti Conley-White. „To nám akorát vyjde.“

„Sanders to plánuje natahovat až do pátku,“ řekl Blackburn. „Ale my ho zmasakrujeme tak, že nebude vědět, čím je. Zablokovali jsme mu přístup kamkoli. Nemůže proniknout k firemním záznamům. Nemůže se dostat k informacím u Conrada nebo jakýmkoli jiným. Izolovali jsme ho. Ode dneška do zítřka sotva stačí přijít s něčím nepříjemným.“

„Fajn,“ potěšil se Garvin. „A co ta redaktorka?“

„Myslím, že ten článek nachystala na pátek,“ odpověděl Blackburn. „Už všechno věděla, nevím odkud. Ale určitě neodolá, aby Sanderse nerozcupovala na hadry. Je to příliš dobré téma, půjde po něm jako vlčice. Až to vyjde, ze Sanderse bude mrtvola.“

„Tak fajn,“ mínil Garvin.

Meredith Johnsonová vyšla ze dveří výtahu ve čtvrtém poschodí a vrazila přímo do Eda Nicholse. „Postrádali jsme tě na ranní poradě,“ řekl Nichols.

„Jo, musela jsem zařídít pár věcí,“ odvětila.

„Něco, co bych měl vědět?“

„Ne,“ řekla. „Je to otravná záležitost. Jenom různé technické problémy kolem daňových úlev v Irsku. Irská vláda chce zvýšit domácí podíl na továrně v Corku a my si nejsme jistí, jestli to můžeme připustit. Už se o tom dohadujeme déle než rok.“

„Vypadáš trochu unaveně,“ řekl Nichols starostlivě. „Jseš trochu pobledlá.“

„Jsem v pořádku. Budu šťastná, až se tohle všechno skončí.“

„To budeme všichni,“ souhlasil Nichols. „Neměla bys čas na večeři?“

„Možná v pátek, jestli se zdržíš ve městě,“ řekla. Usmála se. „Ale doopravdy, Ede. Je to jenom tou daňovou záležitostí.“

„Fajn, já ti věřím.“

Pokynul jí na rozloučenou a vzdálil se chodbou. Johnsonová vstoupila do své pracovny.

Našla tam Stephanie Kaplanovou, pracující s počítačovým terminálem na jejím stole. Kaplanová vypadala, že ji to nepříjemně překvapilo. „Promiň, že jsem si pustila tvůj počítač. Zatímco jsem na tebe čekala, chtěla jsem si jenom sjet nějaké účetnictví.“

Johnsonová odhodila její kabelku na pohovku. „Poslechni, Stephanie,“ řekla. „Ujasněme si jednu věc rovnou. Tuhle divizi řídím já, a na tom nikdo nic nezmění. A co se mě týká, právě teď nastala chvíle, kdy nový viceprezident zjišťuje, kdo je na jeho straně a kdo je proti. Někdo mě podporuje, a já si to zapamatuju. Někdo ne, a s tím se taky nějak vypořádám. Rozumíme si?“

Kaplanová obešla stůl. „Ano, samozřejmě, Meredith.“

„Nepokoušej se nějak se mnou vyjebat.“

„To by mě ani ve snu nenapadlo, Meredith.“

„Dobře. Děkuju ti, Stephanie.“

„V pořádku, Meredith.“

Kaplanová vyšla z místnosti. Johnsonová za ní zavřela dveře, okamžitě se rozběhla k počítači a pátravě se zahleděla na obrazovku.

Sanders procházel chodbami DigiComu s pocitem, že se nenachází v reálném světě. Cítil se jako cizinec. Lidé, kteří ho na chodbě míjeli, se od něj odvraceli a beze slova ho nechávali za sebou.

„Já snad vůbec neexistuju,“ řekl Fernandezové.

„Nevšímejte si toho,“ odpověděla.

Procházelí ústřední částí podlaží, kde lidé pracovali v boxech ohrazených do výše prsou. Zaslechli několik zachrochtání a zakvičení. Kdosi tiše zazpíval: Jó, kdysi jsem ji šoustal, kde ty časy ale jsou...

Sanders se zastavil a obrátil se proti zpěvákovi. Fernandezová ho popadla za ruku.

„Nevšímejte si toho,“ naléhala.

„Ale proboha...“

„Nedělejte to horší, než už to je.“

Míjeli kávovar. Kdosi vedle něj vylepil Sandersovu fotografii. Střefovali se do ní šipkami.

„Ježíšikriste.“

„Pokračujte v chůzi.“

Když dorazil k odbočce chodby vedoucí k jeho kanceláři, zahlédl z druhé strany přicházet Dona Cherryho.

„Ahoj, Done.“

„Tentokrát jsi to s tím picháním posral, Tome.“ Zavrtěl hlavou a odešel.

Dokonce i Don Cherry.

Sanders si povzdychl.

„Věděl jste přece, že to bude takhle,“ řekla Fernandezová.

„Možná.“

„Ale věděl. Tak to je pokaždé.“

Cindy v předpokojí povstala, jakmile jej zahlédla. „Tome, Mary Anne chtěla, abys jí zavolal hned, jak přijdeš.“

„Fajn.“

„A Stephanie říkala, abych ti řekla, že už nic, že si už našla, co potřebovala vědět. Říkala, ehm, abys jí nevolal.“

„Fajn.“

Vešel do pracovny a zavřel dveře. Posadil se za stůl a Fernandezová usedla naproti němu. Vyňala z aktovky svůj mobilní telefon a začala vytáčet číslo. „Jednu věc srovnáme okamžitě - prosím paní Vriesovou... Tady Louise Fernandezová.“

Zakryla sluchátko dlaní. „Tohle by nemělo trvat... Ach, Eleanor? Ahoj, Louise Fernandezová. Volám ti kvůli Connii Walshové. Ehm... Jsem si jistá, že to s ní probereš. Ano, vím, že se cítí silná v kramflekách. Eleanor, chtěla bych ti jenom potvrdit, že tady skutečně existuje záznam z té události, a že spíše podporuje verzi pana Sanderse než paní Johnsonové. Ano, to bych mohla udělat. Zcela soukromě? Ano, mohla bych. No, problém s informačním zdrojem Walshové je ten, že firma je teď velmi exponovaná, a jestli otiskneš verzi, která bude nepřesná - dokonce i v případě, že ji dostaneš přímo od pramene - myslím, že proti tobě podniknou rázné kroky. Ale ano, myslím si, že by se pan Blackburn rozhodně soudil. Nic jiného by mu nezbývalo. Proč bys ne... Rozumím. Hm. No, to by se dalo změnit, Eleanor. Hm. A nezapomínej, že pan Sanders nyní zvažuje podání žaloby za pomluvu kvůli tomu článku o panu Čuníkovi. Ano, to klidně udělej. Děkuji ti.“

Zavěsila a obrátila se k Sandersovi. „Chodili jsme spolu na práva. Eleanor je velice schopná a velice konzervativní. Nikdy by nesvolila k uveřejnění toho článku, a vůbec by o tom neuvažovala ani teď, kdyby tolik nedůvěřovala informátoru Connie Walshové.“

„Což znamená?“

„Jsem si celkem dost jistá, kdo jí to všechno prozradil,“ odvětila Fernandezová. Už zase vytáčela nové číslo.

„Kdo?“ zeptal se Sanders.

„Teď je nejdůležitější věcí Meredith Johnsonová. Musíme podat důkaz o jejích sklonech, doložit, že své podřízené obtěžovala už dříve. Musíme nějak prolomit ten zámek na Conrad Computer.“ Odvrátila se. „Harry? Tady Louise. Mluvil jsi s Conradem? Hmm. No a?“ Odmlka. Podrážděně zavrtěla hlavou. „Vysvětlils jim, že za to mohou být voláni k zodpovědnosti? Ehm. K čertu. Takže jaký bude náš další tah? Protože se dostáváme do časové tísně, Harry, to je to, co mi dělá starost.“

Zatímco hovořila, Sanders se obrátil k monitoru. Indikátor elektronické pošty blikal. Odklikl jej.

OČEKÁVÁ TĚ 17 DEPEŠÍ

Prokristapána. To si mohl myslet. Odklikl nabídku READ. Jednotlivé depeše se začaly vynořovat jedna za druhou podle časového pořadí.

Odesílatel:DON CHERRY

Adresát:VŠEM PODDANÝM

LIDEM OD CONLEY-WHITE JSME DNES DODALI JEDNOTKU VIRTUÁLNÍ REALITY. POTÉ, CO NÁM PŘEDALI SVOJE SPECIFICKÉ CHARAKTERISTIKY, JEDNOTKA NYNÍ OBSLUHUJE DATABÁZI JEJICH SPOLEČNOSTI. JOHN CONLEY POŽÁDAL, ABY BYLA INSTALOVÁNA V APARTEMENTU V HOTELU FOUR SEASONS, PROTOŽE JEJICH GENERÁLNÍ ŘEDITEL DORAZÍ VE ČTVRTEK RÁNO A HNED JI CHCE VIDĚT. DALŠÍ PROGRAMÁTORSKÝ TRIUMF, KTERÝ VÁM PŘINÁŠEJÍ PÝCHOU SE DMOUCÍ LIDI OD JEDNOTKY.

DON VELIKÝ

Sanders přiskočil na další depeši.

Odesílatel:DIAGNOSTICKÁ SKUPINA

Adresát:VEDENÍ DIVIZE

ANALÝZA MECHANIK BLESK. ZDÁ SE, ŽE PROBLÉM S ŘADIČEM ČASOVÉ SMYČKY NEZPŮSOBUJE ČIP SAMOTNÝ. PROVĚŘILI JSME MIKROFLUKTUACE PROUDU ZE ZDROJE, KTERÉ BYLY ZJEVNĚ ZAVINĚNY SUBSTANDARDNÍMI NEBO NEVHODNÝMI ODPORY NA DESCE, JENŽE TOHLE JE ZANEDBATELNÉ A NEVYSVĚTLUJE TO SKUTEČNOST, ŽE NEMŮŽEME DOSÁHNOUT PLÁNOVANÝCH PARAMETRŮ. ANALÝZA POKRAČUJE.

Sanders si vzkaz přečetl s pocitem, že se ho netýká. Jako by mu nic neříkal. Byla to jenom slova kamuflující skrytou pravdu: Pořád nevěděli, v čem problém vězí. Jindy by se už hnal dolů do pracoven diagnostického týmu vyburcovat je tam, aby se už dopídili podstaty. Ale dnes... Jen pokrčil rameny a přešel k dalšímu vzkazu.

Odesílatel:VEDENÍ BASEBALLOVÉHO TÝMU

Adresát:VŠEM HRÁČŮM

Věc:NOVÝ LETNÍ SOFTBALOVÝ KALENDÁŘ

POKUD SE CHCETE SEZNÁMIT S NOVÝM REVIDOVANÝM LETNÍM KALENDÁŘEM, OTEVŘETE SI SOUBOR BB.72. NA SHLEDANOU NA HŘÍŠTI!

Zaslechl Fernandezovou, jak říká do telefonu: „Harry, budeme to muset nějak rozlousknout. V kolik hodin zavírají kanceláře v Sunnyvale?“

Sanders se obrátil k další depeši.

NENÍ VÍCE PRACOVNÍCH DEPEŠÍ. CHCEŠ SI PŘEČÍST SOUKROMOU KORESPONDENCI?

Klikl myší na ikoně.

PROČ NEPŘIZNÁŠ, ŽE SEŠ BUZÍK?

NEPODEPSÁNO

Nenamáhal se zjišťováním, odkud to přišlo. Pravděpodobně to dokázali zařídit tak, jako by to přicházelo přímo z Garvinova terminálu nebo tak odněkud. Dokázal by si zjistit skutečnou adresu, kdyby se dostal do systému, což ovšem nemohl bez přístupových privilegií, která mu odňali. Přešel k dalšímu vzkazu.

JE HEZČÍ NEŽ TVOJE SEKRETÁŘKA A NEZDÁ SE, ŽE BYS MĚL NĚCO PROTI TOMU, ABYS JI OJEBAL.

NEPODEPSÁNO

Sanders odklikl další depeši.

TY ODPORNÝ HADE - KLIÐ SE Z NAŠÍ FIRMY.

TVŮJ NEJLEPŠÍ RÁDCE

Panebože, pomyslel si. Další zněla:

PTÁČKA MALÝ TOMÍK MĚL
KAŽDÝ DEN SI POHRÁL
KDYŽ SI DÁMA MÁKNOUT PŘIŠLA
RADĚJI HO SEŽRAL.

Verše běžely dolů přes celou obrazovku, ale Sanders už zbytek nečetl. Kliknul myší a šel dál.

KDYBYS TAK ČASTO NEPÍCHAL VLASTNÍ DCERU, MOŽNÁ BY SE TI POSTAVIL.

Znovu kliknul. Klikal myší rychleji a rychleji a procházel jeden vzkaz za druhým.

KVŮLI CHLAPŮM JAKO TY MAJÍ MUŽI TAK ŠPATNOU POVĚST, TY ČURÁKU.

BORIS

Klik.

TY VŠIVÉ ULHANÉ MUŽSKÉ PRASE.

Klik.

NEJVYŠŠÍ ČAS, ŽE NĚKDO TY UKŇOURANÉ DĚVKY POŘÁDNĚ OSOLIL. UŽ MÁM DOST ZPŮSOBŮ, JAKÝMI OBYNŮJÍ VŠECHNY OSTATNÍ KROMĚ SEBE. OPLÁCENÍ A SVALOVÁNÍ VINY JSOU RYSY SPOJENÉ S POHLAVÍM. OBA LEŽÍ NA X-OVÉM CHROMOZOMU.

JEN V TĚCH HOVADINÁCH POKRAČUJ.

Prošel všechny zbývající záznamy, ale už je nečetl. Nakonec je přeskakoval tak rychle, že málem přešel jeden z posledních:

PRÁVĚ JSEM SE DOSLECHL, ŽE MUHAMMED JAFAR UMÍRÁ. LEŽÍ STÁLE VNEMOCNICI, ALE NEOČEKÁVÁ SE, ŽE DOŽIJE RÁNA. MOŽNÁ ŽE NA TOM KOUZELNICTVÍ NAKONEC PŘECE JENOM NĚCO JE.

ARTHUR KAHN

Sanders zíral na obrazovku. Člověk, který umírá na kouzla? Nedokázal si vůbec představit, co se vlastně stalo. Už jen samo takové pomyšlení patřilo do nějakého jiného světa, do toho jeho prostě nezapadalo. Slyšel, jak Fernandezová říká: „To je mi jedno, Harry, ale Conrad má informace, které jsou pro nás důležité, a my je z nich nějak musíme dostat.“ Sanders odklikl poslední depeši.

ZABÝVÁTE SE NEPRAVOU FIRMOU.

KAMARÁD

Sanders natočil monitor tak, aby na něj viděla i Fernandezová. Zamračila se, ale pokračovala v hovoru. „Harry, už musím jít. Dělej, co umíš.“ Zavěsila. „Co to znamená, že se zabýváme nepravou firmou? Kdy to přišlo?“

Sanders se podíval na hlavičku depeše. „Dnes odpoledne v jednu dvacet.“

Fernandezová si udělala poznámku do svého žlutého bloku. „To bylo přibližně v době, kdy Alan mluvil s Conradem. A Conrad volal do DigiComu, vzpomínáte? Takže tahle relace přišla zevnitř z DigiComu.“

„Jenže je z Internetu.“

„Ať to přichází odkud chce, je to ve skutečnosti od někoho z firmy, kdo se vám pokouší pomoci.“

Okamžitě ho napadl Max, naprosto sám od sebe. Jenže to nedávalo žádný smysl. Dorfman byl rafinovaný, ale ne takovým způsobem. Kromě toho Max nemohl vědět minutu po minutě, co se ve firmě odehrává.

Ne, tohle byl někdo, kdo chtěl pomoci Sandersovi, ale kdo zároveň po sobě nechtěl zanechat stopy, aby ho nemohli odhalit.

„Zabýváte se nepravou firmou...“ opakoval nahlas.

Mohl to být někdo od Conley-White? Sakra, pomyslel si, může to být naprosto kdokoli.

„Co to znamená, že se zabýváme nepravou firmou?“ řekl. „Zabýváme se všemi jejími bývalými podřízenými a máme velice obtížný...“

Zarazil se.

Zabýváte se nepravou firmou.

„Já jsem přece kus idiota,“ ocenil se. Začal psát na počítači.

„Co to děláte?“ vyptávala se Fernandezová.

„Odňali mi přístup, ale pořád bych se měl dostat semhle,“ řekl a zároveň rychle psal.

„Dostat kam?“ řekla zmateně.

„Říkáte, že sexuální delikventi svůj čin neustále opakují, pravda?“

„Správně.“

„Projevuje se to znovu a znovu, že?“

„Správně.“

„A my se zabýváme jejími bývalými podřízenými, abychom získali informace o případech sexuálního obtěžování, kterých se dopustila v minulosti.“

„Správně. Ale nedaří se nám to.“

„Ano. Jenže jde o to,“ řekl Sanders, „že ona tady pracovala jen poslední čtyři roky, Louiso. Zabýváme se nepravou firmou.“

Sledoval, jak se na obrazovce počítačového terminálu objevilo:

VYHLEDÁVACÍ DATABÁZE

A pak, okamžik nato, natočil monitor tak, aby na něj viděla i Fernandezová:

Digital Communications Údaje Odkazy Vyhledávání Hlášení

Databáze 4: Personální oddělení (Sub 5/záznamy o zaměstnancích)

Vyhledávací kritéria:

1. Ukončení pracovního poměru: propuštěn/přeložen/vlastní výpověď
2. Nadřízený: Johnsonová, Meredith
3. Jiná kritéria: pouze muži

Souhrnný výsledek vyhledávání:

Michael Tate 9/ 5/89 propuštěn lékař.vyjáďř.

Edwin Sheen 5/ 7/89 výpověď změna místa D-Silicon

William Rogin 9/11/89 přeložen vlastní žádost Austin

Frederic Cohen 2/ 4/90 výpověď změna místa Squire Sx

Robert Ely 1/ 6/90 přeložen vlastní žádost Seattle

Michael Backes 11/ 8/90 přeložen vlastní žádost Malajsie
Petr Saltz 4/ 1/91 výpověď změna místa Novell
Ross Wald 5/ 8/91 přeložen vlastní žádost Cork
Richard Jackson 14/11/91 výpověď změna místa Aldus
James French 2/ 2/92 přeložen vlastní žádost Austin

Fernandezová přelétla seznam pohledem. „Vypadá to, že pracovat pod Meredith Johnsonovou je rizikové povolání. Vidíte klasický příklad: lidé to vydrží jenom pár měsíců, pak podávají výpověď nebo žádají, aby byli kamkoli přeloženi. Všechno dobrovolně, na jejich vlastní žádost. Nikdo nebyl nikdy vyhozený, protože to by mohlo spustit ošklivý soudní proces. Klasika. Znáte některé z těch lidí?“

„Ne,“ odvětil Sanders a zavrtěl hlavou. „Ale tři z nich zůstali v Seattlu.“

„Vidím jenom jednoho.“

„Ne, Aldus taky sídlí v Seattlu. A Squire Systems jsou v Bellevue. Takže Richard Jackson a Frederic Cohen jsou rovněž k dosažení.“

„Neznáte nějaký způsob, jak získat doklad o tom, že těm lidem bylo při rozvázání pracovního poměru vyplaceno odstupné?“ zeptala se. „To by nám pomohlo. Protože kdyby firma někomu vyplatila odstupné, pak bychom tu de facto měli soudní proces.“

„Ne.“ Sanders zavrtěl hlavou. „Finanční údaje jsou mimo minimální uživatelskou úroveň.“

„Ale i tak to zkuste.“

„Jaký to má smysl? Systém mě tam nepustí.“

„Udělejte to,“ naléhala Fernandezová.

Zamračil se. „Vy si myslíte, že mě monitorují?“

„Za to vám ručím.“

„Tak dobře.“ Napsal na klávesnici parametry a stiskl volbu HLEDEJ. Objevila se odpověď:

FINANČNÍ DATABÁZE LEŽÍ MIMO UŽIVATELSKOU ÚROVEŇ 0

Pokrčil rameny. „Jak jsem si myslel. Nedostaneme bonbonek.“

„Ale pointa je v tom, že jsme otázku vůbec položili,“ řekla Fernandezová. „To je parádně vyžene z postele.“

Sanders právě mřil k výtahové šachtě, když spatřil Meredith blížící se k němu ve společnosti tří vedoucích pracovníků od Conley-White. Rychle se obrátil, seběhl na schodiště a začal sestupovat o čtyři křídla schodů níž na úroveň ulice. Schodiště bylo naprosto opuštěné.

O jedno poschodí níž se však najednou otevřely dveře, objevila se Stephanie Kaplanová a pustila se po schodech vzhůru. Sanders neměl chuť se s ní vybavovat, Kaplanová nakonec byla ve firmě finanční náměstkyní a blízkou spolupracovnicí jak Garvina, tak Blackburna. Nakonec jí zdvořilostně řekl: „Tak jak to jde, Stephanie?“

„Nazdar, Tome.“ Pokývla mu hlavou chladně, rezervovaně.

Sanders pokračoval v chůzi kolem ní, sestoupil o pár schodů, když zaslechl, jak říká: „Je mi líto, že to máš tak těžké.“ Zastavil se. Kaplanová stála jedno křídlo schodů nad ním a shlížela dolů. Na celém schodišti kromě nich nebyla živá duše.

„Zvládám to,“ odpověděl.

„Vím, že zvládáš. Ale stejně, musíš být pevný. V téhle chvíli se toho děje strašně moc a nikdo ti neposkytne informace. Určitě je obtížné, když se musíš všechno domýšlet.“

Nikdo ti neposkytne informace?

„No, to je pravda,“ řekl pomalu. „Je to těžké, když se musím všechno dohadovat, Stephanie.“

Přikývla. „Vzpomínám, že když jsem přišla do zaměstnání,“ řekla, „měla jsem kamarádku, která dostala velice dobré místo ve firmě, kde obvykle mezi vedoucími pracovníky nebyla žádná žena. Kamarádka měla v novém místě spoustu stresu a malérů. Pyšnila se tím, jak se dokáže s problémy vypořádat. Jenže nakonec se ukázalo, že ji na to místo jmenovali jenom proto, že v její divizi došlo k finanční zpronevěře, a od samého začátku byla odsouzena ke zkáze. Místo nedostala ze žádného důvodu, pro který si myslela, že jí je dali. Byla pouhý obětní beránek. A když ji vyrazili, pořád ještě pátrala na nepravém místě.“

Sanders na ni zíral jako u vytržení. Proč mu tohle všechno povídala? „To je zajímavý příběh,“ řekl.

Kaplanová přikývla. „Proto jsem na něj nikdy nezapomněla,“ odvětila.

Nahore na schodišti se s cvaknutím otevřely dveře a zaslechl, jak se shora blíží kroky. Kaplanová se beze slova otočila a pokračovala směrem vzhůru.

Sanders zavrtěl hlavou a začal sestupovat dolů.

Connie Walshová ve zpravodajském oddělení seattleského PostIntelligenceru vzhledla od svého počítačového terminálu a řekla: „Ty si snad děláš srandu.“

„Ne, nedělám,“ odpověděla Eleanor Vriesová stojící nad ní. „Ten článek do tisku nepustím.“ Nechala několik stran papíru z počítačové tiskárny, aby se snesly Connii Walshové na stůl.

„Ale přece víš, od koho ty informace mám,“ namítla Walshová. „A víš, že celý rozhovor vyslechl taky Jake. Máme dobrý záznam, Eleanor. Záznam velice podrobný.“

„Já vím.“

„Takže vzhledem k informačnímu zdroji, jak se firma může soudit?“ pokračovala Walshová. „Eleanor: ten zasranej případ máme v kapse.“

„Ty máš případ. Ale noviny se už vystavily značnému nebezpečí.“

„A kvůli čemu?“

„Pro článek o panu Čuníkovi.“

„Ach, proboha. Nikdo přece nemůže dokázat, že je v sloupku obmyšlen právě on.“

Vriesová vytáhla xerokopii článku. Několik pasáží vyznačila žlutým fixem. „Říká se tu, že firma X je firma, zabývající se nejmodernější technikou, která právě jmenovala ženu do vysokého postavení. Pan Čuník je označen jako její podřízený. Je o něm uvedeno, že na ni podal stížnost pro sexuální obtěžování. Manželka pana Čuníka je advokátka s malými dětmi. Tvrdí se, že pan Čuník je špatný pracovník, opilec a děvkař. Myslím, že pan Sanders může snadno dokázat obmyšlení a žalovat nás pro urážku na cti.“

„Jenže tohle je sloupek. Mám právo vyjádřit svůj názor.“

„I sloupek zachází s fakty. A tento je uvádí zlomyslně a silně pokřiveným způsobem.“

„To je věc názoru. Mám právo svobodně zveřejnit svůj názor.“

„Nemyslím, že je to v tomhle případě tak jisté. Mrzí mě, že jsem připustila, aby sloupek vyšel na čelném místě na stránce. Ale problém je v tom, že nemůžeme tvrdit, že jsme postupovali bez zlého úmyslu, když otiskneme další články ve stejném duchu.“

„Tobě schází odvaha,“ řekla Walshová.

„A ty máš plno odvahy nadělat nepříjemnosti jiným,“ odvětila Vriesová. „Článek je zastavený a konec. Dám ti to písemně s kopiemi Marge a Tomu Donadiovi.“

„Ti zasraní právníci. V jakém to žijeme světě! Tohle se přece lidi musí dozvědět!“

„Nepokoušej moji trpělivost, Connie. To ti říkám. Nepokoušej.“

A odešla.

Walshová zalistovala v článku. Pracovala na něm celé odpoledne, upravovala jej a vylepšovala. Nakonec dostal tu správnou podobu. A teď nechtěla, aby přišel nazmar. Neměla trpělivost zaujmout stanovisko právníka. Celá myšlenka ochrany osobnosti byla podle ní fikce, která vždy komusi nahrává. Protože když jste se tím začali obírat, právnícké myšlení se ukázalo jako úzkoprsé, malicherné, ochraňující samo sebe - přesně ten způsob myšlení, který udržoval mocenské struktury na svých místech. A koneckonců, strach vzbuzovaly mocenské struktury. Strach vzbuzovali muži u moci. A jestli Connie Walshová něčemu o sobě věřila, pak tedy tomu, že má pro strach uděláno.

Po dlouhém rozvažování zvedla telefon a vytočila číslo.

„Televizní stanice KSEA, dobré odpoledne.“

„Paní Henleyovou, prosím.“

Jean Henleyová byla vynikající reportérka u seattleské nejnovější nezávislé televizní stanice. Walshová strávila s Henleyovou mnoho večerů v debatách o práci ve sdělovacích prostředcích, jímž vládnou mužové. Henleyová dobře chápala, jakou cenu má vysoce aktuální reportáž pro budování kariéry televizní reportérky.

Tenhle příběh, pomyslela si Walshová, se do světa dostane. Ať tak, či onak, ale dostane.

Robert Ely nervozně vzhlédl k Sandersovi. „Co chcete?“ zeptal se.

Ely byl mladý nervní muž se světlým knírkem. Určitě mu nebylo přes šestadvacet. Měl na sobě pouze košili a kravatu. Pracoval v jednom z oddělených boxů vzhadu v účetním oddělení DigiComu v Gower Building.

„Chtěl bych si promluvit o Meredith Johnsonové,“ řekl Sanders. Ely byl jedním ze tří mužů na seznamu, kteří zůstali v Seattlu.

„Proboha,“ řekl Ely. Nervozně se rozhlédl kolem. Ohryzek mu poskočil. „Nemám - nemám, co bych řekl.“

„Rád bych si jen tak promluvil,“ naléhal Sanders.

„Ne tady,“ děsil se Ely.

„Tak zajdeme do zasedačky,“ navrhl Sanders. Prošli chodbou do malého sálu, jenže tam zrovna probíhala nějaká porada. Sanders navrhl, aby si zašli na kávu, která byla k dostání na rohu účetního oddělení, ale Ely mu odpovídal, že tam by neměli soukromí. Byl čím dál nervoznější.

„Doopravdy, nemám vám co říct,“ neustále opakoval. „Nic tu není, fakticky nic.“

Sanders si uvědomoval, že musí najít klidný kout rychle, než Ely úplně zpanikaří a uteče mu. Skončili proto na pánském záchodku - bílé dlaždice, neposkvrněné čisté. Ely se opřel o umyvadlo. „Nevím, proč se mnou chcete mluvit. Nemám vám co říct.“

„Pracoval jste s Meredith Johnsonovou v Cupertino.“

„Ano.“

„A odešel jste odtamtud před dvěma lety.“

„Ano.“

„Proč jste odešel?“

„Proč myslíte?“ odpověděl Ely a vybuchl vzteky. Jeho hlas se odrážel od kachlíků. „Vy to přece víte, proboha! Všichni vědí proč. Udělala mi ze života peklo.“

„Co se stalo?“ zeptal se Sanders.

„No co se asi tak stalo.“ Ely zavrtěl hlavou a zavzpomínal. „Každý den, každý den. Roberte, zdrž se chvilku, musíme si ještě projít nějaké věci. Po nějaké době jsem se pokusil vymlouvat. Pak mi začala říkat: Roberte, nejsem si jistá, že projevuješ patřičný zápal pro tuhle firmu. A začala přepisovat do mého pracovního hodnocení drobné poznámky. Drobné negativní poznámky. Nic, proti čemu bych si mohl stěžovat. Ale už to tam bylo. Hromadily se. Roberte, myslím,

že tady potřebuješ moji pomoc. Nesejdeme se po práci? Roberte, nechceš se zastavit u mě doma a probrat to? Myslím, že bys měl. Byl jsem - bylo to hrozné. Ta, ehm, osoba, se kterou jsem žil, to ne... Úplně mě spoutala.“

„Podal jste na ni stížnost?“

Ely se ostře zasmál. „Děláte si srandu? Vždyť je prakticky členem Garvinovy rodiny.“

„Takže jste to snášel...“

Ely pokrčil rameny. „Ta osoba, se kterou jsem žil, nakonec dostala jiné místo. Když se přestěhoval sem, požádal jsem taky o přeložení. Chci říct, samozřejmě, že jsem chtěl pryč. Jenom jsem si to musel připravit.“

„Svědčil byste proti Meredith Johnsonové teď?“

„Ani náhodou.“

„Uvědomujete si,“ naléhal na něj Sanders, „z jakého důvodu jí to všechno prochází? Protože na ni nikdo nikdy nepodal stížnost?“

Ely se odstrčil od umyvadla. „Mám v životě dost jiných problémů, než abych se stal kvůli tomuhle veřejně známým.“ Přešel ke dveřím, zastavil se a obrátil. „Aby mezi námi bylo jasno. Na téma Meredith Johnsonová nemám co říct. Jestli se mě někdo bude vyptávat, řeknu, že náš vztah byl po celou dobu korektní. A taky řeknu, že s vámi jsem se nikdy v životě nesetkal.“

„Meredith Johnsonová? Samozřejmě, že si na ni vzpomínám,“ řekl Richard Jackson. „Pracoval jsem pod ní víc než rok.“

Sanders seděl v Jacksonově pracovně v prvním poschodí Aldus Building, na jižní straně Pioneer Square. Jackson byl pohledný třicátník se srdečným chováním bývalého sportovce. Pracoval u Aldusu jako marketinkový manažer. Jeho kancelář navozovala srdečnou atmosféru a byla poseta jejich výrobky, krabicemi pro grafické programy: Intellidraw, Freehand, SuperPaint a PageMaker.

„Nádherná a okouzující žena,“ řekl Jackson. „Velice inteligentní. Pracovat s ní mi vždycky dělalo radost.“

„Pak si marně lámu hlavu, proč jste odešel?“ zeptal se Sanders.

„Dostal jsem nabídku na nové místo, proto. A nikdy jsem toho nelitoval. Bezvadné místo. Skvělá firma. Udělal jsem tady spoustu bezvadných zkušeností.“

„A to je jediný důvod, proč jste odešel?“

Jackson se zasmál. „Chcete říct, jestli po mně Meredith Jebavá taky nevyjela?“ řekl. „No, co myslíte? Je papež katolík? Je Bill Gates pracháč? Samozřejmě že mě opíchala.“

„Souvisel s tím nějak váš odchod?“

„Ne, ne,“ řekl Jackson. „Meredith vyjížděla po každém chlapovi. V tomhle smyslu byla vedoucí, která dávala všem svým podřízeným skutečně rovnou příležitost. Běhala za každým. Když jsem v Cupertinu začínal, honila tam jednoho malého teplouška kolem stolu. Toho ubohého človíčka doslova terorizovala. Byl kost a kůže a nervozní jak pes. Kristepane, před ní se doslova třásl strachy.“

„A vy?“

Jackson pokrčil rameny. „Já jsem byl svobodný, právě jsem začínal. Ona byla krásná. Se mnou to bylo v pořádku.“

„Nikdy jste s ní neměl žádné problémy?“

„Nikdy. Meredith byla báječná. Ulehla s každým, samozřejmě. Jenže nikdy nemůžete mít všechno. Byla to velice inteligentní, velice krásná žena. Pokaždé skvěle oblečená. A já jsem se jí zamlouval, takže mě povyšovala. Setkával jsem se s lidmi, nadělal jsem si kontakty. Bylo to bezvadné.“

„Takže o ní nemůžete říct nic špatného?“

„Sakra, ani v nejmenším,“ odvětil Jackson. „Možná se stala trochu panovačná. Jak stárla. Měl jsem dvě jiné ženy, se kterými jsem se scházel, ale pořád jsem musel být na telefonu. Každou minutu. To někdy bývalo nepříjemné. Začínalo vám připadat, že vám váš život nepatří. A občas mívala špatnou náladu. Ale co, k čertu. V životě děláte, co musíte. Teď jsem tady ve třiceti zástupcem ředitele. Jde mi to bezvadně. Bezvadná firma. Bezvadné město. Bezvadná budoucnost. A za to za všechno vděčím jí. Je bezvadná.“

„Byl jste zaměstnancem firmy v době, kdy jste udržovali vzájemný vztah, pravda?“

„Jo, jasně.“

„Nepožaduje organizační řád firmy ohlásit jakýkoli intimní vztah s podřízeným? Ohlásila, že s vámi navázala intimní vztah?“

„Kristepane, to ne,“ řekl Jackson. Naklonil se přes stůl. „Udělejme si mezi sebou jasno, mezi vámi a mnou. Myslím si, že Meredith je skvělá. Jestli s ní máte nějaké problémy, jsou to vaše problémy. Nevím, co to může být. Vždyť jste s ní žil, prokristapána. Takže vás přece nemohla ničím překvapit. Meredith s muži ráda píchá. Ráda mužům prikazuje, aby udělali to či ono. Ráda jim poroučí. Taková prostě je. Ale já na tom nevidím nic špatného.“

„Neočekávám, že byste...“ řekl Sanders.

„Podal svědectví?“ zeptal se Jackson. „Tak ale vážně. Poslechněte, teď slyšíte všude spoustu debilních keců. Slyšel jsem věci jako: Přece nemůžeš chodit se ženama, se kterými pracuješ? Prokristapána, kdybych nesměl chodit se ženama, se kterými pracuju, byl bych ještě dnes paník. Často jsou právě ženy, se kterými pracujete, jediné k dosažení. Jsou jediné, které doopravdy poznáte. A někdy se stane, že je taková žena vaší nadřízenou. Velký průser. Ženy píchají muže a postupují po žebříčku. Muži píchají ženy a postupují po žebříčku. Každý bude píchat každého, když bude moci. Protože chce. Chci říct - ženy jsou stejně chtivé sexu jako muži. Chtějí to stejně jako my. To je opravdický život. Jenže pokaždé se objeví nějakí lidi, kteří se kvůli něčemu naserou, takže podají stížnost a říkají: Ne, tohle se mnou dělat nesmíš. Já vám říkám, že to je kravina. Stejně jako všechny ty semináře o citlivosti v jednání s lidmi, které jsme museli absolvovat. Všichni tam sedí s rukama v klíně jako na nějaké debilní schůzi Rudých gard a učí se, jak správně oslovit

svého spolupracovníka. Jenže pak všichni vyrazí ven a posílají se navzájem do prdele stejně jako celou dobu předtím. Sekretářka mi říká: Ach, pane Jacksone, vy jste určitě posiloval. Vypadáte takový silný. A klopí řasy. Tak co se po mně vlastně chce, aby udělal? Nemůžete na to stanovit pravidla. Když lidi hladoví, chtějí se najíst. A houby záleží na tom, kolik školení prodělali. To všechno je jenom obrovský kretenismus. A jestli tomu někdo věří, pak je pablť.“

„Myslím, že jste mi na otázku už odpověděl,“ řekl Sanders. Zvedl se k odchodu. Jackson mu zjevně nepomůže.

„Podívejte,“ pokračoval Jackson. „Mě mrzí, že s tím máte nějaké problémy. Jenže dnes jsou všichni tak děsně hákliví. Sleduju dnešní lidi, mládež, která právě vyšla z vysoké, a oni si doopravdy myslí, že by se jim v životě nemělo přihodit nic ošklivého. Nikdo by jim nikdy neměl říct něco nepříjemného nebo vtip, který by se jim nelíbil. Jenže problém je v tom, že nikdo nedokáže proměnit svět na takový, jaký by oni chtěli. Pořád se dějou věci, které vás otravují nebo nasírají. To je prostě život. Některé ženy si vyprávějí vtipy o mužích každý den. Urážlivé vtipy. Nechutné vtipy. Ale mě to nijak nevyvádí z míry. Život je bezvadný. Kdo má čas na takové kraviný? Já ne.“

Sanders vyšel z Aldus Building v pět hodin. Vlekl se nazpět k Hazzard Building unavený a zdeprimovaný. Ulice byly mokré, avšak pršet už přestalo a paprsky odpoledního slunce se snažily prodrat přes mraky.

O deset minut později už byl zpět ve své pracovně. Cindy neseděla u svého stolu a Fernandezová také odešla. Cítil se všemi opuštěný a v beznadějném postavení. Posadil se a zavolal poslední číslo na svém malém seznamu.

„Squire Electronic Data Systems, dobrý večer.“

„Pracovnu Frederica Cohena, prosím,“ řekl Sanders.

„Lituji, pan Cohen už pro dnešek odešel.“

„Nevíte, kde bych ho mohl sehnat?“

„Bohužel ne. Nechcete mu nechat vzkaz na záznamníku?“

Sakra, pomyslel si. Jaký to mělo smysl? Ale přesto řekl: „Ano, prosím.“

Ozvalo se cvaknutí. A potom: „Ahoj, tady je Frederic Cohen. Po odeznění signálu mi nechte vzkaz. Jestli už je po pracovní době, můžete se mě pokusit sehnat na autotelefonu číslo 502-8804 nebo doma na čísle 505-9943.“

Sanders si obě čísla rychle poznamenal. Nejprve vytočil číslo autotelefonu. Zaslechl zapraskání statické elektřiny a pak: „Já vím, miláčku, promiň, že jsem se zdržel, ale už jsem na cestě. Prostě jsem se nemohl utrhnout.“

„Pane Cohene?“

„Ach.“ Odmlka. „Ano. Tady je Frederic Cohen.“

„Jmenuju se Tom Sanders. Pracuju v DigiComu a...“

„Vím, kdo jste.“ Ve hlase se ozvalo napětí.

„Jestli se nemýlím, pracoval jste pod Meredith Johnsonovou.“

„Ano. Pracoval.“

„Myslíte, že bych si s vámi mohl promluvit?“

„O čem?“

„O vašich zkušenostech. Z práce s ní.“

Nastala dlouhá odmlka. Nakonec Cohen řekl: „Jaký by to mělo smysl?“

„No, mám s Meredith Johnsonovou cosi jako spor a...“

„Vím, že máte.“

„Ano, a víte, rád bych...“

„Podívejte, Tome. Odešel jsem z DigiComu před dvěma lety. Co se stalo, to už je dneska pohřbená historie.“

„No, fakticky ne,“ namítl Sanders, „protože já se snažím dokázat, že se tak chovala pořád a...“

„Vím, oč se pokoušíte. Jenže to je velice citlivá záležitost, Tome. Nechci se do toho nechat zavléct.“

„Stačí, kdybychom si promluvili,“ naléhal Sanders. „Jenom na pár minut.“

„Tome.“ Cohenův hlas zněl dutě. „Tome, já už jsem ženatý. Mám manželku. Je těhotná. Nemám, co bych ti řekl o Meredith Johnsonové. Vůbec nic.“

„Ale...“

„Je mi líto. Musím toho nechat.“

Cvak.

Když vešla Cindy, stále ještě držel v ruce sluchátko. Přistrčila před něj šálek s kávou. „Všechno v pořádku?“

„Ne,“ odpověděl. „Všechno je příšerné.“ Zdráhal připustit, dokonce i sám sobě, že už mu nezbyvá žádný další tah. Pokusil se navázat kontakt se třemi muži, ale všichni mu odmítli podat svědectví o chování Meredith Johnsonové. Pochyboval, že by se ostatní muži na seznamu zachovali jinak. Zjistil, že myslí na to, co řekla jeho žena Susan před dvěma dny. Teď už nemáš šanci. Dnes, přes všechno vynaložené úsilí, se ukazuje, že měla pravdu. Byl s ním konec.

„Kde je Fernandezová?“

„Jedná s Blackburnem.“

„Cože?“

Cindy přikývla. „V malé zasedačce. Už tam jsou asi patnáct minut.“

„Ach, kristepane.“

Vstal od stolu a přešel chodbou. Spatřil Fernandezovou, jak sedí s Blackburnem v malé zasedačce. Fernandezová si s uctivě skloněnou hlavou dělala poznámky do svého žlutého bloku. Blackburn si hladil klopy u saka a hovořil s pohledem upřeným vpřed. Zdálo se, jako by jí cosi diktoval.

Pak ho Blackburn spatřil a zamával na něj. Sanders vešel do zasedačky. „Tome,“ řekl mu Blackburn s úsměvem. „Právě jsem šel za tebou. Dobré zprávy: Myslím, že budeme schopni tu situaci konečně rozseknout. Chci říct, skutečně ji vyřešit. Jednou a navždycky.“

„Ehm,“ řekl Sanders, na víc se nezmohl. Nevěřil ani jedinému Blackburnovu slovu. Obrátil se na Fernandezovou. Fernandezová k němu pomalu vzhledla od svého bloku. Vypadala omámeně. „Skutečně to tak vypadá.“

Blackburn povstal a postavil se proti Sandersovi. „Nemůžu ti ani popsat, jak mě to potěšilo, Tome. Pracoval jsem na tom s Bobem celé odpoledne. A Bob konečně pochopil realitu. Holým faktem je, že problém má firma, Tome. A my ti dlužíme poděkování za to, žeš nám otevřel oči. Tak už to dál nemůže pokračovat. Bob ví, že s tím musí něco podniknout. A taky podnikne.“

Sanders jen zíral. Nemohl uvěřit tomu, co slyšel. Ale byla tu pořád Fernandezová, která příkyvovala a usmívala se.

Blackburn si uhladil kravatu. „Ale jak kdysi řekl Frank Lloyd, Bůh je v detailech. Viš, Tome, máme tu nyní jeden drobný problémek, který souvisí s fúzí. Žádáme tě proto o pomoc s briefingem pro Mardena, generálního ředitele u Conleyů. Ale potom... no, těžce se ti ublížilo, Tome. Tahle firma ti ublížila. A my jsme si vědomi, že máme vůči tobě závazek podle tvého zvážení, který musíme rozřešit, jakýmkoli způsobem budeme moci.“

Sanders, stále nevěřící vlastním ušima, se ostře zeptal: „O čem to přesně mluvíme?“

„No, Tome,“ chlácholil ho Blackburn, „v tomhle bodě je to skutečně jen na tobě. Předal jsem Louise hranice potenciální dohody a všechny možnosti, se kterými budeme souhlasit. Můžeš si to s ní prodiskutovat a vrátit se pak zpátky k nám. Samozřejmě podepíšeme jakékoli prozatímní dokumenty, jaké budeš požadovat. Na oplátku žádáme pouze jedině, a to aby ses zúčastnil zítřejší porady a pomohl nám uskutečnit fúzi. Je to fér?“

Blackburn natáhl ruku a držel ji ve vzduchu.

Sanders zíral.

„Tome, z hloubi svého srdce lituji všeho, co se stalo.“

Sanders mu podal ruku.

„Děkuji ti, Tome,“ řekl Blackburn. „Děkuji ti za tvoji trpělivost, a děkuji ti za celou firmu. Tak a teď se posad' a promluv si s Louisou. A dejte nám vědět, jak jste se rozhodli.“

Blackburn vyšel z místnosti a tiše za sebou zavřel dveře.

Sanders se obrátil na Fernandezovou. „Co se tady sakra děje?“

Fernandezová si dlouze povzddechla. „Říká se tomu kapitulace,“ odpověděla. „Úplná a bezpodmínečná kapitulace. DigiCom se právě sesypal.“

Sanders sledoval Blackburna, jak odchází chodbou od zasedačky. Naplňovala jej celá směsice pocitů. Náhle mu řekli, že je po všem, a že je po všem bez boje. Aniž byla prolita jediná kapka krve.

Jak tak Blackburna pozoroval, náhle mu vyvstal před očima obraz jeho starého bytu a umyvadla postříkaného krví. Jenže tentokrát si už vzpomněl, odkud se ta představa bere. Útržek vzpomínky zapadl na své místo.

Blackburn v průběhu svého rozvodu bydlel u něj. Byl na hromadě a chlastal jak duha. Jednou se při holení ošklivě pořežal, a to tak, že celé umyvadlo bylo od krve. Později si Meredith všimla zbytků krve na umyvadle a na ručníku a řekla: „To ji někdo z vás dvou, frajeři, šoustá, i když má periodu?“ Meredith se vždycky chovala takhle neomaleně. Ráda lidi překvapovala, či přímo šokovala.

A potom, jednou v sobotu odpoledne, se procházela po bytě v bílých punčochách, v podvazkovém pásu a v podprsence, zatímco se Phil díval na televizi. Sanders se jí zeptal: „Proč to děláš?“

„Jenom proto, abych ho obveselila,“ odvětila Meredith. Mrskla sebou na záda na postel. „A teď bys mě měl obveselit ty,“ řekla. A roztáhla pokrčené nohy tak, že...

„Tome? Posloucháte mě?“ říkala mu Fernandezová. „Haló? Tome? Jste tady?“

„Už vnímám,“ ozval se Sanders.

Jenže stále sledoval Blackburna a myslel na Blackburna. Nyní se mu připomněl jiný okamžik, o několik roků později. Sanders začal chodit se Susan a Phil s nimi jednou večerel. Susan zašla na toaletu. „Je skvělá,“ řekl Blackburn. „Je úžasná. Je překrásná a je skvělá.“

„Ale?“

„Ale...“ Blackburn pokrčil rameny. „Je to právnička.“

„Tak?“

„Právníkovi se nikdy nedá věřit,“ řekl tehdy Blackburn a zasmál se. Vydal jeden ze svých smutných, mazaných smíchů.

Právníkovi se nikdy nedá věřit.

Ted, když Sanders stál v malé zasedačce DigiComu, pozoroval, jak Blackburn mizí za rohem. Obrátil se nazpět k Fernandezové.

„... opravdu neměli na výběr,“ právě říkala. „Celá pozice se nakonec stala neudržitelnou. Situace s Johnsonovou, pokud se týká faktů, je zlá. A páska je nebezpečná - nechť jí někdo odposlechl, a obávají se, že se dostane ven. Mají problém s předchozími případy, kdy Johnsonová muže obtěžovala. Dělal to už dříve a oni to vědí. I když žádný z těch mužů, s nimiž jste mluvil, svědčit nechťel, jeden z nich by to mohl udělat v budoucnu, a to oni taky vědí. A samozřejmě mají šéfa právního oddělení, který poskytl důvěrné firemní informace novinám.“

„Cože?“ řekl Sanders.

Přikývla. „Blackburn je ten, kdo prozradil celý případ Connii Walshové. Svým jednáním flagrantně porušil veškerá pravidla platící pro zaměstnance firmy. To je jejich největší problém. A všechno dohromady bylo i na ně příliš. Takové věci mohou složit celou firmu. Když se na to podívali racionálně, museli se s vámi dohodnout.“

„Jo,“ řekl Sanders. „Jenže nic z toho není racionální, víte.“

„Chováte se, jako kdybyste tomu nevěřil,“ řekla Fernandezová. „Věřte tomu. Bylo toho prostě moc. Už to nemohli všechno sploknout.“

„Takže jak vypadá dohoda?“

Fernandezová se podívala do poznámek. „Přijali všechny vaše požadavky. Propustí Johnsonovou. Jmenují vás na její místo, jestli je chcete. Nebo vám vrátí vaši současnou funkci. Anebo vám dají jakékoli jiné místo ve firmě. Zaplatí vám sto tisíc dolarů odškodného a zaplatí můj honorář. Anebo s vámi dojednájí odstupné, kdybyste chtěl z firmy odejít. V každém případě vám dají všechny vaše akcie a předkupní právo na akcie, jestli a až se divize promění v akciovou společnost. Ať si zvolíte, že ve firmě zůstanete, nebo ne.“

„Kristepane.“

Přikývla. „Totální kapitulace.“

„Věříte, že to Blackburn myslí vážně?“

Právníkovi se nikdy nedá věřit.

„Ano,“ odvětila. „Upřímně řečeno, tohle je za celý den první věc, která mi dává trochu smysl. Museli to udělat, Tome. Příliš se odhalili a v sázce je příliš mnoho.“

„A co ta zítřejší porada?“

„Obávají se o osud fúze - jak jste se domýšlel, když to všechno začalo. Nechtějí, aby to teď vybuchlo kvůli nějakým změnám. Takže chtějí, abyste se zúčastnil zítřejší porady společně s Johnsonovou, jako by všechno probíhalo normálně. Hned zkraje příštího týdne Johnsonová půjde na lékařské vyšetření, což bude podmínka pro pojistku pro její novou funkci. Vyšetření odhalí vážné zdravotní problémy, dokonce možná rakovinu, což si vynutí politováníhodnou výměnu řídících pracovníků.“

„Chápu.“

Přešel k oknu a vyhlédl na město. Mraky se trochu zvedly a prodíralo se přes ně večerní slunce. Zhluboka se nadechl.

„A když se porady nezúčastním?“

„To je na vás, ale já bych tam být vámi šla,“ řekla Fernandezová. „V tomhle smyslu je skutečně ve vaší moci celou firmu zničit. Ale co z toho?“

Znovu se zhluboka nadechl. Vteřinu od vteřiny se cítil lépe.

„Takže tvrdíte, že je po všem,“ řekl konečně.

„Ano. Je konec a vy jste vyhrál. Dokázal jste to. Blahopřeji, Tome.“

Potřásla mu rukou.

„Kristepane,“ řekl.

Vstala. „Sepíšu základní body svého rozhovoru s Blackburnem a jeho souhrnnou nabídku všech možností a během hodiny mu to předám k podpisu. Až to budu mít podepsané, zavolám vám. Doporučuji vám, abyste si mezitím udělal všechny přípravy, které na zítřejší poradu potřebujete, a pak si užil trochu zaslouženého odpočinku. Na shledanou zítra.“

„Dobře.“

Pozvolna se do něj vkrádalo vědomí, že je se vším konec. Skutečný konec. Stalo se to tak náhle a bylo to tak úplné, že ho to trochu omráčilo.

„Ještě jednou blahopřeji,“ řekla Fernandezová. Poskládala si věci do aktovky a odešla.

Do kanceláře se vrátil okolo šesté. Cindy se sbírala k odchodu, zeptala se, jestli jí ještě potřebuje, a on řekl, že už ne. Sanders se posadil za stůl, chvíli se díval z okna a vychutnával šťastný závěr dne. Otevřenými dveřmi sledoval lidi, jak odcházejí domů a míří chodbou k výtahům. Nakonec zavolal své ženě do Phoenixu, aby jí sdělil novinku, avšak linka byla obsazená.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Vzhlédl a uviděl tam Blackburna s kajícím výrazem ve tváři. „Máš chvíli?“

„Jistě.“

„Chtěl jsem ti jenom zopakovat, čistě soukromě, jak mě to všechno mrzí. Pod tlakem všech firemních problémů, jako je třeba tenhle, se mohou ztrácet lidské hodnoty, přes ty nejlepší úmysly. Ačkoli se chceme ke každému chovat korektně, někdy se nám to nepodaří. A co je firma jiného než skupina lidí, skupina lidských bytostí? Pod nánosem toho všeho jsme lidé. Jak kdysi řekl Alexander Pope, všichni jsme jen lidé. A když jsem teď díky tomuhle všemu poznal tvoji dobrotivost, chci ti říct...“

Sanders ho přestal poslouchat. Byl unavený. Pochopil jen tolik, že si Phil uvědomil, že všechno zkazil, a že se teď pokouší věci zase napravit svým obvyklým způsobem, podlézáním někomu, na koho předtím pouštěl hrůzu.

„A co Bob?“ přerušil ho Sanders. Když teď bylo po všem, v Sandersovi se svářela spousta pocitů. Rozpomněl se na své první dny u firmy. Garvin mu byl jakýmsi otcem, a Sanders teď chtěl o Garvinovi slyšet. Chtěl, aby se mu omluvil. Nebo něco na ten způsob.

„Počítám, že Bob si vezme pár dní, aby se vzpamatoval,“ odpověděl Blackburn. „Bylo pro něj těžké dospět k takovému rozhodnutí. Musel jsem na něm tvrdě zapracovat, ve tvůj prospěch. A teď musí vymyslet, jak to řekne Meredith. Všechno tohle.“

„Hm“

„Ale příležitostně si s tebou promluví. Vím, že ano. Mezitím jsem si chtěl projít pár záležitostí týkajících se zítřejší porady,“ řekl Blackburn. „Pořádáme ji pro Mardena, jejich generálního ředitele, a bude trochu formálnější, než jak obvykle takové věci děláme. Budeme ve velké zasedačce v přízemí. Porada začne v devět a potrvá do deseti. Bude jí předsedat Meredith, která bude vyvolávat vedoucí jednotlivých subdivizí, aby podali zprávu o výsledcích a o problémech ve svých subdivizích. Mary Anne první, pak Don, pak Mark a nakonec ty. Každý z vás bude mluvit tři nebo čtyři minuty. Mluv vestoje. Obleč si sako a kravatu. Přines si obrazový materiál, pokud nějaký máš, ale vyvaruj se

technických detailů. Zůstaň při celkovém shrnutí. V tvém případě budeme očekávat, že uslyšíme především o Blesku.“ Sanders přikývl. „Dobře. Ale nebudu mít k hlášení mnoho nového. Pořád jsme ještě nezjistili, co je na drajvech vadné.“

„To je dobré. Nemyslím, že někdo očekává řešení ihned. Jen zdůrazní úspěšnost prototypů a fakt, že i v předchozích případech jsme výrobní problémy překonali. Drž to v optimistickém duchu, a aby to mělo spád. Jestli máš prototyp nebo maketu, možná bys ji měl přinést s sebou.“

„Fajn.“

„Vždyť to znáš - skvělá růžová budoucnost digitálních telekomunikací, drobné technické problémy, které pokrok prostě smete z cesty.“

„Meredith je s tím srozuměna?“ zeptal se Sanders. Trochu ho znepokojilo, když uslyšel, že bude poradu vést.

„Meredith očekává, že všichni vedoucí subdivizí budou hovořit optimisticky a bez technických podrobností. Žádné problémy nenastanou.“

„Fajn,“ souhlasil Sanders.

„Zavolej mi večer, jestli si budeš chtít projít svoje vystoupení,“ nabídl mu Blackburn. „Nebo časné ráno. Jakmile zvládneme tuhle sešlost, budeme se moci pohnout kupředu. Příští týden začneme provádět změny.“

Sanders přikývl.

„Ty jsi typ člověka, jakého tahle firma potřebuje,“ řekl Blackburn. „Oceňuju, že máš takové pochopení. A ještě jednou, Tome, promiň.“

Odešel.

Sanders zavolal dolů do diagnostické skupiny, aby se dozvěděl, jestli pro něj nemají něco nového. Ale linku nikdo nezvedal. Zašel do registratury za Cindiným stolem a vytáhl odtamtud materiály k audiovizuální prezentaci: Velký schematický náčrt mechaniky Blesk a schéma výrobní linky v Malajsii. Zatímco bude mluvit, mohlo by to být vyvěšené na tabuli.

Avšak jak o všem přemítal, připadlo ho, že Blackburn má pravdu. Bylo by dobré, kdyby měl prototyp nebo maketu. Doopravdy by si měl přinést jeden z drajvů, které Arthur poslal z Kuala Lumpuru.

To mu zároveň připomnělo, že by měl Arthurovi do Malajsie zavolat. Vytočil číslo.

„Kancelář pana Kahna.“

„Volá Tom Sanders.“

Sekretářka se zdála překvapená. „Pan Kahn tady není, pane Sandersi.“

„Kdy se má vrátit?“

„Je mimo továrnu, pane Sandersi. Nevím, kdy se vrátí.“

„Rozumím.“ Sanders se zamračil. To znělo podivně. Když teď scházel Mohammed Jafar, nebylo pravděpodobné, že by Arthur továrnu opustil a nechal ji bez dohledu.

„Můžu mu vyřídít nějaký vzkaz?“ zeptala se sekretářka.

„Ne, díky.“

Zavěsil, sešel dolů do druhého poschodí k Cherryho programátorům a zastrčil svou kódovou kartu do šterbiny, aby se dostal dovnitř. Karta vyskočila zpět a bezpečnostní zařízení se rozblikalo. Okamžik trvalo, než mu došlo, že mu odňali přístup. Pak si uvědomil, že má ještě jinou kartu, kterou tehdy sebral ze země. Zastrčil ji do šterbiny a dveře se otevřely. Sanders vešel dovnitř.

Překvapilo ho, když zjistil, že je celé oddělení opuštěné. Všichni programátoři měli volnou pracovní dobu a téměř vždy tady někdo byl, dokonce i o půlnoci.

Zašel do místnosti patřící diagnostické skupině, kde se studovaly drajvy. Stála tu řada lavic obklopených elektronickým zařízením a tabulemi. Drajvy byly rozmístěny na lavicích, všechno pokryto bílým plátnem. Pronikavá stropní křemíková světla byla vypnutá.

Z přilehlé místnosti se k němu donesl rokenrol, a Sanders vešel dovnitř. U klávesnice počítače seděl osamělý programátor, něco málo přes dvacet, a psal. Vedle něj vřeštělo přenosné rádio.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se Sanders.

Programátor vzhlédl. „Třetí středa v měsíci.“

„Ano?“

„Každou třetí středu v měsíci se přece schází ÚPOP.“

„Aha.“ ÚPOP, čili Účelová Podpůrná Organizace Programátorů bylo sdružení programátorů v oblasti Seattlu. Před několika lety ji založil Microsoft. Organizace se orientovala částečně sociálně a z části i obchodně.

„Nevíte náhodou,“ zeptal se Sanders, „jestli diagnostický tým na něco nepřišel?“

„Lituju.“ Programátor zavrtěl hlavou. „Právě jsem přišel.“

Sanders se vrátil do místnosti diagnostického týmu. Rozsvítil světla a opatrně sejmul bílé plátno pokrývající drajvy. Všiml si, že pouze tři z CD-ROM drajvů byly otevřeny a jejich vnitřnosti prozkoumány pomocí silných zvětšovacích skel a elektronického zařízení na stolech. Zbývajících sedm drajvů leželo srovnáno na straně, byly ještě stále zatavené v plastiku.

Vzhlédl k tabulím. Jedna z nich byla popsána sérií rovnic a ve spěchu načmáranými údaji. Na další byl přehled možných poruch, na němž stálo:

A. Konstr.nekompat.

VLSI?

zdroj?

- B. Optic.vada? Reg. napětí?/pod/servo?
- C. Laser R/O (a,b,c)
- D. € Mechanické 33
- E. Skřítki

Sandersovi to zase tolik neřikalo. Obrátil pozornost nazpět ke stolům a zahleděl se na testovací zařízení. Vypadalo celkem běžně kromě toho, že na stole ležela sada jehlic s velkým vnitřním průměrem a několik bílých kulatých kotoučů zatavených v plastických obalech, které vypadaly jako fotografické filtry. Ležely tam také snímky pořízené polaroidem a zachycující dražvy v různých stádiích rozebranosti - tím tak dokumentoval postup prací. Tři z fotografií byly seřazeny do vyrovnané řady, jako by posloupnost měla něco dokumentovat, jenže Sanders nedokázal pochopit co. Pro něj snímky zabíraly pouze čipy na zelené desce s elektrickými obvody.

Obrátil pozornost k poskládaným dražvům a dával si přitom pozor, aby se ničeho ani nedotkl. Tyhle dražvy byly ještě stále zatavené v plastiku. Ale když si je prohlédl zblízka, všiml si, že v plastických obalech pokrývajících čtyři z dražvů jsou droboučké vpichy jako od nějaké jehly.

Vedle skutečně ležela injekční stříkačka a otevřený zápisník. Do zápisníku kdosi zapsal sloupec čísel:

PPU
7
11 (opakovaně 11)
5
2

A na konec ten kdosi načmáral: „Je to jasné, do hajzlu!“ Jenže Sandersovi to tak jasné nebylo. Dospěl k názoru, že by měl později večer zavolat Donu Cherrymu, aby mu to vysvětlil. Zároveň vzal jeden z nerozbalených dražvů odložených na stole, aby jej následujícího jitra použil k demonstraci.

Opustil pracovnu diagnostického týmu a odnášel si všechny svůj demonstrační materiál. Plakáty mu při chůzi pleskaly do nohou. Zamířil dolů po schodišti do velké zasedačky v přízemí, kdy byla skříňka, do níž si přednášející mohli uložit svoje materiály předem. Skříňka se dala zamykat.

V hale prošel kolem vrátnice, obsazené nyní černým strážným, sledujícím baseballový zápas, který Sandersovi pokývl na pozdrav. Sanders zamířil dozadu do zadní části přízemí, jeho kroky tlumil plyšový koberec. Hala byla temná, avšak v zasedačce světla svítla, spatřil je zářít dokonce už zpoza rohu.

Když se přiblížil, zaslechl Meredith Johnsonovou, jak říká: „A co pak?“ A mužský hlas jí odpověděl cosi nezřetelného.

Sanders se zastavil.

Postával na temné chodbě a naslouchal. Z místa, kde stál, do zasedačky neviděl.

Rozhostilo se ticho, pak řekla Johnsonová: „Tak dobře, co bude říkat Mark o konstrukčních věcech?“

„Ano, pojistí to,“ řekl muž.

„Fajn,“ souhlasila Johnsonová. „A pak, co...“

Zbytku věty Sanders nerozuměl. Plížil se vpřed, po koberci se pohyboval zcela nehlučně, a opatrně vyhlédl za roh. Do sálu sice stále ještě neviděl, ale přímo před zasedačkou se tyčila velká socha ve tvaru jakési turbíny nebo trysky, a na jejím vyleštěném povrchu mohl vidět odraz Meredith pohybující se po místnosti. Ten muž byl Blackburn.

„Co když to Sanders takhle neřekne?“ rozvíjela Johnsonová.

„Ale řekne,“ chlácholil ji Blackburn.

„Jseš si jistý, že ne... ten...“ Zbytek mu zase unikl.

„Ne, nemá... poněti.“

Sanders zadržel dech. Jak Meredith přecházela po zasedačce, její odraz se podle toho kroutil a deformoval „Co když... Já řeknu, že to je... je to... co myslíš?“

„Přesně tak,“ souhlasil Blackburn.

„A když Sanders...“

Blackburn jí položil ruku na rameno. „Ano, musíš...“

„...takže... mě bude chtít...“

„...zajistí... počítáme s tebou...“

Ozval se pronikavý tón telefonu. Oba dva, jak Meredith, tak Blackburn, si sáhli do kapes. Meredith promluvila do sluchátka a oba se vydali směrem k východu. Mířili přímo proti Sandersovi.

Sanders se v návalu paniky rozhlédl a vpravo si všiml pánského klozetu. Vklouzl do dveří právě v okamžiku, když ti dva vyšli ze sálu a pustili se chodbou.

„Nedělej si z toho hlavu, Meredith,“ řekl Blackburn. „Půjde to jako po másle.“

„Já si z toho hlavu nedělám,“ odpověděla.

„Mělo by to proběhnout celkem hladce a neosobně,“ pokračoval Blackburn. „Není žádný důvod pro zlobu a nenávist. Koneckonců fakta mluví pro tebe. Je jasně neschopný.“

„Určitě se nemůže dostat do databáze?“ zeptala se.

„Ne. Odebrali mu přístup do systému.“

„A není nějaký způsob, jakým by se mohl dostat do systému u Conley-White?“

Blackburn se rozesmál. „To teda sakra není, Meredith.“
Hlasy se pohybovaly chodbou, až odezněly. Vyšel z umývárny na chodbu.
Zela prázdnotou. Zahleděl se směrem ke vzdáleným dveřím.
V kapse mu zazvonil jeho telefon, tak hlasitě, že vylétl málem až do stropu. „Sanders,“ ohlásil se.
„Poslechněte,“ řekla Fernandezová. „Poslala jsem návrh vaší smlouvy Blackburnovi do kanceláře, ale vrátil se mi zpátky s několika připojenými dodatky, o kterých si nejsem jistá. Myslím, že bychom se měli raději sejít a probrat si je.“
„Za hodinu,“ řekl Sanders.
„Proč ne hned?“
„Nejdřív musím něco zařídít,“ odpověděl.

„Ach, Thomas.“ Max Dorfman otevřel dveře svého hotelového pokoje a okamžitě se vrátil s vozičkem nazpět, k televizoru. „Tak ses nakonec přece jen rozhodl, že přijdeš.“
„Tak co jsi slyšel?“
„Co jsem slyšel?“ řekl Dorfman. „Copak jsem mohl slyšet? Vždyť jsem jenom obtížný staroch. Už mě odkopli do bahna škarpy. Nikomu už nestojím za to, aby se obtěžoval něco mi vyprávět. Nikomu - ani tobě ne.“ S cvaknutím vypnul televizor a zašklebil se.
„Co jsi slyšel?“ opakoval Sanders.
„Ach, jenom nějaké kecý. Drby, jalové řeči. Proč mi to nepovíš sám?“
„Jsem v průseru, Maxi.“
„Jasně, že jsi v průseru,“ odfrkl Dorfman. „Jsi v průseru už celý týden. To jsi zjistil teprve teď?“
„Oni na mě ušili budou.“
„Oni?“
„Blackburn s Meredith.“
„Nesmysl.“
„Je to fakt.“
„Ty věříš, že by tě dokázal zmáknout Blackburn? Philip Blackburn je bezpáteřný hlupák. Nemá žádné zásady a skorem žádný mozek. Už před lety jsem říkal Garvinovi, aby s ním vyrazil dveře. Blackburn je neschopný jakékoli původní myšlenky.“
„Pak tedy Meredith.“
„Ach, Meredith. Ano. Taková krasavice. Ta překrásná řadra.“
„Maxi, prosím tě!“
„Copak sis to nemyslel taky, kdysi?“
„To už je hodně dlouho,“ ohradil se Sanders.
Dorfman se rozesmál. „Časy se mění?“ pronesl s těžkou ironií.
„Co tím chceš říct?“
„Vypadáš dost pobledle, Thomasi.“
„Nemůžu přijít na to, co mám dělat. Mám strach.“
„Ach, tak ty máš strach. Takový veliký chlap jako ty se nechá vystrašit jednou krasavicí s nádhernými řadry?“
„Maxi...“
„Samozřejmě, jsi z ní vyděšený oprávněně. Provedla ti spoustu strašných věcí. Intrigovala proti tobě, manipulovala tebou a zneužila tě, že ano?“
„Ano,“ řekl Sanders.
„Jsi její a Garvinova oběť.“
„Ano.“
„Tak proč ses mi zmiňoval o té květině, hmm?“
Zamračil se. Na okamžik nechápal, co má Dorfman na mysli. Stařec pokaždé hovořil v hádankách a rád mátl...
„O té květině,“ řekl Dorfman podrážděně a poklepal klouby prstů do invalidního vozíku. „O té květině z barevného skla v tvém starém bytě. Kdysi jsme se o ní bavili. Nepovídej mi, že jsi na ni už zapomněl.“
Pravda byla, že prakticky zapomněl. Náhle však před ním opět vyvstal obrázek květiny z barevného skla, představa, která mu samovolně vyvstala v mysli před několika dny. „Máš pravdu. Zapomněl.“
„Tak tys zapomněl.“ Dorfman opět promluvil s těžkou ironií. „Myslíš si, že ti to uvěřím?“
„Maxi, fakticky, já...“
Odfrkl. „Ty jsi nemožný. Nemůžu uvěřit, že se chováš tak průhledně. Ty jsi nezapomněl, Thomasi. Ty ses jenom rozhodl, že už o ní nechceš nic vědět.“
„Nechci nic vědět o čem?“
Sanders ji viděl ve vzpomínce, květinu z barevného skla, jasně oranžovou, rudou a žlutou. Květinu měl zapuštěnou do dveří od bytu. Z počátku týdne na ni musel myslet neustále, byla to téměř utkvělá představa, ale teď už...
„Já už tu hru na šarády nevydržím,“ řekl Dorfman. „Samozřejmě že si to všechno pamatuješ. Jenže ses rozhodl, že už o ní nechceš vědět.“
Sanders zmateně zavrtěl hlavou.
„Thomasi. Všechno jsi mi to vyprávěl, před deseti lety,“ řekl Dorfman a zamával rukou. „Důvěřoval jsi mi. Vyplakal ses mi na rameni. Tehdy tě to velice vyvedlo z míry. Byla to pro tebe ta nejdůležitější věc v životě, tehdy. A teď mi klidně řekneš, že jsi to všechno zapomněl?“ Zavrtěl hlavou. „Vyprávěl jsi mi, že jsi jezdil s Garvinem na služební cesty do Japonska a do Koreje. A když ses vracel, čekávala na tebe v bytě. V nějakém erotickém odění, nebo tak nějak.“

V erotických pózách. A vyprávěl jsi mi, že někdy, když ses vrátil domů, vídal jsi ji nejprve přes to barevné sklo. Copak jsi mi to tak neříkal, Thomasi? Nebo si to vážně pamatuju špatně?“

Dorfman to reprodukoval špatně.

Sandersovi se náhle vynořila před očima vzpomínka jasná jako prudec se zvětšující fotografie. Najednou viděl všechno, téměř jako by to prožíval znovu: schody vedoucí k jeho bytu v prvním poschodí, a zvuky, které slyšel, když po schodech stoupal uprostřed odpoledne. Zvuky, které si nejprve nedokázal zařadit, ale pak si uvědomil, co slyší, když vyběhl nahoru na podlaží a podíval se barevnou květinou dovnitř a viděl...

„Jednou jsem se vrátil brzy,“ řekl Sanders.

„Ano, správně. Vrátil ses neočekávaně.“

Sklo se žlutými a oranžovými a purpurovými vzory. A přes ně to viděl, její nahá záda, jak se pohybují sem a tam. Byla v obýváku, na pohovce a svíjela se nahoru a dolů.

„A co jsi udělal?“ zeptal se Dorfman. „Když jsi ji uviděl?“

„Zazvonil jsem.“

„Správně. To bylo od tebe velice civilizované. Velice nevýbojné a zdvořilé. Tak ty jsi zazvonil.“

Ve vzpomínkách viděl, jak se Meredith obrátila a pohlédla ke dveřím. Rozčuchané vlasy se jí rozsypaly do tváře. Odhrnula si je z očí. Když ho uviděla, její výraz se změnil. Oči se jí rozšířily.

„A co potom?“ naléhal Dorfman. „Co jsi udělal?“

„Odešel jsem,“ řekl Sanders. „Šel jsem nazpátek k... šel jsem do garáže a nasedl do auta. Chvilí jsem jezdil. Asi dvě hodiny. Možná víc. Když jsem se vrátil, byla už tma.“

„Vyvedlo tě to z míry, přirozeně.“

Znovu vyšel po schodech nahoru a zase se podíval přes barevné sklo. Obývací byl prázdný. Odemkl a vstoupil dovnitř. Na pohovce ležela miska s popcornem. Přehoz byl zvalený. Televize běžela s vypnutým zvukem. Vzdálil se od pohovky a zašel do ložnice, nahlás ji zavola jménem. Našel ji, jak si balí věci, s otevřeným kufrem na posteli. „Co to děláš?“ zeptal se.

„Odcházím,“ řekla. Obrátila se a pohlédla mu do očí. Tělo měla strnulé, napjaté. „To přece teď ode mě očekáváš, nebo ne?“

„Já nevím,“ řekl.

A pak jí vytryskly slzy. Se vzlyky se natáhla pro papírový kapesník a hlasitě, nešikovně se vysmrkala, jako dítě. A Sanders, jaksi dojatý, roztáhl náruč a ona ho objala a říkala, jak ji to mrzí, a přes slzy to opakovala znovu a znovu. Vzhledla k němu. Pohládla ho po tváři.

A pak se nějak stalo...

Dorfman se kdákavě zasmál. „Rovnou na tom kufru, že ano? Přímou na tom kufru, na jejich poskládaných šatech, jste provedli usmíření.“

„Ano,“ přiznal Sanders se vzpomínkou.

„Vzrušovala tě. Chtěl jsi ji zpátky. Dráždila tě. Vyzývala tě. Chtěl jsi ji vlastnit.“

„Ano...“

„Láska je úžasná,“ povzdechl si Dorfman, už zase ironicky. „Tak čistá, tak nevinná. A tak jste se dali znovu dohromady, pravda?“

„Ano. Na krátký čas. Ale už to nefungovalo.“

Bylo podivné, jak náhle to celé skončilo. Nejprve na ni měl strašlivý vztek, ale pak jí odpustil a myslel si, že by mohli pokračovat. Rozebírali svoje pocity, vyznávali si lásku a Sanders měl tu nejlepší vůli na světě pokusit se pokračovat. Avšak nakonec to nikdo z nich nedokázal. Incident jejich vztah fatálně rozvrátil a odtrhlo se cosi životně důležitého. Nezáleželo na tom, jak často se navzájem ujišťovali, že mohou pokračovat. Nyní vládlo cosi jiného. Jádro odumřelo. Hádali se častěji, jako by tímhle způsobem na okamžik probouzeli starou energii. Ale nakonec to prostě skončilo.

„A když to skončilo,“ řekl Dorfman, „tehdy jsi za mnou přišel a vyprávěl jsi mi to.“

„Ano,“ přitakal Sanders.

„A o čem jsi mi tehdy vlastně přišel vyprávět?“ řekl Dorfman. „Nebo jsi to taky zapomněl?“

„Ne. To si pamatuju. Chtěl jsem, abys mi poradil.“

Přišel za Dorfmanem, protože zvažoval, že z Cupertino odejde. S Meredith se rozešel, život se mu jaksi zamotal, všechno bylo zmatené a on chtěl začít znovu, odejít někam jinam. Takže uvažoval o tom, že se přestěhuje do Seattlu řídit jednu subdivizi v Divizi moderní techniky. Garvin mu to jednoho krásného dne nabídl a Sanders se klonil k tomu, že to vezme. Zašel za Dorfmanem pro radu.

„Docela tě to vykojelo,“ řekl Dorfman. „Nebyl to šťastný konec jedné lásky.“

„To ne.“

„Takže bys mohl říct, že Meredith Johnsonová je ten důvod, proč jsi tady v Seattlu,“ řekl Dorfman. „Kvůli ní jsi změnil místo, svůj život. Tady sis založil nový život. A tenhle fakt z tvé minulosti ví mnoho lidí. Garvin to ví. A ví to Blackburn. Proto se tě tak opatrně vyptával, jestli bys s ní dokázal spolupracovat. Všichni měli velkou starost, jak se to podaří. Jenže tys je všechny ujišťoval, že to bude v pořádku, Thomasi, nebo ne?“

„Ano.“

„A ujišťoval jsi je falešně.“

Sanders zaváhal. „Já nevím, jestli falešně, Maxi.“

„Ale dej pokoj. Víš to docela dobře. Muselo ti to připadat jako zlý sen, jako noční můra, když jsi slyšel, že ta osoba, od které jsi uprchl, nyní přichází do Seattlu, že tě pronásleduje až sem, že se stane tvým přímým nadřízeným. Že dostane místo, které jsi chtěl pro sebe. O kterém sis myslel, že si je zasloužíš.“

„Já nevím...“

„Vážně nevíš? Já na tvém místě bych se rozhněval. Chtěl bych se jí zbavit, ano? Už jednou tě krutě ranila, a přece bys nechtěl, aby ti ublížila znovu. Jenže cos měl na výběr? Jmenovali ji a byla Garvinova chráněnka. Ochraňovala ji Garvinova moc, a Garvin by nebyl ochoten vyslechnout proti ní jediné křivé slovíčko. Pravda?“

„Pravda.“

„A po mnoho let už jsi nebyl Garvinovi nablízku, protože Garvin ve skutečnosti nechtěl, abys na to místo v Seattlu nastoupil. Nabídl ti je, protože očekával, že to odmítneš. Garvin má rád chráněnce. Má rád kolem sebe obdivovatele. Nelíbí se mu, když se jeho obdivovatelé seberou a upláchnou si do jiného města. Takže Garvin byl tebou zklamaný. Věci už nebyly takové jako kdysi. A teď náhle se tu objevila ta žena z tvé minulosti, žena podporovaná Garvinem. Takže, co jsi měl na výběr? Co jsi mohl podniknout se svým hněvem?“

Sandersova mysl zmateně vířila. Když se ve vzpomínkách vrátil k událostem toho prvního dne - k různým zvěstem, k Blackburnovu oznámení, k jejich prvnímu setkání - nevzpomínal si, že by pociťoval zlost. Měl toho dne pocity velmi komplikované, avšak hněv necítil, tím si byl jistý...

„Thomasi, Thomasi. Přestaň s tím sněním. Není na to čas.“

Sanders zavrtěl hlavou. Nedokázal sehnat myšlenky dohromady.

„Thomasi, ty jsi tohle všechno zaranžoval. Ať to příznáš, nebo ne, ať si toho jsi vědom, nebo nejsi. Co se stalo, to je z jistého zorného úhlu přesně to, co jsi zamýšlel. A ty sis pojistil, aby se to stalo.“

Zjistil, že vzpomíná na Susan. Co mu to řekla tehdy v té restauraci?

Proč jsi mi to neřekl? Kdybys mi to včera večer řekl, mohla jsem ti pomoci.

A měla pravdu, samozřejmě. Byla přece advokátka, mohla mu poradit, kdyby jí řekl, co se toho prvního večera odehrálo. Řekla by mu, co má dělat. Mohla ho z toho dostat. Jenže on jí to neřekl.

Teď už toho moc nenaděláme.

„Ty jsi to střetnutí chtěl, Thomasi.“

A pak Garvin: Naštvalo tě, když ti dala kopačky. A teď, po všech těch letech, jí to chceš osladit.

„Pracoval jsi celý týden na tom, aby sis to střetnutí pojistil.“

„Maxi...“

„Takže mi nevyprávěj, že jsi nějaká oběť. Nejsi žádná oběť. Označuješ se za oběť, protože nechceš přijmout zodpovědnost za svůj vlastní život. Protože jsi sentimentální a líný a naivní. Myslíš si, že by se o tebe měli postarat jiní.“

„Kristepane, Maxi,“ zmohl se Sanders.

„Popíráš svou účast na tomhle. Předstíráš, že jsi zapomněl. Předstíráš, že si nejsi ničeho vědom. A teď předstíráš, že nevíš kudy kam.“

„Maxi...“

„Ach! Já nechápu, proč se tady s tebou babráš. Kolik hodin ti zbývá do té porady? Dvanáct hodin? Deset? A přece marníš čas tím, se plkáš s bláznivým starcem.“ Otočil se s vozíkem. „Být na tvém místě, dal bych se do práce.“

„Co to znamená?“

„No, my víme, co máš za lubem, Thomasi. Jenže co má za lubem ona, hmm? Ona taky řeší problém. Ona je tady z nějakého důvodu. Takže: co je to za problém, který tady řeší?“

„To já nevím,“ řekl Sanders.

„Jasně. Ale jak to zjistíš?“

Ponořen do úvah přešel pět domovních bloků k Il Terrazzo. Fernandezová na něho čekala venku. Dovnitř vešli společně.

„Ach, prokristapána,“ řekl Sanders, když se rozhlédl.

„Všichni obvyklí podezřelí,“ komentovala Fernandezová.

Ve vzdálenější sekci přímo před nimi večerela právě Meredith Johnsonová s Bobem Garvinem. Dva stoly od nich jedl Phil Blackburn se svou manželkou Doris, hubenou obrýlenou ženou, která zjevem připomínala účetní. Poblíž nich večerela Stephanie Kaplanová se zhruba dvacetiletým mladíkem - pravděpodobně se svým synem navštěvujícím univerzitu, domyslel si Sanders. A dál doprava, u okna, seděli lidé od Conley-White právě uprostřed pracovní večere, u nohou měli otevřené kufříky a celý stůl byl posetý papíry. Ed Nichols měl po pravici Johna Conleye a Jima Dalyho po levici. Daly právě hovořil do miniaturního diktafonku.

„Možná bychom měli jít někam jinam,“ řekl Sanders.

„Ne,“ odpovíděla Fernandezová. „Už nás stejně viděli. Můžeme se posadit tamhle do kouta.“

Přistoupil k nim Carmine. „Dobrý večer, pane Sandersi,“ pozdravil a formálně se uklonil.

„Chtěli bychom rohový stůl, Carmine.“

„Ano, samozřejmě, pane Sandersi.“

Usedli k jedné straně. Fernandezová si prohlížela Meredith s Garvinem. „Mohla by být jeho dcera,“ mínila.

„To říkají všichni.“

„Přímě to bije do očí.“

Číšník přinesl jídelní lístek. Sandersovi se nelíbilo nic, ale něco si objednali. Fernandezová dál hleděla upřeně na Garvina. „Je to rváč, že?“

„Bob? Úžasný rváč. Fantasticky tvrdý chlapík.“

„Ona ví, jak na něj.“ Fernandezová se odvrátila a z aktovky vytáhla papíry. „Tohle je smlouva, kterou poslal zpátky Blackburn. Všechno je v pořádku kromě dvou článků. V prvním si zajišťují právo dát vám výpověď, když se ukáže, že

jste v zaměstnání spáchal vážný prohřešek.“

„Ehm.“ Zauvažoval, co by to mohlo znamenat.

„A ten druhý článek jim zaručuje právo dát vám výpověď, pokud byste neprokázal ‚dostatečné pracovní schopnosti podle měřítek běžných v průmyslu‘. Co to znamená?“

Zavrtěl hlavou. „Určitě to nějaký význam má.“ Vyprávěl jí o rozhovoru, který odposlechl před velkou zasedáčkou. Fernandezová jako obvykle nijak výrazně nezareagovala. „Je to možné,“ prohlásila.

„Možné? Oni to udělají.“

„Myslím z právního hlediska. Je možné, že zamýšlejí něco na ten způsob. A že se to ujme.“

„Proč?“

„Žaloba na sexuální obtěžování vynáší na světlo, jak zaměstnanec celkově plní své pracovní povinnosti. Pokud se najde nějaké provinění, dokonce i provinění velice staré či nepatrné, dá se využít k odmítnutí žaloby. Měla jsem klientku, která pracovala u jedné firmy deset roků. Jenže firma byla schopna prokázat, že zaměstnankyně nevyplnila pravdivě původní dotazník, když k nim nastupovala do zaměstnání, a žaloba byla prohraná. Tu zaměstnankyni propustili.“

„Takže přijde na přetřes moje plnění povinností.“

„Možná. Ano.“

Zamračil se. Co na něj mají?

Ona taky řeší problém. Ona je tady z nějakého důvodu. Takže: co je to za problém, který tady řeší?

Fernandezová vedle něj vytáhla z kapsy přehrávač. „Mám ještě pár jiných věcí, které si chci projít,“ řekla. „Tady je něco, co se stalo hned na začátku záznamu.“

„Fajn.“

„Chci, abyste si to poslechl.“

Podala mu přístroj. Přidržel si jej těsně u ucha.

Uslyšel svůj vlastní hlas, který zřetelně říkal: „... abychom to pak nějak vyřešili. Tlumočil jsem Meredith tvoje myšlenky. Právě teď mluvím s Bobem, takže počítám, že na zítřejší poradu půjdeme s touhle taktikou. Tak dobře, Marku, kdyby v tomhle došlo k nějaké významné změně, spojím se s tebou ještě před poradou, a...“

„Zapomeň na ten telefon,“ řekl hlasitě Meredithin hlas, a pak se ozval jakýsi šustivý zvuk, jako by zašustila nějaká látka, a jakýsi syčivý zvuk, a potom temné buch, jak telefon upustil. Chvilkové zapraskání statické elektřiny.

Zase zašustění. Pak ticho.

Zamručení. Šustění.

Zatímco naslouchal, snažil si vybavit, co se tehdy v místnosti dělo. Museli právě přecházet k pohovce, protože hlasy slábly, stávaly se méně zřetelné. Slyšel se, jak říká: „Meredith, počkej...“

„Ach, proboha, toužila jsem po tobě celý den.“

Další šustot. Rychlé oddechování. Člověk si mohl jen obtížně domýšlet, co se vlastně odehrává. Potichu zasténala. Zase šustění.

„Ach bože, ty tak sladce chutnáš, nesnáším, když se mě dotýká ten spratek. A ty jeho pitomý brejličky! Ach! Jsem tak rozparáděná, nikdo mě pořádně nepřeřizne...“

Další šustot. Praskání poruch. Šustění. Sanders bedlivě naslouchal, ale postupně v něm narůstalo zklamání. Nedokázal si představit, co se právě odehrává - a přitom byl u toho. Tenhle záznam nebude pro nikoho druhého nijak zvlášť přesvědčivý. Z pásky se většinou ozývaly jen jakési podivné zvuky. S dlouhými přestávkami ticha.

„Meredith, počkej...“

„Aach. Neříkej nic. Ne! Ne...“ Slyšel, jak prudce oddechuje krátkými vdechy.

Pak ticho.

„Dál už nic,“ řekla Fernandezová.

Sanders odložil přehrávač a vypnul jej. Zavrtěl hlavou.

„Nedokážu podle toho nic říct. Co se přesně ve skutečnosti odehrávalo.“

„Dokážete toho říct až dost,“ opravila ho Fernandezová. „A nezačínajte se obávat o důkazy. To je moje starost. Ale slyšel jste první výrok?“ Podívala se do bloku. „Kde říká: Toužila jsem po tobě celý den? A potom říká: Ach bože, ty tak sladce chutnáš, nesnáším, když se mě dotýká ten spratek. A ty jeho pitomý brejličky! Ach! Jsem tak rozparáděná, nikdo mě pořádně nepřeřizne. Vzpomínáte si na tuhle pasáž?“

„Ano. Slyšel jsem ji.“

„Dobře. O kom to mluví?“

„O kom mluví?“

„Ano. Kdo je ten spratek, kterého nesnáší, když se jí dotýká?“

„Počítám, že její manžel,“ řekl Sanders. „Předtím jsme o něm mluvili. Než se spustil záznam.“

„Povězte mi, co říkala předtím.“

„No, Meredith si stěžovala na to, že svému muži musí platit alimony a že její manžel byl v posteli příšerný. Řekla: Nenávídím chlapy, kteří nevědí, co si se ženskou počít.“

„Takže vy si myslíte, že výrok ‚Nesnáším, když se mě dotýká ten spratek‘, se vztahuje na jejího manžela?“

„Ano.“

„Já ne,“ řekla Fernandezová. „Rozvedli se už před řadou měsíců. Rozvod byl drastický. Její bývalý manžel ji nenávidí. Chodí teď s jinou a vzal ji do Mexika. Nemyslím, že má na mysli svého manžela.“

„Pak tedy koho?“

„To nevím.“

„Počítám, že potom to může být kdokoli.“

„Nemyslím, že to je kdokoli. Poslechněte si to znovu. Poslechněte si, jak to říká.“

Přetočil pásku a přiložil si přehrávač k uchu. Po chvíli jej zase odložil. „Říká to téměř rozzlobeně.“

Fernandezová přikývla. „Já bych dokonce užila slova záštiplně. Je uprostřed intimního sedánku s vámi a mluví o někom druhém. Ten spratek, říká. Jako by se někomu chtěla mstít. V tom okamžiku to zní úplně tak, jako by splácela dluhy.“

„Já nevím,“ řekl Sanders. „Meredith je užvaněná. Vždycky si brala do úst jiné lidi. Bývalé milence, a na ten způsob. Není to žena, o které byste řekla, že je romantická.“

Připomnělo se mu, jak jednou leželi v posteli v jeho bytě v Sunnyvale a s příjemným pocitem odpočívali. V neděli odpoledne. Naslouchali, jak se venku na ulici smějí děcka. Položil jí ruku na stehno a cítil její pot. A najednou mu řekla zamyšleně: „Viš, kdysi jsem si vyrazila s jedním Norem, a on ho měl zahnutýho. Zahnutýho jako meč a ještě trochu do strany, a když...“

„Kristepane, Meredith.“

„Co je? Je to pravda. Fakt ho měl takovýho.“

„Musíš teď?“

Kdykoli se přihodilo něco takového, povzdechla si, jako by musela ustupovat jeho bezbřehé přecitlivělosti. „Proč si všichni chlapi pokaždé myslí, že jsou ti jediná?“

„Nemyslíme si to. Víme, že nejsme. Jenom ne teď, dobře?“

A ona si znovu povzdechla...

„Ale i když u ní třeba není nezvyklé,“ ozvala se Fernandezová v restauraci, „že mluví v podobných situacích o jiných - dokonce indiskrétně nebo hanlivě - kdopak je ten, o němž hovoří tady?“

Sanders zavrtěl hlavou. „Nevím, Louiso.“

„A říká, že nemůže snést, když se jí dotýká... jako by neměla na vybranou. Zmiňuje se o nějakých pitomých brejličkách.“ Zvedla pohled k Meredith, která mlčky jedla s Garvinem. „On?“

„Nemyslím.“

„Proč ne?“

„Všichni tvrdí, že ne. Říkají, že Bob s ní nesouloží.“

„Všichni se taky mohou klidně mýlit.“

Sanders znovu zavrtěl hlavou. „To by byl incest.“

„Pravděpodobně máte pravdu.“

Přinesli jídlo. Sanders si přitáhl svoje špagety puttanesca a vylovil z nich olivy. Necítil hlad. Fernandezová vedle něj jedla s chutí. Objednali si totéž.

Sanders vzhledl směrem k lidem od Conley-White. Nichols držel proti světlu průhledný plastický pásek s pětaticetimilimetrovými snímky. S diapozitivy. Copak asi na nich je? Sanders by to byl rád věděl. Brýle v polovičních obroučkách Nicholsovi nejistě seděly na nose. Vypadal, že o něčem velice mudruje. Conley vedle něho se podíval na hodinky a pronesl cosi o čase. Ostatní přikývli. Conley pohlédl na Johnsonovou, pak se vrátil ke svým papírům.

Dale cosi řekl. „... má ten údaj?“

„Je tady,“ odpověděl Conley a ukázal na jeden z archů.

„Je to opravdu velice chutné,“ pochválila Fernandezová jídlo. „Neměl byste si to nechat vychladnout.“

„Dobře.“ Nabral si do úst. Chutnalo to mdle. Vidličku zase odložil.

Otřela si bradu ubrouskem. „Víte, nikdy jste mi neřekl doopravdy, proč jste si to rozmyslel. Nakonec.“

„Můj přítel Max Dorfman tvrdí, že jsem to všechno narafičil.“

„Ehm,“ řekla Fernandezová.

„Vy si to myslíte taky?“

„Nevím. Já jsem se jenom ptala, co jste si myslel, v tu chvíli. V okamžiku, kdy jste odmítl pokračovat.“

Pokrčil rameny. „Prostě se mi nechtělo.“

„Hm. Přestalo se vám to líbit, když jste zašel tak daleko, nebo co?“

„Ne, nepřestalo.“ Pak dodal: „Vážně chcete vědět, jak to bylo? Rozkašlala se.“

„Rozkašlala se?“ opakovala Fernandezová.

Sanders znovu spatřil sám sebe v místnosti, s kalhoty na půl žerdi u kolenou, jak se sklání nad Meredith na kancelářské pohovce. Rozpomněl se, že si pomyslel „Co to krucihergot provádím?“ A že ho držela za ramena a přitahovala si ho na sebe.

„Ach prosím... Ne... Ne...“

Pak odvrátila hlavu na stranu a rozkašlala se.

Mohl za to ten kašel. Pak si odsedl a řekl: „Máš pravdu.“ A vstal z pohovky.

Fernandezová se zamračila. „Musím říct, že kašel mi nepřípadá jako zase tak přesvědčivý důvod.“

„Byl.“ Odstrčil talíř stranou. „Chci říct, v takovém okamžiku se prostě nekašle.“

„Proč? Existují snad nějaká pravidla, která mi zůstala utajena?“ řekla Fernandezová. „V objetí se nekašle?“

„Tak to samozřejmě není,“ upřesnil Sanders. „Záleží na tom, co ten kašel znamená.“

„Promiňte, teď už tomu nerozumím vůbec. Co takový kašel znamená?“

Zaváhal. „Víte, ženy si vždycky myslí, že muži nevědí, jak na to. Tak vznikla tradovaná koncepce, že muži nedokážou najít to správné místo, že nevědí, co si se ženskou počít, a tak. Že muži jsou ve věcech sexu pitomí.“

„Nemyslím si, že jste pitomý. Co znamená kašel?“

„Kašel znamená, že nejste dostatečně zaangažovaná.“

Zvedla obočí. „To mi připadá trochu přehnané.“

„Tak to prostě je.“

„To nevím. Můj manžel trpí bronchitidou. Kašle pořád.“

„Ne, v poslední chvíli nekašle.“

Zarazila se a přemítala o tom. „No, rozhodně kašle okamžitě nato. Vypukne v hotový záchvat kašle. Pokaždé se tomu smějeme.“

„Okamžitě nato je něco jiného. Jenže v tu chvíli, přesně v ten vypjatý okamžik - říkám vám, to nekašle nikdo.“

V duchu uviděl další detaily. Jak jí zčervenaly tváře. Na krku jí naskákaly skvrny, i na horní části hrudníku. Bradavky už neměla tvrdé. Tvrdé byly zpočátku, pak už ne. Oči jí ztmavly, na okamžik dole zarudly. Rty jí natekly. Rytmus dýchání se změnil. Vzvedla se vlna tepla. Změnil se pohyb boků, namísto napětí bylo teď cítit cosi jiného, jakoby tekutého. Čelo se jí zamračilo. Zamrkala. Kousla se do rtu. Tolik nejrůznějších projevů, ale...

„Nikdo nekašle,“ opakoval.

A pak ho náhle přepadl nepříjemný pocit, přitáhl si talíř nazpět a nabral si do úst špagety. Potřeboval důvod, aby dál nemusel mluvit, poněvadž měl dojem, že překročil pravidla, že narušil přetrvávající neoblomné povědomí o tom, že neexistuje nikdo, kdo by předstíral...

Fernandezová se na něj zvědavě zadívala. „Někde jste o tom četl?“

Zavrtěl hlavou, žvýkal.

„Muži se o tom baví? O takových věcech?“

Znovu zavrtěl hlavou, jako že nebaví.

„Ženy ano.“

„Já vím.“ Polkl. „Myslete si, co chcete, přestal jsem prostě proto, protože zakašlala. Nebyla doopravdy vzrušená a já jsem se proto velice - naštval, myslím. Chci říct, že tam sice ležela, vzdychala a sténala rozkoší, ale ve skutečnosti ji to nijak zvlášť nevzrušovalo. A mě přepadal pocit...“

„Zneužitý?“

„Něco takového. Manipulovaný. Někdy myslívám na to, že možná kdyby se zrovna v tu chvíli nerozkašlala...“ Sanders pokrčil rameny.

„Třeba bych se jí na to měla zeptat,“ navrhl Fernandezová a pokývla hlavou směrem k Meredith.

Sanders vzhledl a spatřil, že se blíží k jejich stolu.

„Ale sakra...“

„Jen klid, klid. Všechno je v pořádku.“

Meredith došla až k nim, se širokým úsměvem ve tváři. „Nazdar, Louiso, nazdar, Tome.“

Sanders se začal zvedat.

„Nevstávej, Tome, prosím tě.“ Položila mu ruku na rameno a vlašně ho stiskla. „Zastavila jsem se jenom na okamžik.“ Zářivě se usmála. Vypadala přesně jako sebejistý boss, který se zastaví u dvojice svých podřízených, aby se s nimi pozdravil.

Sanders sledoval Garvina u jejího stolu, jak platí účet. Zauvažoval, jestli sem přijde také.

„Louiso, chtěla jsem ti jenom říct, že nechovám žádné ukřivděné pocity,“ řekla Meredith. „Všichni děláme svoji práci. Naprosto to chápu. A myslím, že to svému účelu posloužilo, vyčistilo to vzduch. Jenom doufám, že můžeme od tohoto bodu úspěšně pokračovat.“

Zatímco hovořila, Meredith stála za Sandersovou židli. Aby na ni viděl, musel natáčet hlavu a lámal si krk.

„Nechcete se posadit, ani na chvilíčku?“ zvala ji Fernandezová.

„Tak dobře, na minutku.“

Sanders povstal, aby jí opatřil židli. Myslel na to, že lidem od Conley-White to bude připadat naprosto v pořádku. Šéfová nechce rušit, proto vyčkává, až na ni budou spolupracovníci naléhat, aby si přisedla. Když přinesl židli, vzhledl a spatřil, že je pozoruje Nichols, že civí přes ty svoje brýle. A stejně tak Conley.

Meredith se posadila. Sanders jí židli přistrčil.

„Nedáte si něco?“ zeptala se Fernandezová pohostinně.

„Právě jsem dojedla, díky.“

„Kávu? Nebo něco jiného?“

„Je mi dobře, díky.“

Sanders usedl. Meredith se naklonila kupředu. „Bob mi vyprávěl o svých plánech, jak z divize udělat akciivku. Je to fakt vzrušující záležitost. Vypadá to, že jedeme plnou parou vpřed.“

Sanders ji sledoval s nelíbeným úžasem.

„Bob má celý seznam jmen pro novou firmu. Až se příští rok odtrhneme. Řekněte, co vám zní nejlíp: SpeedCore, SpeedStar, PrimeCore, Talisan, Tensor. Myslím, že SpeedCore dělá závodní součástky pro sériová auta. SpeedStar je přesně to pravé ořechové - ale možná až moc pravé. PrimeCore mi zase zní jako název nějakého podpůrného fondu. Co teda Talisan nebo Tensor?“

„Tensor je název lampy,“ upozornila Fernandezová.

„Dobře. Ale myslím, že Talisan je přece pěkný název.“

„Společný podnik Applu a IBM se jmenuje Taligent,“ řekl Sanders.

„No jo. Máš pravdu. Příliš podobné. A co třeba MicroDyne? To nezní špatně. Nebo ADG, jako Advanced Data Graphic. Nehodilo by se něco z toho, co myslíte?“

„MicroDyne je dobré.“

„Taky bych řekla. A ještě mám jedno... AnoDyne.“

„To je analgetikum,“ podotkla Fernandezová.

„Cože to je?“

„Jakýsi anodyne je prostředek proti bolesti. Narkotikum.“

„Ach. Tak na to zapomeňme. A co poslední, SynStar?“

„To zní jako název továrny na chemikálie.“

„Jo, to je fakt. Ale máme celý rok na to, aby nás napadlo něco lepšího. A MicroDyne není špatné, pro začátek. Něco jako kombinace micro s dynamem. Vzbuzuje dobré představy, nemyslíte?“

Než se zmohli na odpověď, odstrčila židli dozadu. „Musím už jít. Ale myslela jsem si, že si rádi poslechnete, jak přemýšlíme. Díky za nápady. Dobrou noc, Louiso. A Tome, zítra na shledanou.“ Potřásla jim oběma rukou a přeplula sálem za Garvinem. Společně s ním se pak odebrali rozloučit ke stolu Conleyovců.

Sanders za ní hleděl. „Navenek vždy skvělá,“ komentoval. „Kristepane. Mluví o názvech pro novou firmu, ale přitom vůbec nechápe, co ta firma bude vlastně dělat.“

„Bylo to jako soutěž v televizi.“

„Jasně,“ souhlasil Sanders. „Ona se neustále předvádí jako před kamerou. Jenže tentokrát to nepatřilo nám. Bylo to pro ně.“ Pokývl směrem ke Conleyovcům, sedícím na opačném konci restaurace. Garvin si se všemi potřásl rukou a Meredith hovořila s Jimem Dalym. Daly zřejmě zavtipkoval a ona se smála se zakloněnou hlavou, aby předvedla svůj dlouhý labutí krk.

„Pohovořila s námi pouze z jediného důvodu. Až mě zítra vyrazí, nebude bít do očí, že to měla naplánované.“

Fernandezová zaplatila účet. „Nechcete jít?“ zeptala se. „Ještě mi zůstalo dohlédnout na pár věcí.“

„Vážně? Nač musíte dohlédnout?“

„Alan nám možná něco opatřil. Není to nemožné.“

Garvin už dokončil loučení u stolu Conleyovců. Ještě naposledy pokynul, pak přešel přes restauraci a řekl cosi Carminovi.

Meredith se zdržela u stolu Conleyovců. Stála za Johnem Conleyem, obě ruce mu položila na ramena, a hovořila přitom s Dalym a s Edem Nicholsem. Ed Nichols cosi říkal a civěl přitom přes svoje brejličky. Meredith se zasmála, přešla k němu, aby mu přes rameno nahlédla na papír popsaný ciframi, který držel v ruce. Hlavu přitom sklonila k Nicholsovi velice blízko. Přikývla, cosi řekla a ukázala na papír.

Zabýváte se nesprávnou firmou.

Sanders pozoroval Meredith, jak se směje a žertuje se třemi muži od společnosti Conley-White. Copak mu to včera řekl Phil Blackburn?

Jenže věc je, Tome, že Meredith Johnsonová má v téhle firmě velice dobré kontakty. Zaimponovala mnoha nesmírně důležitým lidem.

Máš na mysli Garvina.

Nejen Garvina. Meredith si vybudovala základny hned na několika místech.

U Conley-White?

Ano. Tam taky.

Fernandezová po jeho boku vstala. Sanders se rovněž zvedl a řekl: „Víte co, Louiso?“

„Co?“

„Zabývali jsme se nesprávnou firmou.“

Fernandezová se zamračila, pak vzhledla směrem ke stolu lidí od Conley-White. Meredith přikyvovala Edu Nicholsovi a jednou rukou ukazovala na papír, druhou dlaní se opírala o stůl, aby lépe udržela rovnováhu. Prsty se dotýkala Eda Nicholse, který přes svoje brejličky civěl na papíry s ciframi.

„Pitomý brejličky...“ řekl Sanders.

Není divu, že ho Meredith neobvinila ze sexuálního obtěžování. To by bylo sotva slučitelné s jejím vztahem k Edu Nicholsovi. A není divu, že ji Garvin odmítl vyhodit. Všechno rázem dávalo smysl. Nichols se už do fúze příliš nehrnul - jeho vztah k Meredith byl možná posledním poutem, které myšlenku udržovalo při životě.

Fernandezová povzddechla nahlas. „Myslíte? Nichols?“

„Jo. Proč ne?“

Fernandezová zavrtěla hlavou. „Dokonce i kdyby to byla pravda, nijak nám to nepomůže. Mohou argumentovat, že intimní vztah nijak nenarušil vztahy obchodní, pokud bude vůbec nutné, aby to nějak obhajovali. Tohle není první fúze, co se dělá po domluvě, víte. Takže říkám, tohle pusťte z hlavy.“

„Vy mi vážně tvrdíte,“ řekl, „že si nepočíná nesprávně, když udržuje milostný vztah s vysoce postaveným funkcionářem u společnosti Conley-White, a jako následek tohoto vztahu získá vedoucí místo?“

„Vůbec nic. Alespoň ne v přísně právním smyslu. Takže na to zapomeňte.“

Náhle se mu připomnělo, co mu říkala Kaplanová.

A když ji vyrazili, pořád ještě pátrala na nepravém místě.

„Jsem utahaný,“ řekl.

„To jsme všichni. Oni taky nevypadají čerstvě.“

Porada na opačném konci restaurace se pozvolna chýlila ke konci. Papíry se stěhovaly nazpět do kufříků. Meredith a Garvin stále s Conleyovci rozmlouvali. Pak se všichni společně vydali k východu. Garvin si potřásl rukou s Carminem, který svým odcházejícím hostům otevřel dveře.

A v tom okamžiku se to stalo.

Z ulice šlehl dovnitř náhlý záblesk ostrého světla. Celá skupinka se schoulila jeden k druhému, jak je světlo oslnilo. Jejich postavy vrhly dlouhé stíny na stěny restaurace.

„Co se děje?“ zeptala se Fernandezová.

Sanders se obrátil, aby to zjistil, ale to už se celá skupinka zase nacpala nazpět dovnitř a dveře se za nimi zavřely. Na okamžik všude panoval zmatek. Slyšeli, jak Garvin kleje: „Krucihiml.“ Prudce se otočil k Blackburnovi.

Blackburn stál s ušaslým výrazem ve tváři, a pak se rozběhl ke Garvinovi. Garvin přešlapoval z nohy na nohu. Současně se snažil uklidnit Conleyovce a seřvat Blackburna.

Sanders k nim přistoupil. „Všechno v pořádku?“

„Ti zatracený novináři,“ vyprskl Garvin. „Je tu televize KSEA.“

„To je teror,“ mínila Meredith.

„Vypytávají se na nějaký případ sexuálního obtěžování,“ řekl Garvin a temně pohlédl na Sanderse.

Sanders pokrčil rameny.

„Promluví s nimi,“ nabídl se Blackburn. „Je to naprosto směšné.“

„Vůbec to není směšné,“ protestoval Garvin. „Páchají na nás násilí, tak je to.“

Zdálo se, že mluví všichni současně. Všichni byli shodného názoru, že se na nich páchá násilí. Avšak Sanders si všiml, že Nichols vypadá otřeseně. Pak se jim postavila do čela Meredith a vyvedla je z restaurace zadním vchodem, přes terasu. Blackburn vyšel předním, do ostrých světél. Zvedl ruce nad hlavu, jako muž, který se vzdává. Pak se dveře zavřely.

„To není dobré,“ řekl Nichols. „Tohle není dobré.“

„Ničeho se nebojte,“ chlácholil ho Garvin. „Znám se s šéfredaktorem zpravodajství, zařídím to touhle cestou.“

Jim Daly pronesl cosi na ten způsob, že fúze měla být důvěrná.

„Ničeho se nebojte,“ opakoval Garvin pochmurně. „Bude důvěrná jako hrom, až se jim dostanu na kobytku.“

Pak vyšli zadními dveřmi do noci. Sanders se vrátil ke stolu, u něhož čekala Fernandezová.

„Drobný rozruch,“ komentovala klidně.

„Trochu víc než jen drobný,“ odvětil Sanders. Pohlédl přes sál na Stephanie Kaplanovou, která stále večerela se svým synem. Mladík hovořil, gestikuloval rukama, avšak Kaplanová zírала upřeně na zadní dveře, kudy se právě vytratili Conleyovci. Ve tváři měla zvědavý výraz. Okamžik nato se obrátila zpět a pokračovala v jejich rozhovoru.

Večer byl temný, vlhký a nepříjemný. Když se s Fernandezovou vraceli pěšky do jeho kanceláře, celý se třásl zimou.

„Jak se o tom dozvěděla televize?“

„Pravděpodobně od Walshové,“ řekla Fernandezová. „Ale možná úplně jinak. Tohle je ve skutečnosti maloměsto. Kromě toho nám to může být úplně jedno. My se musíme připravit na zítřejší poradu.“

„Snažil jsem se na to zapomenout.“

„Aha. No tak to raději ne.“

Vpředu viděli Pioneer Square, budovy s okny ještě zalitými jasným světlem. Mnohé z firem obchodovaly s Japonci a jejich pracovníci se zdržovali do noci, aby zachytili prvé hodiny nového pracovního dne v Japonsku.

„Víte,“ řekla Fernandezová, „když jsem ji tak mezi těmi muži pozorovala, všimla jsem si, jak zůstává chladná.“

„Ano. Meredith je chladná.“

„Umí se velice dobře ovládat.“

„Ano. To umí.“

„Takže proč se na vás tak prudce vrhla - a hned první den v nové funkci? K čemu ten spěch?“

Co je to za problém, který tady řeší? řekl Max. Fernandezová nyní pokládá stejnou otázku. Zdálo se, že je to všem jasné - všem kromě Sanderse.

Ty nejsi obět’.

Takže to musíš rozlousknout, pomyslel si.

Pust’ se do toho.

Připomněl se mu rozhovor, který odposlechl, když Meredith s Blackburnem opouštěli zasedačku.

Mělo by to proběhnout celkem hladce a neosobně. Není žádný důvod pro zlobu a nenávist. Koneckonců fakta mluví pro tebe. Je jasně neschopný.

Určitě se nemůže dostat do databáze?

Ne. Odebrali mu přístup do systému.

A není nějaký způsob, jakým by se mohl dostat do systému u Conley-White?

To teda sakra není, Meredith.

Samozřejmě, měli pravdu. Nemohl proniknout do systému. Jenže jaký by v tom byl rozdíl, kdyby mohl?

Výřeš ten problém, řekl mu Max. Dělej, co umíš nejlépe.

Výřeš ten problém.

„Krucifix,“ uniklo mu.

„Ono to přijde,“ řekla Fernandezová.

Bylo půl desáté. Úklidová četa pracovala v ústřední části třetího poschodí. Sanders s Fernandezovou vstoupili do jeho pracovny. Fakticky vlastně nevěděl, co tu budou dělat. Až do teďka nedokázal vymyslet nic, co počít.

„Když dovolíte, promluví si s Alanem,“ řekla Fernandezová. „Mohl by něco mít.“ Posadila se a začala vytáčet čísla.

Sanders si sedl za stůl a zahleděl se na monitor. Na obrazovce četl depeši, která přišla elektronickou poštou:

STÁLE SE ZABÝVÁTE NEPRAVOU FIRMOU.

KAMARÁD

„Nic nechápu,“ řekl při pohledu na obrazovku. Cítil podráždění, že nedokáže rozlousknout hádanku, jejíž řešení znají všichni kromě něho.

„Alane?“ říkala Fernandezová. „Louise. Co máš? Hmm. Hmm. Je to... To je velké zklamání, Alane. Ne, teď nevím. Ano, jestli můžeš. Kdy se s ní sejdeš? Dobře. Dělej, co umíš.“ Zavěsila. „Dnes večer nám schází štěstí.“

„Jenže nám už víc než dnešní večer nezbývá.“

„Ano.“

Sanders hleděl na vzkaz na obrazovce počítače. Kdosi z firmy se mu snaží pomoci. Napovídá mu, že se zabývá nesprávnou firmou. Případlo mu, jako by zpráva vzbuzovala dojem, že by se měl zabývat nějakou jinou firmou. A pravděpodobně ten, kdo toho věděl tolik, že mu poslal tenhle vzkaz, věděl i to, že Sandersovi znemožnili přístup do systému DigiComu, že mu odebrali jeho privilegia.

Co mohl dělat?

Nic.

„Kdo myslíte, že je ten Kamarád?“

„To nevím.“

„Snad byste se to měl pokusit uhodnout.“

„Já fakt nevím.“

„Kdo vás napadá?“

Zvažoval možnost, že Kamarád je Mary Anne Hunterová. Jenže Mary Anne nebyla ve skutečnosti programátorkou nebo technikou, její síla byla v marketinku. Proto nebylo pravděpodobné, že by dokázala odeslat adresné depeše přes Internet. Nejspíš vůbec netušila, co to takový Internet je. Takže: Mary Anne ne.

A nebyl to ani Mark Lewyn. Lewyn na něj měl vztek.

Don Cherry? Sanders na okamžik zvažoval tuhle možnost. V jistém smyslu to bylo Cherrymu podobné. Avšak Sanders se s ním od počátku aféry setkal pouze jedenkrát, a to se Cherry choval zjevně nepřátelsky.

Ne, Cherry se škrtá.

Kdo by to pak mohl být jiný? Tohle byli jediná lidé, kteří měli tady v Seattlu přístup do operačního systému. Hunterová, Lewyn, Cherry. Krátký seznam.

Stephanie Kaplanová? Nepravděpodobné. Kaplanová byla povahou úzkoprsá a bez představivosti. A nevěděla toho o počítačích tolik, aby to dokázala.

Byl to někdo mimo firmu? Mohl by to být Gary Bosak, pomyslel si. Gary se možná cítil provinile, že se k Sandersovi otočil zády. A Gary měl instinkt člověka balancujícího na pokraji zákona - a stejně takový smysl pro humor.

Gary to mohl být velice dobře.

Jenže Sandersovi to pořád ještě nijak nepomáhalo.

Byl jsi vždycky dobrý na technické problémy. V tom vždycky byla tvoje síla.

Vytáhl CD-ROM mechaniku Blesk, stále zatavenou v plastickém obalu. Proč ji chtěli mít takhle zabalenou?

To sem nepatří, pomyslel si. Zůstaň u toho hlavního.

Zatavená do plastiku.

Mělo to něco společného s výrobní linkou. Určitě to tak bylo. Nervozně zatápal mezi věcmi na stole a našel kazetu DAT. Vložil ji do počítače.

Naskočila a objevil se jeho rozhovor s Arthurem Kahnem. Kahn byl na jedné straně obrazovky, Sanders na druhé.

Za Arthurem jasně zářila výrobní linka zalitá řadami halogenových světel. Kahn si odkašlal a zammul si bradu.

„Nazdar, Tome. Jak se máš?“

„Dobře, Arthure.“

„No, tak fajn. Mrzí mě ta reorganizace.“

Jenže Sanders neposlouchal rozhovor. Pozoroval Kahna. Všiml si, že Kahn stojí velice blízko ke kameře, tak blízko, že měl dokonce rozmazanou tvář, jak se dostala mimo optické ohnisko. Tvář měl velikánskou, a znemožňovala Sandersovi jasný výhled na výrobní linku v pozadí. „Víš, co si o tom osobně myslím.“

Kahnova tvář zabírá pohledu na linku.

Sanders se na to ještě chvíli díval a pak záznam vypnul.

„Půjďme dolů,“ vyzval ji.

„Máte nějaký nápad?“

„Naděje umírá naposled,“ řekl.

Světlá se s cvaknutím rozsvítila a ozářila stoly v místnosti diagnostického týmu. „Kde to jsme?“ zeptala se Fernandezová.

„Tohle je místo, kde se kontrolují dražvy.“

„Ty dražvy, které nefungují?“

„Správně.“

Fernandezová nepatrně pokrčila rameny. „Bohužel já ne...“

„Já taky ne,“ přerušil ji Sanders. „Nejsem technik. Rozumím jen lidem.“

Rozhlédla se po místnosti. „A rozumíte tomuhle?“

„Ne,“ povzdechl.

„Už skončili?“ zeptala se Fernandezová.

„To nevím,“ odpověděl.

A náhle mu to došlo. Skutečně byli hotoví. Museli být. Protože v opačném případě by diagnostický tým pracoval celou noc, aby byl hotov do zítřejší porady. Jenže oni namísto toho zakryli stoly a klidně odešli na schůzi své společnosti, protože tady skončili.

Problém byl rozřešený.

Věděli to všichni - všichni kromě něho.

Tak proto otevřeli pouze tři dravky. Ostatní prostě demontovat nepotřebovali. A předtím požadovali, aby je v továrně zatačili do plastiku...

Protože...

Ty vpichy...

„Vzduch,“ řekl.

„Vzduch?“

„Myslí si, že to je vzduchem.“

„Jakým vzduchem?“

„Vzduchem v továrně.“

„V továrně v Malajsii?“

„Jasně.“

„Je to vzduchem v Malajsii?“

„Ne. Vzduchem v továrně.“

Znovu nahlédl do zápisníku na stole. Na písmena PPU, za nimiž následoval sloupec cifer. Zkratka PPU znamenala „particules per unit“, počet částic v jednotce. Byla to standardní jednotka vyjadřující čistotu vzduchu v továrně. A tyhle údaje, rozcházející se od dvou do jedenácti - vysoko překračovaly povolenou normu. Správně se měly blížit k nule... dosahovat maximálně jedné. Tyhle údaje byly nepřijatelné.

Vzduch v továrně byl znečištěný.

Znamenalo to, že nečistoty pronikají do škvír v optice, do mechanických částí dravku, do čipu...

Pohlédl na čipy připevněné k základní desce.

„Kristepane.“

„Co je?“

„Podívejte.“

„Nic nevidím.“

„Mezi čipem a základní deskou je mezera. Čipy nejsou dobře usazené.“

„Mně se to zdá dobré.“

„Není to dobré.“

Obrátil pozornost k odloženým dravkům. Všiml si na první pohled, že každý čip je usazený jinak. Některé seděly pevně, jinde se utvořila několikamilimetrová mezera, takže viděl kovové kontakty.

„Tohle není v pořádku,“ řekl Sanders. „Něco takového se nesmí stávat.“ Ale čipy přece na lince usazoval automatický lis. Proto měly všechny čipy vycházející z linky vypadat naprosto stejně. Jenže nevypadaly. Každý byl zasazený jinak. Vadné usazení čipů musí mít nutně za následek kolísání napětí a problémy s pamětí - a všechny takové vady se budou projevovat zcela náhodně. Tedy přesně to, co se jim ve skutečnosti dělo.

Pohlédl na tabuli, na seznam možných defektů. Oči se mu upřely na čtvrtou položku:

D. € Mechanické 33

Diagnostický tým dvakrát odfajfkoval mechanické závady. Problémy s CD-ROM dravky byly mechanické. Což znamenalo problém na výrobní lince.

A za výrobní linku nesl zodpovědnost on.

On ji navrhl, on schválil její vyladění. On kontroloval všechny parametry, od samého počátku až do dneška.

A teď linka nefunguje, jak by měla.

Byl si jistý, že to jeho chybou není. Něco se muselo přihodit poté, co linku zkontroloval. Něco se na ní změnilo, a už nefungovala. Jenže co se stalo?

Aby to zjistil, potřeboval se dostat do databáze.

Jenže mu odebrali přístup.

Nevěděl o žádném způsobu, jak proniknout dovnitř.

Okamžitě si vzpomněl na Bosaka. Bosak by to dokázal. Stejně tak každý z těch frajerů z Cherryho programátorského týmu. Tihle kluci byli skutečně fantastičtí: dokázali se dostat do systému jen tak ze zábavy, jako si normální lidé dojdou pro další kafe. Jenže nyní nebyl v budově ani jediný programátor. A Sanders neměl tušení, kdy se vrátí ze své schůze. Cherryho kluci byli totiž taky dost nespolehliví. Dobrým příkladem byl ten, který pozvracel celou podložku pro pohyb. V tom byl problém. Byly to prostě ještě děti, které si hrály s věcmi, jako byla virtuální realita. Chytří, tvořiví kluci, přicházeli na prima věci, zcela bez zábran, ale...

„Ach, proboha.“ Poskočil na židli kupředu. „Louiso.“

„Ano?“

„Existuje způsob, jak to udělat!“

„Udělat co?“

„Dostat se do databáze.“ Obrátil se a vyrazil z místnosti. Začal se šacovat, hledal tu druhou elektronickou kartu.

„Někam jdeme?“ zeptala se Fernandezová.
„Ano, jdeme.“
„Moc by vám vadilo, kdybyste mi prozradil kam?“
„Do New Yorku,“ odpověděl Sanders.

Světla se rozsvěcovala jedno po druhém, v dlouhých řadách.
Fernandezová nahlédla do místnosti. „Co to tu je? Přípravný sál pro vstup do pekel?“
„To je simulátor virtuální reality,“ odvětil Sanders.
Prohlížela si podložku pro pohyb a všechny dráty a kabely visící ze stropu. „Pomocí tohohle se chcete dostat do New Yorku?“
„Jasně.“

Sanders přešel ke skříňkám s hardwarem. Byly na nich ručně psané velké nápisy NEDOTÝKAT SE a PRACKY PRYČ, TY STARÝ KOŘALO. Zaváhal, hledal panel, odkud se to všechno ovládalo.

„Doufám, že víte, co děláte,“ řekla Fernandezová. Stála před jednou z podložek pro pohyb a prohlížela si stříbřitou přilbu s brýlemi a se sluchátky. „Protože myslím, že tohle by mohlo docela dobře fungovat namísto elektrického křesla.“

„Jo, já vím.“ Sanders nadzdvihl kryty na monitorech a znovu je spustil nazpět. Pracoval rychle. Našel hlavní vypínač. Okamžik nato se už ozývalo elektronické bzučení. Monitory se jeden po druhém začaly rozsvěcovat.
„Postavte se na tu podložku,“ vyzval ji.

Přistoupil k ní a pomohl jí vstoupit na podložku pro pohyb. Fernandezová udělala první zkusmý krůček a ucítila, jak se koule otáčejí. Lasery okamžitě vyšlehly zeleným světlem. „Co to bylo?“

„Scanner. Sleduje vás. Z toho si nic nedělejte. Tady máte brýle. Sňal ze stropu přilbu a začal jí brýle nasazovat na oči.

„Okamžik.“ Navlékla si je. „Co to je?“

„Brýle mají dvě malé obrazovky. Přímě před očima vám vytvářejí obraz. Nasadte si je. A chovejte se k nim opatrně. Tyhle věcičky jsou drahé.“

„Jak drahé?“

„Čtvrt milionu dolarů jedna.“ Usadil jí brýle na oči a na uši umístil sluchátka.

„Žádné obrázky nevidím. Je tu tma.“

„To proto, že jsem vás ještě nepřipojil, Louiso.“ Zastrčil kabely od její přilby do zdírek.

„Ach,“ řekla překvapeně. „No tohle... Vidím velkánskou modrou obrazovku, jako plátno v kině. Přímě před sebou. Dole na obrazovce jsou dvě skříňky. Na jedné je napsáno ZAPNUTO a na druhé VYPNUTO.“

„Jenom se ničeho nedotýkejte. Držte se tohohle držadla,“ řekl a položil jí prsty na zábradlí vedoucí podél podložky pro pohyb. „Vystoupím tam taky.“

„Je to divný pocit, mít na hlavě takovou věc.“

Sanders se postavil na druhou podložku pro pohyb a ze stropu si sundal přilbu s okuličky a se sluchátky. Kabel zastrčil do zdířky. „Budu pořád s vámi,“ ujistil ji.

Nasadil si přilbu.

Před očima se mu objevila modrá obrazovka ohraničená černotou. Pohlédl vlevo a spatřil Fernandezovou, stojící vedle něj. Vypadala úplně normálně, oblečená do společenských šatů. Video zaznamenávalo její vzhled a počítač eliminoval podložku pro pohyb a přilbu.

„Vidím vás,“ řekla překvapeně. Zasmála se. Část její tváře zakrytou přilbou animoval počítač, čímž jí dodával trochu neskutečný, komiksový vzhled.

„Jděte směrem k obrazovce.“

„Jak?“

„Prostě jděte, Louiso.“ Sanders vyrazil na podložce pro pohyb vpřed. Modrá obrazovka se začala zvětšovat, až zaplnila celé zorné pole. Sáhl na knoflík ZAPNUTO a stiskl jej prstem.

Modrá obrazovka se rozzářila. Ohromnými písmeny se na ní přes celou šířku objevilo:

SOUBORY DAT FIRMY
DIGITAL COMMUNICATIONS

Pod nápisem bylo ve sloupci uvedeno menu, rovněž velkým písmem. Obrazovka vypadala úplně stejně jako běžná obrazovka každého počítače v DigiComu, lišila se jen svými ohromnými rozměry.

„Obrovský počítačový terminál,“ podotkla Fernandezová. „Úžasné. Přesně to, o čem všichni sní.“

„Jen počkejte.“ Sanders sáhl na obrazovku a vybral jednu položku z menu. Ozval se zvuk připomínající zasvištění, písmena na obrazovce se zakřivila dovnitř, stáhla se zpět a začala ubíhat dozadu, až vytvořila jakýsi trychtýř, který se táhl od nich směrem do dálky. Fernandezová zaraženě mlčela.

Vzalo jí to řeč, napadlo ho.

Zatímco přihlíželi, modrý trychtýř se začal rozpadat. Písmena a modrá barva se vytrácela. Sandersovi se pod nohama objevila podlaha. Připomínala žilkovaný mramor. Na stěnách se po obou stranách objevilo dřevěné obložení. Strop byl bílý.

„To je jako chodba,“ řekla tiše.

Koridor se dokončoval, přibývaly další a další detaily. Ve stěnách se objevovaly zásuvky a skříňky. Po celé délce se zvedly pilíře. Otevřely se průchody vedoucí do jiných chodeb. Ze stěn se vyloupila velká světla s přívodními

instalacemi. Světla se rozzářila. Piliře nyní vrhaly stín na mramorovou podlahu.

„Je to jako knihovna,“ řekla. „Nějaká stará knihovna.“

„Ano, tahle část.“

„Kolik to má částí?“

„To přesně nevím.“ Vyzrazil kupředu.

Spěchala za ním, aby ho dohnala. Ve sluchátkách slyšel, jak cvaká podpatky o mramorovou podlahu. Tohle sem Cherry přikouzlil - příjemný detail.

„Už jste tady byl někdy předtím?“ zeptala se Fernandezová.

„Už několik týdnů ne. Od té doby, kdy to dokončili, jsem tu nebyl.“

„Kam jdeme?“

„To přesně nevím. Někam, odkud bychom se dostali do databáze Conley-White.“

„Kde jsme teď?“

„Teď jsme mezi údaji, Louiso. Tohle všechno není nic jiného než data.“

„Tahle chodba je celá z dat?“

„Žádná chodba neexistuje. Všechno, co vidíte, je jenom obrovské množství čísel. Je to databáze firmy DigiCom, přesně stejná databáze, s jakou lidé denně pracují na počítačových terminálech. S výjimkou toho, že pro nás se přetváří jako místo.“

Kráčela vedle něj. „Zajímalo by mě, kdo to tady tak zkrášlil?“

„Vymodelovali to podle jakési skutečné knihovny. Oxfordské, tuším.“

Dorazili na křižovatku, z níž se táhly do dálky další koridory. Nad hlavou jim visely velikánské nápisy. Jeden zněl ÚČETNICTVÍ. Druhý PERSONÁLNÍ ÚDAJE. A třetí MARKETINK.

„Už chápu,“ ozvala se Fernandezová. „Jsme uvnitř databáze vaší firmy.“

„Správně.“

„To je úžasné.“

„Jo. Až na to, že tu být nechceme. Musíme se nějak dostat do databáze Conley-White.“

„Jak to provedeme?“

„Nevím,“ odvětil Sanders. „Potřebuju pomoc.“

„Pomoc je zde,“ pronesl tichý hlas poblíž nich. Sanders vzhledl a spatřil anděla, velikého asi třicet centimetrů. Byl bílý a vznášel se ve vzduchu poblíž jeho hlavy. V rukou svíral poblikávající svíčku.

„Sakra,“ pravila Louise.

„Promiň,“ řekl anděl. „To je příkaz? Příkaz sakra neznám.“

„Ne,“ rychle se ozval Sanders. „To není příkaz.“ Napadlo ho, že by si měli počínat opatrně, nebo by mohli systém zbořit.

„Výtečně. Očekávám tvůj příkaz.“

„Anděli: potřebuji pomoc.“

„Pomoc je zde.“

„Jak vstoupím do databáze Conley-White?“

„Nerozumím, databáze Conley-White.“

To je logické, pomyslel si Sanders. Cherryho tým jistě do helpu nenaprogramoval nic o Conley-White. Bude muset položit otázku povšechněji. „Anděli,“ řekl, „hledám jistou databázi.“

„Výtečně. Přístup k databázím umožňuje klávesnice.“

„Kde je ta klávesnice?“

„Sevři ruku v pěst.“

Sanders sevřel ruku a ve vzduchu se utvořil šedivý psací blok tak, že se zdálo, jako by jej držel v ruce. Přitáhl si blok k sobě a podíval se do něj.

„To je finta,“ žasla Fernandezová.

„Taky umím vyprávět vtipy,“ chlubil se anděl. „Nechtěli byste si jeden poslechnout?“

„Ne,“ odpověděl Sanders.

„Výtečně. Očekávám tvůj příkaz.“

Sanders si prohlížel text v bloku. Obsahoval dlouhý seznam příkazů opatřených šipkami a tlačítky.

„Co je to? Nejsložitější dálkové ovládání televize na světě?“

„Tak něco.“

Nalezl tlačítko s označením JINÉ DB. To se zdálo pravděpodobné. Stiskl je.

Nic se nestalo.

Stiskl je znovu.

„Průchod se otevírá,“ oznámil anděl.

„Kde? Nic nevidím.“

„Průchod se otevírá.“

Sanders vyčkával. Pak mu došlo, že se operační systém DigiComu musí spojit se vzdálenou databází. Navázat spojení nutně nějakou chvíli trvá, a právě to způsobovalo zpoždění.

„Navazuji spojení...“ řekl anděl. „Hotovo!“

Jedna stěna Koridoru se začala rozplývat. Uviděli velikánskou zející černou trhlínu, ale nic v ní.

„Mám z toho husí kůži,“ řekla Fernandezová.

Vzápětí se objevily bílé linie, které vymezily novou chodbu. Prázdná místa se zaplnila, jedno po druhém, a vytvořilo

se zdání pevných tvarů.

„Tohle vypadá jinak,“ komentovala Fernandezová.

„Jsme spojení přes vysokorychlostní linku pro přenos dat T-1,“ vysvětlil Sanders. „Ale i ta je mnohem pomalejší než počítač.“

Pozorovali, jak se koridor přestavuje. Tentokrát byly stěny šedivé. Stáli v černobílém světě.

„Žádné barvy?“

„Systém vytváří jen jednoduché prostředí. Barvy totiž znamenají, že je třeba přenést mnohem více dat. Takže to je černobílé.“

V novém koridoru se objevila světla a strop, vyrostly stěny. Po chvilce se Sanders zeptal: „Nepůjdeme dovnitř?“

„Myslíte, že je tam databáze Conley-White?“

„Jistě.“

„Já nevím,“ řekla. „A co je tohle?“

Přímo před nimi teklo cosi jako proud černobílé statické elektřiny. Běžel po zemi, ale také po stěnách. Vydával hlasitý syčivý zvuk.

„Počítám, že to jsou poruchy na telefonní lince.“

„Myslíte, že to můžeme jen tak přejít?“

„Musíme.“

Vyrazil kupředu. Okamžitě se ozvalo zavrčení. Do cesty se jim postavil velikánský pes. Z těla se mu zvedaly tři hlavy hledící všemi směry.

„Co to je?“

„Pravděpodobně to představuje jejich bezpečnostní systém.“ Cherry a jeho smysl pro humor, pomyslel si.

„Nemůže nás pokousat?“

„Prokristapána, Louiso. Je přece jenom na obrázku.“ Samozřejmě, někde v databázi Conley-White byl skutečný bezpečnostní systém, který je monitoroval. Fungoval asi automaticky, nebo možná existoval opravdový strážce, který dohlížel, jak uživatelé vstupují do databáze. Jenže v tuhle chvíli byla v New Yorku skorem jedna hodina v noci. Pes vypadal s největší pravděpodobností jako nějaký druh automatického jištění.

Sanders pokračoval kupředu a prošel tekoucím proudem poruch. Když se přiblížil, pes znovu zavrčel. Jeho tři hlavy se natočily a sledovaly ho očima připomínajícíma bulvy z komiksů. Byl to nepříjemný pocit. Ale nic se nedělo.

Ohlédl se na Fernandezovou. „Jdete?“

Váhavě vykročila. Anděl zůstal na místě viset ve vzduchu.

„Anděli, jdeš s námi?“

Neodpověděl.

„Pravděpodobně nemůže přejít z jedné databáze do druhé,“ vysvětlil Sanders. „Není na to naprogramovaný.“

Procházeli šedavou chodbou. Po obou stranách ji lemovaly neoznačené zásuvky.

„Vypadá to tu jako v márnici,“ řekla Fernandezová.

„No, hlavně že jsme uvnitř.“

„Tohle je jich databáze, kterou mají v New Yorku?“

„Ano. Jenom doufám, že to najdeme.“

„Že najdeme co?“

Neodpověděl. Namátkou zatáhl za jednu ze zásuvek a otevřel ji. Letmo prošel pořadači.

„Propustky do budovy,“ řekl. „Zdá se, že do jakéhosi skladiště v Marylandu.“

„Proč to nenese žádné označení?“

Ještě ani nedokončila větu a Sanders spatřil, jak se nadpisy vynořují z šedavého povrchu jednotlivých zásuvek.

„Počítám, že to prostě chvíli trvá.“ Sanders se otočil a rozhlédl se kolem sebe. Přelétl zrakem ostatní označení. „Fajn. To už je lepší. Interní záznamy jsou na téhle stěně, tamhle naproti.“

Prošel podél stěny. Otevřel jednu ze zásuvek.

„Júú,“ vyjekla Fernandezová.

„Co je?“

„Někdo sem jde,“ řekla stísněným hlasem.

Od vzdálenějšího konce koridoru se k nim přibližovala šedavá postava. Byla ještě příliš vzdálená na to, aby rozeznali nějaké detaily. Avšak kráčela přímo proti nim.

„Co budeme dělat?“

„Nevím,“ odpověděl Sanders.

„Vidí nás?“

„Nevím. Myslím, že ne.“

„My jeho vidíme, ale on nás ne?“

„Já nevím.“ Sanders se pokoušel rychle něco vymyslet. Cherry instaloval v hotelu jiný virtuální systém. Kdyby do něj někdo vstoupil, pak by je pravděpodobně uviděl. Ovšem Cherry tehdy řekl, že jeho systém musí sloužit stejně dobře i dalším uživatelům, vstupujícím do databáze z počítače. A ten, kdo používá počítač, by je neviděl. Uživatel vstupující z počítače by se nedozvěděl, jestli je v databázi ještě někdo jiný.

Postava stále postupovala kupředu. Zdálo se, že se pohybuje trhaně, nikoli plynule. Už rozeznávali více detailů - oči, nos a ústa.

„Z toho opravdu naskakuje husí kůže,“ řekla Fernandezová.

Postava přišla ještě blíž. Detaily se staly zřetelnější.

„Konec srandy,“ řekl Sanders.

Byl to Ed Nichols.

Zblízka viděli, že Nicholsovu tvář zastupuje černobílá fotografie nahrubo zahnutá kolem vejcovité hlavy umístěné nahoře na šedavém, pohybujícím se těle. Nichols připomínal figurínu nebo loutku. Postavu určitě vytvořil počítač. Což znamenalo, že Nichols nebyl ve virtuálním systému. Pravděpodobně seděl u svého notebooku v hotelovém pokoji. Nichols prošel kolem nich a pokračoval dál dozadu.

„Nevidí nás.“

„Proč vypadá ve tváři takhle?“

„Cherry řekl, že virtuální systém používá fotografie z osobních složek a označuje jimi uživatele.“

Nicholsova loutka kráčela chodbou a vzdalovala se od nich.

„Co tu dělá?“

„To zjistíme.“

Následovali ho koridorem, dokud se Nichols nezastavil před jednou zásuvkou. Vytáhl ji ven a začal se prohrabávat v záznamech. Sanders s Fernandezovou se přiblížili, postavili se za něj a sledovali, co provádí.

Počítačem vytvořená postava Eda Nicholse procházela své záznamy a elektronickou poštu. Vrátil se o dva měsíce nazpět, pak o tři měsíce, nakonec o šest měsíců. Pak začal listy papíru vytahovat ven. Jak si je pročítal, zdálo se, že visí ve vzduchu. Písemná sdělení. Zápisy z porad. Osobní sdělení. Důvěrná sdělení. Kopie různých dokumentů.

„Všechno se to týká fúze,“ řekl Sanders.

Nichols vytahoval další dokumenty. Dělal to rychle, vyjímал jeden za druhým.

„Pátrá po něčem konkrétním.“

Nichols se zastavil. Našel, co hledal. Jeho šedavá počítačová postava to držela v ruce a hleděla na to. Sanders mu to četl přes rameno a části vět opakoval nahlas Fernandezové. „Sdělení ze dne 4. prosince minulého roku. Včera jsem se setkal s Garvinem a Johnsonovou v Cupertinu ve věci případné koupě DigiComu... bla bla... Velmi příznivé první dojmy... Výtečná pozice v hlavních oblastech, které usilujeme rozvinout... bla bla... Vysoce schopní a průbojní řídící pracovníci na všech úrovních. Zejména zaujat schopnostmi paní Johnsonové, přes její mládí. Na to vsadím krk, Ede, žeš byl zaujat.“

Počítačem vytvářená postava Eda Nicholse se posunula koridorem k další zásuvce a otevřela ji. Nenašla však, co chtěla, a zase ji zavřela. Nichols přešel k novému šuplíku.

Znovu se zabral do čtení a Sanders mu zase hleděl přes rameno: „Sdělení Johnu Mardenovi. Cenové otázky ve věci koupě DigiComu... bla bla... Obavy o příliš vysoké náklady spojené s vývojem nejmodernější techniky v nově vzniklé firmě... bla bla... Tak tady to máme. Paní Johnsonová dokázala svou finanční zodpovědnost při řešení otázek spojených s novou výrobou v Malajsii... Navrhované úspory lze realizovat... Očekávané úspory nákladů... Jak to sakra mohla udělat?“

„Co jak mohla udělat?“ zeptala se Fernandezová.

„Dokazovat svou finanční zodpovědnost v otázkách nové výroby v Malajsii. Za tu jsem přece zodpovídal já.“

„Ehm,“ pravila Fernandezová. „Tomuhle nebudete věřit.“

Sanders se po ní ohlédl. Fernandezová hleděla do chodby. Otočil se, aby viděl nač.

Směřem k nim se blížil kdosi další.

„Tady je dnes v noci rušněji než na nádraží,“ řekl.

Avšak dokonce i z velké dálky dokázal rozeznat, že tahle postava se od předchozí značně liší. Hlavu měla realističtější a na těle se dala rozlišit spousta podrobností. Postava kráčela plynule, přirozeně. „Tak teď budeme mít trable,“ řekl Sanders. Toho člověka poznával dokonce i z takové dálky.

„To je John Conley,“ řekla Fernandezová.

„Ano. A jde po podložce pro pohyb.“

„Což znamená?“

Conley se náhle zastavil uprostřed chodby a zíral.

„Vidí nás,“ řekl Sanders.

„Vidí? Jak to?“

„Je v systému instalovaném v hotelu. Proto je taky tak pěkně vykreslený se všemi detaily. Je v jiném virtuálním systému, takže on vidí nás a my jeho.“

„Ehm“

„Tím jste asi řekla všechno.“

Conley se pozvolna šinul kupředu. Mračil se. Pohlédl ze Sanderse na Fernandezovou, pak na Nicholse a zase zpět na Sanderse. Vypadal, že se nemůže rozhodnout, co počít.

Pak si položil prst na rty v gestu mlčenlivosti.

„Může nás zaslechnout?“ zašeptala Fernandezová.

„Ne,“ odpověděl Sanders normálním hlasem.

„A můžeme my mluvit s ním?“

„Ne.“

Zdálo se, že Conley se konečně rozhodl. Přiblížil se k Sandersovi a k Fernandezové, až stál velice těsně u nich. Podíval se z jednoho na druhého. Zřetelně mu viděli do tváře.

Pak se usmál. Natáhl ruku.

Sanders také zvedl ruku a potřásl si s ním pravicí. Nepocítil nic, avšak v okulárech viděl cosi, co vypadalo, jako že si podává ruku s Conleyem.

Pak si Conley potřásl rukou s Fernandezovou.

„Tohle je fantasticky divné,“ řekla Fernandezová.

Conley ukázal na Nicholse. Pak obrátil ukazováček proti svým očím. A zase na Nicholse.

Sanders přikývl. Všichni přistoupili zezadu k Nicholsovi, který se přehraboval v záznamech.

„Myslíte, že ho Conley sleduje?“

„Ano.“

„Takže my všichni můžeme vidět Nicholse...“

„Ano.“

„Ale Nichols nevidí nikoho z nás.“

„Správně.“

Sedavá počítačová postava Eda Nicholse uspěchaně vytahovala soubory ze zásuvky.

„Co to provádí teď?“ řekl Sanders nahlas. „Aha. Prochází záznamy o nákladech. Právě jeden našel: Letovisko Sunset Shore, Carmel. 5. a 6. prosince. Dva dny po jeho zprávě. A podívejte na účet. Sto deset dolarů za snídani? Nemyslím, že tam náš Edíček snídal sám.“

Pohlédl na Conleye.

Conley zavrtěl hlavou a zamračil se.

Záznam, který Nichols držel v ruce, náhle zmizel.

„Co se stalo?“

„Myslím, že ho prostě vymazal.“

Nichols zalistoval v dalších záznamech. Našel jiné čtyři ze Sunset Shores a také je vymazal. Všechny se prostě rozplynuly ve vzduchu. Pak přihrádku zavřel, otočil se a odešel.

Conley se na okamžik zdržel. Pohlédl na Sanderse a pak si prstem podřízl hrdlo.

Sanders přikývl.

Conley si znovu přiložil prst ke rtům.

Sanders přikývl. Bude zticha.

„Pojďte,“ vyzval Fernandezovou. „Tady jsme skončili.“ Vydali se nazpět do koridoru DigiComu.

Šla mu mlčky po boku, pak upozornila: „Myslím, že máme společnost.“

Sanders se ohlédl. Conley je následoval.

„To je v pořádku,“ řekl Sanders. „Počkáme na něj.“

Prošli spojkou koridorů, minuli štekajícího psa a vrátili se do viktoriánské knihovny. Fernandezová si úlevně oddechla. „Není to nepříjemné být zase doma.“

Conley je následoval a vůbec nevypadal překvapeně. Projekt Koridor už přece viděl. Sanders šel rychle. Vedle nich se ve vzduchu vznášel anděl.

„Ale uvědomujete si,“ řekla Fernandezová, „že nic z toho nedává smysl? Protože Nichols byl jediný, kdo se stavěl proti fúzi, a Conley naopak na ni naléhal.“

„To je pravda,“ odvětil Sanders. „Ale sedí to perfektně. Nichols se domluvil s Meredith. Za scénou ji povýšil do funkce ředitelky divize. A jak to nejlépe zakamufluje? Tím, že neustále reptá a kňourá u všech, kteří jsou mu ochotní naslouchat.“

„Myslíte, že to byla zástěrka.“

„Jistě. Proto taky Meredith neodpovídala na jeho rýpání na žádné z porad. Věděla, že ji to nijak neohrožuje.“

„A Conley?“

Conley je stále doprovázel.

„Conley si fúzi upřímně přeje. A chce, aby to fungovalo. Conley je chytrý a myslím, že si uvědomuje, že Meredith na tu funkci nestačí. Jenže Conley vidí Meredith jako cenu za Nicholsovu podporu. Takže Conley souhlasil s tím, že byla vybrána Meredith - alespoň pro současnost.“

„A co děláme teď?“

„Hledáme poslední scházející článek.“

„Což je?“

Sanders nahlédl do chodby označené VÝROBA. Tohle nebyla ve skutečnosti jeho část databáze, s výjimkou několika míst, kde se jednotlivé části databáze překrývaly. Soubory byly uloženy podle abecedního pořádku. Prošel dál, až našel DIGICOM/MALAJISIE SA.

Otevřel soubor a vyhledal oddíl označený ROZBĚH VÝROBY. Našel zde své vlastní zprávy, zprávy o postupu prací, zprávy z terénu, zápisy z jednání s místní vládou, parametry prvního seřízení linky, všechno v časovém rozpětí dvou let.

„Co hledáte?“

„Stavební plány.“

Očekával, že nalezne celou tlustou knihu plánů a inspekčních zpráv, ale namísto toho našel jen tenký svazáček. Vzal první list a před ním se začal vznášet trojrozměrný obraz továrny. Nejprve to byly jen obrysy, avšak obraz se postupně doplňoval, až továrna vypadala jako model z pevného materiálu. Sanders, Fernandezová a Conley ji obklopili ze tří stran a prohlíželi si ji. Vypadala jako velikánský, v detailech pečlivě provedený domeček pro panenky. Nahlíželi dovnitř okny.

Sanders stiskl klávesu. Model zprůhledněl a pak se proměnil v průřez. Nyní viděli výrobní linku, kde se výrobek kompletoval. Zelená čára - pohyblivý pás - se začala pohybovat a stroje společně s lidičkami začali sestavovat ze

součástek, které přicházely k pásu, CD-ROM dražvy.

„Po čem pátráte?“

„Po změnách.“ Zavrtěl hlavou. „Tohle je první sada plánů.“

Druhá mapa nesla označení ZMĚNY 1/PRVNÍ SADA včetně data. Otevřel ji. Zdálo se, jako by se model továrny na okamžik zamihotal, ale zůstal tentýž.

„Nic se nestalo.“

Následující mapa byla označena ZMĚNY 2/POUZE DETAILY. Když ji otevřel, továrna se opět letmo zachvěla, ale nic se nezměnilo.

„Podle těchto záznamů na továrně nedošlo k žádným změnám,“ řekl Sanders. „Ovšem my víme, že došlo.“

„Co to dělá?“ zeptala se Fernandezová. Dívala se na Conleye.

Sanders spatřil, že Conley zvolna formuluje slova, přičemž přehání pohyb rtů.

„Pokouší se nám něco sdělit,“ řekla Sandersovi. „Dokážete rozeznat, co to říká?“

„Ne.“ Sanders ho na okamžik sledoval, jenže komiksové pojetí Conleyho tváře znemožňovalo, aby mu odečítal ze rtů. Nakonec Sanders zavrtěl hlavou.

Conley přikývl a vzal si od Sanderse klávesnici v podobě bloku. Stiskl tlačítko označené SOUVISEJÍCÍ a Sanders spatřil, jak se ve vzduchu rozzářil seznam souvisejících adresářů. Byl rozsáhlý, obsahoval dokonce povolení od malajsijské vlády, poznámky architekta, smlouvy s dodavateli, záznamy o zdravotnických inspekcích a další. Dohromady bylo na seznamu okolo osmdesáti položek. Sanders považoval za jisté, že by přehlédl jednu z těch uprostřed, na niž teď ukazoval Conley.

KONTROLNÍ JEDNOTKA VÝROBY

„Co je to?“ vyptávala se Fernandezová.

Sanders odkliknul název a objevila se nová mapa. Stiskl tlačítko s názvem OBSAH a četl z mapy nahlas: „Kontrolní jednotku výroby ustavil před čtyřmi lety v Cupertino Philip Blackburn, aby řešila problémy, které přesahovaly běžné kompetence ředitele divize. Účelem jednotky bylo zvýšit výkonnost řídicích pracovníků uvnitř DigiComu. V průběhu několika let Kontrolní jednotka výroby vyřešila v DigiComu úspěšně řadu problémů v oblasti řízení.“

„Ale,“ pravila Fernandezová.

„Před devíti měsíci si Kontrolní jednotka výroby, v té době vedená Meredith Johnsonovou, pracovníci ředitelství v Cupertino, vzala za úkol revizi vyprojektovaného výrobního zařízení v Kuala Lumpur, Malajsie. Bezprostředním podnětem pro revizi byl konflikt s malajsijskou vládou ve věci počtu a etnického složení dělníků zaměstnaných v projektovaném výrobním zařízení.“

„No tohle,“ pravila Fernandezová.

„Kontrolní jednotka výroby vedená paní Johnsonovou a s právní pomocí pana Blackburna dosáhla vynikajícího úspěchu při řešení mnoha výrobních problémů DigiComu v Malajsií.“

„Co to je, oslavný článek pro tisk?“ zeptala se Fernandezová.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Sanders. Pokračoval ve čtení: „Zejména pak při řešení specifických problémů týkajících se počtu a etnického složení dělníků zaměstnaných ve výrobním zařízení. Původní plány vyžadovaly, aby bylo zaměstnáno sedmdesát dělníků. Kontrolní jednotka výroby vyšla vstříc požadavkům malajsijské vlády a dokázala počet dělníků zvýšit na osmdesát pět redukováním části automatizace v továrně. Současně tím vhodněji přizpůsobila výrobní zařízení ekonomice rozvojové země.“ Sanders se podíval na Fernandezovou. „A totálně tím zmršila dražvu,“ dodal.

„Proč?“

„Navíc,“ pokračoval dál, „přehled finančních úspor vykazuje podstatné částky v řadě oblastí. Byly zredukovány náklady, aniž by se snížila kvalita produkce továrny. Revidována byla kapacita vzduchotechnického zařízení na vhodnější úroveň a byly podepsány nové smlouvy se subdodavateli, což mělo za následek podstatné úspory pro firmu.“

Sanders zavrtěl hlavou. „Tak tady to máme,“ řekl, „černé na bílém.“

„Já tomu nerozumím,“ řekla Fernandezová. „Vám to dává smysl?“

„Setsakra dává.“

Stiskl klávesu DETAIL, aby se dostal na další stránky.

„Lituji,“ odpověděl anděl. „Víc detailů neexistuje.“

„Anděli, kde jsou související zprávy a soubory?“ Sandersovi bylo jasné, že na podporu těchto změn musí existovat celé hory papíru. Jen samotná nová jednání s malajsijskou vládou jistě naplnila hned několik zásuvek se soubory.

„Lituji,“ odvětil anděl. „Více detailů není dostupno.“

„Anděli, ukaž mi soubory.“

„Ano, prosím.“

Za okamžik zazářil list růžového papíru:

SOUBORY S DATY

KONTROLNÍ JEDNOTKY VÝROBY

BYLY ZRUŠENY

NEDĚLE 14.6. OPRÁVNĚNÍ DC/C/5905

„K čertu,“ zaklel Sanders.

„Co to znamená?“

„Někdo tu už po sobě uklidil,“ odvětil Sanders. „Před pouhými několika dny. Kdopak věděl, že se tohle všechno semele? Anděli, ukaž mi všechna spojení mezi Malajsií a DigiComem za poslední dva týdny.“

„Přeješ si telefonická spojení, nebo video?“

„Video.“

„Stiskni V.“

Stiskl klávesu a ve vzduchu se rozvinul list:

Datum Kdo Komu Trvání Oprávnění

1.6. A.Kahn > M.Johnsonová 08.12-08.14 ACSS

1.6. A.Kahn > M.Johnsonová 13.43-13.46 ADSS

2.6. A.Kahn > M.Johnsonová 18.01-18.04 DCSC

2.6. A.Kahn > T.Sanders 18.22-18.26 DCSE

3.6. A.Kahn > M.Johnsonová 09.22-09.24 ADSC

4.6. A.Kahn > M.Johnsonová 09.02-09.12 ADSC

5.6. A.Kahn > M.Johnsonová 08.32-08.32 ADSC

7.6. A.Kahn > M.Johnsonová 09.04-09.05 ACSS

11.6. A.Kahn > M.Johnsonová 20.02-20.04 ADSC

13.6. A.Kahn > M.Johnsonová 09.02-09.32 ADSC

14.6. A.Kahn > M.Johnsonová 11.24-11.25 ACSS

15.6. A.Kahn > T.Sanders 11.32-11.34 DCSE

„Družice se málem zadřela,“ komentoval Sanders při pohledu na seznam. „Arthur Kahn hovořil s Meredith Johnsonovou téměř každý den až do čtrnáctého června. Anděli, ukaž mi ta videospojení.“

„Depeše nejsou dostupné vyjma depeše z 15.6.“

To byl jeho vlastní rozhovor s Kahnem před dvěma dny.

„Kde jsou ostatní?“

Rozzářil se nápis:

SOUBORY S VIDEORELACEMI

KONTROLNÍ JEDNOTKY VÝROBY S MALAJSIÍ BYLY ZRUŠENY

NEDĚLE 14.6. OPRÁVNĚNÍ DC/C/5905

Opět zameteno do čista. Byl si vcelku jistý tím, kdo to provedl, ale musel mít naprostou jistotu. „Anděli, jak zjistím oprávnění k vymazání?“

„Zadej na klávesnici údaje, které si přeješ,“ odpověděl anděl.

Sanders vyťukal číslo oprávnění. Z vrchní mapy vyklouzl nevelký lístek papíru a zůstal zavěšený ve vzduchu:

OPRÁVNĚNÍ DC/C/5905

ZVLÁŠTNÍ VÝSADA

VYDÁNO ŘEDITELSTVÍM

DIGITAL COMMUNICATIONS V CUPERTINU

(NENÍ TŘEBA OPERÁTORA)

„Provedl to někdo vysoce postavený na ředitelství v Cupertinu, před několika dny.“

„Meredith?“

„Pravděpodobně. A to znamená, že mě dostala.“

„Proč?“

„Protože teď sice vím, co provedli v továrně v Malajsií. Víم přesně, co se stalo: Meredith tam zajela a změnila parametry linky. Jenže vymazala všechny údaje, včetně svých spojení s Kahnem. Což znamená, že nic z toho nemůžu dokázat.“

Sanders stojící v koridoru šťouchl prstem do listu, který se zatřepotal a zmizel nazpět v horní mapě. Zavřel soubor, zasunul zásuvku nazpět a sledoval, jak se model továrny rozpadá a mizí.

Vzhlédl ke Conleyovi. Conley rezignovaně pokrčil rameny. Zdálo se, že situaci chápe. Sanders napřáhl ruku do prázdna a potřásl s ní na rozloučenou. Conley přikývl a obrátil se do chodby.

„Co teď?“ zeptala se Fernandezová.

„Je čas k odchodu,“ řekl Sanders.

Anděl se dal do zpěvu: „Čas rozhodů, krutý čas loučení...“

„Anděli, buď zticha.“

Anděl přestal zpívat. Zavrtěl hlavou. „Úplně jako Don Cherry.“

„Kdo to je Don Cherry?“

„Don Cherry je živoucí bůh,“ odvětil anděl.

Šli nazpět ke vchodu do Koridoru a pak opustili modrou obrazovku.

Když se vrátili do Cherryho laboratoře, Sanders si sňal přilbu s okuláry a se sluchátky a sestoupil z podložky pro pohyb. Pomohl Fernandezové, aby si také sundala z hlavy zařízení.

„Tak,“ řekla, když se rozhlédla kolem sebe. „Jsme zpátky v opravdickém světě.“

„Když tomu takhle chcete říkat,“ podotkl Sanders. „Nejsem si jistý, že je nějak víc opravdický.“ Zavěsil její přilbu nahoru a pomohl jí z podložky pro pohyb. Pak v místnosti povypínal všechny vypínače.

Fernandezová zívla a podívala se na hodinky. „Je jedenáct. Co teď budete dělat?“

Napadla ho jen jedna jediná věc. Zvedl sluchátko jednoho z modemů Dona Cherryho a vytočil číslo Garyho Bosaka. Sanders neuměl obnovit data, ale snad by to dokázal Bosak - kdyby ho k tomu dokázal přimět. Naděje nebyla velká. Ale bylo to zároveň všechno, co dokázal vymyslet.

Záznamník řekl: „Ahoj, tady jsou NZ Profesionální služby. Na pár dní jsem odjel z města, ale zanechte mi vzkaz.“ Následovalo pípnutí.

Sanders si povzdechl. „Gary, je středa jedenáct večer. Lituju, že jsem tě minul. Jedu domů.“ Zavěsil.

Jeho poslední naděje.

Byla tatam.

Gary si na pár dní odjel z města.

„Sakra!“

„Co teď?“ řekla zívající Fernandezová.

„To nevím,“ odvětil. „Mám hodinu a půl na to, abych stihl poslední trajekt. Počítám, že půjdu domů a pokusím se trochu vyspat.“

„A co zítřejší porada?“ zeptala se. „Říkal jste, že potřebujete nějaké dokumenty.“

Sanders pokrčil rameny. „Louiso, udělal jsem všechno, co jsem uměl. Teď alespoň vím, co se na mě chystá. Nějak už to zvládnou.“

„Pak zítra na shledanou.“

„Jo,“ řekl. „Zítra na shledanou.“

Na trajektu mířícím domů, když hleděl dozadu na světla města odrážející se na zvlněné černé vodě, už tolik optimismu necítil. Fernandezová měla pravdu: Měl se pokusit nějak získat dokumentaci, kterou potřeboval. Max by mu dal co proto, kdyby se to dozvěděl. Skorem slyšel starcův hlas: „Ach, tak tys byl unavený? No to je bezvadný důvod, Thomasi.“

Zauvažoval, jestli se Max zúčastní zítřejší porady. Ale zjistil, že se na nic nedokáže doopravdy soustředit. Neuměl si poradu představit. Byl příliš unavený, než aby se soustředil. Tlampač oznámil, že jim zbývá do Winslow posledních pět minut, a proto sešel do podpalubí, aby nastoupil do auta.

Odemkl dveře a vsoukal se za volant. Pohlédl do zpětného zrcátka a na zadním sedadle spatřil temnou postavu.

„Ahoj,“ pozdravil ho Gary Bosak.

Sanders se začal otáčet.

„Koukej pořádku dopředu,“ řekl mu Bosak. „Za okamžik zmizím. Teď mě dobře poslouvej. Chystají se tě zítra zmasit. Přijíždí ti to malajské fiasko.“

„Já vím.“

„A když se jim to nepodaří, obviní tě z toho, že jsi najal mě. Porušení osobního soukromí občana. Nezákonné postupy. Prostě kecy. Už mluvili s mým soudním dohlížitelem. Možná, žeš ho viděl - toho bařtipána s knírem?“

Sanders si nejasně vzpomínal na člověka, který předchozího dne mířil do budovy smírčího soudu. „Myslím, že ano. Poslouvej, Gary, potřebuju nějaké dokumenty...“

„Buď zticha. Na řeči už není kdy. Všechny dokumenty, které se týkají továrny, ze systému vytáhli. Už tam nic není. Všechno je v čudu. Nemůžu ti pomoci.“ Zaslechl zvuk lodního klaksonu. Řidiči všude kolem nich začali startovat motory. „Jenže já se přece nenechám zašít kvůli nějakému idiotskému porušování osobního soukromí. A ty taky ne. Vezmi si tohle.“ Natáhl ruku a podal Sandersovi jakousi obálku.

„Co je to?“

„Výsledek jedné práce, kterou jsem dělal pro jiného funkcionáře vaší skvělé firmy. Pro Garvina. Možná, že se ti zachce mu to ráno odfaxovat.“

„Proč to neuděláš ty sám?“

„Dnes v noci fouknu přes čáru. Mám bráchance v Britský Columbiu, pár dní u něj pobudu. Můžeš mi nechat vzkaz na záznamníku, když se to vyvrbí.“

„Jasně.“

„Zachovej klídek, kámo. Zejtra se ty jejich sračky dostanou do větráku a někdo to schytá pěkně zahorka. Pak se dožijem spousty změn.“

Vpředu klesla s kovovým nárazem nájezdová rampa. Dopravní policisté naváděli auta z trajektu na břeh.

„Gary. To tys mě monitoroval?“

„Jo. Promiň mi to. Poručili mi, že musím.“

„Kdo je teda ten Kamarád?“

Bosak se zasmál. Otevřel dveře a vystoupil. „Překvapuješ mě, Tome. Copak fakt nevíš, kdo jsou tvoji přátelé?“

Auto se začala rozjíždět. Sanders spatřil, jak se na voze před ním rudě rozzářila koncová světla, a auto se dalo do pohybu.

„Gary...“ obrátil se a zavolal. Jenže po Bosakovi jako by se slehla země.

Zařadil rychlost a vyjel z trajektu.

Na vrcholku příjezdové cesty k domu zastavil, aby si vybral poštu ze schránky. Bylo jí spousta, nevybíral ji po dva dny. Sjel dolů k domu a auto zanechal před garáží. Odemkl přední dveře a vešel dovnitř. Dům mu připadal prázdný a studený. Vonělo to v něm po citronech. Pak si uvědomil, že Consuela pravděpodobně uklízela.

Zašel do kuchyně a připravil kávovar na ráno. Kuchyně byla čistá a dětské hračky vysbírané, Consuela tu byla docela určitě. Zkontroloval záznamník.

Na číselníku blikalo červené číslo 14.

Sanders si vzkazy přehrál. První byl od Johna Levina, který ho žádal, aby mu zavolał, prý že je to urgentní. Pak Sally, která se vyptávala, jestli by si mohla přijít hrát s dětmi. Ale ve zbývajících případech volající pokaždé zavěsil. A jak Sanders naslouchal, všechna spojení zněla naprosto stejně - slyšel syčení poruch transoceánské linky a pak cvaknutí, jak se spojení přerušilo. Znovu a znovu.

Někdo se mu pokoušel dovolat.

Jeden z pozdějších hovorů spojovala zjevně telefonistka, protože ženský rytmický hlas řekl: „Lituju, volané číslo neodpovídá. Přejete si zanechat vzkaz?“ A nato mužský hlas odvětil: „Ne.“ A pak se spojení zase přerušilo.

Sanders si záznam vrátil a poslechl si ono „ne“.

Pomyslel si, že mu zní povědomě. Neslo cizí přízvuk, ale přesto mu hlas připadal povědomý.

„Ne.“

Zdálo se mu, že ten muž zaváhal. Anebo spěchal? Nedokázal přesně říct.

„Přejete si zanechat vzkaz?“

„Ne.“

Nakonec to vzdal, převinul pásku na začátek a šel nahoru do své pracovny. Žádné faxy nepřišly. Obrazovka na počítači byla čistá. Dnes večer mu jeho Kamarád nepomáhá.

Pročetl si papír, který mu předal Bosak v autě. Byl to jeden jediný list, zpráva adresovaná Garvinovi, obsahující souhrnné hlášení o jednom zaměstnanci v Cupertino, jehož jméno bylo odstraněno. Byla tam také xerokopie šeku vystaveného na NZ Profesionální služby s.r.o. a podepsaného Garvinem.

Bylo už po jedné hodině v noci, když Sanders zašel do koupelny a vysprchoval se. Pustil si horkou vodu, stříkal si ji tryskami zblízka do tváře a cítil, jak ho voda píchá do kůže. Proud vody ze sprchy jej ohlušil natolik, že téměř přeslechl zvonění telefonu. Popadl ručník a hnál se do ložnice.

„Haló?“

Uslyšel zapraskání poruch transoceánského spojení. Mužský hlas řekl: „Pana Sanderse, prosím.“

„Sanders u telefonu.“

„Pane Sandersi,“ řekl hlas, „pane, já nevím, jestli se na mě ještě budete pamatovat. Tady je Mohammed Jafar.“

ČTVRTEK

Jitro bylo jasné. Sanders stihl dřívější trajekt a dostal se do práce už v osm. Minul strážného u vchodu a všiml si nápisu hlásajícího, že „Ústřední zasedací sál je obsazen“. Prožil zničující okamžik, když ho napadlo, že si znovu spletl hodinu začátku porady, a letěl, aby nahlédl dovnitř. Ale byl tam jen Garvin hovořící ke skupině vedoucích pracovníků od Conley-White. Garvin mluvil s poklidem a jeho posluchači mu přikyvovali. Pak Sanders sledoval, jak Garvin skončil a představil Stephanie Kaplanovou, která se okamžitě ponořila do finanční problematiky a promítala k tomu diapozitivy. Garvin vyšel ze zasedačky, a jak kráčet chodbou k bistru na jejím konci, tvářil se ponuře. Sanderse naprosto ignoroval.

Sanders se už chystal zamířit po schodišti nahoru, když zaslechl Phila Blackburna, jak říká: „Skutečně se mi zdá, že mám právo protestovat proti tomu, jakým způsobem se tato záležitost řeší.“

„No, tak to se ti zdá blbě,“ odsekl Garvin vztekle. „Ty už tady nemáš vůbec žádný práva.“

Sanders se vydal směrem k bistru. Vybral si místo, odkud mohl přes chodbu nahlédnout dovnitř. Blackburn hovořil s Garvinem u kávovaru.

„Ale tohle je krajně nespravedlivé,“ fňukal Blackburn.

„Hovno nespravedlivé,“ míní Garvin. „Označila tě jako svého informátora, ty hovado jedno blbý.“

„Ale Bobe, tys mi přece řekl...“

„Já jsem ti řekl co?“ zeptal se Garvin a oči se mu zúžily.

„Řekl jsi mi, abych to zařídil. Abych toho Sanderse zmáčkl.“

„To je pravda, Phile. A tys řekl mně, že se o to postaráš.“

„Ale ty jsi přece věděl, o čem mluvím...“

„Já jsem věděl, žeš něco podnikl,“ odsekl Garvin. „Ale nevěděl jsem co. A ona tě teď označila jako svého informátora.“

Blackburn svěsil hlavu. „Já si přece jenom myslím, že to je krajně nespravedlivé.“

„Opravdu? Co čekáš, že udělám? Ty jseš přece právník, Phile. Ty jseš ten, kterej dohlíží na to, aby se věci navenek leskly. Tak mi tohle klidně povídej. Co mám dělat?“

Blackburn se na okamžik odmlčel. Nakonec řekl: „Ustanovuji Johna Robinsona, aby mě zastupoval. Vypracuje návrh na rozvázání pracovního poměru dohodou.“

„Fajn,“ souhlasil Garvin. „To je fajn.“

„Ale chci ti říct, Bobe, čistě osobně, že mám pocit, že ošetření těchto záležitostí je vůči mně velmi nespravedlivé.“

„Sakra, Phile, nevyprávěj mi o svých pocitech. Tvoje cítění bylo odjakživa na prodej. Teď si vypucuj obě uši a

poslouchej: Ať tě ani nenapadne chodit nahoru. Ať tě ani nenapadne brát si věci ze stolu. Seber se a mazej rovnou na letiště. Chci, abys za půl hodiny seděl v letadle. Chci, abys táhl do prdele, a to okamžitě. Je to jasný?“

„Jenom si myslím, že bys mi měl potvrdit můj finanční podíl na firmě.“

„Potvrzuju, ty hovado jedno boží,“ řekl Garvin. „A teď se už sakra seber a mazej odsud, než s tebou ztratím trpělivost.“

Sanders se obrátil a hnál se do schodů. Nemohl odolat potěšení. Blackburn dostal padáka! Zauvažoval, jestli by to neměl někomu říct. Třeba Cindy, napadlo ho.

Ale když vyběhl do třetího poschodí, chodba jen bzučela ruchem. Všichni byli venku z kanceláří a klábosili na chodbě. Bylo mu jasné, že zpráva o vyhazovu už prosákla ven. Sanderse nepřekvapilo, že to způsobilo tolik rozruchu. Přestože Blackburna nikdo v lásce neměl, jeho vyhazov způsobí všeobecné nesnáze. Taková náhlá změna týkající se osoby velice blízké Garvinovi vzbuzovala v každém pocit ohrožení. Rázem bylo všechno jinak.

„Tome, tomu nebudeš věřit,“ přivítala ho Cindy v předpokojí jeho kanceláře. „Říká se, že Garvin vyhodil Phila.“

„Děláš si srandu,“ řekl.

Cindy přikývla. „Nikdo neví proč, ale má to jasně něco společného se včerejšíma večerníma zprávama. Garvin je dole a vysvětluje to lidem od Conley-White.“

„Je to na e-mailu!“ zařval mu někdo za zády. Chodba rázem zela prázdnotou, všichni se o překot hnali do svých pracoven. Sanders přistoupil ke svému stolu a kliknul myší na ikoně elektronické pošty. Nabíhala strašně pomalu, pravděpodobně proto, že všichni zaměstnanci v celé budově klikli úplně ve stejnou chvíli.

Vešla Fernandezová a zeptala se: „Je pravda to o Blackburnovi?“

„Myslím, že je,“ odvětil Sanders. „Právě to přichází elektronickou poštou.“

Odesílatel:ROBERT GARVIN, GENERÁLNÍ

A EKONOMICKÝ ŘEDITEL

Adresát:CELÁ RODINA DIGICOMU

S HLUBOKÝM ZÁRMUTKEM A S POCITEM TĚŽKÉ OSOBNÍ ZTRÁTY MUSÍM OZNÁMIT, ŽE NA VLASTNÍ ŽÁDOST ODCHÁZÍ NAŠ VYSOCE CENĚNÝ A VÁŽENÝ VEDOUcí PRÁVNÍHO ODBORU PHILIP A. BLACKBURN. PHIL PRACOVAL PRO NAŠI FIRMU S VYNIKAJÍCÍMI VÝSLEDKY PO TĚMĚŘ CELÝCH PATNÁCT ROKŮ. ZTRÁCÍM VNĚM ŠKVĚLÉHO ČLOVĚKA, BLÍZKÉHO OSOBNÍHO PŘÍTELE I RÁDCE. VÍM, ŽE I MNOHÝM Z VÁS STEJNĚ JAKO MNĚ BUDOU V NÁSLEDUJÍCÍCH DNECH A TÝDNECH SCHÁZET JEHO CHYTRÉ PRÁVNÍ PORADY I SMYSL PRO HUMOR. JSEM SI JIST, ŽE SE VŠICHNI PŘIPOJUJETE K MÉMU PŘÁNÍ, ABY SE MU V CELÉM JEHO BUDOUCÍM POCHÁNÍ VŠECHNO DAŘILO.

SRDEČNÝ DÍK, PHILE, A MNOHO ŠTĚSTÍ.

TATO ZMĚNA JE PLATNÁ S OKAMŽITÝM ÚČINKEM. JAKO ZASTUPUJÍCÍ VEDOUcí PRÁVNÍHO ODBORU JE JMENOVÁN HOWARD EBERHARDT DO TĚ DOBY, NEŽ BUDE USTANOVEN STÁLÝ VEDOUcí.

ROBERT GARVIN

„Co to říká?“ zeptala se Fernandezová.

„Říká ‚Nakopl jsem tě do té tvojí licoměrné prdele!‘.“

„To se stát muselo,“ mínila Fernandezová. „Zejména proto, že poskytl informace Connii Walshové.“

„Odkud to víte?“ zeptal se Sanders.

„Eleanor Vriesová.“

„Řekla vám to?“

„Ne. Ale Eleanor Vriesová je velice opatrná právnička. Takoví jsou ostatně právníci ve sdělovacích prostředcích všichni. Nejbezpečnější způsob, jak si udržet svoje místo, je nepustit do tisku sporné věci. Když jste na pochybách, zakousněte to. Takže jsem si musela nutně položit otázku jak to, že dovolila otisknout článek o panu Čuníkovi, když to je zřejmé utrhaní na cti. Jediný možný důvod je ten, že se Vriesová domnívala, že Walshová má neobvykle spolehlivý zdroj informací uvnitř firmy - zdroj, který chápe, jaké by to mohlo mít právní důsledky. Zdroj, který je při předávání informací rovněž v zásadě ujistil, že je nepoženeme před soud, když to otisknou. Protože ani vysoce postavení firemní funkcionáři nikdy nevědí všechno o právu, což znamená, že ten zdroj byl vysoce postavený právník.“

„Phil.“

„Ano.“

„Kristepane.“

„Mění to něco na vašich plánech?“ zeptala se Fernandezová.

Sanders to zvažoval. „Myslím, že ne,“ řekl. „Myslím, že Garvin by ho tak jako tak ještě dnes vyrazil.“

„Nějak vám narostl hřebínek.“

„Jo. Večer jsem dostal nějakou municí. A doufám, že dnes si opatřím ještě další.“

Vešla Cindy a zeptala se: „Očekáváš něco z Kuala Lumpuru? Velký soubor?“

„Ano.“

„Tohle přišlo v sedm ráno. Musela to být hotová tasemnice.“ Položila mu na stůl kazetu s daty. Byla to přesně stejná kazeta, na které bylo zaznamenáno jeho videospojení s Arthurem Kahnem.

Fernandezová na něj pohlédla. Pokrčil rameny.

V osm třicet odfaxoval Bosakovu zprávu na Garvinův soukromý fax. Pak požádal Cindy, aby zkopírovala všechny faxy, které mu Mohammed Jafar poslal předchozího večera. Sanders zůstal po většinu noci vzhůru a pročítal materiály, které mu Jafar posílal. A bylo to čtení zajímavé.

Jafar samozřejmě neonemocněl. Bylo to celé drobná léčka, kterou upekl Kahn s Meredith.

Zastrčil videokazetu s daty do přístroje a obrátil se k Fernandezové.

„Začnete vysvětlovat?“

„Doufám, že to pochopíte sama,“ odvětil Sanders.

Na monitoru se objevilo:

5 SEKUND DO PŘÍMÉHO VIDEOSPOJENÍ:

DE/M - DC/C

Odesílatel: A. KAHN

Adresát: M. Johnsonová

Na monitoru spatřil Kahna v továrně. Okamžik nato se obrazovka rozdělila a v opačné polovině uviděl Meredith v její pracovně v Cupertinu.

„Co je to?“ zeptala se Fernandezová.

„Záznam videospojení. Z minulé neděle.“

„Myslela jsem si, že všechny byly smazány.“

„To byly, to taky byly. Ale zůstal záznam v Kuala Lumpuru. Poslal mi to jeden přítel.“

Arthur Kahn si na obrazovce odkašlal. „Uh, Meredith. Mám tak trochu starosti.“

„Neměj,“ uklidňovala ho Meredith.

„Ale my pořád nejsme schopni vyrábět tak, abysme splňovali parametry. Musíme instalovat novou vzduchotechniku, přinejmenším. Dát sem lepší.“

„Zatím ne.“

„Ale my prostě musíme, Meredith.“

„Ještě ne.“

„Jenže tahle vzduchotechnika je nevhodná, Meredith. Oba jsme si mysleli, že bude stačit, ale nestačí.“

„To nevádí.“

Kahn se začal potit. Nervózně si zamnul bradu. „Je to jenom otázka času, kdy na to Tom přijde, Meredith. On není blbej, víš.“

„Odvedu mu pozornost k něčemu jinému.“

„To říkáš ty.“

„A kromě toho, dostane padáka.“

Kahn se zatvářil překvapeně. „Fakt? Myslím, že to ne...“

„Věř mi. Dostane. Znechutím mu, aby pracoval jako můj podřízený.“

Fernandezová se vsedě naklonila kupředu a zírala na obrazovku. „No sakra,“ komentovala.

„Proč by se mu to nemělo líbit?“

„Věř mi,“ řekla Meredith. „Nebude. Tom Sanders bude pryč za osmačtyřicet hodin od mého nástupu.“

„Ale jak si tím můžeš být tak jistá...?“

„Nebude mít na výběr. Dřív jsme spolu chodili. Ve firmě není nikdo, kdo by o tom nevěděl. Jestli vyvstanou nějaké problémy, nikdo mu neuvěří. Je dost chytrý na to, aby to pochopil. Jestli chce vůbec ještě někde pracovat, nebude mít jiný výběr, než vzít každé ujednání, které se mu nabídne, a jít.“

Kahn přikývl a setřel si pot ze tváře. „A my pak řekneme, že všechny ty změny v továrně provedl Sanders? Jenže on popře, že by je udělal.“

„On se to ani nedozví. Uvědom si. V té chvíli už bude pryč, Arthure.“

„A co když nebude?“

„Věř mi. Bude pryč. Je ženatý, má rodinu. Bude muset odejít.“

„Jenže co když mi zavolá a bude se vyptávat na výrobní linku?“

„Vyhni se odpovědi, Arthure. Mluv v hádankách. Jsem si jistá, že to dokážeš. Teď, s kým jiným tam Sanders mluvíval?“

„Občas s předákem, s Jafarem. Jafar samozřejmě všechno ví. A je to takový poctivý chlapík. Obávám se, jestli...“

„Dej mu dovolenou.“

„Právě na ní byl.“

„Přinut ho, aby šel zase, Arthure. Potřebuju tady už jenom týden.“

„Kristeježíši,“ odpověděl Kahn. „Nejsem si jistý...“

Přerušila ho: „Arthure.“

„Ano, Meredith?“

„Právě teď nastala chvíle, kdy nová viceprezidentka zaznamenává, jak ji kdo podpoří, aby to svým lidem vynahradila v budoucnu.“

„Ano, Meredith.“

„To je všechno.“

Obrazovka se vyprázdnila. Objevily se na ní bílé čárky videa, a pak potměněla.

„Pěkně ostré a suché,“ komentovala Fernandezová.

Sanders přikývl. „Meredith nenapadlo, že její změny mohou něco pokazit, protože o nějaké výrobě neměla ani tušení. Prostě jenom snižovala náklady. Jenže pak jí došlo, že změny se případně dají vystopovat nazpět až k ní. A taky ji napadlo, že zná způsob, jak se zbavit mě, přimět mě, abych z firmy odešel. A pak že na mě bude moct svalit vinu za všechny problémy v továrně.“

„A Kahn s ní spolupracoval.“

Sanders přikývl.

„A zbavili se Jafara.“

Sanders znovu přikývl. „Kahn řekl Jafaroví, aby na týden odjel navštívit svého bratrance do Johore - aby ho dostal z města. Vůbec ho ani ve snu nenapadlo, že by mi Jafar mohl zavolat.“ Pohlédl na hodinky. „Ale kde to vězí?“

„Co?“

Ozvalo se několik tónů a na obrazovce uviděli sedět za stolem pohledného moderátora s temnou pokožkou. Díval se přímo do kamery a rychle hovořil v jakémsi cizím jazyce.

„Co to je?“ zeptala se Fernandezová.

„Večerní zprávy na třetím programu, z posledního prosince.“ Sanders povstal a stiskl tlačítko na magnetofonu. Kazeta se s trhnutím rozběhla.

„Co to ukazuje?“

Cindy se vrátila od kopírky s rozšířenými očima. Nesla na deset svazků dokumentů, všechny úhledně sepnuté. „Co s tím chceš dělat?“

„O to se nestarej,“ odpověděl.

„Ale to je příšerné, Tome. To, co provedla.“

„Já vím,“ řekl.

„Všichni o tom mluví,“ pokračovala. „Říká se, že je po fúzi.“

„Uvidíme,“ řekl Sanders.

S Cindinou pomocí poskládal papíry do naprosto stejných složek.

„Co chcete přesně podniknout?“

„Problém s Meredith je v tom, že je lhářka,“ řekl Sanders. „Je hladká jako úhoř a vždycky vyklouzne. Celý život s tím zatím vystačila. Uvidím, jestli dokážu, abych ji přiměl k jediné, ale zato hodně velkánské lži.“

Pohlédl na hodinky. Bylo tři čtvrtě na devět.

Za patnáct minut začne porada.

Velká zasedačka byla nabitá. Po jedné straně dlouhého stolu sedělo patnáct Conleyovců s Johnem Mardenem uprostřed, a na protější se tísnilo patnáct nejvyšších funkcionářů DigiComu, jímž vprostřed kraloval Garvin.

Meredith Johnsonová stojící v čele stolu řekla: „Jako dalšího si poslechneme Toma Sanderse. Tome, buď tak laskav, mohl bys nám podat přehled, jak si na tom stojíme s mechanikou Blesk? Jak to tady vypadá s naší výrobou?“

„Zajisté, Meredith.“ Sanders povstal, cítil, jak mu tlouče srdce. Přesl do čela stolu. „Abych začal od začátku, Blesk je naše kódové označení pro samostatný CD-ROM přehrávač, výrobek, o němž očekáváme, že způsobí revoluci.“ Obrátil se ke svému prvnímu schématu. „CD-ROM je malý laserový disk používaný pro uchovávání dat. Je výrobně levný a může se na něj uložit ohromné množství informací všeho druhu - slovo, obraz, zvuk, videozáznam a tak dále. Na jediný malý disk můžete uložit totéž množství informací, jaké je obsaženo v šesti stech knihách, nebo, díky našim zdejším výzkumům, videozáznam dlouhý půldruhé hodiny. A jakoukoli vzájemnou kombinaci. Mohli byste například sestavit učebnici, ve které se kombinuje text, obrázky, krátké filmové sekvence, animované záběry a tak dále. Výrobní náklady už brzy klesnou na deset centů za kus.“

Pohlédl směrem ke stolu. Lidi od Conley-White to zaujalo. Garvin se mračil. Meredith se ve tváři zračilo napětí.

„Jenže aby byla mechanika CD-ROM efektivní, vyžaduje dvě věci. Zaprvé potřebujeme přenosný přehrávač. Jako je tenhle.“ Zvedl přehrávač a pak jej podal ke stolu na stranu Conleyovců.

„Má baterii, která vydrží čtyřhodinový provoz, a obrazovku s vynikajícími vlastnostmi. Přehrávač můžete používat ve vlaku, v autobuse nebo ve školní třídě - prostě všude tam, kde byste používali knížku.“

Conleyovci si prohlíželi přehrávač a převraceli jej v rukách. Pak znovu zvedli pohled k Sandersovi.

„Druhý problém s technikou typu CD-ROM je v tom,“ pokračoval Sanders, „že je pomalá. Je strašlivě zdlouhavá, než se dostanete ke všem svým báječným datům. Ale mechanika Blesk, jejíž prototyp jsme úspěšně odzkoušeli, je dvakrát rychlejší než kterákoli jiná na světě. A s přídavnou pamětí pro komprimaci a dekomprimaci obrazu je stejně rychlá jako malý počítač. Očekáváme, že cenu jednoho kusu této mechaniky srazíme v průběhu jednoho roku na úroveň ceny jedné videohry. A tyhle mechaniky dnes už vyrábíme. Potýkáme se sice s nějakými počátečními problémy, ale průběžně je řešíme.“

„Můžeš nám o tom prozradit víc?“ zeptala se Meredith. „Z rozhovoru s Arthurem Kahnem jsem vyrozuměla, že nám stále ještě není jasné, proč jsou s dražvy takové problémy.“

„Fakticky už nám to jasné je,“ odvětil Sanders. „Ukázalo se, že problémy vůbec nejsou závažného charakteru. Očekávám, že by se daly vyřešit v průběhu řádově dní.“

„Skutečně.“ Zvedla obočí. „Takže my jsme zjistili, v čem jsou trable?“

„Ano, zjistili.“

„To je skvělá novinka.“

„Ano, to je.“

„To je opravdu velice dobrá zpráva,“ řekl Ed Nichols. „Byl to konstrukční problém?“

„Ne,“ odpověděl Sanders. „Konstrukce, kterou jsme vyvinuli tady, je bez vady, stejně jako byly bez závad

prototypy. Problém je ve výrobní sféře a týká se výrobní linky v Malajsii.“

„Jaký je to problém?“

„Ukázalo se,“ řekl Sanders, „že na lince nemáme vhodné vybavení. Měli jsme používat automatické přípravky na umístění čipu řadiče a RAM cache na základní desku, avšak Malajci na výrobní lince vkládají čipy ručně. Doslova je tam vtlačují palci. A ukazuje se, že kompletovací linka je znečištěná, takže se nám dostávají do optického systému prachové částice. Měli jsme mít vzduchotechniku na úrovni sedm, jenže namísto toho byla instalována vzduchotechnika pouze na úrovni pět. A ukázalo se, že jsme měli objednávat některé součástky jako například tyčinky do otočných kloubů a úchytky od jednoho velice spolehlivého singapurského dodavatele, ale ve skutečnosti docházejí součástky od dodavatele jiného. Levnější, avšak méně spolehlivé.“

Meredith se zatvářila znepokojeně, avšak jen na okamžik. „Nesprávné vybavení, nevhodné podmínky, nekvalitní součástky...“ Zavrtěla hlavou. „To mě mrzí. Oprav mě, jestli se mýlím, ale copak jsi neuváděl tu linku do provozu ty, Tome?“

„Ano, uváděl,“ souhlasil Sanders. „Odjel jsem do Kuala Lumpur vloni na podzim a uvedl jsem ji do provozu společně s Arthurem Kahnem a s místním předákem, Mohammedem Jafarem.“

„Jakpak potom to, že máme tolik problémů?“

„Bohužel, došlo k sérii špatných rozhodnutí při sestavování linky.“

Meredith se zatvářila ustaraně. „Tome, my všichni víme, že jsi nanejvýš schopný. Jak se to mohlo stát?“

Sanders zaváhal.

Nastal pravý okamžik.

„Stalo se to proto, protože linka byla pozměněna,“ odpověděl. „Byly změněny parametry, které jsem požadoval já.“

„Změněny? Jak?“

„Myslím, že tohle bys měla této poradě vysvětlit ty, Meredith,“ řekl. „Poněvadž všechny ty změny jsi přikázala ty.“

„Já že jsem je přikázala?“

„Ano, Meredith.“

„Tome, ty se jistě mýlíš,“ řekla chladně. „Já s malajsijskou linkou nemám vůbec nic společného.“

„Ve skutečnosti máš,“ oponoval Sanders. „Dvakrát jsi tam odjela na služební cestu, v listopadu a v prosinci loňského roku.“

„Dvakrát jsem cestovala do Kuala Lumpur, to ano. Protože ty jsi nezvládl pracovní spory s malajsijskou vládou. Jela jsem tam a spory jsem urovnala. Ale nemám nic společného s výrobní linkou.“

„Rekl bych, že se mýlíš, Meredith.“

„Ujišťuji tě,“ pravila chladně, „že nemám s tou linkou nemám vůbec nic společného, ani s těmi takzvanými změnami.“

„Ve skutečnosti jsi tam jela a provedla inspekci změn, které jsi nařídila.“

„Lituji, Tome. To jsem neudělala. Výrobní linku jsem nikdy v životě neviděla.“

Na obrazovce za ní se tiše, s vypnutým zvukem, začal přehrávat videozáznam večerních zpráv. Moderátor v saku a v kravatě hovořil na kameru.

„Nikdy jsi nevstoupila do továrny?“ zeptal se Sanders.

„Absolutně nikdy, Tome. Nevím, kdo ti mohl napovídat takové věci - ani proč to právě teď říkáš.“

Na obrazovce se za moderátorem vynořila budova DigiComu v Malajsii, pak její vnitřek. Kamera zabrala výrobní linku a zrovna probíhající oficiální inspekci. Viděli Phila Blackburna a po jeho boku Meredith Johnsonovou. Kamera vzala její detail, jak rozmlouvá s jedním z dělníků.

V zasedačce to zašumělo.

Meredith se obrátila a spatřila to. „To je urážka. To je mimo pořad jednání. Nevím, odkud to pochází...“

„Malajsijský třetí program. Jejich verze BBC. Je mi líto, Meredith.“ Část se zprávami skončila a obrazovka se vyprázdnila. Sanders pokynul a Cindy se začala proplétat mezi stoly a každému podala papírovou složku.

„Ať už ten takzvaný záznam pochází odkudkoli...“ řekla Meredith.

Sanders ji přerušil. „Dámy a pánové, když si otevřete každý svou složku s dokumenty, najdete první soubor zpráv od Kontrolní jednotky výroby, kterou ve zmiňovaném období řídila paní Johnsonová. Rád bych vaši pozornost obrátil na první zprávu, datovanou osmáctého listopadu minulého roku. Uvidíte, že je podepsána Meredith Johnsonovou a že obsahuje závazné ustanovení, že linka musí být změněna tak, aby vyhověla požadavkům malajsijské vlády na počet pracovníků. První zpráva zejména uvádí, že na linku nebude instalováno automatické zařízení na vkládání čipů, ale že tato práce bude prováděna ručně. To sice potěšilo malajsijskou vládu, ale zároveň to znamenalo, že my nedokážeme vyrábět mechaniky ve vyhovující kvalitě.“

„Ale pochop,“ přerušila ho Johnsonová, „přehlížíš to, že malajsijská vláda nám nedala na výběr...“

„V tom případě jsme tam tu továrnu nikdy neměli stavět,“ odsekl Sanders a vzal ji slovo. „Protože nedokážeme vyrábět zamýšlený výrobek za těchto pozměněných okolností. Tolerance jsou nepřipustné.“

„No, to je možná tvůj názor...“

„Druhá zpráva, datovaná třetího prosince, uvádí, že z úsporných důvodů byla snížena kapacita vzduchotechnického zařízení na lince. Opět je to změna oproti parametrům, které jsem stanovil já. A opět je kritická - nedokážeme vyrábět mechaniky s krátkou přístupovou dobou za těchto podmínek. Zkrátka a dobře, tahle rozhodnutí způsobila, že výroba mechanik byla odsouzena k nezdaru.“

„Podívej,“ řekla Johnsonová. „Jestli někdo věří tomu, že krach výroby mechanik není tvoje chyba, ale někoho jiného...“

„Třetí zpráva Kontrolní jednotky výroby,“ pokračoval Sanders, „sumarizuje úspory na nákladech. Vidíte, že

konstatuje, že výrobní náklady se snížily o nějakých jedenáct procent. Tyto úspory už dávno převážily ztráty ze zpoždění výroby, nepočítaje naše ztráty způsobené tím, že jsme se zatím nedostali na trh. Dokonce i když linku okamžitě přebudujeme, těchto jedenáct procent úspor způsobilo za tu dobu výrobní ztráty ve výši téměř sedmdesátí procent. Za první rok to je stodevadesátiprocentní nárůst.

A další zpráva,“ pokračoval Sanders. „Ta především vysvětluje, proč se přikročilo ke snižování nákladů. V průběhu jednání o fúzi mezi panem Nicholsem a paní Johnsonovou na podzim minulého roku paní Johnsonová naznačila, že by dokázala, že je možné redukovat náklady na vývoj špičkové techniky, což byl předmět zájmu pana Nicholse, když se oba setkali v...“

„Ach krystepane,“ uniklo Nicholsovi zírajícímu do papírů.

Meredith vylétla kupředu a postavila se před Sanderse. „Promiň, Tome,“ řekla rozhodně, „ale opravdu tě musím přerušit. Je mi líto, že to tak musím říct, ale těmhle ubohými triky jsi nikoho neoblafinul.“ Prudkým gestem zahrnula celý sál. „Nebo tvými takzvanými důkazy.“ Ted přidal na hlasitost. „Ty jsi nebyl přítomen, když k těmto rozhodnutím dospěly po zralé úvaze nejlepší mozky na ředitelství naší firmy. Nechápeš myšlenky, které se za tím skrývají. A falešná pozice, do které to všechno stavíš teď, ty takzvané zprávy, které nám předkládáš, abys někoho přesvědčil... Nikoho jsi tady nepřesvědčil.“ Útrpně na něj pohlédla. „To všechno je mlácení prázdné slámy, Tome. Prázdná slova, prázdné věty. Když dojde na věc samotnou, umíš se jenom předvádět, ale pod tím vším se skrývá jenom prázdný panák. Myslíš si, že si sem můžeš přijít a klidně kritizovat celé vedení? Jsem tady proto, abych ti řekla, že to tedy nemůžeš.“

Náhle povstal Garvin a řekl: „Meredith...“

„Dovol, abych to dokončila,“ ohradila se Meredith. Byla celá rozpalená a pěkně vztekla. „Protože tohle je důležité, Bobe. Tohle je totiž podstata všeho zla, které se v téhle divizi skrývá. Ano, došlo k některým rozhodnutím, která se mohou zdát ve zpětném pohledu sporná. Ano, snažili jsme se inovovat výrobní postupy, které byly možná příliš nákladné. Ale to sotva omlouvá chování, kterého jsme tady dnes byli svědky. Tenhle vypočítavý, manipulující postoj osoby, která je schopna všeho - naprosto všeho - aby se prodrala kupředu, aby si udělala jméno na účet ostatních, která pošpiní dobrou pověst každého, kdo se k ní jen přiblíží - chci říct, kdo se k němu přiblíží - tyhle bezohledné způsoby, které jsme tu právě viděli... Tímhle jsi nikoho neošálil, Tome. Ani na vteřinu. Chtěl jsi po nás, abychom strávili nejhorší podobu podvodu a falše. Ale my ti to jednoduše nesežereme. To jsi na omylu. To jsi na totálním omylu. A to se nutně musí obrátit proti tobě. Lituji. Ty si nemůžeš jen tak sem přijít a tohle udělat. To takhle jednoduše nepůjde - to ti neprojde. To je všechno.“

Odmlčela se, aby nabrala dech a rozhlédla se kolem stolu. Všichni seděli mlčky a nikdo se ani nehnul. Garvin zůstal stát, zdálo se, že je v šoku. Meredith si pozvolna začala uvědomovat, že něco nezvládla. Když znovu promluvila, hlas už měla tišší.

„Doufám, že jsem... že jsem přesně vyjádřila pocity nás všech přítomných. Nic víc jsem ani udělat nechtěla.“

Opět se rozhostilo ticho. Pak řekl Garvin: „Meredith, neodešla bys prosím tě na pár minut z téhle místnosti?“

Jeden dlouhý okamžik na Garvina užasle hleděla. Pak řekla: „Samozřejmě, Bobe.“

„Děkuju ti, Meredith.“

A velice vzpřímeně opustila sál. Dveře se za ní se zaklapnutím zavřely.

John Marden si poposedl kupředu a řekl: „Pane Sandersi, pokračujte prosím ve svém výkladu. Podle vašeho názoru, jak dlouho potrvá, než se linka opraví a bude plně funkční?“

Nastalo poledne. Sanders seděl ve své pracovně s nohama na stole a hleděl z okna. Budovy okolo Pioneer Square zalévalo jasné slunce. Obloha byla čistá, bez jediného mráčku. Mary Anne Hunterová ve společenském úboru vešla dovnitř a řekla: „Já to nechápu.“

„Nechápeš co?“

„Ten videozáznam. Meredith o něm přece musela vědět. Protože byla přítom, když to natáčeli.“

„Jasně, že o něm věděla. Ale nikdy by ji ani ve snu nenapadlo, že se k němu dostanu. A taky ji nenapadlo, že se na něm objeví. Myslela si, že zabírají pouze Phila. Víš - muslimská země. Když se mluví o vedoucích pracovnících, obvykle ukazují pouze muže.“

„Ehmm. Fakt?“

„Ale třetí program je státní stanice,“ pokračoval Sanders. „A pointa je v tom, že ten večer byla vláda při jednáních o změnách v továrně DigiComu úspěšná pouze částečně - že představitelé zahraniční firmy byli tvrdohlaví a neústupní. Tohle byl šot zamýšlený k tomu, aby ochránil pověst pana Sajáda, ministra financí. A tak se kamera zaměřila na ni.“

„Protože...“

„Protože je žena.“

„Zahraniční d'áblice s odhalenou tváří? Ukazovali, že se nejde dohodnout s feringi, se ženštinou ze Západu?“

„Tak nějak. V každém případě se kamera zaměřila na ni.“

„A ty jsi získal záznam.“

„Jo.“

Hunterová přikývla. „No,“ řekla, „já to беру.“ Odešla z místnosti, Sanders opět osaměl a díval se z okna.

Po chvíli vešla Cindy a řekla: „Poslední drb je, že fúze padla.“

Sanders pokrčil rameny. Byl prázdný, naprosto vyčerpaný. Bylo mu to jedno.

„Nemáš hlad?“ zeptala se Cindy. „Přinesu ti něco k obědu.“

„Nejsem hladový. Co dělají teď?“

„Garvin jedná s Mardenem.“

„Pořád? Už jim to trvá déle než hodinu.“

„Právě si dovnitř zavolali Conleye.“
„Jenom Conleye? Nikoho dalšího?“
„Ne. A Nichols odešel pryč.“
„A co Meredith?“
„Nikdo ji neviděl.“
Opřel se v křesílku. Zahleděl se z okna. Počítač třikrát zapípal.

PŘÍMÉ VIDEOSPOJENÍ NASTANE ZA 30 SEKUND: DC/M - DC/S

Odesílatel: A. KAHN
Adresát: T. SANDERS

Volal Kahn. Sanders se kysele pousmál. Vešla Cindy a řekla: „Bude volat Arthur.“
„To vidím.“

PŘÍMÉ VIDEOSPOJENÍ NASTANE ZA 15 SEKUND: DC/M - DC/S

Sanders natočil stolní lampu správným směrem a usadil se v křesílku. Obrazovka rozkvetla a spatřil, jak se chvějící obraz usazuje do Arthurovy podoby. Byl v továrně.

„Ach, Tome. Fajn. Doufám, že ještě není pozdě,“ řekl Arthur.

„Pozdě na co?“

„Vím, že jste měli poradu. Mám něco, co ti musím říct.“

„Copak to je, Arthure.“

„No, bohužel jsem k tobě nebyl úplně upřímný, Tome. Týká se to Meredith. Před šesti nebo sedmi měsíci udělala na lince nějaké změny a obávám se, že má v úmyslu z toho obvinít tebe. Pravděpodobně na dnešní poradě.“

„Chápu.“

„Cítím se za to hrozně, Tome,“ řekl Arthur a svěsil hlavu. „Nevím, co mám říkat.“

„Tak neříkej nic, Arthure,“ odvětil Sanders.

Kahn se omluvně usmál. „Chtěl jsem ti to říct už dřív. Jenže Meredith mi pořád tvrdila, že půjdeš od firmy pryč. Nevěděl jsem, co počít. Řekla mi, že dojde k boji a že bych se měl držet toho, kdo vyhraje.“

„Pak sis vybral špatnou stranu, Arthure,“ řekl Sanders. „Máš výpověď.“ Natáhl ruku před sebe a vypnul televizní kameru.

„Co to povídáš?“

„Máš výpověď, Arthure.“

„Ale tohle mi přece nemůžeš udělat...“ namítl Kahn. Jeho obraz začal mizet a sevrkával se. „To přece...“

Obrazovka byla prázdná.

O patnáct minut později přišel do jeho pracovny Mark Lewyn. Zatahal se za výstřih svého černého trička od Armaniho. „Myslím, že jsem čurák,“ řekl.

„Jo, to jseš.“

„Já jenom... Nepochopil jsem situaci.“

„To máš pravdu, tos teda nepochopil.“

„Co teď budeš dělat?“

„Právě jsem dal výpověď Arthurovi.“

„Kristepane. A komu ještě?“

„Nevím. Uvidíme, jak se to setře.“

Lewyn přikývl a s nervozním výrazem odešel. Sanders se rozhodl, že ho na nějakou dobu nechá, aby se povařil ve vlastní šťávě. Jejich přátelství se nakonec obnoví. Adele a Susan byly dobrými přítelkyněmi. A Mark byl příliš talentovaný, než aby ho jen tak někdo na jeho místě nahradil. Ale Lewyn se může chvíli potit, to mu jen prospěje.

V jednu hodinu vešla Cindy a řekla: „Říká se, že na poradě Garvina s Mardenem právě dorazil Max Dorfman.“

„A co John Conley?“

„Odešel. Teď jedná s účetními.“

„Pak je to dobré znamení.“

„A říká se, že Nichols dostal výpověď.“

„Proč si to lidi myslí?“

„Před hodinou odletěl do New Yorku.“

O patnáct minut později Sanders zahlédl Eda Nicholse, jak prochází chodbou. Sanders se zvedl a přistoupil k Cindinu stolu. „Zdálo se mi, žeš říkala, že Nichols odletěl domů.“

„No, tak jsem to zaslechla,“ bránila se Cindy. „Je to k zbláznění. Víš, co se teď říká o Meredith?“

„Co?“

„Povídá se, že tu zůstane.“

„Tomu nevěřím,“ řekl Sanders.

„Bill Everts řekl sekretářce Stephanie Kaplanové, že Meredith Johnsonová nebude propuštěna, že se za ni Garvin stoprocentně postavil. Všechno, co se stalo v Malajsi, se svede na Phila. Garvin totiž stále věří, že Meredith je mladá a tohle že by se jí nemělo zazlívát. Takže zůstane na svém místě.“

„Tomu nevěřím.“

Cindy pokrčila rameny. „Jenom jsem to takhle slyšela,“ řekla.

Vrátil se do své pracovny a zase hleděl z okna. Uklidňoval se, že tohle všechno jsou jenom drby. Za chvíli zabzučel interkom. „Tome? Právě volala Meredith Johnsonová. Chce, abys za ní okamžitě přišel do její kanceláře.“

Ve čtvrtém poschodí proudily velikými okny dovnitř jasné sluneční paprsky. Sekretářka v předpokoji Meredithiny kanceláře nebyla u svého stolu. Dveře zůstaly otevřené. Zaklepal.

„Dále,“ vyzvala ho Meredith Johnsonová.

Stála před svým stolem, opírala se o jeho přední okraj, paže měla složené na prsou.

Čekala na něj.

„Nazdar, Tome.“

„Dobrý den, Meredith.“

„Pojď dál. Já nekoušu.“

Vešel a dveře nechal otevřené.

„Musím přiznat, žeš dnes ráno překonal sám sebe, Tome. Překvapilo mě, kolik jsi toho dokázal za tak krátkou dobu zjistit. A bylo to doopravdy docela vynalézavé. Taktika, kterou jsi na poradě použil.“

Sanders mlčel.

„Ano, byl to skutečně skvělý výkon. Jseš na sebe pyšný?“

„Meredith...“

„Myslíš, žeš mě už konečně všechno oplatil? No, mám pro tebe novinku, Tome. Ty nemáš ani ponětí o tom, jak to bylo všechno ve skutečnosti.“

Odstrčila se od stolu, a jak se vzdálila, spatřil na svrchní desce vedle telefonu lepenkovou krabici. Meredith přecházela za stolem ze strany na stranu a do krabice začala skládat složky, papíry a pera.

„Celá ta věc byl Garvinův nápad. Garvin hledal kupce po celé tři roky. Žádného nemohl nalézt. Nakonec vyslal mě a já jsem mu ho našla. Prošla jsem dvaceti sedmi různými firmami, než jsem konečně narazila na Conley-White. Tam projevíli zájem a já jsem jim tvrdě platila. Věnovala jsem té záležitosti spousty času. Aby se hýbala kupředu, udělala jsem všechno možné. Prostě všechno.“ Vztekla vrazila do krabice další papíry.

Sanders ji pozoroval.

„Když jsem Garvinovi dopravila Nicholse na stříbrném podnosu, byl nadšením bez sebe,“ pokračovala Johnsonová. „Netrápil se tím, jak se mi to podařilo. Vůbec ho to nezajímalo. Zajímalo ho jenom to, že to je. Já jsem pro něj nastavovala krk. Protože šance, že dostanu tohle místo, pro mě znamenala všechno. Znamenala pro mě příležitost, která se vyskytne jenom jednou za život. Proč ho teď nemám dostat? Já jsem přece svoji práci odvedla. Já jsem celý ten obchod dala dohromady. Já jsem si to místo zasloužila. Porazila jsem tě podle pravidel.“

Sanders mlčel.

„Jenže pak se to celé zvrtilo jinak, tak je to. Garvin dal ode mě ruce pryč, když začalo jít do tuhého. Všichni říkají, že je jako můj otec. Jenže on mě jenom zneužíval. Chtěl jenom udělat kšeft, jakýmkoli způsobem. A stejně si počíná i teď. Jenom další zasranej kšeft, a koho zajímá, kdo to odnese. Přece na tom vydělají všichni. A já si teď musím hledat advokáta, aby mi vyjednal odstupné. Všichni na mě kašlou.“

Zavřela krabici a opřela se o ni. „Jenže já jsem tě porazila, čestně a podle pravidel, Tome. A tohle si nezasloužím. Mě rozdrtil ten všívej systém.“

„Ne, tys mě neporazila,“ řekl Sanders a hleděl jí přímo do očí. „Po celá léta jsi nutila svoje podřízené, aby s tebou lezli do postele. Ty jsi zneužila snad všechny výhody svého vedoucího postavení, které se zneužít daly. Zato práci jsi brala hákem. Jsi totiž lenoch. Žiješ ze svého zevnějšku a každé třetí slovo, které vypustíš z úst, je lež. Teď se lituješ. Myslíš si, že špatný je systém. Ale víš, jak je to ve skutečnosti, Meredith? Tebe systém nezničil. Systém tě naopak odhalil a odvrhl tě. Protože když tě zvážil, zjistil, že jsi plná nejhoršího svinstva.“ Obrátil se prudce na patách. „Šťastnou cestu. Ať odjedeš kamkoli.“

Vyšel z místnosti a práskl za sebou dveřmi.

O pět minut později už byl ve své pracovně a stále ještě rozzlobeně přecházel od jednoho konce stolu k druhému.

Vešla Mary Anne v tričku a v elastácích. Sedla si a běžecké boty si položila na Sandersův stůl. „Copak to tu chystáte? Tu tiskovou konferenci?“

„Jakou tiskovou konferenci?“

„Naplánovali, že ve čtyři se bude konat tisková konference.“

„Kdo to říká?“

„Marian z tiskového odboru. Přisáhá, že to dostala příkazem od samotného Garvina. A Marianina sekretářka už obvolává všechny noviny a televizní stanice.“

Sanders zavrtěl hlavou. „Na to je příliš brzy.“ Když zvážil, co se všechno seběhlo, tisková konference by se neměla konat dříve než následujícího dne.

„Taky si myslím,“ přikývla Hunterová. „Určitě chtějí oznámit, že z fúze sešlo. Slyšels, co se říká o Blackburnovi?“

„Ne, co?“

„Že mu Garvin dal odstupné jeden milion dolarů.“

„Tomu nevěřím.“

„Tak jsem slyšela.“

„Zeptej se Stephanie.“

„Tu nikdo neviděl. Pravděpodobně odletěla do Cupertino, aby urovnala finance, teď, když z fúze sešlo.“ Hunterová

vstala a přešla k oknu. „Aspoň že je dnes hezky.“

„Jo. Konečně.“

„Myslím, že si půjdu trochu zaběhat. Tohle čekání bych už dál nevydržela.“

„Já bych raději z téhle budovy neodcházel.“

Zasmála se. „Jo, nemuselo by se to vyplatit.“ Na okamžik postála u okna. Vzápětí řekla: „Hele, koukni...“

Sanders vzhledl. „Co?“

Hunterová ukázala dolů do ulice. „Mikrobusy. S anténami na střeše. Hádám, že ta tisková konference přece jenom bude.“

Tisková konference se konala ve čtyři v hlavním zasedacím sále v přízemí. Když Garvin předstoupil před mikrofon na konci stolu, vyšlehla celá záplava blesků. „Stále vyznávám přesvědčení,“ řekl, „že na vysokých podnikatelských místech musí být ženy zastoupeny četněji. Dnes, kdy vstupujeme do jednadvacátého století, představují americké ženy nejzávažnější nedoceněný celonárodní zdroj. Platí to o firmách vyrábějících špičkovou techniku stejně jako v ostatních oblastech průmyslu. Mám proto velké potěšení oznámit, že zároveň s naším spojením se společností Conley-White Communications se novou viceprezidentkou v Digital Communications v Seattlu stává velmi talentovaná žena, která dosud pracovala na ředitelství naší společnosti v Cupertino. Po celá léta to byla vynalézavá a oddaná členka týmu DigiComu, a já jsem si jist, že v budoucnu se stane ještě vynalézavější. Je mi tedy potěšením představit nyní viceprezidentku firmy pro strategické plánování, paní Stephanie Kaplanovou.“

Ozval se potlesk, Kaplanová přistoupila k mikrofonu a odhrnula si dozadu pramen prošedivělých vlasů. Měla na sobě tmavě kaštanově hnědé šaty a klidně se usmívala. „Děkuji ti, Bobe. A děkuji všem, kteří pracovali tak pilně, že naše divize dosáhla svých skvělých výsledků. Zejména bych chtěla říct, že se těším na spolupráci s vynikajícími řediteli subdivizí, které tady máme, s Mary Anne Hunterovou, Markem Lewynem, Donem Cherrym a samozřejmě s Tomem Sandersem. Tihle talentovaní lidé tvoří jádro naší firmy. Mám v úmyslu pracovat s nimi rukou v ruce a s nimi také vstoupit do budoucnosti. Musím se vyznat z toho, že se Seattlem mě váží mnohá osobní i pracovní pouta, a nedokážu říct víc než tolik, že jsem potěšena, opravdu potěšena, že tady budu žít. Těším se na dlouhý a šťastný pobyt v tomhle překrásném městě.“

Když se Sanders vrátil do své pracovny, volala mu Fernandezová. „Konečně se ozval Alan. Jste připravený na překvapení? Profesor Arthur Kamarád stále dlí v Nepálu. Do jeho pracovny nemá přístup nikdo mimo jeho sekretářky a dvou studentů, k nimž má plnou důvěru. Fakticky ovšem od okamžiku, kdy odjel, tam vstoupil jenom jeden jediný student. Studuje první ročník chemie, a jmenuje se Jonathan...“

„Kaplan,“ dokončil Sanders.

„Správně. Vy víte, kdo to je?“ zeptala se Fernandezová.

„Je to syn mé šéfký. Stephanie Kaplanovou právě jmenovali novou ředitelkou divize.“

Fernandezová se na okamžik odmlčela. „Bude to jistě velice pozoruhodná žena,“ řekla.

Garvin se sešel s Fernandezovou v hotelu Four Seasons. Pozdě odpoledne seděli v malém, setmělém baru, do kterého se vcházelo z Fourth Avenue.

„Odvedla jste pekelnou práci, Louiso,“ řekl. „Ale spravedlnosti jste zadost neučinila, můžu vám říct. Nevinnou ženu potopil chytrý, intrikánský muž.“

„Ale Bobe,“ odvětila. „Kvůli tomu jste mě sem pozval? Abyste si postěžoval?“

„Čestně před bohem, Louiso, ta věc s tím sexuálním obtěžováním se nám vymkla z rukou. Každá firma, kterou znám, má teď alespoň tucet takových případů. Kde to skončí?“

„To mě netrápí,“ odpověděla. „To se vsákně.“

„Nakonec možná. Ale mezitím nevinní lidé...“

„Nepřišla jsem do styku s mnoha nevinnými lidmi,“ podotkla. „Například podle mého názoru vedoucí pracovníci DigiComu si byli už nejméně po celý rok vědomi problému Johnsonové a neučinili proti tomu vůbec nic.“

Garvin zamrkal. „Kdo vám to řekl? To je naprosto nepravdivé.“

„Mlčela.“

„A nikdy byste to nedokázala.“

Fernandezová jen zvedla obočí a mlčela.

„Kdo to řekl?“ naléhal Garvin. „Chci to vědět.“

„Podívejte, Bobe,“ odvětila. „Je faktem, že existují způsoby chování, které se už nadále nedají promíjet. Šéf, který svým podřízeným sahá na genitálie, který jim ve výtahu osahává prsa, který pozve sekretářku na služební cestu a objedná v hotelu jenom jeden pokoj. Tohle všechno se děje odedávna. Jestliže máte zaměstnance, který se takhle chová, ať už je oním zaměstnancem muž nebo žena, homosexuál či normální člověk, jste povinen tomu zamezit.“

„Fajn, ale někdy se o tom člověk obtížně dozvídá...“

„Ano,“ souhlasila Fernandezová. „A pak tady může dojít k opačnému extrému. Zaměstnankyni se nelíbí, že na ni někdo dělá nevhodné poznámky, a podá stížnost. Někdo jí musí vysvětlit, že tohle není sexuální obtěžování. Ale to už je její nadřazený obviněn a všichni v celé firmě se to dovědí. Už s ní dál nemůže pracovat, protože tu zůstává podezření a nepříjemné pocity, a ve firmě z toho vznikne pěkný galimatyáš. Často bývám svědkem podobných situací. Tohle je také nešťastná záležitost. Víte, pracujeme s mým manželem u stejné firmy.“

„Ehmm.“

„Od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali, mě celkem pětkrát zval na rande. Poprvé jsem odmítla, ale nakonec

souhlasila. Teď spolu šťastně žijeme. Jednoho dne mi řekl, že v dnešním klimatu by mě pravděpodobně pětikrát nezval. Raději by toho nechal.“

„Vidíte? A o tom právě mluvím.“

„Já vím. Jenže takové situace se nakonec urovňají samy. Za rok nebo za dva budou všichni vědět, jaká platí nová pravidla.“

„Ano, ale...“

„Ale problém je v tom, že tu existuje třetí kategorie, někde uprostřed mezi těmito dvěma extrémy,“ pokračovala Fernandezová. „Když chování není ani bílé, ani černé. Není zřejmé, co se vlastně stalo. Není jasné, kdo komu ublížil. Tohle je největší kategorie stížností, které musíme řešit. Společnost měla až dosud tendenci zaměřit se na problémy oběti, ne na problémy obžalovaného. Jenže obžalovaný má rovněž problémy. Obžaloba ze sexuálního zneužití je zbraň, Bobe, a není proti ní žádná úspěšná obrana. Tuhle zbraň může použít každý - a spousta lidí to taky dělá. Myslím, že to ještě nějakou dobu potrvá.“

Garvin si povzdechl.

„Je to něco jako ta virtuální realita, co máte,“ pokračovala Fernandezová. „Prostředí, které se sice zdá skutečné, ale skutečné není. My všichni žijeme každý den v jakési virtuální realitě, kterou vytvářejí naše představy. Tohle prostředí se proměňuje. Proměnilo se s ohledem na ženy, a začne se proměňovat s ohledem na muže. Mužům se nelíbilo, když se změnilo předtím, a ženám se nebude líbit, až se změní teď. Někteří lidé z toho získají výhody. Ale nakonec to přece jenom bude fungovat.“

„Kdy? Kdy to všechno skončí?“ řekl Garvin a zavrtěl hlavou.

„Až ženy obsadí padesát procent všech řídicích funkcí,“ odpověděla. „Tehdy to skončí.“

„Víte, že já to podporuju.“

„Ano,“ souhlasila Fernandezová, „a já jsem se dozvěděla, že jste právě jmenoval do funkce jednu výtečnou ženu. Blahopřeji vám, Bobe.“

Mary Anne Hunterová dostala příkaz zavést Meredith Johnsonovou na letiště, aby se vrátila letadlem do Cupertino. Obě ženy seděly vedle sebe čtvrt hodiny mlčky, Meredith Johnsonová se choulila do nepromokavého pláště a hleděla z okna.

Nakonec, když projížděly kolem továrních hal Boeingu, Johnsonová se ozvala: „Stejně se mi to tu nelíbilo.“

„Má to tady svoje výhody a nevýhody,“ odvětila Hunterová a pečlivě volila slova.

Znovu se rozhostilo mlčení. „Vy jste Sandersova přítelkyně?“

„Ano.“

„Je to hezkej mužskej,“ řekla Johnsonová. „Vždycky byl. Víte, kdysi jsme spolu žili.“

„Slyšela jsem,“ odpověděla Hunterová.

„Tom nikdy nic neudělá špatně, fakt,“ řekla Johnsonová. „Jenom si neumí vyložit nezávaznou poznámku.“

„Hm,“ řekla Hunterová.

„Ženy v byznysu musí být neustále perfektní, jinak vás někdo okamžitě zařízne. Jeden špatnej krůček a okamžitě je po vás.“

„Hmm“

„Chápete, o čem mluvím“

„Ano,“ souhlasila Hunterová. „Chápu.“

Opět nastalo dlouhé mlčení. Johnsonová se občas zavrtěla na sedadle.

Dívala se z okna.

„Tenhleto systém,“ řekla. „V tom je problém. Mě znásilnil tenhle zmrvenej systém.“

Sanders právě vycházel z budovy, aby zajel na letiště vyzvednout Susan s dětmi, když vrazil do Stephanie Kaplanové. Blahopřál jí k povýšení. Potřásla mu rukou a řekla bez úsměvu: „Děkuju ti za podporu.“

„Já děkuju tobě za tvou,“ odvětil. „Je to příjemné, když má člověk kamaráda.“

„Ano,“ souhlasila. „Přátelství je hezké. A stejně tak je hezké, když je člověk schopný. Já na tom místě příliš dlouho nesetrvám, Tome. Nichols opustil místo finančního náměstka u Conleyů, a jejich muž číslo dvě je přinejmenším pouze průměrný talent. Za rok nebo tak nějak budou hledat někoho nového. A až tam přejdu, někdo zase bude muset převzít novou firmu tady v Seattlu. Myslím, že bys to měl být ty.“

Sanders se lehce uklonil.

„Ale to je teprve budoucnost,“ řekla Kaplanová odměřeně. „Mezitím tady musíme dát všechno znovu do pořádku. V divizi je pěkný svinčík. Všichni se nechali rozptylovat tou fúzí a výrobní linky trpěly neschopností Cupertino. Máme toho hodně co na práci, abychom to napravili. Stanovila jsem termín první výrobní porady na zítřek na ráno, na sedmou hodinu. Takže na shledanou na poradě, Tome.“

A otočila se k odchodu.

Sanders stál v přiletové hale u východu společnosti Sea-Tac a pozoroval cestující, kteří vystoupili z letadla z Phoenixu.

Přihnala se k němu Eliza, křičela: „Tati!“ a vrhla se mu do náručí. Byla krásně opálená.

„Měli jste se v Phoenixu dobře?“

„Bylo to nádherný, tati! Jezdili jsme na koníčkách a jedli mexický tacos a hádej co?“

„Co?“

„Viděla jsem hada!“
„Opravdovského hada?“
„No. Zelenýho. A byl takhle velikej,“ řekla a roztáhla ruce.
„To byl velký had, Elizo.“
„Jenže víš co? Zelení hadi nekoušou.“
Dorazila k nim Susan nesoucí Matthewa. Byla také opálená.
Políbil ji a Eliza řekla: „Vyprávěla jsem tat'kovi o tom hadovi.“
„Jak se máš?“ řekla Susan a pohlédla mu do tváře.
„Dobře. Jsem utahaný.“
„Je to uzavřené?“
„Ano. Je to uzavřené.“
Pokračovali v chůzi. Susan ho objala kolem pasu. „Přemýšlela jsem. Možná jsem moc často mimo. Měli bysme trávit víc času společně.“
„To by bylo pěkné,“ odpověděl.
Šli k výdeji zavazadel. Sanders nesl dcerku a cítil její malé ručky na rameně.
Ohlédl se a spatřil Meredith Johnsonovu stojící u přepážky před jedním z odletových vchodů. Byla oblečená do nepromokavého pláště. Vlasy měla sepnuté dozadu. Neotočila se a neviděla ho.
„Někdo známý?“ zeptala se Susan.
„Ne,“ odpověděl. „Nikdo.“

POSTSKRIPTUM

Constance Walshová dostala ze seattlovského PostIntelligenceru výpověď a zažalovala list pro neoprávněné ukončení pracovního poměru a pohlavní diskriminaci podle článku VII Zákona o občanských právech z roku 1964. List jí raději vyplatil odškodné, aby se vyhnul soudu.

Philip Blackburn se stal vedoucím právního oddělení v Silicon Holographic v kalifornském Mountain View, firmě dvakrát tak velké, než byl DigiCom. Později ho zvolili předsedou Etické rady Sdružení soudních obhájců v San Franciscu.

Edward Nichols odešel od Conley-White Communications do předčasného důchodu a odstěhoval se společně se svou ženou do Nassau na Bahamách, kde pracoval na částečný úvazek coby finanční poradce u místních firem.

Elisabeth „Betsy“ Rossová přešla do Conrad Computers v Sunnyvale v Kalifornii a brzy se z ní stala alkoholička.

John Conley byl jmenován viceprezidentem pro plánování u Conley-White Communications. Zahynul při automobilovém neštěstí v Patchogue ve státě New York o šest měsíců později.

Marka Lewyna obvinila jedna z jeho podřízených v konstrukční subdivizi ze sexuálního obtěžování podle článku VII. Ačkoli byl Lewyn nakonec obvinění zproštěn, jeho manželka ho zažalovala o rozvod nedlouho poté, co bylo šetření ukončeno.

Arthur Kahn nastoupil k Bull Data Systems v Kuala Lumpur, Malajsie.

Richard Jackson z Aldusu byl obviněn jednou ze zaměstnankyň American DataHouse, firmy, která dělala Aldusu výhradního distributora, ze sexuálního obtěžování podle článku VII. Po vyšetření případu dal Aldus Jacksonovi výpověď.

Gary Bosak vyvinul geniální algoritmus na kódování dat a licenci prodal IBM, Microsoftu a Hitachi. Stal se z něj multimilionář.

Louise Fernandezová se stala soudkyní federálního soudu. Na Sdružení soudních odhájců v Seattlu proslovala přednášku, kde dokazovala, že obvinění ze sexuálního obtěžování se stále častěji stává zbraní, pomocí níž se řeší vnitřní firemní spory. Navrhovala, že by se v budoucnu mělo znění zákona změnit, nebo že by se měla omezit zainteresovanost advokátů na takovýchto procesech. Její řeč byla přijata chladně.

Meredith Johnsonová získala místo viceprezidentky pro výrobu a plánování v pařížské pobočce IBM. Brzy nato se provdala za amerického velvyslance v Paříži Edwarda Harmona, okamžitě po jeho rozvodu. Od té doby se již byznysem nezabývala.

DOSLOV

Příběh odvyprávěný na předchozích stranách se zakládá na pravdivé události. To, že jsem jej zpracoval v románové podobě, nemá v úmyslu zastírat skutečnost, že velkou většinu žalob pro sexuální obtěžování vznášejí ženy proti

mužům. Naopak: výhoda obrácené role je v tom, že nám může umožnit vyšetřit aspekty utajené pod tradičními odpověďmi a pod konvenční rétorikou. Ať už čtenář přijme tento příběh jakkoli, důležité je, aby pochopil, že v chování obou antagonistů se zrcadlí vždy jejich protějšek, stejně jako v případě Rorschachovy inkoustové skvrny. Cena Rorschachova testu tkví v tom, že nám vypovídá o nás samotných.

Rovněž považuji za důležité zdůraznit, že příběh v podobě, v níž jste jej četli, je fikce. Protože obvinění ze sexuálního obtěžování na pracovišti obsahuje komplikované, protichůdné právní aspekty, a protože taková obvinění nyní vážně ohrožují nejen jednotlivce, nýbrž celé obchodní společnosti, bylo nutno skutečný příběh s náležitou péčí zamaskovat. Všichni hlavní hrdinové této události souhlasili, že si se mnou pohovoří, s tím, že jejich skutečná totožnost zůstane utajena. Děkuji jim proto za jejich ochotu napomoci objasnit složité okolnosti, které se vynořují při každém vyšetřování sexuálního obtěžování.

Navíc jsem dlužníkem mnohým právníkům, pracovníkům personálních oddělení, prostým zaměstnancům i funkcionářům obchodních společností, kteří mi nedocenitelným způsobem rozšířili perspektivy tohoto rozvíjejícího se tématu. Pro mimořádnou citlivost spjatou s každou diskusí o sexuálním obtěžování je charakteristické, že všichni, s nimiž jsem hovořil, mě žádali, aby zůstali v anonymitě.